

ДЖОН КОНЪЛИ

Авторът на
Всяко мъртво нещо,
романът,
който надмина
Мълчанието
на агнетата.

ЧЕРНИЯТ АНГЕЛ

ПРОЗОРЕЦ

ДЖОН КОНЪЛИ ЧЕРНИЯТ АНГЕЛ

Превод: Светлозар Николов

chitanka.info

Всичко започва от Ню Йорк и една безследно изчезнала проститутка на име Алис. Обсебен от стари дилеми, недоизлекуван от болката на трагичното си минало, частният детектив Чарли Паркър тръгва да я търси. И веднага се сблъсква с тъмни, жадни за кръв сили... Оттук „Черният ангел“ ни повежда в бремето и пространството със задъханата динамика на „Всяко мъртво нещо“ — първата книга от Паркървия цикъл на Конъли. Прескачаме в древността, където са заложили кълновете на Днешното, връщаме се в настоящето, за да срещнем патологични култови убийци, кървавото мексиканско божество Санта Муерте, образци на т.нар. скрито, езотерично изкуство. Размишляваме за природата на човешката тленност и религиозните ѝ измерения. Надникваме в апокрифната „Книга на Енох“ — древния сакрален текст, изхвърлен от канона, защото в него се говори за падналите ангели и природата на злото. Каква е личната човешка отговорност и цената на изкуплението в светлината на грехопадението и опрощението?

„Злото живее. Злото диша. Злото се събужда. Най-ужасяващият мит става реалност.“

Буклист

ПРОЛОГ

Бунтовните ангели падат, увенчани с пламъци.

Докато се сгромолясват в бездната, биват прокълнати подобно новоослепени, защото както Мракът е неимоверно по-ужасен за познатите Светлината, така и отнетата Божия милост два пъти погорестно терзае сиялите някога в нейната топлина. Писъците им са страховити в още по-страховита агония, а горящите им тела за пръв път озаряват сенките на Преизподнята. Най-нисшите духом се спотайват в Бездната и там създават свой свят, който тепърва ще обитават.

Пада и последният от богоотхвърлените, поглежда нагоре — към Небесата — и вижда онова, което отсега ще му бъде отречено навеки. А то, също като възмездието, е така ужасяващо, че пламва в очите му, за да се запечата завинаги там. И докато Небесата се затварят над него, дадено му е за миг да съзре чезнещия сред тъмни облаци Божи лик. Тогава и красотата, и болката в този светъл образ се запечатват навеки в паметта и очите му. Върху него ще тегне прокоба за вечни времена — да бъде прокуден, отбягван дори и от своите, защото какво поболезнено за падналите му събратья от това да виждат в мрака на зениците му сияйния Божи дух?

Останал един, той се разкъсва на две, за да не бъде самотен в своята безутешност. И тази двойка — братя демони, — създадена от едно същество, ще броди по все още образуващата се Земя. След време към нея ще се присъединят още неколцина от падналите ангели, уморени от криене в създаденото от самите тях черно царство. И наистина, какво е Адът, ако не вечното отсъствие на Всевишния? Съществуване в мъка и горест със завинаги отречени надежда, изкупление и любов. Не е ли вярно, че за низвергнатите и отстъпниците Адът не се вписва в ничия география?

Накрая богоотхвърлените ангели се изтощават от безнадеждно скитане в пустия свят без възможност да дадат воля на яростта и отчаянието си. Намират мрачна бездна, където се скриват и потъват в

дълбок, подобен на смъртоносна дрямка сън. Сън, защото наказанието им изключва Смъртта. Така ще изчакат появата на Човека. Ще минат много години, човечите ще копаят галерии, ще ровят под земята, ще осветяват създадените от тях кухни и тунели. А най-дълбоката и най-голямата ще бъде една от сребърните мини при Кутна Хора в Бохемия^[1] на име Кант.

Казано е също, че когато тази мина стига крайната си дълбочина, факлите на миньорите затрептяват от повее на вятър, макар че там вятър не би могло да има, те чуват също и мощно стенание, сякаш нечии души били освободени от оковите си. Разнася се силна миризма на изгоряло, някои тавани рухват. Започва да бушува буря от прах и нечистотии, понася се по тунелите, ослепявайки и задушавайки всичко живо по пътя си. Оцелелите разправят после за чути от тях гласове в бездната, а сред мрака усещат и плясъка на гигантски криле. Стихията се понася към главната шахта, оттам изригва като вулкан нагоре към нощното небе, а свидетели на случилото се разказват, че в сърцето на буреносния стълб горят червени петна, сякаш облакът носи и пламъци.

А бунтовните ангели приемат човешки образ и се заемат да създадат свое невидимо кралство, което да управляват с лукавост, потайност и корумпираната воля на подставени. Водачи ще станат двама братя демони, най-силните и най-големите от всички паднали Черни ангели. Първият, наречен Ашмаел^[2] или Асмодей, е винаги в центъра на най-страшните и кръвопролития битки. Нашепва празни обещания за слава в ушите на амбициозни, суетни и користолюбиви управници. Другият на име Имаел или Имодей води своя война срещу Светата църква и служителите на Бога, наказва и прогонва брат си. Опожарява и насилва, сянката му неотклонно пада върху разрушените и разграбени манастири, пламтящите църкви и катедрали. И двамата братя носят в очите си Божия знак, подобен на бяла резка. Асмодей в дясното око, Имодей — в лявото.

Но в арогантността и гнева си Имодей допуска да бъде видян за миг в истинската си, зла и нечестива форма. Насреща му излиза един цистерциански монах на име Ердрик от манастира в Седлиц. Сражават се над вани с разтопено сребро в една голяма леярна близо до Седлиц в Бохемия. И в разгара на битката, уловен в мига на преминаване от човешката си форма в Другата, Имодей е повален и пада във врялата руда. Ердрик охлажда метала, оставяйки го да се втвърди, така

демонът е уловен в среброто, неспособен да излезе от тази най-чиста по съдържание клетка.

Асмодей усеща болката на брат си и мигом тръгва да го търси, но монасите скриват сребърния блок добре и го държат далеч от всички търсачи и опити да бъде намерен. Асмодей обаче не престава да търси брат си, а след време към усилията му се присъединяват и други от Черните ангели, както и близки духом и корумпирани от обещанията му хора. Всички носят таен знак — клеймо над китката, за да се разпознават едни други, а той е с двузъбец — вила с два шипа, защото според отколешни сказания такова е главното оръжие на падналите ангели.

И те наричат себе си Вярващите.

[1] Старото име на Чехия; Кутна Хора е по немското Кутенберг. — Б.пр. ↑

[2] Още Деница. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ПЪРВА

*Прозреш ли истината за Оногова,
Сатанаиля, и за ангелите на Мрака, Ще познаеш
и генезиса на Злото.*

Ориген^[1]

ГЛАВА ПЪРВА

Жената слезе внимателно от автобуса, държеше се здраво с дясната ръка за перилото, докато бавно стъпваше на земята. Въздишка на облекчение се откъсна от устата ѝ, след като стъпи на равното и с двата крака, онова облекчение, което винаги изпитваше при безпроблемно изпълнение на проста задача. Не беше стара, едва бе прехвърлила петдесетте, но изглеждаше доста по-възрастна, а така се и чувстваше. Много бе изстрадала, насъбрали ѝ се бяха мъки — натежали, увеличили бремето на годините. Косата ѝ бе сребристойбяла, отдавна бе забравила пътя към фризьорските салони, където навремето ходеше всеки месец да я боядисва. Около очите ѝ имаше мрежа от бръчици, разпрострели се хоризонтално подобно белези от зараснали рани, а на челото ѝ също се спускаха подобни линии. Знаеше защо ги има, от време на време се улавяше, че гледа в огледалото или във витрините на магазините и примигва както при болка, а промени ли се изражението ѝ, то бръчките неизменно ще изпъкнат още повече. Промяната причиняваха винаги едни и същи мисли, едни и същи спомени, постоянно се появяваха и познатите до болка лица. Момчето, вече мъж; дъщеря ѝ, както някога я знаеше и както би могла да изглежда днес; онзи, който бе баща на момичето, лицето му понякога разкривено в страстен напън, както в мига на зачеването, друг път смазано, разбито, както когато затваряха ковчега му, за да го положат в гроба и накрая да изтрият физическото му присъствие на този свят.

Отлично знаеше, че нищо, просто нищо на този свят не може да състари една жена така, както грижите и тревогите около едно изпуснато дете. През последните години бе станала податлива на дребни преめждия, дете създават мъчнотии на жени, по-възрастни от самата нея поне с десетилетие. И все повече време ѝ бе нужно да се възстановява от тях, много повече, отколкото преди. Дребни неща, за които обаче човек в нейното положение трябва винаги да внимава: изненадващо появяващи се бордюри на тротоарите; пукнатини по плочките на паважа; неочакваното подрусване на автобуса в мига, когато се изправя; разлятата и сетне забравена вода по кухненския под.

От тези неща се плашеше много повече, отколкото от младежите, дето вечер се събираха в паркинга на стриптийзборското заведение недалеч от дома ѝ и с жадни очи се оглеждаха за лесна плячка — уязвими, по-слаби от тях хора. Съзнаваше, че никога няма да я изберат за жертва, защото от нея се страхуват повече, отколкото от полицията и от по-сериозните престъпници. А се страхуваха, защото познаваха човека, застанал някъде в сенките на живота ѝ. Нещо в нея ненавиждаше факта, че ги е страх, макар и в същото време да се радваше, че има такава защита. А тя бе спечелена по най-трудния начин; смяташе, че е получена с цената на една изгубена човешка душа.

Понякога се молеше за него. Другите в паството се биеха в гърдите екзалтирано, пищяха „Алилуя!“ и поклащаха глави пред проповедника, а тя мълчеше, свела очи към гърдите, и безмълвно пледираше неговата кауза. В миналото, преди много време, бе молила Провидението да го възвърне към заслепяващата Си светлина, да го окуражи да потърси изкупление и спасение, намиращи се единствено в отказа от насилие и греховен живот. Днес вече не вярваше в този вид чудеса. И вместо тях умоляваше Всевишния да бъде милостив и да прости благосклонно прегрешенията, когато в деня на страшния съд изгубената овца застане пред трона Господен. Молеше го да отсъди справедливо живота му и в него да съзре онези дребни актове на човешко достойнство и почтеност, които ще натежат в полза на опрощението или поне на снизходителността.

Сигурно обаче имаше човеци, неспособни да избегнат вечното проклятие, извършили грехове така грозни, че прощката става недостижима за тях. Проповедникът винаги твърдеше, че Господ Бог прощава на всички, но само когато грешникът осъзнае лошото в себе си и потърси пътя на доброто. И ако това е вярно, значи молитвите ѝ бяха напразни, а той бе осъден на вечни мъки.

Показа билета си на човека, който разтоварваше багажа от автобуса. Той бе леко груб с нея, но, изглежда, такъв бе и към всички останали — намусен, враждебен. Наоколо се навъртаха млади мъже и жени, загледани в осветените прозорци на рейса и в слизащите пътници, а в очите им бляскаха опасни пламъчета — като на диви зверове, страхуващи се от огъня, но жадни и гладни за онова, което е в кръга на топлината му. Притисна чантата към гърдите си и повлече куфара си на колелца към ескалатора. Вървеше бавно и се оглеждаше,

повтаряйки наум десетките съвети и предупреждения за джебчии и всякакви бандити. Не приемай никакви предложения за помощ, колкото и да са любезни — това бе основното напътствие на близките от родния град. Не говори с никого, сто на сто ще има разни добре облечени типове, които ще настояват да „помогнат на възрастната дама“, най-вече да ѝ носят чантата, при това ще бъдат много добре облечени и ще сипят само вежливости.

Подобни предложения обаче нямаше и тя необезпокоявано слезе по ескалатора към натоварените улици на непознатия град, толкова чужд, колкото би могъл да бъде например Кайро или Рим — при това мръсен, задръстен и изобщо отблъскващ. На лист хартия имаше адреса и упътванията на човека от хотела. С мъка ги бе записвала, постоянно го бе молила да повтаря думите си по телефона, защото не ги чуваше добре, а той бе нетърпелив и нелюбезен, с твърд чуждестранен акцент. А и името на хотела бе съвсем неразбираемо, особено произнесено от устата на имигрант.

Вървеше по улицата и теглеше подобния на пътна чанта куфар. Внимателно следеше номерата на улиците, опитваше се да не прави излишни завои и така постепенно стигна до голямата полицейска сграда. Тук се наложи да чака поне час, докато накрая дойде служител да говори с нея. Носеше тънка папка с досие, но тя не може да му каже нищо повече от вече съобщеното по телефона. На свой ред и той бе лаконичен: рече, че полицията правела каквото трябвало, каквото можела. И все пак се наложи да попълва още формуляри с надеждата, че всяка, макар и най-дребна подробност може да насочи полицаите към дъщеря ѝ. Сетне си тръгна, на улицата хвана такси. През неголемия отвор в плексигласовата преграда подаде на шофьора листа с адреса на хотела. Попита го колко ще ѝ струва до там, а той вдигна рамене. Беше азиатец, не хареса онова, което видя на листа.

— Трафик. Кой знае?

Махна с ръка встрани към бавно лазещите автомобили, камиони, автобуси. Клаксони пищяха високо, водачи си подхвърляха гневни реплики. Атмосфера на нетърпение, досада, неудовлетворение, а встрани надвиснали огромни, прекалено високи сгради, напълно неадекватни като мащаби спрямо онези, които би трябвало да живеят и работят в тях. Не можеше да си обясни как изобщо човек би могъл да се засели в такова място.

— Двайсет — рече по едно време таксиджията.

Тя се замисли, надяваше се да е по-малко. Двайсет долара са доста пари, а не знаеше колко време ще ѝ се наложи да остане тук. Стаята си бе запазила за три дни, имаше достатъчно средства да си позволи още три, поне като се храни икономично и евтино, а и като опознае спецификата на метрото. Бе чела за него, бяха ѝ давали и съвети, на живо обаче не беше го виждала, пък нямаше и добра представа как функционира. Знаеше и друго: не обичаше да слиза надълбоко под земята, в мрака, обаче не можеше да си позволи постоянно да използва таксите. Може би автобусният транспорт беше за предпочитане? Автобусите поне се движеха на земята, за сметка на това много бавно. Такъв беше този огромен град.

Той може би щеше да ѝ предложи пари, веднъж само да го намери. Но не. Тя щеше да откаже парите, както винаги ги бе отказвала. Чековете му връщаше най-грижливо, той ги изпращаше на посочен от нея адрес — единственият контакт, който бе разрешавала досега. Парите му бяха нечисти, както и самият той. Опетнени. Само че, ето на, точно сега имаше нужда от помощта му. Но не от пари, а от информация, от големия му опит и познания. Нещо ужасно се бе случило на дъщеря ѝ, в това бе повече от сигурна, макар и да не можеше да обясни защо е толкова уверена.

Алис, Алис, мила, защо ли ти трябваше да идваш на това проклето място?

Собствената ѝ майка бе благословена или може би прокълнатата, но носеше онази особена дарба в себе си: да вижда невидимото. Винаги знаеше къде има страдаци, усещаше, когато близки, скъпи за нея същества са в опасност или пострадали. Говореше с мъртвите, общуваше с тях, а те ѝ казваха разни неща. Животът ѝ бе един постоянен шепот. Дарбата не се предаваше по наследство и затова самата тя пък бе благодарна. Но въпреки това понякога се питаше дали не е наследила поне частица от нея, искрица от неведомата и могъща майчина сила. Или може би майките са прокълнати от природата да усещат интуитивно страданията на децата си, дори и когато те са далеч, далеч от тях? Със сигурност можеше да каже поне едно: покой не бе имала през последните дни, а затвореше ли очи, унесеше ли се в полудрямка, гласът на дъщеря ѝ настойчиво звучеше в съзнанието ѝ, зовеше за помощ.

Тя, разбира се, щеше да му каже това. С надеждата, че ще я разбере. Дори и да не се получи така, пак бе уверена, че ще помогне. Защото момичето бе негова кръв, една кръв бяха и тримата.

И ако на този свят имаше нещо, което той да разбира добре, това бе, че кръвта вода не става.

* * *

Паркирах в тясна уличка на дващестина метра от къщата, слязох и останалото разстояние го минах пеша. Вече виждах Джаки Гарнър ясно, приклепнал зад стената на парцела, носи черна вълнена шапка, черно яке, черни джинси. Ръцете му — голи, от устата му излизат кълбета фантомна белезникава пара. Под разкопчаното яке се четат изписана на тениската дума — Силвия.

— Ново гадже, а? — подхвърлих.

Джаки разтвори якето широко, за да видя по-добре фланелката. Надписът бе по-дълъг: Тим Силвия „Мейниака“, а отдолу се кривеше и несполучлива карикатура. Засмях се, това бяха името и прозвището, по-скоро прякорът на едно от нашите местни момчета, прочуло се като боксьор. Прякорът бе игра на думи: маниак и Мейн, нашият щат. През септември 2002 година Тим Силвия, 130-килограмово мъжище на дващест и няколко години, а на ръст близо два метра, се оказа първият жител на Мейн, който се представи отлично в решаващ боксов шампионат, а през 2003 г. спечели в Лас Вегас и титлата в тежка категория, нокаутирайки непобедимия дотогава шампион Рико Родригес с дясно кроше още в първия рунд. „Главата му отнесох, начи!“ — похвалил се след мача Силвия на спортните репортери, а всички наши хора там се почувствали невероятно горди и сетне за тази победа и за съответното изявление се носеха легенди. За беля, покъсно, май след първата защита на титлата срещу една друга грамада на име Ган Макджий Гиганта, Силвия го заковаха на стероидния тест, а той доброволно се отказа от титлата и свали колана. Помня веднъж Джаки ми разказваше, че бил на мача на първия ред, а пръски от кръвта на Макджий попаднали на джинсите му. Оттогава си ги пазел само за специални случаи.

— Късметлия — рекох му тогава, а той отвърна:

— Един приятел ги бачка специално и ги шитка. Ако искаш, да те уредя по-евтино, а?

— Иначе не бих ги и взел — засмях се аз. — Всъщност изобщо не ми трябват.

Тогава Джаки се обиди. Чувствителен си бе, пък обичаше да се представя за по-големия брат на Силвия, тоест от същото човек тесто, че и боксьор, само че излязъл от форма.

Сега го запитах за работата, с която се бяхме заели.

— Колко хора са в къщата? — говорех тихо, но мисълта му бе на друга вълна.

— Я гледай ти, облечени сме еднакво — подхвърли той.

— Какво?

— Еднакви дрехи носим — скивай, ти си със шапка, същото яке, джинси. Само дето носиш ръкавици, аз пък съм с ей такава тениска. Иначе сме като близнаци.

Свястно момче беше Джаки Гарнър, обаче си падаше откачалка. Някой ми каза веднъж, че заряд избухнал случайно току до него по време на армейската му служба в Берлин, а то беше горе-долу малко преди падането на Стената. Бил в безсъзнание почти седмица, а след като дошъл на себе си, цели шест месеца не си спомнял нищо от това, което се е случило след 1983 г. Дори и след като се възстанови напълно, в паметта му пак имаше празноти. Редовно стряскаше продавачите в музикалния ни магазин, търсейки „нови“ компактдискове, дето всъщност бяха с по петнайсетина години остарели. От армията го пенсионираха, след това се хвана да работи на хонорар, наемник най-вече за силова работа. Познаваше оръжията, добре боравеше с тях, наясно беше с техниката на проследяването, пък и доста силен физически беше. Виждал съм го с лекота да се оправя с трима в кръчмарско сбиване, обаче от онзи заряд наистина му хлопаше дъската и понякога се държеше направо като дете.

Както и сега.

— Джаки, не сме на танци, братко. Няма значение как сме облечени, еднакво или другояче.

Той сви рамене, отмести поглед. Веднага загрех, че пак се е обидил.

— Виж сега, аз само казах, че е интересно — изтърси той с престолено безразличен тон.

— Аха, другия път като ти се обадя, първо ще те питам какво да си облека. Хайде, Джаки, че ще замръзнем. Давай да вършим работата.

— Нали ти си началникът, ти ще кажеш — веднага отвърна той, то така си и беше.

С пуснати под гаранция и скатали се от закона хора аз поначало не се занимавам. Най-вече защото по-умните винаги духват извън щата, някои към Канада, други на юг. Както и повечето други частни ченгета, имам контакти в банките и телефонните компании, обаче не си падам по идеята да хукна да преследвам някой боклук през половината национална територия срещу заплащане от порядъка на пет на сто от гаранцията. Иначе единственият по-сигурен начин е да го чакаш да се издаде сам, като използва банкомат или кредитна карта, за да плати в някой мотел.

Сегашният случай бе по-различен. Въпросният тип се казваше Дейвид Торанс. Беше се опитал да ми свие мустанга, за да избяга с него след опит за обир на бензиностанция на „Конгрес“. Колата бях оставил на съседен паркинг, а Торанс бе прецакал запалването в обречен опит да я подкара, след като някакъв друг тарикат затиснал неговия шевролет и нямало как да излезе. Но ченгетата го хванали на две пресечки разстояние, след като хукнал да се спасява пеша. Същият юнак си имаше досие с дълга поредица дребни престъпления и присъди, обаче и поредния път се бе измъкнал под гаранция благодарение на сънлив съдия и бързо ломотещ адвокат. В интерес на истината съм длъжен да кажа, че заспал или не, съдията бе определил гаранция от 20 000 долара с надеждата да осигури присъствието на Торанс на процеса. Освен това в протокола бе записано, че го задължил ежедневно да се обажда в Портландското полицейско управление. Гарант на име Лестър Пийтс дал парите, обаче нашият човек му вързал тенекия и се укрил по бързата процедура. А причината бе следната: в пропадналия обир Торанс ударил някаква жена по главата, за да я разкара от себе си или може би да я накара да млъкне, а тя впоследствие изпаднала в кома. Това станало малко по-късно, след явяването при съдията. Затова Торанс рискуваше да получи и значително по-тежки обвинения, респективно присъда, особено ако жената завършеше зле. Дори и доживотен затвор. Гарантът бе заплашен да изгърми с двацетте си бона, при положение че Торанс не

се появи, да не говорим за загубена репутация и сериозни проблеми с местния закон.

Аз се захванах с Торанс по още една причина: знаех за него нещо, което не бе широко известно. Поддържаше връзка с една разведена дама на име Оливия Моралес, келнерка в мексикански ресторант в нашия град, а бившият ѝ съпруг бе по-ревнив и от Отело и с толкова изтощени нерви, че в сравнение с него действащите вулкани са съвсем стабилни като конфигурация. Бях ги виждал да се срещат след завършване на смяната ѝ, може би два-три дни преди провала на обира. В нашия град Торанс минаваше за мутра, както понякога се случва с хора от неговия тип в неголеми населени места като Портланд. Имаше репутация на насилник, но поне до този опит за обир не беше залавян в наистина сериозно престъпление. Фактът обаче се дължеше повече на късмет, отколкото на проявена от негова страна интелигентност. Иначе дребните мошеници го превъзнасяха като рядко печен и се възхищаваха от него, обаче аз в обобщаващи теории за качеството на престъпния ум не вярвам. Повечето престъпници са тъпи и тъкмо затова са престъпници. Ако не са такива, ще правят нещо друго, за да прецакват нормалните хора, например да организират избори във Флорида. И други факти говореха за нивото на интелекта на Торанс: оръжието му при опита за обира на бензиностанцията бе билиардна топка, сложена в дамски чорап. Бях дочул още, че напоследък си падал доста по смек и оксиконтин, дете местните ги наричат „левашки хероин“, а едва ли има нещо по-бързо от него, което да ти размъти мозъка. Затова казвам, че беше нелепо да претендира за място в елитната лига на престъпния свят.

Направих си сметката, че попадне ли в рискована ситуация, Торанс ще потърси помощта на приятелката си. Такава е и статистиката: бягащите от закона мъже все към близки жени се обръщат — било гадже, било съпруга или майка. Имат ли пари пък, бързат да увеличат разстоянието между себе си и съответните преследвачи. По принцип към Лестър Пийтс се обръщат само съвсем отчаяни хора и Торанс вероятно се бе изръсил до шушка, внасяйки своята част от гаранцията. Затова бях почти сигурен, че сега се спотайва някъде наблизо, изчаквайки евентуално по-благоприятна възможност. Оливия Моралес изглеждаше най-вероятната.

Джаки Гарнър познаваше местната обстановка достатъчно добре, затова го пуснах да слухти около Оливия, докато аз самият вършех други неща. Той я следеше вече седмица — къде и какво пазарува, с кого се среща. Е, веднага усетил — купи картон „Лъки Страйк“, макар че не пушеше. От супермаркета я проследил обратно до дома ѝ — къща под наем в Дийринг, а малко по-късно там се изтърсили двама в червен додж пикап. Описа ми ги по телефона, в единия тутаки разпознах доведения брат на Торанс, Гари. И ето ни сега нас двамата с Джаки зад тази ограда — около четирийсет и осем часа след изчезването на Торанс от полицейските „радары“. Стоим приведени, търсим правилното решение, за да го заловим безболезнено.

— Можем да се обадим на ченгетата — рече Джаки, ей така, просто да ме избъзика.

Помислих за Лестър Пийтс. Той по рождение си беше измамник. Тръгне ли например да лъже на карти, партньорите редовно ще го ступат. Извикаме ли полицията, като нищо ще измайстори законен довод да не ми плати процента от гаранцията, значи аз пък да шаря на Джаки от джоба си. Но пък доста ми се искаше да хванем Торанс. Гадно копеле си падаше, не го харесвах, беше ми прецакал и колата, но ще си призная честно, че ми бе нужна и доза адреналин, да ми раздвижи кръвта, докато го закопчаваме. Напоследък много ми беше кротнал животът, време беше за малко емоции.

— Тц — възразих. — Тази работа ще си я свършим сами.

— Как мислиш, въоръжени ли са?

— Не зная. Торанс досега не е използвал огнестрелно оръжие, пази се. Играе на дребно. Брат му е неизвестна величина. Яке не носи, ама не съм сигурен. За третия пък изобщо не знам. И Кели Картечницата^[2] да е, няма да научим, докато не ударим по едно рамо на вратата.

Джаки се позамисли.

— Я почакай малко — каза той и тръгна нанякъде.

Чух, че отваря багажника на колата си. Върна се с четири цилиндъра в ръце, всеки по около трийсетина сантиметра и в единия край със закривена кука като на телена закачалка.

— Какво е това, бе, Джаки? — удивих се аз.

Протегна цилиндрите към мен — по два във всяка ръка — и гордо рече:

— Тези в лявата са димки, в дясната — съзлив газ. Десет части глицерин, две части натриев бисулфат. В димките има и малко амоняк. Здравата смърдят. Домашно производство, знаеш, ама екстра.

Изгледах импровизираните спусъчни механизми, зле навитата лепенка, надрасканите тръбни парчета.

— Браво, Джаки, пък само как си ги изпипал! Кой да те знае, а?

Челото му се сбърчи, той се загледа в производството си и след малко вдигна лявата ръка.

— Може пък тия да са съзливите, а? То в багажника е една хавра, човек не знае кое къде е, сто неща се търкалят...

Въздъгнах.

— Добро момче си ти, Джаки. Мама сигурно се гордее с теб, нали?

— Хей, човече, не говори така. Майка ми никога за нищо не е закъсвала, всичко й осигурявам.

— Най-вече боеприпаси, а?

— Ти зарежи това, кажи кое да използваме?

Все повече и повече си внушавах, че съм направил грешка. Не биваше да взимам този откаченяк за помощник. Още по-непривлекателна обаче беше идеята сам да следя Оливия, да чакам в мрака Торанс да си покаже мутрата или да провеждам солова акция срещу трима мъже и една жена, вероятно въоръжени.

— Димките — рекох на глас. — Струва ми се, че обгазяването се преследва от закона.

— То и димките също — невъзмутимо изтъкна Джаки.

— Така е, обаче димките не са така страшни, колкото съзливия газ. Дай насам едната.

Веднага ми подаде един цилиндър.

— Сигурен ли си, че е димка?

— Ами така ми се струва, различно тежат. Слушай, аз само те будалкам. Дърпаш куката, хвърляш колкото е възможно по-бързо. И недей много да я клатиш, че може да е нестабилна.

* * *

Далеч от Портланд, докато майка ѝ още крачи по улиците на големия непознат град, Алис се събужда от дълбок унес. Трескава е, зашеметена, болят я крайниците, особено ставите. Молила се е за малко дрога, пак и пак, колкото да закрепни положението, обаче вместо това ѝ инжектират нещо, от което получава страшни, ужасяващи халюцинации, а в тях бродят грозни нечовешки създания и се опитват да я отнесат в мрака. Не продължават дълго, но са много изтощителни и след третата или четвъртата доза тя усеща, че халюцинациите не свършват дори и след като ефектът им трябва вече да е отминал. Затова границата между кошмара и реалността се губи. Накрая само ги моли да спрат, а в замяна им казва всичко, което знае. След това променят препаратата и сега спи без сънища и кошмари. Оттогава насам часовете минават в размазани спомени за игли и нови инжекции, периодично следвани от сън. Ръцете ѝ са завързани за таблата на леглото, а лицето ѝ — постоянно покрито с кърпа — още откакто е доведена на това място, където и да е то. Разбира, че повече от един човек я наблюдава тук, защото още от началото на залавянето ѝ я разпитват различни гласове.

Сега чува отварянето на врата и приближаващи стъпки.

— Как се чувстваш? — пита мъжки глас.

Познава го, чувала го е и преди. Звучи доброжелателно, дори нежно, а акцентът ѝ се струва латиноамерикански, може би мексикански.

Алис се опитва да отговори, но гърлото ѝ е съвсем пресъхнало, получава се нещо като хриптене и гъргорене. Поднасят ѝ чаша вода, усеща я на устните си. А посетителят повдига главата ѝ с ръка и бавно започва да излива течността, за да не се разлее по нея. Чувства дланта му приятно хладно на главата си.

— Не съм добре — казва му на глас.

Наркотиците са притъпили острата нужда, но специфичното ѝ пристрастяване е достатъчно силно, за да се обажда след малките дози.

— Така е, но скоро ще се оправяш.

— Защо правите всичко това? Той ли ви плати?

Интуитивно усеща озадачаването, може би дори и тревога.

— Кого имаш предвид?

— Братовчед ми? Той ли ви плати да ме вземете и да ме лекувате? Да ме изчистите от дрогата?

Човекът въздъхва.

— Не.

— Тогава защо съм тук? Какво искате от мен?

Спомня си, че са ѝ задавали въпроси. Много на брой. Но не помни какви, нито същността им, нито своите отговори. Страхува се, че е казала нещо лошо, нещо не на място, което може да застраши нейна приятелка. В същото време не може да си спомни името ѝ, нито пък лицето. Силно е объркана, уморена, жадна и дори гладна.

Хладната длан минава по челото ѝ, отхвърля влажната коса, прибира я назад. Алис почти се разплаква от благодарност за този кратък миг на състрадание. Сетне ръката докосва бузата ѝ и тя усеща, че пръстите опипват кожата около очите ѝ, притискат брадичката ѝ, челюстната кост. Това ѝ напомня действията на хирург, който преглежда пациент преди операция. Отново е уплашена.

— Повече няма да се налага да правиш каквото и да било — обажда се гласът. — Почти свършихме.

* * *

Таксито приближаваше адреса и жената вече се досещаше откъде идва недоволството на шофьора. Движеха се към периферията на града, районите ставаха все по-неугледни, хората неприветливи, дори враждебни, накрая уличните светлини оредяха съвсем, крушките бяха изгорели или счупени, а по земята се валяха парченца стъкло. Повечето лица бяха чернокожи и не криеха антипатията си. Някои от сградите бяха внушителни, може би някога са били и красиви, но сега бяха западнали, заболя я да гледа беднотията и разрухата. Още повече я натъжи мисълта, че в тези отвратителни условия живеят млади хора, неукрепнали души, бродещи по улиците, врагове на собствения си род.

Таксито спря пред тесен вход. Над него висеше табела с името на хотела и тя плати на шофьора. Даде му 22 долара, видя, че очаква бакшиш. Да си чака, тя няма излишни пари да дава бакшиши на хора, които си получават нормално заплащане. Но му благодари. Той пък не излезе да ѝ свали куфара от багажника, само го отвори, а очите му неспокойно шареха по младежите, които висяха по съседните ъгли.

Във фойето имаше голям надпис, съобщаващ на клиентите, че в стаите на хотела има телевизори, климатици и бани. Дежурният администратор бе чернокож в тениска. Седнал в будка зад дебел плексигласов екран, той четеше университетски учебник. Взе й пари за три нощи, подаде й регистрационна карта, сетне и ключа за стаята, закачен с дебела верижка за дебело и плътно блокче, почти колкото четвърт тухла.

— При излизане ключът задължително се оставя при мен — предупреди я той.

Жената изгледа блокчето.

— Добре — кимна тя. — Ще се опитам да запомня.

— Вие сте на четвъртия етаж — рече администраторът. — Асансьорът е отляво.

Кабинката на асансьора миришеше на пържена храна и урина. В стаята й не беше много по-различно. По тънкия, полуизтрит килим чернееха петна от изгаряне, но бяха големи и кръгли, за да бъдат от фасове. Леглото, персон и половина, метално, бе до стената. А разстоянието до отсрещната бе колко да се провере човек. Под мръсния прозорец се мъдреше студен радиатор, до него и стол, доста разнебитен. На стената имаше умивалник с огледалце над него. Отвори вратата на онова, което взе за дрешник, а вътре зърна малка тоалетна чиния и дупка на пода, служеща за оттичане на водата от душа, който висеше над чинията. Квадратурата на помещението, ако можем да го наречем така, бе не повече от метър на два. Замисли се и реши, че единственият начин да се изкъпе е да седне на тоалетната чиния и да пусне водата.

Извади дрехите си, сложи ги в единия край на леглото. Четката за зъби и тоалетните принадлежности сложи на мивката. Погледна си часовника. Рано й се видя. Всъщност всичко, което знаеше за онова място, бе научила от шоу на една кабелна телевизия. Затова смяташе, че едва ли ще намери нужните й хора, преди да се стъмни.

Пусна телевизора, легна на леглото и се загледа в екрана: игри, комедии. Чакаше да падне нощта. Тогава облече мантото си, сложи в джоба си част от парите и излезе на улицата.

При Алис този път идват двама, пак я инжектират. Не минава минута и съзнанието ѝ пак се замъглява, мислите като че се размазват. Крайниците натежават, главата ѝ се върти, има чувството, че виси във въздуха. Свалят кърпата от лицето ѝ, това ѝ подсказва, че идва край. Но на какво, какъв край? Зрението ѝ не е нарушено, вижда мъжете добре. Единият е дребен, жилав, със сива остра брадичка и изтъняваща посивяла коса. Има тъмен тен, сигурно това е онзи, когото оприличи на мексиканец преди известно време. Другият е чудовищно дебел със силно увиснал, закриващ слабините му корем. Очите му са зелени, потънали в тлъстина, порите по лицето замърсени, вратът лилав, подпухнал. Докосва я и тя получава усещане като от убождане и опарване.

Вдигат я от леглото, слагат я в болнична количка, тикат я по дълъг и мръсен коридор. Влизат в покрито с бели фаянсови плочки помещение, а на пода му има отводнителен канал. Там я преместват на дървен стол с кожени колани за затягане на ръцете и краката. Оставят я пред огледало на стената, в което вижда отражението си. Заглежда се по-внимателно, не може да се познае. Тъмната ѝ кожа е придобила сивкава бледост, а чертите ѝ са като че механично пренесени върху тези на бяла жена. Очите ѝ кървявали, по ъгълчетата на устата, по брадичката и на други места по кожата — засъхнала, съсирена кръв. Облечена е в бяла болнична роба, отдолу — гола.

Стаята е удивително чиста, блести. Флуоресцентните лампи отгоре безмилостно горят в очите ѝ, разкривайки дефектите на уморената кожа и черти, съсипани от години дрогиране и прищевките на множество мъже. За секунда ѝ се струва, че от огледалото я гледа майка ѝ. От приликата и самата мисъл ѝ се доплаква, очите ѝ плувват в сълзи.

— Извинявай, майче — изрича беззвучно. — Не съм искала така да стане...

Усеща, че слухът ѝ се изостря — ефект от наркотика, който тече в кръвта ѝ. След малко чертите в огледалото отсреща се размиват, разкривяват, сякаш мутират. Наоколо зашепват настойчиви гласове. Опитва се да се огледа, да проследи откъде идват, но не може. Боже мой, каква параноя!

Тогава угасва и осветлението и тя потъва в дълбока тъмнина.

* * *

Жената спря такси, обясни на шофьора къде иска да отиде. Преди това се бе колебала дали да не опита с градския транспорт, но реши, че е по-добре него да го ползва само денем. Вечер и нощем ще пътува с такси въпреки разноските. Защото не дай Боже нещо да ѝ се случи било в метрото, било докато чака някъде за автобус, преди да е успяла да говори с него. Тогава кой ще потърси дъщеря ѝ, кой ще се погрижи за бедното съществуване?

Таксиметровият шофьор се оказа млад и бял. От досегашния си опит в големия град бе разбрала, че малцина в тази професия са бели. И чернокожите не са много. Тук зад волана на такситата седят единствено хора от раси, които живеят само в далечни, отвъдокеански земи. И в столиците, разбира се.

— Госпожо — попита младежът, — сигурна ли сте, че искате да отидем точно на това място?

— О, да — отвърна му тя. — Точно там искам да отида. Нали така го наричат — Пойнт? Хънтс Пойнт, нали?

— Добре, ще ви откарам. Но това е много опасен район. Дълго ли ще останете? Ако няма да се бавите, мога да изчакам, за да ви върна обратно. Какво ще кажете? — попита той отново.

Не му приличаше на професионалистка, проститутки на такава възраст не бе виждал, но пък кой знае? На онова място със съмнителна репутация — Пойнт — винаги се въртяха разни нередовни, там задоволяваха какви ли не вкусове. Не че и тукашният квартал бе много свестен, но все пак клиентката му се виждаше приятна сивокоса, възрастна дама. Какво ли можеше да ѝ се случи сред онези примитивни изроди?

— Сигурно ще ми се наложи да поостана — рече тя. — И не зная кога ще се връщам, но все пак ви благодаря за любезността.

Решавайки, че нищо повече не би могъл да направи, шофьорът изчака търпеливо тя да се настани, включи се в трафика и потегли за Хънтс Пойнт^[3].

* * *

Наричаше себе си Джи Мак — играч в сериозните игри, верен на идеята, гъст с братята. Рап-пич, плейбой по дух и някои възможности, момче на място с цяла ясла жени, не предава и не продава каузата. Не, брато. Облича се като такъв, защото си е част от тази култура, този свят, тази вселена, ако искате. Златни верижки, черно кожено яке, а под него шито по поръчка черно елече направо на голо. Панталоните широки, свободни на бедрата, долу тесни, впити, едва ги обува, краката му с мъка минават през тях. Плитките — скрити под широкопола кожена шапка, на колана — два мобилни телефона. Оръжия по себе си не носи, но пистолети подръка винаги ще се намерят. Тук си е негова територия, а на нея — неговите жени.

И сега ги оглеждаше зорко. Задниците едвам прикрити от тесните, къси полички от черна изкуствена кожа, гърдите полуизхвъркнали от евтините бели бюстиета. Харесва ги да са еднакви, така ги и облича. Все едно казва — това си е моята стока, брато, ти к'во знаеш? Всичко, дето има някаква стойност в тая страна, си има съответната разпознаваема марка, нали? Няма значение къде го купуваш: дали в „Голо дупе“, Монтана, или „Щур задник“, Арканзас. Е, Джи Мак няма толкова много момичета както някои други братя, ама какво да говорим — той едва сега започва. Иначе има големи планове.

Загледа се в Шантал — онази висока черна курва с толкова тънички крака, че просто да се чуди човек как я издържат? Подскачаше към него на високите си токове, приближаваше.

— К'во носиш, захарче? — попита я той.

— Стотарка.

— К'во? Ебаваш се с мен, а?

— Няма бачкане, миличък. Само свирки искат, а един черньо се пробва да ми го вкара, ама после щял да плати, и направо ми изгуби времето. Няма клиенти, сладък. Трудно се бачка, нали?

Джи Мак се пресегна, стисна лицето ѝ над брадичката с пръсти, същински клещи.

— Хей, я да те откарам отзад в уличката, а? Искаш ли? Стотарка ще ми пробутваш, а? Като ти бръкна по разните черни дупки и какво ли ще намеря, сещаш ли се? Цял куп мангизи ще намеря, ей това! И мислиш, че ще те галя ли? Ще ти сцепя работните места, да знаеш! Искаш ли, а?

Тя трагично поклати глава, поббели очи. Той я освободи, Шантал посегна под поличката. Гледаше я внимателно, докато измъкваше найлоново пликче. Банкнотите вътре се виждаха ясно.

— Тоя път ще ти се размине — тихо, но заплашително отсече Джи Мак и пое пликчето, като гнусливо го стискаше с два пръста.

Тя отвори ръчната чанта, оттам извади и стодоларова банкнота, подаде му я. Мъжът замахна със свободната ръка, умело задържа дланта на милиметри от лицето ѝ. Сетне се усмихна с най-лъчезарна, утешителна усмивка.

— Сега минаваш метър — само защото си нова и не знаеш какво се полага на тарикатките. Опиташ ли пак да се ебаваш с мене, кучко, така ще ти подреда дрискалото, че ще кървиш седмица. Аре разкарвай си гъза оттук!

Шантал послушно кимна и подсмръкна. Сетне погали ревера на якето с дясната ръка, поглади го по гърдите.

— Съжалявам, сладък. Аз вече...

— Готово — отрязва я Джи Мак. — Сега си чиста. Оттук нататък...

Тя побърза да кимне, извърна се и закрачи надолу по уличката. Джи Мак я гледаше в гърба, мислеше: има още четири-пет сигурни работни часа, докато клиентелата се донапие, дрогира и легне да спи. Тогава ще я откара в бърлогата и ще ѝ покаже какво им се случва на кучките, дето се ебават с него и се опитват да го излагат. Ще го крадат ли? Ще му крият печалбата, а? Тц, тая няма да я бъде. Но на улицата с нея няма да се разправа. Тук ще изглежда зле, престиж ще загуби. Насаме — скрито-покрито. На четири очи. Тъкмо и по-добре ще го запомни.

Така се действа с тези жени. Веднъж изпуснеш ли му края, простиш ли на някоя от тях, и всички на главата ти се качват. Редовно започват да те работят, да те завличат. И тогава какво става с теб? И ти се превръщаш в пачавра, нали така? Затова урок трябва да им се дава още отрано, още в началото, иначе по-добре ги разкарай. Странно нещо е това проститутката — веднъж като я обработиш, като я вкараш в играта, после и да я биеш, и да я тормозиш, тя все при тебе си стои. Действаш ли правилно, тя се чувства нужна, усеща се част от истинско семейство, каквото никога не е имала. А ти ги възпитаваш и дисциплинираш като добър, любящ баща — все едно наистина ги

обичаш. А онези, дето хлътват по теб, и да ги лъжеш сетне можеш, и да ги прецакваш, копче няма да ти кажат, най-малкото понеже познават другите ти курви. Е, в това отношение поне сводникът е винаги по-гот, по-напред от другите леваци. Две обиколки напред, какво ти две — направо десет. Но си има мярка — да държиш нещата под контрол и само в семейството. Те са твои жени, правиш си с тях каквото си знаеш, но след като веднъж си им създал чувство за принадлежност, за това, че са търсени и нужни. Психолог трябва да си с тези кучки, трябва да знаеш как да им движиш тънките струни...

— Прощавайте... — чу изведнъж глас отдясно.

Наведе се в същата посока, за да види дребна чернокожа жена в манто, в едната ѝ ръка — чанта, с другата бърка в нея. Нисичка, крехка, сивокоса, вятърът да духне по-силно и ще я прекърши.

— Какво има, бабче? — ухили се той. — Не си ли поодъртяла за занаята, а?

Жената вероятно схвана обидата, но не реагира по съответния начин.

— Търся едно момиче — рече и извади снимка от чантата.

Джи Мак погледна фотографията и чак коремът го присви.

* * *

Вратата отляво се отваря, сетне пак се затваря, но и в коридора не свети, затова Алис не разбира кой е влязъл. В същия миг ужасно засмърдява, тя се превива и повръща. Стъпки не чува, но усеща чуждото присъствие — някой, някаква фигура бавно обикаля наоколо, като че я изучава.

— Моля ви се — говори на глас, а това ѝ струва огромно усилие, отнема ѝ цялата налична сила. — Моля ви се. Каквото и да съм направила... моля, простете ми. Съжалявам. На никого няма да казвам какво ми се е случило. Аз дори не зная и къде се намирам. Пуснете ме, моля ви се... нищо няма да направя. Аз съм добро момиче, ще ви слушам, каквото ми кажете... обещавам.

Сега шепотът се засилва, някои от гласовете като че се смеят. Сетне нещо докосва лицето ѝ. Кожата ѝ настръхва, съзнанието ѝ се изпълва с множество образи. Лица, лица, усещания — сякаш я заливат,

налитат ѝ отвсякъде. Има чувството, че някой усилено рови в паметта ѝ, в спомените ѝ, вади ги като снимки от главата, поглежда ги на светлина, сетне ги захвърля като ненужни. Това присъствие наоколо... Кой ли е до нея? В съзнанието си вижда майка си, леля си, баба си.

Пълна с жени къща, разположена на парче земя край една гора. Мъртъв мъж лежи в ковчег, жените са го заобиколили, никоя обаче не плаче. Едната повдига поставения върху му памучен чаршаф, показва се глава, но лице почти няма. То е обезобразено, изгорено... прилича на ужасяващо отмъщение, извършено от неизвестен човек. В ъгъла стои момче, доста едро, високо за възрастта си. Облечено е в евтин, взет под наем костюм и тя знае името му^[4].

Това е Луис.

— Луис? — шепне тя, а гласът звучи като ехо в помещението с плочките.

Присъствието край нея като че се отдръпва. Но не, пак чувства дъха му. Мирише на пръст.

На земя и изгоряло.

— Луис? — повтаря тя.

По-близък от брат. Една кръв.

Помогни ми.

Ръката ѝ е в нечия чужда. Усеща, че другият я повдига. Опира я на нещо неравно, а то незнайно защо напомня за тленност, за разруха. Проследява, по-скоро усеща очертанията, контурите на нещо, което някога е било лице: очните ябълки ги няма, очните кухини са празни, пръстите ѝ попадат на останки от хрущял — тук е бил носът, ето и устата — поръбена дупка без устни. Устата се отваря, поема пръстите ѝ, сетне меко се затваря и тя отново вижда фигурата в ковчегата... мъжът без лице, главата му разкъсана от...

— Луис!

Сега заплаква, ридае и за двамата. Устата, където са пръстите ѝ, вече не е така мека. От венците изскачат зъби, остри са като игли, забиват се в ръката ѝ, разкъсват плътта.

Но това не е истина. Не е действително.

Болката обаче е повече от истинска, истинско е и присъствието.

И тя отново извиква името му в съзнанието си Луис, и тогава идва смъртта.

* * *

Джи Мак извърна лице. Загледа се в жените си, колите, улицата, всичко друго наоколо, опитвайки да се разсее с единствената надежда тази жена да го остави на мира и да си отиде.

— Не мога да ти помогна — каза след малко. — Обади се в полицията — там се занимават с безследно изчезналите.

— Но тя е работила тук — настоя жената. — Това момиче, което търся... то е работило при вас.

— Вече казах, не мога да помогна. Трябва да си тръгваш, иначе току-виж си загазила. Тук никой не обича да му задават въпроси. Хората работят за пари. Това е бизнес. Както всеки друг, нали? Става дума за мангизи, за долари.

— Но аз ще ви платя — замоли го тя.

И трогателно протегна потрепваща ръка, в която стискаше изтрети от употреба банкноти.

— Не ти искам парите, жено — този път ядно викна мъжът. — Разкарай ми се от главата.

— Моля ви се — пак се обади жената. — Ето, само погледнете снимката...

И повдигна към очите му фотографията на чернокожа девойка.

Джи Мак неволно погледна, опита се да отмести безразлично очи, но гадното усещане в стомаха му внезапно се засили още повече.

— Не я познавам тази — изгрухтя.

— Може би...

— Казах ти, изобщо не съм я виждал!

— Но вие дори не се загледахте както трябва...

Сега, в страха си, Джи Мак направи сериозна житейска грешка. Замахна към жената, перна я по лявата буза, уж не беше силно, ама... Тя залитна назад, опря се на близката стена, на удареното място върху кожата се появи бледо петно.

— Върви на майната си — закани се мъжът. — И повече да не се мяркаш тук!

Жената преглътна, опита да задържи задавилите я сълзи, донякъде успя. Прибра снимката и парите в чантата, бавно се

отдалечи. „Трябва да ѝ се признае на дъртата кучка, рече си той, смела е, друга щеше да се разциври, да се разквака, боже мой!“

В следващия миг забеляза, че Шантал го гледа от другата страна на улицата.

— Хей, к'во, по дяволите, зяпаш, ма? Да ти го начукам! — ревна към нея.

Тръгна да пресича, но тя тозчас забърза в обратната посока, а в следващия миг между тях се появи зелен таурус с типичния клиент на средна възраст, вече спуснал прозорчето, за да се пазари. Джи Мак забави крачка, няма да пречи на бизнеса, я. Междувременно онези двамата уточниха цената, а Шантал се наведе и влезе в автомобила. Мъжът потегли — отиваха някъде към празните терени и паркингите покрай главната улица. Ето още нещо, за което трябва да си поговори както се полага с кучката — за шибаното ѝ любопитство, мамка ѝ.

* * *

Джаки Гарнър бе отляво на прозореца, аз — отдясно. За да засека хората вътре, използвах зъболекарско огледалце. Винаги си го нося, голяма работа върши. Двама гледаха телевизия, стаята очевидно бе ежедневната: единият бе брат му на Торанс — Гари. На съседния прозорец пердетата бяха пуснати, иначе бе откряхнат, дори ми се стори, че вътре говорят мъж и жена — вероятно бе спалнята. Дадох с ръка сигнал на Джаки да стои на място и пристъпих към нея. Показах му три пръста, преброих до три, свивайки ги един по един, и ловко мушнах димката в отвора. Джаки удари съседния прозорец силно, счупи го и хвърли своята в стаята с двамата пред телевизора. От отворите мигом заизлиза гадно вонящ дим. Отстъпихме назад, притаихме се в сенките в изгодна позиция по средата на терена между предната и задната врата. Чувахме задавената кашлица и виковете вътре, но иначе нищо не се виждаше. Пушекът бе изпълнил всекидневната, миризмата бе нетърпима и очите ми засмъдяха въпреки разстоянието.

Не беше само дим. Имаше и газ.

Тогава предната врата се отвори с трясък, двамина изтичаха в предния двор, залитайки. Единият държеше пистолет, но бързо се

свлече на колене върху тревата и започна да повръща. Джаки притича до него, не беше трудно да настъпи ръката с оръжието, а с другия крак да го срита. Вторият мъж — самият Гари Торанс — вече лежеше на земята и само притискаше очи с длани.

Минаха не повече от няколко секунди, отвори се и задната врата. Навън изскочи Оливия Моралес и се препъна, за малко да падне. Веднага след нея се появи Дейвид Торанс без риза, притиснал мокра кърпа към лицето си. Ориентира се бързо за посоките, отдалечи се от дома, захвърли кърпата и хукна към съседния двор. Очите му бяха червени, силно насълзени, но беше в далеч по-добра форма от останалите. Почти бе скочил на стената, когато го настигнах и препънах. Падна по гръб тежко, задъхан, въздух не му достигаше, а и се удари. Остана легнал, вперил очи в мен, а сълзите струяха по бузите му.

— Кой си ти? — попита ме той.

— Паркър се казвам — рекох.

— Ти ни обгази, мамка му!

— А ти ми съсипа колата и се опита да я свиеш.

Повърна, сетне избълва нова поредица от думи.

— Да му... голяма работа, а ти ни пусна газ! Само гадняр може да трови хората така! Какъв човек си ти, бе?

Джаки Гарнър крачеше към нас през тревата. Зад него виждах Гари и другия мъж все така на земята, ръцете и краката им закопчани с пластмасови белезници. Торанс извърна глава към новодошлия.

— Ей като този — отвърнах на въпроса му.

Джаки сви рамене.

— Съжалявам — рече той на Торанс. — Сега поне съм сигурен, че действа.

* * *

Джи Мак запали цигара и мигом усети, че ръцете му здраво треперят. Но изобщо не искаше и да помисля за момичето на снимката. Боже мой, нея така и така я нямаше, онези я бяха отвели и той за нищо на света не би пожелал отново да има работа с тях, да гледа гадните им мутри. Само да чуят, че някой е питал за нея, и тогава друг сводник ще

му поеме момичетата, защото него просто няма да го има. Като едното нищо ще го затрият.

В момента нямаше как да го знае, но едва ли му бяха останали повече от няколко дни живот.

Не трябваше да удря онази жена.

* * *

А в бялата стая Алис — разкъсана и окървавена — бавно издъхва. Чужда уста се е допряла до устните ѝ в очакване. Онзи усеща края ѝ, очакваната сладост, която той ще изпита. Но ето, жената потръпва, тялото ѝ се разтриса, сетне застива завинаги. И в това последно издихание той обсебва и нейния дух, а в многобройния хор в него зазвучава още един глас.

[1] Ориген (186–255 г.) — александрийски богослов и тълкувател на Светото писание. — Б.пр. ↑

[2] Известен американски гангстер (1897–1954 г.). — Б.пр. ↑

[3] Крайречен район в Бронкс, Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[4] Възприятието отразява събитие от предишен роман на Конъли. Героят на име Луис, тогава още момче, убива човека, който тероризира чернокожото му семейство, с находчиво приготвено експлозивно устройство. Той е убил майка му и изнасилил леля му. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Дните са като есенните листа, живеят, умират, падат.

Миналото живее в сенките на живота ни. То е едно безгранично търпение, сигурно в упованието, че всичко, което сме сторили, а и онова, което не сме успели да сторим, ще ни преследва и живее в нас до края. На млади години захвърлях дните един подир друг нетърпеливо, без мисъл, без сметка. Дни, сравними с отнесени от палавия вятър семена на глухарче, безвъзвратно издухани от ръцете, отлетели през рамото на момче, закрачило към залеза и към дома. За какво да съжالياва, когато още много ще идват, нали пред него е целият живот? Болка и рани се забравят, обидите можеш прости, а по широкия свят винаги има достатъчно блясък да озари бъдещето и предстоящите дни...

Днес, обърна ли очи назад към извървения от мен път, съзирам, че тук-таме е обрасъл и затлачен с шубраци и бурени — там, където са падали, а сетне покълвали семената на минали дела и полузабравени грехове. А по този път пада и сянката на най-големия от тях. Тя няма име, но носи образа на Съюзън, мъртвата ми съпруга, а с нея върви и Дженифър, първата ми дъщеря, и двете заклани, буквално одрани в малкия ни нюйоркски дом.

Убиец, наречен Пътника, ми бе отнел и двете още докато работех като полицаи в Ню Йорк. Преди да го спрем, бе унищожил още доста хора. Убих го лично аз и част от мен си бе отишла заедно с него.

Имаше време, когато жадувах да бях умрял и аз. Непрестанни мисли за тях обсебваха битието ми, докато един ден не осъзнах, че болката и мъката, съжаленията и угризенията просто ме разкъсват и са на път да ме унищожат. Понякога тези чувства се връщат, за да ме навестят и напомнят какъв съм бил.

Сега в живота си вървя бавно, поне по-бавно от преди, и усещам, че ме догонват хрусталаци и пълзящи растения. Увиват се около краката, докосват връхчетата на пръстите ми, а земята под мен пъхти и пука с окапалите листа на полумъртви дни.

Миналото ме изчаква и дебне, мое творение — създадено от мен чудовище.

Миналото дебне всички нас.

Събуждам се в мрака, утрото е все още напред. До мен Рейчъл спи, не усеща, не знае. Мъничката ни дъщеря е в съседната неголяма стаичка, също потънала в сън. Заедно създадохме този дом. За да ни бъде убежище, тих житейски пристан, но онова, което в настоящия миг виждам около себе си, не е вече нашето домашно огнище. То е нещо различно, сплав, пресечна точка на места запомнени, места посетени, места неведоми. Места лобни.

Ето го леглото, което избрахме заедно с Рейчъл, и все пак то сега не е в спалнята над влажните райони в Скарбъро, а в градски пейзаж. Чувам улични шумове, гласове на хора, сирени пищят нейде в далечината. Ето я нощната масичка от къщата на моите родители, а върху нея е подредена козметиката на покойната ми съпруга. Отдясно на шкафчето виждам четката за коса, току до главата на спящата Рейчъл. Тя е червенокоса. Но космите по четката са руси.

Ставам. Влизам в коридорчето в Мейн, а слизам по стълбище в Ню Йорк. Ето я в гостната — чака ме. Отвъд прозореца мочурищата блестят като течено сребро, а в тях се оглежда луната. По водната повърхност пробягват, играят сенки, макар че високо горе нощното небе е чисто, безоблачно. Формите се плъзгат все на изток, в безкрайно плавно движение, натрупват се и тъмнеят, сетне сякаш шумящият отвъд прибой океан ги поглъща. Сега трафик няма, градските шумове не накърняват крехката плът на нощта. Всичко е безкрайна тишина, но не и сенките в тресавището.

Сюзън седи до прозореца, с гръб е към мен, косата ѝ е прибрана със светлозелена панделка. Гледа през стъклото към русокосото момиченце, което подскача отвън, на моравата. Косата му е досущ като майчината. Навело е глава, брой си скоковете.

Тогава покойната ми жена заговаря.

Ти си ни забравил.

Не, не съм забравил.

Тогава коя е тази, дете спи до теб сега, там, където някога спях аз? Коя е тази, която прегръщаш нощем? Която ти е родила дете? Как можеш да твърдиш, че не си забравил, когато ето на — целият ухаеш на нея?

Но аз съм тук и ти си тук, ето на — не мога да забравя.

Две жени, с цялото си сърце, истински и едновременно, не можеш да имаш. Едната ще бъде винаги изгубена за теб. Не е ли вярно, че вече не се и досещаш за нас? Дори и в онези мимолетни мигове, когато сърцето прескача, сякаш иска да спре? За нас вече в мислите ти място не ще има и как да има, когато ти си в прегръдките ѝ?

Говори люто, сякаш съска, а силата на гнева ѝ обагря стъклото в карминено кървави пръски. Детето отвън замира, впива очи в мен. Мракът прикрива чертите ѝ, не виждам лицето добре и съм благодарен за това.

Тя е твое дете.

И винаги ще бъде моето дете. И на този свят, и на другия, в отвъдното, тя пак ще бъде моя.

Няма да си отидем. Няма да изчезнем в небитието. Отказваме да те напуснем. Помни ни! Трябва да ни помниш. Не забравяй!

Сега се обръща и виждам разкъсаното ѝ, изрязано лице с празните очни кухини, задушана ме споменът на агонията ѝ в мое име. Връща се в мен с такава сила, че се превивам и сгърчвам, крайниците изтръпват, гърбът се извива и пращи, като че прешлените се чупят. Внезапно се пробуждам превит на две, притиснал ръце към гърдите, усещам нечии пръсти по кожата и косата, устата ми е отворена в ням писък. Рейчъл се е надвесила над мен, ласкаво приглажда мократа коса, топло шепне:

— Спокойно, спокойно... това е само кошмар.

Втората ми дъщеря плаче с гласа на първата, а покойните отказват да напуснат света на живите, защото да си отидеш, значи да те забравят, а те са избрали да не бъдат забравяни.

Рейчъл оправя косата ми, нашепва мили слова, сетне става и отива в другата стая — при малката. Там ще я вземе в ръце и ще я приласкае, ще ѝ говори тихичко и ще я разхожда, докато сълзите изсъхнат и детенцето заспи. То най-често е спокойно, рядко плаче това мъничко наше момиченце. Нашата Саманта. Кротка е дъщеричката, не прилича на другата, която загубих, но понякога в лицето ѝ съзирам черти на Дженифър, дори още в мига, когато се роди. Друг път ми се струва, че откривам далечна прилика със Сюзън, но знаей, че това просто не може да бъде.

Затварям очи. Няма да забравя. Имената им са записани в сърцето ми, заедно с множество други: на онези, нявга изгубени, и онези, които не съм успял да намеря; онези, които са вярвали в мен; онези, които са заставали срещу мен; онези, паднали от моята ръка; и другите, загинали от чужда. Всяко име е записано в плътта ми, като изрязано с острие в нея, име подир име, безкраен списък, напълно ясен, четлив, като от сърдечна болка изваян.

Няма да ви забравя.

Няма да ме оставят да забравя.

Няма да ме оставят...

* * *

Отецът, водещ службата в католическата църква „Св. Максимилиан Колбе“, се опитваше по възпитан начин да изрази недоумението си от онова, което виждаше.

— Какво... моля ви, но какво е това, което носи?

Причина за удивлението му бе дребен мъж, облечен в костюм от материя, напомняща продукт от космическа технология на НАСА. Да кажем, че блестеше при движение на облечения в нея човек, би означавало да подценим специалните й качества да разсейва светлината. Иначе костюмът сияеше като ослепителна нова звезда, излъчваща цялото наличие на цветовия спектър. Че и нещо отгоре, дето Създателят просто е пропуснал да включи в него просто по усмотрение на добрия вкус. Представете си, че Тенекиеният човек от „Магьосникът от Оз“ е напуснал литературното пространство, за да се реализира като момче от паркинг обслужването към някой голям хотел и ето ви своего рода описание на Ейнджъл на живо.

— Изглежда метален — внимателно допусна свещенослужителят, като леко свиваше очи.

— Да, и светлоотразяващ — добавих аз.

— Хм, наистина — призна отецът, видимо впечатлен, но и объркан. — Мисля, че не съм виждал нищо подобно досега. Този човек, хм... той ваш приятел ли е?

Напрягайки се в гласа ми да не прозвучи дори и намек за неудобство, отвърнах:

— Той е един от кръстниците.

Последва дълга пауза. Свещеникът бе мисионер в Югоизточна Азия, завърнал се в отпуска след дълго отсъствие от страната и приел любезната покана да ръководи една от многото служби, та макар и като гост. Допусках, че е човек с немалък опит, виждал какво ли не по време на странстванията си по далечни земи. В известен смисъл ми се струваше едва ли не комплимент, че едно кръщение в Южен Мейн го бе озадачило до такава степен, че чак да онемее.

— Може би трябва да го помолим да стои по-надалеч от пламъка на свещите? — рече той след малко, след като очевидно бе обмислял възможностите и вероятно стигнал до съответни заключения.

— О, да, това е разумно.

— Но пък той самият ще трябва да държи свещ, нали? Хм, да, тогава ще го помоля да изпъне ръка и да я държи на максимално разстояние от себе си. Да, така ще бъде най-добре. А къде е кръстницата?

Сега дойде ред аз да занемея. Не че не знаех, просто нямаше как да го кажа направо.

— Вижте, тук нещата наистина малко се усложняват, ама пък... Виждате ли господина в тъмно, застанал до кръстника?

До Ейнджъл, извисяващ се поне на трийсетина и повече сантиметра над него, бе партньорът му Луис. Някои хора вероятно биха се изкушили да опишат Луис като провинциален републиканец, само че всеки нормално разсъждаващ човек от тази категория по-скоро би се заключил здраво у дома, би сложил резетата, пуснал капациите на прозорците и позвънил на полицията, отколкото да допусне облечен като Ейнджъл човек близо до себе си. Сега Луис, който впрочем няма нищо провинциално в себе си, носеше елегантен тъмносин костюм и черни очила и въпреки тях се виждаше, че всячески се опитва да не обръща очи към достатъчно важния по функция като кръстник съсед отляво. И фактически правеше отлично впечатление на независимо присъствие и човек, комуто въпросният съсед е натрапен, но търпеливо и възпитано понася съдбата си, като от време на време любезно отвърща на въпросите му.

— Високия господин ли? Имам чувството, че тук изглежда малко не на място.

Това бе доста интелигентно наблюдение. Защото Луис бе облечен съвършено, както винаги изпитан до най-дребния детайл, и изключим ли цвета на кожата и височината, във външния му вид нямаше нищо, което да даде повод за подобна забележка. И въпреки всичко той както винаги излъчваше нещо особено, странност, ако може така да се каже, а и тънко доловима потенциална заплаха.

Луис и Ейнджъл са гей двойка, мои стари, верни приятели. Единият небрежен, екстравагантен в облеклото, другият — точно обратното. Иначе са хора точни, смели, посвоему справедливи, но често безжалостни. Свързва ни дългогодишна дружба, споделяли сме множество житейски изпитания и няма да ви излъжа, ако кажа, че заедно сме гледали смъртта в лицето, и то неведнъж. Те ми помогнаха, когато преследвах Пътника, и мисля, че тогава без тяхната помощ нямаше да оцелея. Ейнджъл е пенсиониран крадец, Луис — бивш наемен убиец със страховита репутация в определени среди. И те, както и аз самият, носят в себе си белязано с кръв и смърт минало. Сложни хора са, нееднозначни, с необичайна душевност. Защото всички ние сме в клопката не само на историческата си съдба, а и в тази на всички онези, с които сме избрали да свържем живота си. Затова не би трябвало да ни изненадва връзката минало-настояще: както сегашният ни живот е взаимнообвързан, влияещ един на друг, така и миналото влияе на настоящето и по различни начини действа на хората, понякога ги тегли неумолимо назад и надолу — невинни и виновни еднакво... Но стига вече.

— Вижте, предполагам, че той ще бъде другият кръстник.

— Двама кръстници ли?

— О, не, не... ще има и кръстница — сестрата на моя партньор. Тя е тук някъде, само че отвън.

Свещеникът пристъпи от крак на крак, прокашля се, за да прикрие неудобството си, и изобщо изглеждаше доста смутен.

— Но това е доста необичайно.

— Зная — признах с въздишка. — Ама и те са си доста необичайни хора.

* * *

Беше краят на януари, по хладните, сенчести места снегът си стоеше неразтопен. Преди два дни бях прескочил с колата до Ню Хампшир, за да купя по-евтин алкохол за празненството след кръщенето. Свърших работа в специализирания щатски магазин, сетне се поразходих пеша по брега на река Андроскогин. Поразведрих се, огледах пейзажа, ледът край брега бе дебел поне трийсетина сантиметра, но започваше да се пропуква, а по средата на течението бе вече стопен, там водата си течеше към морето бавно и някак мазно. Тръгнах срещу течението по тясна крайбрежна пътека сред дърветата. Повечето бяха ели, прорасли най-вече в бивш заблатен завой, постепенно откъснат от реката. Виждах най-вече ранозреещи къпини и боровинки, зимни храсти, сиво-черни на цвят, че и американска черница, наред със смърч и лиственица. Стигнах до края на отбития полузаблатен ръкав, там водата зеленееше и червенееше, особено покрай торфения мъх, а встрани растяха дори и червени боровинки. Откъснах си една, ухапах я, беше по-замръзнала, но вкусна. Сокът се разля в устата ми, леко кисел, тръпчив. Намерих повалено отдавна дърво, вече посивяло и загнило, поседнах на него. Тук понамирисваше вече на пролет, идваше дългото, бавно топене, а с него новите зелени листа и изобщи новият живот.

Аз обаче винаги съм обичал зимата. Сега повече от всякога ми се искаше да си остана замразен сред снега и леда, като какавида, която никога няма да се промени. Мислех за Рейчъл и дъщеря ми Сам, и за другите преди тях. Зиме животът забавя динамиката си, постепенно замира, а сега ми се щеше да може съвсем да спре, че да прекъсне движението на времето, да застинем в него, да си бъдем само ние тримата, заедно, завинаги. Да сме тук сами, изцяло потънали в бяло, дните да се търкалят само за нас... Тогава може би всичко ще бъде наред? И злото няма да ни спохожда? На вратата ни няма да чукат странници — нито в нощта, нито в деня. И претенции не ще има спрямо нас, освен онези елементарни ежедневни неща, каквито хората си разменят обичайно, дето всеки от нас с удоволствие дава и получава.

Но дори и тук, сред плътната тишина на зимните гори и покритата с мъх вода животът следва нормалния си курс. Явен и прикрит — множество дребни организми, гъмжащи под снега и леда, щъкащи в своето многообразие и настойчивост. Тишината е само

прикритие, една илюзия, измама на природата, заблуждаваща само онези, които не могат или не искат да погледнат отблизо и да видят света такъв, какъвто е в действителност. Защото животът и времето вървят неумолимо напред и само напред.

Изведнъж забелязах, че вече се стъмва. Скоро ще настъпи нощта и те сигурно пак ще дойдат. Сега идват много по-често. Момиченцето, което е почти моята дъщеря, и майката, която не е съвсем моята жена. Гласовете им са все по-настойтелни, а споменът за тях в този живот — все по-размит от формите, които приемат в следващия. В началото, когато дойдоха за пръв път, не можах да ги разпозная в истинското им съществуване. Реших, че са фантазии на мъката, продукт на измъчения ми, разстроен от угризения и вина мозък: нали ги убиха, докато аз се напивах в една съседна кръчма. Но мина време, постепенно придобиха нови измерения, станаха някак реални. Не свикнах с присъствието им, но пък се научих да го приемам. Реални или измислени, те все така символизируют любовта ми такава, каквато съм изпитвал към тях, каквато изпитвам и днес. Но днес те са нещо доста по-различно като качество, а любовта си нашепват през оголени зъби.

Няма да ни забравяш.

* * *

Нещата около мен започват да се разпадат, бледнеят и се разтварят. Не зная как да постъпя, затова оставам седнал на загниващия дървесен ствол, сред снега и леда. Напрягам се целият, повелявам на времето да спре...

* * *

Затопляше се. Бе доста по-приятно от множество дни наред. Рейчъл стоеше пред църквата, държеше Сам на ръце. До нея бе и майка ѝ — Джоун. Дъщеря ни бе в бяло, плътно затворила очи, сякаш сънят ѝ е мъчителен. Небето синееше приятно, но зимното слънце блестеше студено над Блук Пойнт. Пред нас се бяха подредили приятели и съседи, някои разговаряха, други пушеха. Повечето се бяха

докарали като за случая, облекли официалните дрехи, други бяха използвали повода да си сложат нещо по-весело, по-колоритно, че да нарушат зимната скука. Кимнах на неколцина, стиснах нечия и друга ръка, сетне застанах при Рейчъл и Джоун.

В същия миг Сам се събуди и размаха ръчички. Прозя се, огледа се с недоразсънени очички, сетне реши, че не става нищо важно, което да я отклонява от съня, и пак задряма. Джоун пристъпи напред, попристегна големия бял шал под брадичката ѝ — да ѝ пази топло. Тъща ми е дребничка, волева и стабилна жена, обикновено носи минимално количество грим, а сребрилата си коса подстригва доста ниско. Луис се срещна с нея за пръв път същата сутрин, запозна се, а сетне насаме — пред мен — заяви, че се стремяла да разбуди лесбийката в себе си. Посъветвах го най-внимателно този тип мнения да ги пази за себе си, за да не би Джоун Улф да реши да разбужда нещо друго в него и току-виж си намерил майстора. С нея ужким се разбирахме добре, поне повечето време, но отлично съзнавах, че често се безпокои за безопасността на дъщерята и внучката, а на практика това увеличаваше дистанцията помежду ни. Образно казано, за мен това бе като че ме зове топъл, приятен дом, но за да стигна до него, трябва да пресека голямо замръзнало езеро. Приемах, че Джоун има причини да се тревожи поради разни случвали се в миналото ми грозни неща, но този факт не променяше известното неодобрение спрямо моя милост, нито ми помагаше да го понасям по-леко. Иначе в сравнение с отношенията ми с бащата на Рейчъл, тези с Джоун бяха най-топли, направо сърдечни. Франк Улф имаше обичая, особено като удари две чашки, да завършва повечето наши срещи с думите: „И да знаеш, случи ли се нещо с дъщеря ми, мисли му...“

Сега Рейчъл носеше лека синя рокля, семпла, без украшения. На гърба ѝ забелязах няколко гънки, а от подгъва на ръба долу висеше конец. Съпругата ми изглеждаше уморена и някак разсеяна.

— Ако искаш, дай да подържа детето малко — предложих си услугите.

— Няма нужда, добре си е и в мен.

Изрече думите бързо, прозвучаха ми като шамар. Все едно ме беше отблъснала силом назад. Погледнах Джоун. Тя наведе глава, постоя секунда-две и се отдалечи — отиде при по-младата си дъщеря

Пам, която пушеше цигара и флиртуваше с групичка оглеждащи я с възхищение местни младежи.

— Зная, че е добре — рекох тихо. — Тревожа се не за нея, а за теб.

Рейчъл се наведе към мен за миг, почти ме докосна, сетне сякаш започна да брои секундите до отдръпването си и изведнъж отстъпи крачка, прекъсвайки мимолетно създадения контакт.

— Просто искам да свършим колкото се може по-бързо — каза тя. — И всички тези хора да се махнат.

Поканените на кръщенето не бяха много. Ейнджъл и Луис, разбира се, сетне Уолтър и Лий Коул, дошли чак от Ню Йорк. Като изключим тях, повечето от останалите бяха най-близките на Рейчъл, както и неколцина общи приятели от Портланд и Скарбъро. Общият брой на присъстващите възлизаше на около 25–30 човека, не повече, и по принцип би трябвало да дойдат и у дома след церемонията. В миналото Рейчъл би ликувала в такава компания, а с Ейнджъл и Луис бе достатъчно близка, но след раждането на Сам се бе затворила, предпочела изолацията, отдръпна се дори и от мен. Опитвах се понякога да си спомня ранните дни след раждането на Дженифър, преди Съдбата да ми ги отнеме заедно със Сюзън. Но колкото и Дженифър да бе буйна, а Сам — кротка, не помнех да съм имал този вид трудности, появили се сега между Рейчъл и мен. Вярно беше, че на този етап най-вече Сам би трябвало да бъде във фокуса на цялата енергия и внимание на Рейчъл, а не аз. Затова се опитвах да ѝ помагам колкото мога повече, бях съкратил обема на работата си, за да бъда повече вкъщи и поемам част от грижите, та наложи ли се, Рейчъл да може да почива. За беля тя сякаш се дразнеше от присъствието ми, то като че ѝ тежеше. А напрежението още повече се увеличи, когато сутринта пристигнаха Ейнджъл и Луис.

Навремето Рейчъл Улф бе криминален, значи полицейски психолог и специалист по психологическите портрети на престъпници, нещо, което ние — ченгетата — понякога наричаме профил. Бе дошла с мен в Луизиана, когато преследвахме Пътника, там се бяхме и zalюбили. Не мислете, че беше нормална или лека връзка: заради мен тя получи физически рани и психически травми; дълго време мина, докато успях да преодолеея угризенията си по повод чувствата ми, които ѝ бяха донесли само мъка. Още по-трудно бе да надвия и

отчуждението ѝ след оздравяването. Тя живееше в Бостън, преподаваше в Харвард, занимаваше се и с научна работа. Постепенно възстановихме близостта си, заживяхме заедно, сетне се роди и Саманта. Не сме женени официално, но това не е важно. За мен тя си е моята жена — съпруга, така си я и наричам. Жена ми.

— Виж какво — предложих ѝ аз, — ако искаш, сетне качи Сам горе в нашата стая и остави гостите на мен. Те ще разберат, никой няма да се разсърди.

Тя поклати глава.

— Не е това. Искам да се махнат. Не разбираш ли?

Истината беше, че не разбирах, не и тогава, в онзи момент.

* * *

Жената пристигна в автосервиза още рано сутринта. Може би го помните — ремонтната работилница на Уили, поляк по рождение с непроизносимо име, като Бружсевзски или нещо подобно, затова съкратено просто на Бру. Съвсем близо е до скоростната магистрала на Лонг Айлънд и денонощния рев на минаващите по нея превозни средства. Сега районът е доста променен, работилницата е все така на периферията му, но макар и в него все така да не живеят заможни хора, поне престъпността е доста намалела.

Тя хвана метрото за Куинс, а оттам още на два пъти сменя влакове, защото обърка цветовете на линиите. Днес улиците бяха почти пусти, но това не ѝ действаше успокоително. Лицето ѝ носеше синина, там, където я бе ударил онзи млад мъж, а примигнеша ли, лявото око я наболяваше.

След удара се бе опряла на стената на някаква сграда, за да се съвземе и успокои. Не за пръв път мъж вдигаше ръка върху ѝ, но досега не ѝ се бе случвало да я бие непознат, още повече човек два пъти по-млад от нея самата. Чувстваше се унижена, а се бе и ядосала. И може би за пръв път в живота си бе пожелала Луис да е някъде наблизко в този миг, за да му се оплаче от случилото се и на свой ред да гледа как пък той ще унижи и накаже онзи сводник и грубиянин. Бе се отдалечила от светлото, за да приклепне в тъмна тясна уличка, там сложи ръце на коленете и сведе глава. Искаше ѝ се да повърне, ръцете

й трепереха, усещаше потта по челото. Затвори очи и започна да се моли, докато гневът постепенно я напусна, навестиха я по-кротки мисли. Тогава и ръцете ѝ се успокоиха, кожата изсъхна.

Горе-долу по това време чу пъшкане някъде наблизко. Погледна вдясно, оттам идваше звукът: стенеше жена, но това бе друга история — някакъв мъж ѝ говореше мръсни думи, две полегнали върху стари чували тела ритмично се движеха в сладна поза. По платното се движеха коли с отворени прозорци, лицата на мъжете в тях изглеждаха изпънати, жестоки, жадни за женска плът. Наблизко дрезгаво се изсмия високо бяло момиче на тънки токове в розово, бе почти голо, само по прашки и някакво подобие на суетиен. Чернокожа жена до него опря ръце на предния капак на спряла кола и вирна задник, за да привлече вниманието на мъжете. Онези двамата вдясно засилиха ритъма, а женските стонове зазвучаха доста по-високо — празни и неискрени, преди да затихнат с едно последно изпъшкване — също лишено от съдържание. Няколко секунди по-късно чу стъпки. Първи от сенките се измъкна мъжът. Бе млад, бял, облечен добре. Вратовръзката му се бе накривила, тъкмо прокараваше пръсти през косата си в опит някак да я подреди след любовния акт. Замириса ѝ на алкохол и евтин парфюм. Той извърна за миг очи към жената край стената, сетне излезе на осветената част на улицата.

След малко го последва бяло момиче. Стори ѝ се невръстно, най-малкото едва ли бе достатъчно възрастно да шофира. И все пак — ето го, беше там — пред очите ѝ, — облечено в черна миниполичка, на високи токове, значително увеличаващи дребния ръст, със завързана на опашка черна коса. Деликатните черти на лицето му изглеждаха грубо размазани от пластове зле нанесени гримове. Вървеше с мъка, сякаш изпитваше болка. Задмина я, но възрастната жена протегна ръка, докосна го и помоли:

— Извинете ме, госпожице, за миг...

Момичето спря и я погледна с големи сини очи. Изглеждаха мътни.

— Пари не мога да ви дам — рече то.

— Не ви искам пари... нося една снимка, моля ви само да я погледнете. Може би ще познаете момичето на нея?

Бръкна в чантата, извади снимката на дъщеря си и я протегна. Момичето се поколеба, взе я и се загледа, сетне я върна.

— Вече я няма.

Възрастната жена бавно пристъпи напред. Не искаше да плаши момичето.

— Значи я познавате?

— Всъщност не. Виждала съм я тук някъде, наоколо. Но ден-два след като започнах да работя, тя изчезна. Не зная къде отиде, просто оттогава я няма. Чувала съм да ѝ викат Ла Шан — уличното ѝ име, тукашното. Не вярвам така да се казва наистина.

— Вярно, права сте — казва се Алис.

— Да не сте ѝ майка?

— Да, така е.

— Стори ми се приятен човек, но нали ви казвам, не я познавам отблизо.

— Добро момиче е, наистина.

— Чакайте малко, имаше приятелка, да. Мисля, че се казва Серета.

— Знаете ли къде мога да я намеря?

Момичето поклати глава.

— Не. И тя се махна. Бих желала да ви кажа повече, но не мога. Извинете ме, трябва да вървя.

И преди да се опита да го задържи, момичето излезе на светлото и се включи в потока минувачи, сетне се отдалечи. Жената го последва с очи, после тръгна след него. Видя, че пресича улицата, приближава онзи същия чернокож млад мъж, който я бе ударил, и му подава пари. Сетне се върна при другите проститутки, очакващи клиенти на улицата.

Къде ли са полицаите? — запита се жената. Защо допускат това да става буквално пред очите им? Експлоатация на деца, страдания? Че това момиче е малолетно, тя вече бе сигурна в това. Да работи с тялото си, да бъде използвано по този най-долен начин, убивано бавно и в плът, и в дух. А щом позволяват подобни неща, колко ли ще се загрижат за някакво си изгубено чернокожо девойче, попаднало в същата тази река на човешкия порок и низост, повлечено завинаги от мътните ѝ води?

Глупачка е била да вярва, че ще дойде в този голям чужд град и ще намери детето си сама. Разбира се, че най-напред се бе обаждала на полицията, и то няколко пъти, преди да се реши да тръгне на север.

Беше им дала всички важни данни и подробности, за които бяха питали. Посъветваха я да се яви лично, да попълни формуляри, да напише молба. Беше ги послушала, ето и предния ден се бе явила в онзи участък и говорила с разследващия полицаи. Бе наблюдавала изражението му, докато говореше за дъщеря си, бе забелязала как то се изменя винаги, щом споменеше обстоятелствата на живота ѝ. За него Алис бе просто още една наркоманка, попаднала в лоша среда, затънала в опасен живот. Може би беше искрен, когато обеща, че ще направи всичко по силите си, за да я намери. Но в себе си жената знаеше, че изчезването на дъщеря ѝ за него не е толкова важно, колкото например това на бяло момиче от богато и влиятелно семейство. Или поне момиче без белези от спринцовки между пръстите на ръцете и краката.

Замисли се за миг. Дали да не отиде отново в полицията и там да разкаже за онзи, дето я беше ударил? И за думите на бялата проститутка? Но не, не, нямаше смисъл. Едва ли нещо ще се промени, дори и да им съобщи тези неща. Няма смисъл повече да разчита на полицията. Минало му бе времето. Сега ѝ трябва човек, който ще вземе нещата присърце, намирането на Алис да бъде за него приоритетна задача, а не просто още едно име в постоянно растящия списък на безследно изчезналите лица.

* * *

Днес бе неделя, но голямата врата на сервиза зееше полуотворена, а вътре се чуваше музика. Жената надникна, събра смелост и бавно се вмъкна в полутъмното помещение. Над двигателя на голяма, вероятно чуждестранна кола се бе навел мъж в работен комбинезон, а на гърба на фланелката му бе написано името Арно. Не бе сигурна какво означава името, но реши, че е неговото. Интуицията не я лъжеше — това бе Арно, главният механик на Уили. От двойните говорителчета на неголям радиокасетофон долиташе гласът на Тони Бенет, пееше прочут джаз хит.

— Здравейте — плахо рече жената.

Арно извърна глава, ръцете му си останаха скрити в пространството край двигателя.

— Съжалявам, госпожо, ама сме затворени.

Беше леко раздразнен: знаеше си, че е трябвало да затвори вратата съвсем, ама нали все му се иска да влиза по малко въздух. Пък и не очакваше да е тук за по-дълго. Бе обещал аудито да е готово за понеделник сутринта, че да дойдат да си го приберат, а му се налагаше поне още час-два работа.

— Аз само един човек търся — тихичко промълви жената.

— Шефа го няма.

Но тя пристъпи напред и сега той видя подутината и синката на лицето ѝ. Това го изнерви, измъкна ръцете си и ги избърса в един парцал, зарязвайки работата за малко.

— Хей, госпожо, вие добре ли сте? Какво се е случило с лицето ви?

Сега жената бе съвсем близо. Опитваше се да прикрие неудобството и страха, но механикът го усети в очите ѝ — надничаше оттам като изплашено дете.

— Вижте, само търся един човек — повтори тя. — А той ми даде ето това.

Извади дамско портмоне от чантата, а от негово отделение внимателно измъкна леко пожълтяла по краищата визитка. Въпреки значителното остаряване личеше си, че е била пазена извънредно грижливо. Механикът си каза, че е прекарала в портмонето поне някоя и друга година в случай че някога потрябва.

Взе я в ръка и я огледа. Име нямаше, но пък имаше илюстрация — обкован в броня ангел е стъпил върху змия с облечени в желязо крака. Иначе в ръка държи копие, върхът му е забит в главата на влечугото, а от раната тече тъмна кръв. На гърба на картичката бе отпечатан номерът на дискретна служба за телефонна връзка. До него с черно мастило бе написана буквата Л, а отдолу — адресът на автосервиза.

Малцина притежават или са притежавали такава картичка — това Арно го знаеше отлично, а пък и за пръв път виждаше адреса на техния сервиз написан ръкописно под телефонния номер. Всъщност зърна ли буквата Л, мигом му светна за какво става дума. Това в ръцете на женицата не беше нещо като връзка или пропуск, не беше дори и някаква форма на молба. Беше си направо заповед — видиш ли я в някого, незабавно му окажи всяческа помощ.

— Не се ли обадохте на този номер? — попита механикът с интерес.

— Не искам да говоря с него чрез посредници или някакви си служби. Искам да го видя лично.

— Не е тук. Извън града е.

— Къде?

Механикът помисли, поколеба се. Все пак... не познава тази жена и въпреки вече споменатия принцип възможно ли е за беля това да се окаже някаква уловка? Сетне взе решението.

— В Мейн е.

— Много ще ви бъда благодарна, ако ми дадете адреса на мястото, където се намира.

Арно се запъти към малката канцелария отляво на работното помещение. Влезе, разлисти тефтера на шефа с адресите и без особена мъка намери каквото търсеше. Взе лист хартия, преписа нужното, сгъна го на две и го подаде на жената.

— Ако искате да му се обадя и да го предупредя, че сте на път?

— Не, няма нужда, но ви благодаря.

— Кола имате ли?

Тя поклати глава в отрицание.

— Дотук дойдох с метрото.

— А знаете ли как да стигнете до Мейн?

— Не съм решила още. С автобус може би.

Арно взе якето си, облече го, от джоба извади ключове и рече:

— Вижте, аз ще ви закарам до Порт Оторити, ще се погрижа да се качите безпроблемно на автобуса.

Сега жената за пръв път се усмихна.

— Благодаря ви, много сте мил.

Арно я изгледа. Сетне внимателно посегна, докосна лицето ѝ, огледа синката.

— Вижте, имам лекарство за това нещо, особено ако ви наболява. Да ви го дам?

— Ще мине, не се безпокойте — отвърна тя.

Арно поклати глава. Боже, кой ли я е бил? Който и да бе, скоро здравата щеше да загази. Той лично не би заложил на живота му дори и до края на седмицата.

— Е, хайде да тръгваме. Няма да закъснеем, ще успея дори да ви купя кафе и кифлички за по пътя.

Отново я погледна в лицето. Боже, онзи вече е мъртвец. Покойник в близко бъдеще време.

* * *

Бяхме се събрали около купела в малка група, останалите гости седяха на столове на съответното разстояние. Отецът бе направил нужните въведения, представил кръстниците и сега приближавахме кулминацията на същинската церемония.

— Отхвърляте ли Сатаната и празните му обещания? — запита свещенослужителят.

Наложи се да чака. Отговор нямаше. Рейчъл се прокашля дискретно. Ейнджъл се бе загледал съсредоточено в пода пред краката си, като че там бе намерил нещо изключително интересно. Луис изглеждаше невъзмутим както всякога. Бе свалил очилата и в този момент гледаше в нещо си точно над рамото ми.

— Ти говориш от името на Сам — зашепнах на Ейнджъл. — Отецът няма предвид теб.

Доловил смисъла на думите, най-сетне разбиране осени приятеля ми. Досуц божествен дъжд над изгаряща в безводие пустиня.

— О, да, да, разбрах. Разбира се — ентусиазирано заговори той. — Естествено. Абсолютно. Отхвърлени са... отхвърлям ги.

— Амин — обади се и Луис.

Свещеникът изглеждаше смутен и озадачен.

— Това е неговото „да“ — побързах да обясня аз.

— Добре — бавно откликна той, сякаш да увери сам себе си. — Добре тогава.

Рейчъл изгледа Ейнджъл изпепеляващо. Ако погледите можеха да убиват...

— Какво? — прошепна той и вдигна ръце с онзи всеизвестен жест: „Че сега пък какво толкова съм направил?“ И в същия миг капка разтопен восък от свещта тупна върху ръкава на сакото му. Замириса на опърлено.

— Аууу — обади се Ейнджъл. — За пръв път го обличам!

От погледи Рейчъл премина на думи, изсъсквайки:

— Само да си отвориш устата още веднъж...! В него ще те погребат!

Ейнджъл преглътна и наведе очи. При дадените обстоятелства това може би бе най-умният му ход.

* * *

Жената седеше до прозореца от дясната страна на автобуса. Чувстваше се особено — за по-малко от 24 часа бе прекосила повече щати, отколкото бе посещавала през целия си живот досега. Рейсът току-що бе пристигнал в Бостън, спряха на Саут Стейшън, комбинирана с автотранспорт жп гара. Шофьорът обяви половин час престой и тя слезе, за да се отбие в сладкарницата за кафе и нещо за ядене. Но тук бе доста скъпо и тя с притеснение опипа тъничкото снопче банкноти в чантата и малкото дребни монети на дъното. Но беше гладна въпреки няколкото кифлички, които онзи човек така любезно ѝ купи. Седна на една масичка и се загледа в минаващите хора, бизнесмени в официални костюми, върволица от майки с деца и със загрижени лица. Рейсове и влакове пристигаха и заминаваха постоянно, на голямото табло над главата ѝ непрестанно се сменяха имена и номера. Влаковете на перона изглеждаха сребристи, аеродинамични. На съседното място на масичката се настани млада чернокожа жена. Облечена бе в елегантно скроен стегнат костюм, косата ѝ бе подстригана съвсем късо. В краката си остави облечено в кафява кожа куфарче, на рамото ѝ висеше дамска чанта в същия стил, цвят и материал. На лявата ръка проблясваше пръстен с диамант, държеше книга с твърда корица.

Дъщеря ми е на нейната възраст, въздъхна в мисълта си възрастната жена. Но никога няма да бъде като нея. Никога няма да притежава ушит по поръчка костюм, да чете подобни книги, да носи скъпи пръстени. Моето момиче е изгубена душа, но аз си го обичам, то си е мое дете. Помогни ми, Боже, да е здраво и читаво! Унесоха я спомените. Човека, от когото забременях и го родих, вече го няма, покойник е, но смъртта му едва ли е загуба за света. То и онова не бе по любов, повечето хора биха го нарекли изнасилване, защото му се

подлагах най-вече от страх. Всички се страхувахме от него и от делата му, треперехме от онова, което бе в състояние да ни стори. Убедени бяхме, че е убиецът на нашата сестра, защото я отведе някъде със себе си, но не я върна жива, а когато се прибра у дома, мен взе на нейното място.

Но за всичко плати със смъртта си, пък и тя не бе лека. Всъщност лоша смърт беше. Тогава ни питаха дали не желаем да възстановят козметично лицето му, дали ковчегът да не е отворен за поклонението. Поръчахме обикновен боров с въжени вместо метални дръжки, положихме го в него както си беше намерен. На гроба му сложиха дървен кръст, но същата нощ отидох там, където бе погребан, и го магнах. Изгорих го скришом с надеждата да бъде вовеки забравен. Неговото дете обаче родих и го обичах истински, макар и в него да имаше нещо от бащата. Може би просто шанс не му бе даден на това момиче... Защото с такъв баща каква можеш да бъдеш, освен прокълната? Тя си бе белязана още от мига на раждането, като дамгосана завинаги бе от неговото семе, обречена да бъде погубена. От началото си бе тъжно дете, винаги гневно. И въпреки това защо трябваше да ни напуска, да ходи да търси нов живот на други места? Защо вярваше, че ще намери покой в големия град сред мъже, които ще я използват, за да печелят пари? Ще я наливат с алкохол и тъпчат с наркотици, за да е послушна и безволева. Ами ние къде бяхме? Защо я пуснахме да си иде? Защо допуснахме това да ѝ се случи?

А момчето? Не, не, той вече не е момче, а мъж. Известно време я търсеше, опита се да я намери, но не успя и се отказа. Смяташе, че тя не иска да бъде намерена, нали? И ето, наистина изчезна. Дъщеря ми я няма, това е факт и никой пет пари не дава за нея, никой, освен мен самата. Но аз няма да оставя нещата така. Някой ще трябва да се погрижи. Тя си е моя и аз ще си я върна. Той ще ми помогне, защото те са една кръв с нея, а кръвта вода не става, нали?

Той уби баща ѝ, значи има към нея и кръвен дълг. И сега ще го накарам да ми я върне. В този живот.

Гостите се разпръснаха из всекидневната, някои отидоха в кухнята. Трети предпочетоха двора, поседнаха под оголените дървета, облечени във връхните си дрехи, видимо изпитвайки удоволствие от чистия въздух и ведрата природа. Пиеха бира и вино, похапваха топли мезета от картонени чинии. Както винаги, Ейнджъл и Луис бяха

ненатрапващо се, но все пак достатъчно изолирани от останалите присъстващи. Седяха на каменна пейка, обърната към мочурите. Нашето куче, лабрадорът Уолтър, лежеше в краката им, Ейнджъл го почесваше зад ушите, на песа много му се нравеше. Приблжих се към тях, по пътя се оглеждах някой да не е останал без ядене или пиене.

— Да ти кажа един виц? — подхвърли Ейнджъл.

Не бях сигурен дали съм в настроение за смях, но за всеки случай кимнах утвърдително.

— Значи патокът кибичи в басейнчето, хаби се здраво, защото друг паток се слага на неговата патица. И по едно време нервите му не издържат, решава да потърси наемен убиец да разкара навлека...

Луис презрително изпръхтя през нос, звукът ми напомни на изтичащ под налягане газ. Ейнджъл се направи на нечул, неразбрал.

— ... и ето го пристига патокът наемник, срещат се в едни тръстики. Онзи му реди, че поръчката ще струва пет къса хляб, плащане след отстраняване на мишената. Клиентът е съгласен, убиецът пита дали да му изпраща мъртвото тяло. Онзи казва: не, прати ми човката^[1].

Никой не се засмя. Мълчахме.

— Виж сега, нали човка значи още и... — обади се Ейнджъл.

— Я да ви кажа един друг, късичък — обади се неочаквано Луис. Изгледахме го изненадано, той не беше по тази част.

— Знаете ли вица за покойния досадник в евтиния лъскав костюм?

Премълчахме.

— Ей това е смешката — рече Луис спокойно.

— Ама хич не е смешно — сопна се Ейнджъл, нацупен.

— Аз обаче ще си умра от смях — натърти Луис.

Някой ме докосна по ръкава, обърнах се — беше Уолтър Коул, току-що прекосил моравата.

Вече беше пенсионер, но навремето ме бе научил на много неща, когато бяхме заедно ченгета в Ню Йорк, първо партньори, сетне ми беше началник. Имало е дразги помежду ни, но сега всичко това бе останало далеч назад в миналото. Коул отдавна се бе примирил с истинската ми природа, а и с онова, което бях в състояние да направя. Оставих Ейнджъл и Луис да се зъбят един на друг. Те такива си бяха,

същото бе и чувството им за хумор, но иначе един без друг не можеха. Върнахме се заедно с Уолтър в къщата.

— Та за онова куче...

— Добро си е псето — рекох. — Не е голям интелект, обаче е вярно.

— Не го търся за работа, бе, човек, ами да питам... защо се казва Уолтър?

— Харесва ми името.

— На мен ли си го кръстил?

— Е, и какво? Мислех си дори, че ще се поласкаеш. Нали никой не знае? Нито пък прилича на тебе. Най-напред е по-космато...

— Браво на теб, бе, bravo! Невероятно чувство за хумор имаш. Сигурно и кучето ти е по-голям майтапчия от теб.

Влязохме в кухнята, отворих хладилника, извадих за Уолтър една бира. Чаша не му предложих. Знаех, че обича да пие направо от шишето — когато е възможно, тоест когато я няма съпругата му.

През прозореца зърнах Рейчъл отвън — разговаряше с Пам. Сестра ѝ е по-дребната от двете, пък с и доста по-бодлива, ако се досещате какво искам да кажа. Когато я прегръщам, винаги очаквам да се набода на някой шип. Сам спеше горе в нашата спалня, наглеждаше я майката на Рейчъл.

Уолтър — старото печено ченге — веднага забеляза, че гледам към жена си в градината.

— Как сте двамата, как вървят нещата? — попита той.

— Тримата — поправих го аз. — Е, добре вървят, поне така ми се струва.

— Има ли бебе у дома, винаги е по-трудно — мъдро отбеляза той, все пак две деца беше отгледал.

— Зная, нали помня — рекох тихо.

Уолтър вдигна ръка, понечи да я сложи на рамото ми, поразмисли, сетне бавно я свали. Вместо това рече:

— Съжалявам. Не че съм ги забравил... не зная как да го нарека. Понякога ми се струва, че беше в друг живот, на друго място. Можеш ли да ме разбереш?

— Мога — отвърнах искрено. — Много добре те разбирам.

Подухна ветрец, разклати възжената люлка на голямото дъбово дърво отвън, а тя описа неголяма дъга, сякаш на нея имаше невидимо

дете. Отзад виждах светлеещите водни ивици — същински тунели сред тръстиките в мочурището. Идват отдалече, от различни места, тук-таме се пресичат, вият се сред растителността като големи водни змии — една вода се слива с друга, а в това обединение всяка една се променя безвъзвратно. И в човешкия живот е така: пресичат се хорски пътища, разделят се, но никой сетне не е същият, понякога промените са малки, незабележими, невидими почти, друг път са така дълбоки или съществени, че последиците са понякога смайващи. Засягат ни частици, периоди, отломки от нечий живот, на свой ред ние предаваме щафетата на други, срещнати по-късно.

— Мисля си, че се тревожи — неочаквано и за себе си казах аз.

Той чудесно ме разбра, но запитва.

— За какво?

— За нас. За мен. Рискувала е толкова много... веднъж здравата си изпати. Вече не иска да се страхува, обаче няма как. Страхува се за нас, страхува се и за Сам.

— Ти разговарял ли си с нея за това?

— Всъщност не съм. Не и сериозно.

— Може би е крайно време. Преди да са се влошили нещата.

Точно в настоящия миг просто не можех да си представя, че нещата могат да се влошат повече. Не ми харесваше това отчуждение. Не исках да се раздалечаваме един от друг. Обичах Рейчъл, нуждаех се от нея, а в същото време ме беше и яд. Напоследък бремето на вината все на моите плещи се наместваше. Омръзнало ми беше да го влача постоянно.

— Много ли работиш? — попита Уолтър.

— Достатъчно — отвърнах унило.

— Нещо по-интересно?

— В какъв смисъл? Нещо заплетено ли?

— Ами да речем да — нещо такова.

— Не, не мисля. Загадки отдавна не са ми попадали. Човек не може да говори със сигурност, но все пак се опитвам да подбирам. Занимавам се най-вече с праволинейни, по-прости неща. Предлагали са ми и... и по-сложни задачи. Обикновено ги отказвам. Не че ще ги издъня... ама...

Замълчах. Уолтър изчака, сетне ме подкани:

— Давай, кажи де.

Поклатих глава, какво да му разправам. В същия миг в кухнята влезе Лий — съпругата му. Забеляза, че пие направо от бутилката, и се нацупи.

— За една минута гърба да си обърна и незабавно зарязваш цивилизованото поведение — рече тя, но в същия миг се и усмихна. — Както е тръгнало, току-виж вода сме пропили и от тоалетната чиния, а?

Харесвах я аз Лий. Святна жена беше, истински приятел. Уолтър я прегърна през рамената, притисна я към себе си.

— Ти нали разбра? — рече му тя с все същата усмивка. — Кучето на теб са го нарекли. Може би именно затова. Във всеки случай много хора отвън искат да се запознаят с теб. Че дори и самото куче иска да разбере на кого е кръстено.

Уолтър се намръщи, а тя го хвана за ръката и го задърпа към градината.

— Ти няма ли да дойдеш? — обърна се и към мен.

— След малко — обещах аз.

Гледах ги през прозореца как пресичат моравата. Рейчъл им махна с ръка и те се насочиха към нея. В същия миг жена ми погледна към кухнята и погледите ни се срещнаха, а тя леко ми се усмихна. Махнах ѝ с ръка, докоснах стъклото с пръст, проследявайки овала на лицето ѝ.

Няма да доведе беда в дома ни, рекох ѝ мълком. Нито на теб, нито на дъщеря ни, поне не по моя вина или по мой избор. И все пак имах неприятното усещане, че опасността кажи-речи чука на вратата ни. Най-много от това ме беше страх. Злото ме бе намирало в миналото, усещах, че ще ме намери отново. В мен има нещо особено, привлича го. Затова представлявам опасност за други хора, че и за себе си. И за Рейчъл, и за нашето дете. И тя го знае.

В същото време връзката ни, изглежда, се разпадаше.

Обичам те, защо се раздалечаваме?

* * *

Времето напредваше. Някои от гостите си тръгнаха, идваха други, дете не бяха успели да присъстват на самата церемония. Вече се

свечеряваше, слънцето клонеше към залез. Често поглеждах към Ейнджъл и Луис. Забелязвах от известно време, че не говорят нищо, мълчат и двамата, а дистанцията между тях и останалите сякаш се увеличи и натежа във въздуха, макар не и в самото физическо разстояние. Не само изглеждаха чужди в компанията, а и постоянно се вираха към пътя, който се отделяше от магистрала 1 към крайбрежието. Между тях на пейката стоеше мобилен телефон. Арно вече се бе обаждал, веднага след като настанил жената в автобус на „Грейхаундс“ за Бостън.

Случи се, че бях до тях в мига, когато позвъни, чух дори и думите му, макар че телефонът пращеше доста силно.

— Име не ми каза — рече той накрая.

— Нищо, зная коя е — отвърна тихо Луис. — Правилно си постъпил. Добре, че се обади.

По едно време зърнах отблясъка по пътя. Върнах се при пейката, заедно изчакахме таксито да прекоси моста над мочурището. Късните слънчеви лъчи оцветяваха бронята на автомобила, водите блестяха мътно, движението на колата се отразяваше в тях. Нещо тежеше в стомаха ми, сякаш голяма буца се бе образувала там, а и главата ме сви, като че гигантско менгеме притисна слепоочията ми. Неволно потърсих с поглед Рейчъл. Стоеше неподвижно сред гостите и също гледаше към пътя и приближаващото се такси. Когато сви в алеята пред къщата, Луис се изправи и тръгна към него, Ейнджъл го последва.

— Това няма нищо общо с вас — рече ми през рамо Луис. — Нямах причини за притеснение.

Аз обаче имах друго усещане. Какво ли ми носеше съдбата този път?

Закрачих след тях двамата към края на двора и отворената порта. Ейнджъл спря по-назад, а Луис отиде при колата и отвори задната врата. Излезе жена, в ръце стискаше шарена чанта. Бе доста по-дребна от Луис и поне четирийсетина сантиметра по-ниска. Бе сигурно с десет години по-възрастна, но лицето ѝ носеше белези на труден, тежък живот, то си личеше и в умората на чертите ѝ. Стори ми се, че като млада е била доста хубава, но сега много от красотата не бе останало, затова пък личеше сила на характера и динамична вътрешна енергия, тя сякаш струеше през очите ѝ. После забелязах синката на лицето ѝ, при това бе съвсем прясна. Някой я беше ударил.

Жената застана пред Луис и вдигна очи към лицето му, в тях прочетох нещо като любов. Сетне изведнъж замахна и силно го зашлеви по лявата буза.

— Изчезнала е — горчиво рече жената. — Ти нали щеше да се погрижиш за нея? Ама вече я няма...

И горко заплака. Луис я прегърна, притисна я към себе си, а сетне дори неговото силно тяло се разтресе от риданията ѝ.

* * *

Но трябва да ви разкажа историята на Алис. Тази, която заминала и никога повече не се върнала.

Марта е леля на Луис. Мъж на име Дебър, днес покойник, живял насила с нея, силом ѝ направил и дете. Момиче било. Всички в семейството много го обичали, но то така и не намерило щастие у дома, все било тъжно и ядно. Вече девойка, се разбунтувала срещу цялата фамилия — само жени, обърнала им гръб и решила да опознае мъжете. Те ѝ казвали, че е красива, а тя наистина била хубавица, но все още млада и все така гневна. Нещо постоянно я глождело отвътре, а то било свързано с жените у дома, които наистина милеели и много държали на нея. Казвали ѝ, че баща ѝ е покойник, но от други хора, странични, научила що за човек бил той и какъв бил краят му в този грешен свят. Никой не знаел със сигурност кой е виновникът за кончината му, но имало доста слухове, чували се и намеци, че спретнато облечените чернокожи жени от къщата с красивата градина отпред са се сговорили да го убият заедно с братовчед ѝ, момче на име Луис.

И ето — един ден Алис се разбунтувала срещу тях и срещу всичко, което те означавали: любов, сигурност, семейни връзки. Тръгнала с лоши другари, напуснала спокойствието на майчиния дом. Пропила алкохол, пропушила трева, постепенно минала и на по-сериозна дрога и неизбежно се пристрастила. Скитала безцелно от място на място, накрая попаднала в ламаринена, измазана отвътре барака на края на голяма тъмна гора, където ѝ плащали да се люби с мъже. Заплатата била не в пари, а в наркотици — много по-евтини от онова, което търсачите на женска плът давали да спят с нея. Така

постепенно тя ставала все по-зависима и по-зависима. Бавно затъвала, започвала да губи себе си, комбинацията от секс и наркотици ѝ действала като ракови образувания, а те унищожавали всичко добро в нея, докато най-сетне се превърнала в техен роб. Макар и понякога да си въобразявала, че това е само временно увлечение, мимолетно състояние, което ѝ помага да се бори с чувството, че е предадена и наранена от най-близките си хора.

* * *

Било ранна неделна сутрин, тя още лежала съвсем гола под одеяло на непокрита кушетка, само евтини найлонови обувки имала на краката си. Миришела на мъже, на пот, а наркотичният глад я измъчвал. Главата я цепела, имала болки в ръцете, краката, ставите. Наблизо спели още две жени, леглата им разделени от нейното със закачени на опънати въжета чаршафи. През прозорците едва прониквала сутрешната светлина, силно били зацапани с мръсотии, а по ъглите на помещението висели паяжини с мъртви насекоми и сухи листа. Надникнала изпод одеялото, забелязала, че вратата на бараката е отворена. На прага с гръб към нея стоял Лоу, а гигантските му плещи почти запълвали отвора. Бил без риза, бос, по бръснатата му глава блестяла пот, капките се плъзгали надолу между лопатките по силно окосмената белезникава кожа. Пушел цигара, говорел с някого навън. Алис решила, че сигурно е Уолъс — дребният жълтеникав мъж, който въртял импровизирания си публичен дом с курвите в тази барака край гората, продавал по малко наркотици на дребно, а за клиентите с по-консервативен вкус имал и уиски. Чула смях, сетне пред големия преден прозорец минал Уолъс, закопчавал си колана и изтривал пръсти в джинсите. Ризата му била разкопчана, виждал се пилешкият му гръден кош и малкото уродливо коремче. Грозен бил този негодник, а и гаден, при това рядко се къпел. Понякога я карал да ляга под него, а смърдял ужасно и тя едвам го изтрайвала, но нямало как. И сега за пореден път отново имала нужда от него. По-скоро от стоката му, без която не можела, макар и вече да била задлъжняла. Вземала повече, отколкото той оценявал заплатата ѝ, и по този начин натрупвала дълг, който никога нямало да успее да изплати.

Облякла пола и тениска да прикрие голотата, запалила цигара, накарала се да се пораздвижи. Неделите обикновено били тихи, работа много нямало. Знаела много добре, че по това време редовно посещаващите бараката мъже ходят на църква, преструват се, че слушат словото на проповедника, а всъщност мислят за следващото си идване в бардака. Имало и такива, които не били стъпвали на църква от години, но дори и за тях неделите били по-различни. Решила да се поразходи. Дали да не отиде до пазарния център, да си купи нова дрешка и бикини с малкото прикътани пари? Пък и някаква козметика да си вземе? Но нямала сила за това. Седмици наред се канела да го направи, но енергията ѝ все била недостатъчна. А Уолъс вече няколко пъти подмятал, че роклите ѝ са стари, бельото — изтъркано, захабено, макар че клиентите не придирали много-много за това. Някои дори я харесвали така повече, сигурно защото то прибавяло колорит към греховните им помисли, правело посещенията им тук още по-привлекателни, увеличавало възбудата. Но Уолъс обичал да претендира, че жените му са чисти и спретнати, макар че в това отношение обстановката била далеч под нужното ниво. И все пак си помислила отново — дали да не тръгне веднага, още докато е рано, а сетне ще се върне и цял следобед ще разтоварва. Вечерта може да се появи някой и друг клиент, но натоварването едва ли ще бъде голямо, както например предната нощ. Най-лоши били петъците и съботите, тогава се увеличавала и заплахата от насилие вследствие на алкохола. Идвали всякакви — пияни, друсани, способни на всякакви изстъпления. Вярно, Лоу и Уолъс пазели жените от подобни изроди, но не било възможно да стоят и до леглата, докато клиентите се обслужват. А колко му е на един нередовен да вдигне юмрук, не дай Боже и нещо по-сериозно, срещу жената под себе си.

И докато още мислела дали да не се поразтъпче, чула шум от приближаваща се кола. Видяла я и през отворената врата, когато шофьорът направил маневра и спрял. За разлика от обичайните автомобили, този бил съвсем нов и чуждестранна марка. Решила, че е немска, хромът на броните и джантите блестял ослепително. Човекът зад волана форсирал кратко двигателя и го загасил. Отворили се врати — предна и задна. Уолъс рекъл нещо, но тя не доловила ясно думите. В същия миг Лоу захвърлил цигарата, а ръката му се плъзнала назад, към кръста, където от джинсите стърчала дръжката на голям колт. Но

преди пръстите да стигнат до целта, от лопатките му избликнали червени пръски, алени фонтани кръв се разлили в червен облак на слънчевия фон отвън, подът се обагрил в кармин. Едрият мъж успял някак да остане прав, видяла как ръцете му стискат рамката на вратата и го задържат на крака. Сетне по чакъла отпред изпращели стъпки, отчетливо се чул изстрел и част от главата на Лоу се пръснала. Ръцете му се плъзнали надолу и той рухнал на земята.

Алис замръзнала на място, ужасена. Чувала гласа на Уолъс отвън — молел да му пощадят живота. През прозореца виждала, че отстъпва, все по-бързо крачи назад, а силуетът му в прозоречната рамка се увеличава. Тогава избумтели още няколко изстрела, стъклото се разпръснало на стотици искрящи, смъртоносни фрагменти, останалите по рамката остри късове почервенели. Сега чула писъците на другите момичета. Отдясно Роулин запищяла неистово. Била едра, Алис си я представяла как се гърчи върху леглото, опитвайки да се смали и някак да се скрие под чаршафа, набира го върху главата си, очите ѝ широко разтворени, зачервени и все още сънени. Отляво изохкала Прая — момиче от индийски произход. В страха си, все още недоразбудена, скочила от кушетката да си търси дрехите и се ударила в стената. Предната нощ била с двамина, те споделили дрога с нея и сигурно все още била друсана.

На вратата се появила мъжка фигура. Алис зърнала лицето за секунда, а гледката ѝ дала онази енергия, която все не ѝ достигала. Скочила върху кушетката и с все сила заблъскала задния прозорец. Той не помръдвал, но в ужаса си силата ѝ вероятно се утроила. В същото време чувала мъжките стъпки в помещението, новодошлият вървял към леглата на проститутките. Отново ударила рамката с все сила. Този път тя поддала, извъртайки се навън. Алис се хванала за долната част и ужасено се прехвърлила през отвора, а в същия миг избумтял нов изстрел, от стената се разлетели пръски гипс. Роулин изпищяла, сигурно била ранена, идвал нейният ред. Отнякъде се появила ръка, сграбчила я за рамото, но Алис вече падала навън, силата на гравитацията била достатъчно голяма. Онзи я хванал за тениската, а тя се разпрала и в пръстите му останало само парче от нея. Тупнала на земята, нещо в ръката ѝ изпукало, но уплашена до смърт, дори не помнела как е скочила и хукнала към дърветата колкото краката я държат. Под голите ѝ пети пращели сухи клончета и съчки, тя летяла

приведена, занемяла от уплаха. Рязаната двуцевка отзад пак изревала, дебел корен се пръснал току до десния ѝ крак.

Но тя продължавала да тича, макар че петите ѝ кървели, нарязани от камъчета, храсти и тръни. И не спряла, докато болката в хълбока ѝ не станала непоносима. Свлякла се на земята, струвало ѝ се, че някой я е разкъсал на две. Лежала на земята под голямо дърво, постепенно дишането ѝ се нормализирало. Някъде далеч звучели мъжки гласове, но може би в страха и така ѝ се струвало. В съзнанието ѝ бил само образът на онзи с двуцевката на вратата — веднага го познала, предната вечер бил един от двамата клиенти на Прая. Мъж с жестоко, садистично лице.

Не знаела защо се е върнал, не разбирала защо той и другите с него убивали наред. Но отлично съзнавала, че трябва да избяга и да се скрие. Да се махне от това място колкото е възможно по-бързо. Защото сигурно тя е единствената останала жива свидетелка на престъплението. Те я познават и ще я търсят, а когато я намерят...

Излязла от гората, вървяла доста пеша, стигнала до бензиностанция. Помолила да ползва телефона, обадила се на майка си у дома. Марта пристигнала с дрехи и каквито подръчни пари имали вкъщи, а Алис заминала още същия следобед и вече никога не се завърнала в родния щат. През следващите месеци имало още телефонни обаждания, най-често с настойчиви молби за пари. Но дъщерята се обаждала, това бил единственият компромис, който правела спрямо майка си. Дори и в най-тежкото си падение в последвалите години телефонирала поне един път седмично, за да знае майка ѝ, че е жива. Марта била благодарна за това.

Един ден обаче обажданията спрели.

* * *

Марта се настани на малкото канапе в стаята, която използвах като служебен офис. Луис стоеше прав до нея, Ейнджъл седна на моя стол, аз се опрях на стената до камината. Рейчъл се появи, надникна за секунда, не каза нищо и се махна.

— Ти обеща, че ще се погрижиш, ще я потърсиш — повтори жената.

— Опитвах — рече високият чернокож мъж. — Много пъти опитвах, но тя не искаше помощ от мен. Не и такава, каквато можех да ѝ предложа.

Изглеждаше внезапно състарен и много уморен.

Очите на Марта пламнаха.

— Защо ми говориш така? Как смееш! Тя се е изгубила. Изгубена душа, разбираш ли? Някой трябваше да я доведе у дома. И това беше твое задължение. Само твое.

Този път Луис премълча.

— Значи ходихте на Хънтс Пойнт? — обадох се аз.

— Последния път, когато ми се обади, каза, че там работи, при един човек, затова отидох на същото място, да.

— Там ли се ударихте?

Тя наведе очи и въздъхна.

— Удари ме един мъж.

— Как се казва? — тутакси попита Луис.

— Защо се интересуваш? — сопна се тя. — За да се разправиш с него, както и с всички останали, нали? Мислиш, че това ще я върне ли? Ако сега искаш да се правиш на голяма работа, късно е. Един истински, добър мъж щеше да я спаси. Сега не знам... И да знаеш, няма да те оправдая, няма!

Намесих се. Обвиненията не водят доникъде.

— Защо отидохте при този човек?

— Защото Алис ми каза, че сега работела за него. Другият, при когото беше преди това, починал. Така ми каза, а този обещавал да се погрижи за нея. Щял да ѝ намира богати мъже. Богати! Боже мой! Кой мъж би я харесал след всичко, което направи със себе си... какъв мъж...

И отново се разплака.

Взех книжни салфетки от бюрото, клекнах до нея, подадох и една.

— Ако ще я търсим, трябва да знаем името му — обясних тихо.

— Джи Мак му викат — проговори накрая. — И той самият така се нарича — Джи Мак. Там имаше и едно бяло момиче, каза ми, че я помнело, на улицата ѝ викали Ла Шан. Била там, един ден просто изчезнала... не знаеше къде е отишла.

— Джи Мак — бавно проточи Луис.

— Познато ли ти звучи?

— Не. Последния път, когато проверявах, беше със сводник на име Фрий Били.

— Е, нещата там се менят.

Луис се раздвижи, подаде ръка на Марта. Възрастната жена с мъка се изправи.

— Е, налага се да похапнеш нещичко. Ще ти намерим подходяща храна. И да си починеш ще трябва, нали?

Тя внезапно се залови за него, хвана голямата му ръка силно я стисна, очите ѝ се навлажиха.

— Нали ще намериш детето ми? Обещай ми! То е загазило, горкичкото. Чувствам го. Трябва да я намериш и да ми я върнеш.

* * *

Дебелият стои край ваната. Името му е Брайтуел. Той е стар, много по-стар, отколкото изглежда, всъщност до голяма степен е извън времето. Понякога се държи като току-що пробуден от дълбок сън човек, но мексиканецът — името му е Гарсия — си знае работата. А тя е да не пита много-много и да не се рови в произхода му. Иначе Гарсия отлично съзнава, че Брайтуел е нещо, от което трябва да се страхува и пази, да изпълнява точно нарежданията му и да не задава излишни въпроси. Видял е през стъклото какво прави с жената, как поставя уста върху нейната в мига, когато издъхва. Сторило му се е и друго, че в очите ѝ се появява особен блясък — сякаш съзнава какво става с нея, докато губи сили и бавно си отива. Сякаш разбира какво я очаква, след като тялото ѝ бавно я изоставя. Колко ли други е изпратил в отвъдното по този начин? Не, не, такива въпроси не бива да му хрумват дори и насън. Но дори и онова, което Гарсия подозира, да не е истина, пак какъв ще е този мъж, че да се изживява по такъв начин?

Вонята е ужасяваща. Химикалите разяждат плътта на трупа, но Брайтуел не прави опит да закрие лице. Мексиканецът стои зад него, половината му лице е зад бялата маска.

— Какво ще правите сега? — пита Гарсия.

Брайтуел плюе във ваната, обръща гръб на разлагащото се тяло.

— И другата ще намеря, и нея ще убия.

— Преди да умре, тази говореше за свой роднина. Смяташе, че искал да я спасява.

— Зная. Чух я да споменава името.

— Предполагаше се, че няма семейство. Че никой не се интересува за нея.

— Не сме били информирани правилно. Но може би така или иначе наистина никой не се интересува.

Брайтуел минава покрай него, оставя го сам при разпадащия се женски труп. Гарсия не тръгва след него. Брайтуел не е прав, но Гарсия няма смелостта да му посочи грешката. Никоя жена на прага на смъртта не споменава — отново и отново — име, което не означава нищо за нея.

Някой се интересува.

И ще дойде да я потърси.

[1] Игра на думи, на англ. думата bill означава човка и сметка. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА

*Тоз, който има съпруга и
потомство,
той и на Съдбата е заложник...*

Франсис
Бейкън,
„Есета“ (1625
г.)

ГЛАВА ТРЕТА

Празненството по повод кръщението на Сам продължаваше. Чувах смях, пукаха тапи, отваряха се бутилки, лееше се шампанско. Някъде някой запя. Стори ми се, че е бащата на Рейчъл, той имаше този навик — пийне ли си, първо пропява, сетне става свадлив, по-точно заядлив. Франк е адвокат, един от онези енергични, открити мъже, винаги готови най-любезно да поздравят срещнатия на улицата непознат ближен. Където и да беше, все се стремеше да стане център на вниманието. Вярваше още, че бидейки шумен и майтапчийски агресивен, чудесно забавлява хората. Смяташе се и за психолог, виждал съм го на сватби да прилага теориите си на практика, принуждавайки стеснителни жени да танцуват с мотива, че така щели да излязат от черупките си. Правеше го дори и когато виждаше, че на дансинга те се чувстват неловко, притесняват се и треперят като новородени жирафчета, с нетърпение чакат музиката да спре и поглеждат към столовете си. Предполагам, че можем да го наречем добросърдечен, но за съжаление не притежаваше съответната доза чувствителност спрямо другите, всъщност нужната деликатност, че да има баланс в поведението му. Като изключим евентуалната му загриженост за дъщеря му, Франк, изглежда, възприемаше присъствието ми на подобни празнични събития като лична обида. Сякаш съм нередовна личност, готова например всеки миг я да избухне в сълзи, я да вземе да пребие някого или по някакъв друг начин да разруши чудесната атмосфера, която той най-ревностно и всячески създава. Опитвах се да не оставам с него насаме. Честно казано, успяха, сигурно защото и той правеше искрени усилия в същата насока.

Силната фигура в брака им обаче е Джоун, достатъчна е една меко произнесена дума от нейна страна и Франк обичайно тушира поредното си изпълнение. Тя е детска учителка и старомодно либерална демократка, та затова прекалено лично възприема начините, по които се променяше страната през последните години, било при демократи, било при републиканци. За разлика от Франк рядко

изразяваше директно загрижеността си относно Рейчъл, поне не и пред мен. Но понякога, когато си тръгвахме от дома им след поредната било несполучлива, било полуприятна визита, тя ме дръпваше встрани, за да ми пошепне:

— И да се грижиш за нея, чуваш ли?

Аз, разбира се, винаги уверявах, че ще се грижа за дъщеря ѝ, и го казвах най-искрено, макар че гледайки я в очите, чудесно разпознавах вътрешното противоречие. Хем искаше да ми вярва горката, хем това ѝ желание се сблъскваше с опасенията, че няма да съм в състояние да изпълня обещанията си. И сега се запитах дали пък и аз не съм някак белязан, както и онова изчезнало момиче Алис? Може би и аз дълбоко в себе си нося някаква сериозна психологическа травма, в състояние неочаквано да се подлюти, инфектира и зарази и настоящето, и бъдещето?

През последните месеци постоянно търсех начини да неутрализирам една такава заплаха, и то главно като отхвърлях предложения за работа, която би създавала предпоставки за сериозен риск. Изключение, разбира се, бе неотдавнашната ми задача заедно с Джакс Гарнър. Проблемът бе в това, че всяка що-годе сваятна работа предполага някакъв риск, а преди години — особено след като напуснах полицията — бях вършил неща, които ме промениха, нараниха и в крайна сметка прогресивно отнемаха жизнената ми сила. Тогава не живеях с Рейчъл, пък и не мина много време, когато разбрах окончателно, че почти не съм в състояние да устоявам на тъмните пориви, опасността и риска.

Сега помощ търсеше жена, носеща собствената си болка и нещастieto на друг човек. Вярно, не бе дошла лично при мен, но за какво са приятелите? Напълно бе възможно за изчезването на дъщеря ѝ да намерим някое просто обяснение и с това да се свърши цялата работа. Обаче нямаше никакъв смисъл да подценяваме или игнорираме реалностите на света, в който се движи човек като Алис. Животът в района на Хънтс Пойнт е опасен в най-крайна степен, а навигите ѝ я правеха още по-уязвима отвсякъде. Редовно изчезват работещи по онези улици проститутки. Някои от тях просто побягват от сводниците или други опасни мъже. Други се опитват да променят съдбата си, преди да е станало безнадеждно късно, вече неиздържащи на експлоатацията и насилието, включително и сексуалното. Повечето от

тях не успяват. Различни обстоятелства и фактори ги принуждават да се върнат с наведени глави. И ето ги отново на същите улички и паркинги с изцяло загубени надежди за спасение. Женската солидарност ги подбужда да се грижат една за друга, пък и сводниците следят и се опитват да пазят инвестициите си, но това са само символични жестове с неголямо действително покритие. Има ли желание някой да навреди на някоя от тези жени, обикновено успява.

Отведохме лелята на Луис в кухнята и я оставихме на грижите на една от роднините на Рейчъл, жена мила и състрадателна. Скоро след това Марта бе настанена на удобен стол в гостната с чиния пилешко и други вкуснотии в ръце. След малко надникнах да видя как се чувства тя. Заварих я заспала на стола, грохнала от умората на дългия път, напрежението и притесненията за дъщеря си.

* * *

По едно време при нас дойде Уолтър Коул. Той поназнайваше разни неща от миналото на Луис, за други се досещаше. За Ейнджъл бе далеч по-добре осведомен, защото той си имаше немалко по обем досие, бе лежал в затвора, макар че тези подробности от бившия му живот се отнасяха до сравнително далечното минало. Преди това се бях допитал до Луис мога ли да привлека Уолтър за помощ и той се съгласи, макар и неохотно. Не беше доверчив по природа и със сигурност никога не би искал полицията да си вре носа в неговите работи. Защото макар и пенсионирани, Уолтър все още имаше добри връзки в нюйоркската полиция, каквито аз отдавна нямах, бе в отлични отношения с действащи служители криминалисти, докато аз в техните среди отдавна вече бях чужд човек. Не бе трудно за обяснение: мнозина от тях подозираха, че съм бил замесен в тъмни дела, че по ръцете ми има кръв. Неколцина дори биха дали мило и драго да ме разследват и по възможност да ме тикнат зад решетките. Уличните ченгета не бяха проблем за мен, но пък Уолтър го уважаваха на всички нива, включително и на върха и при сериозна нужда оттам можехме да разчитаме на помощ.

— Ще се връщате ли в Ню Йорк тази вечер? — попитах Луис.
Той кимна.

— Ще се поогледам да се запозная с този Джи Мак.

Поколебах се дали да му давам съвети, но реших, че така е по-добре.

— Струва ми се, че е по-разумно да почакаме малко.

Луис наведе глава на една страна, присви очи, потупа с ръка по седалката на стола. Иначе имаше олимпийско спокойствие и тези движения издаваха направо експлозивни емоции.

— И защо така ти се струва? — попита ме равно.

— Виж, честно, така бих постъпил аз на твое място — отвърнах, гледайки го в очите. — Ти ще се появиш там разлютен и ще раздаваш правосъдие, нали? Е, всички засегнати, всички, които имат някаква информация около Алис, колкото и да са непукисти, тутакси ще се покрият и после върви ги търси. Независимо дали те познават или не. Щом в техните среди тръгне приказката кой кого дири, всичко живо ще си плюе на петите — сам знаеш, че е така. И за беля ако случайно въпросният човек ти се изплъзне, сетне ще трябва целия Ню Йорк наопаки да го обърнем, за да го открием, а това ще струва ценно време. За този тип нищо не знаем. Значи първо трябва да се промени това положение — да съберем информация. Ти сега си мислиш за възмездие и разплата, разбирам. Но ще им дойде времето. Искаш да отмъстиш за жената, добре, но първо дай да намерим дъщерята — това е приоритетната задача. Виж, Луис, познаваш ме — направо настоявам да задържиш топката.

В същото време тактиката, която предлагам, също съдържаше рискови моменти. Джи Мак вече знаеше, че някой си задава въпроси за Алис. Приемем ли, че Марта е права и на дъщеря ѝ се е случило нещо лошо, то сводникът имаше две възможности: едната — да си кротува, да се прави, че не знае нищо, в същото време да предупреди жените си да се държат в тон с това. Другата бе да се покрие. Лично аз се надявах нервите му да издържат поне докато ние се доберем до него. Имаше резон в това — беше сравнително нов в занаята, щом като Луис дори и името му не бе чувал. Беше и млад, а това обичайно означава още и достатъчно арогантен, за да се изживява като баровец на улицата. Още повече че бе успял да организира свой бизнес не къде и да е, а точно в Пойнт — място, дето не е лъжица за всяка уста и това е факт. На негово място всеки би си пазил завоювания с усилия периметър, би се отказал само когато и ако това стане абсолютно наложително.

Настъпи продължителна тишина. Луис обмисляше казаното от мен, преценяваше своите възможности.

— Колко да я задържа? — попита той след известно време.

Обърнах очи към Уолтър, от него зависеше много.

— Двайсет и четири часа — каза той. — Толкова ми е нужно, за да науча онова, което ви трябва.

— Значи ще го притиснем утре вечер — рекох аз.

— Ние, а? — попита Луис.

Изглежда ме втренчено, добави:

— Това е лично.

— Зная.

— Дай да сме наясно по въпроса. Ти постъпваш както си знаеш, аз твоите методи ги уважавам, но тук за съвест като твоята място няма. Ти си човек на съмнението, затова без теб. Същото важи и за всички останали.

И очите му за миг се плъзнаха върху Уолтър. Усещах, че Коул понечи да реагира, затова се пресегнах и докоснах рамото му, той видимо изпусна парата. Знаех какво би могъл да каже. Уолтър никога не би участвал в нищо, което нарушава прекалено строгия му морален кодекс. И днес, макар и без значка, той пак си бе ченге по душа, при това много добро. И нямаше никаква необходимост да се оправдава или обяснява пред Луис.

Повече не говорихме по въпроса. Всичко бе ясно. Поканих Уолтър да използва телефоните в офиса и той се захвана да върти разни номера. Луис отиде да разбуди Марта, която щеше да отведе със себе си в Ню Йорк. Ейнджъл ме чакаше на предната врата.

— Тя за вас двамата знае ли? — попитах го аз.

— Досега не сме се виждали — отвърна той. — Да ти кажа истината, дори не вярвах, че има семейство. Е, зная къде е роден, но все съм си представял, че е отрасъл някъде из дивото сам, сетне тръгнал по широкия свят. Обаче тази жена е умна. Ако досега не ни е усетила, скоро ще загрее. Тогава ще видим.

Гледах от прага как жена ми изпраца две от приятелките си до колите им. Бе много красива тази вечер. Обичах да я гледам отстрани — как върви, как се държи, спокойствието, което излъчва понякога, грациозната походка. В същото време усещах вътрешен смут, сякаш нещо в мен се бе опънало до крайност, като пукнатина в стена, която

постепенно се разширява, пропуква зида все повече, застрашава стабилността и целостта ѝ. Ейнджъл проследи погледа ми и рече:

— На нея няма да ѝ хареса.

— Длъжник съм на Луис — отвърнах.

Ейнджъл почти се изсмя.

— Нищо не му дължиш, нито на него, нито на мен. Може би така го усещаш, но не и ние. Ти сега имаш семейство. Имаш съпруга, която те обича, дъщеря, която тепърва ще разчита на теб. Не ги прецаквай.

— Нямам такива намерения. Зная какво имам и задълженията си разбирам.

— Тогава защо се заемаш с това?

Какво да му отговоря? Че искам да го направя, че трябва да го направя? Че имам необходимост да постъпя така? Че съм част от всичко това. Дълбоко някъде вътре в мен, в най-съкровената ми душевност, се обажда един глас, който зове, той насочва, поощрява ме да ускорявам онова, което усещам като неизбежен край.

Но има още нещо, още един елемент, който не мога да обясня нито на Рейчъл, нито на Ейнджъл, нито дори на себе си. Усетих го още докато таксито се движеше по пътя бавно, приближавайки нашия дом все повече и повече. Усещах го и докато жената излизаше от автомобила и стъпваше на чакъла в началото на алеята. Чувствах го и докато разказваше историята, изливайки болката си, опитвайки се да задържи сълзите и да не показва слабост пред трима мъже. А нейната болка бе и моя болка.

И някак знаех, че момичето е мъртво. Алис е покойница и където и да се намира в този миг, истината е, че никога отново няма да се появи в нашия свят в предишната си форма. Не можех да обясня как и откъде го зная или усещам, може би по-добре и от Марта, чийто майчин усет подсказваше, че детето ѝ го грози голяма опасност. Тази изпълнена с кураж и обич жена не бе случайно тук, в моята къща. Тя бе доведена от една по-висша Воля, за идването ѝ имаше причина. Съществуваше и неведома връзка и това не можех да откажа. От горчив, чисто статистически опит се бях научил да разпознавам знаците. Свише. Или само Бог знае откъде. Нещастията на други хора намираха път към моята врата, търсеха, предизвикваха моята намеса и просто не можеха да бъдат пренебрегнати.

— Не зная — отвърнах на Ейнджъл. — Просто усещам, че трябва да бъде направено.

* * *

Малко по малко гостите си отиваха. А със себе си сякаш отнасяха и веселието на малкия ни празник, че да не остане нищо в нашата къща. По предварителен план родителите и сестрата на Рейчъл щяха да преспят у нас. Това се отнасяше и до Уолтър и Лий, те дори възнамеряваха да останат за няколко дни, но идването на Марта промени нещата. Затова и те вече бяха на път за у дома. Уолтър възнамеряваше лично да поговори с някои полицаи.

Разчиствах моравата, когато се изтърси Франк Улф. Бе по-висок от мен, и по-едър. В гимназията бе играл футбол, по-късно няколко оценили високо играта му колежи бяха предлагали стипендии, но бе започнала Виетнамската война. Франк дори и не изчакал повиквателната, нали си е човек, който вярва в дълга и отговорностите. Джоун била вече бременна, когато той заминал, макар че те тогава още не знаели. Синът им Къртис се родил, докато бил още „на фронта“, две години по-късно се родила и първата дъщеря. Франк спечелил шепа медали, но никога не съм го чувал да се хвали как и защо. Къртис станал полицай към шерифството, убили го при банков обир, при това не бил на дежурство. Чест му прави на Франк, че той тогава не се разпаднал, не потънал в самосъжаление, както правят някои мъже, а се превърнал в истински стожер на семейството. Жените се опрели на него, така заедно оцелели. Изобщо множество хубави страни имаше Франк, за съжаление бяхме толкова различни, че трудно ни бе дори и две думи да обменим като хората.

Сега държеше в ръка бирено шише, но съвсем не беше пиян. Порано бях забелязал, че със съпругата си следят пристигането на Марта, сетне си шушукаха нещо продължително, видяха и тайното ни съвещание с участието на Луис и Коул. Няма начин да не са разбрали, че нещо се готви. Предполагам, че именно тогава Франк бе спрял да пие, а може би жена му беше оказала нужния натиск.

Събирах картонените чинии, хвърлях ги в голям найлонов чувал. Песът Уолтър вървеше по петите ми, душеше и търсеше случайно

изпаднали късчета пилешко. Франк застана отстрани, загледа се в мен, но не предложи помощта си.

— Как е, Франк? — попитах любезно. — Всичко наред, нали?

— Тъкмо щях да те питам същото.

Нямаше смисъл да усуквам нещата. Улф не би станал добър адвокат, ако му липсваше последователност и упоритост. Завърших прибирането на чиниите от масите и столчетата, завързах чувала здраво и го отнесох при кофата за боклук. Сетне извадих нов чувал и се заех с празните шишета. Пусках ги в него, те ободрително звънтяха.

— Правя всичко по силите си, Франк — рекох тихо.

Не желяех да влизам в спор с него, нито да правим дискусия, нито сега, нито когато и да е друг път, но нямаше как. Беше му дошло времето.

— С цялото си уважение, не смятам, че го правиш. Ти сега имаш нови задължения, отговорности.

Усмихнах се, макар че не трябваше. Ето ги двете думички, отново и отново се връщат при мен. Задължения. Отговорности. Термини, типични за Франк Улф. Той сигурно и на надгробния камък ще си поръча да ги изпишат.

— Зная.

— Тогава трябва да се държиш по съответния начин.

Опита се да наблегне на тезата, като размаха биреното шише към мен. Това някак го олекоти, представих си го в по-друга светлина. Не като загрижен баща, по-скоро като заядлив, подпийнал човечец.

— Слушай, тези неща, дето ги вършиш... тази твоята работа, тя много тревожи Рейчъл. Винаги я е тревожила, сега още повече. И на риск я подлагаш, нали? Един мъж не постъпва така. Човек не подхвърля на риск хората, които обича.

Франк се опитваше най-праволинейно да разсъждава по неговия си начин, да ме учи на ум и разум. Но това вече ме дразнеше, писваше ми, още повече че всичко, което говореше, беше самата истина.

— Виж, има и други начини да използваш уменията, които притежаваш — рече след малко той. — Не казвам да се отказваш от тях поначало. Ни най-малко. Аз връзки имам. Въртя значителен по обем бизнес със застрахователни компании, а те, както знаеш, винаги търсят най-добрите следователи и детективи. Работа при тях колкото си поискаш. Факт. И добре заплащат. По-добре, отколкото

припечелваш сега, това е стопроцентово сигурно. Мога да поразпитам, да завъртя няколко телефона.

Сега прибирах бутилките с хъс, слушах го и ги запращах в чувала с ненужна сила. Поемах дъх дълбоко и бавно, за да се овладея. И ето, задължах думите, преглътнах, пак поех въздух и пуснах следващата бутилка доста по-леко.

— Благодаря ти за предложението, Франк. Но не желая да работя като застрахователен агент.

Франк бе изчерпал резонните аргументи. Затова се огледа и се видя принуден да извади по-силно оръжие. Най-напред повиши тон.

— Добре, ама ти просто не можеш да продължаваш да вършиш същата работа! Какво ти става на теб, питам се аз, какво? Не виждаш ли какво е положението? Искаш същото нещо отново ли да се случи с...

Сетне рязко млъкна, но вече бе много късно. Беше ги изрекъл. Думите увиснаха тежко във въздуха, сетне като че се превърнаха в нещо тъмно, окървавено и то тупна на тревата между нас. Това, разбира се, ставаше единствено в моето въображение. Внезапно се почувствах безкрайно уморен и пуснах чувала с бутилките на земята. Облегнах се на ръба на съседната маса, наведох глава. Под дланта ми на дъсчения плот попадна стърчащият край на стар чвор, убиваше, бодеше. Нарочно натиснах надолу с все сила, почувствах как кожата ми поддаде и се разкъса. Това ми помогна да се мобилизирам и овладея.

Франк отсреща само клатеше глава. Отвори уста, нищо не излезе, затвори я, без да каже и дума. Не беше човек, свикнал да се извинява. Пък и защо? Защо да се извинява за това, че говори истината. Прав беше. Всичко, което бе казал, бе вярно — до последната сричка.

А най-ужасното бе, че в едно отношение по дух Франк и аз бяхме далеч по-близки, отколкото той осъзнаваше. И двамата бяхме погребали свои деца, и двамата се страхувахме това да не се повтори в по-късния ни живот. Замислих се дали да не му го кажа. Бих могъл да му разкажа за Дженифър. За мъничкия бял ковчег, който спуснаха в трапа, сетне затрупаха с буци пръст. За последвалите дни. За това как подреждах дрехите и обувките й, за да ги предадат на деца, които бяха живи, тичаха, играеха, наслаждаваха се на живота. За ужасяващото

чувство на загуба и неизлечимата хапеща болка, които последваха. За празнотата в живота ми. За безкрайните нощи, които нямаше с какво да запълня. За това, че не смеех да изляза на улицата: всяко срещнато дете ми напомняше за моето, а агонията бе непоносима. Сигурен съм, че Франк би разбрал. Защото във всеки млад полицаи на дежурство и той вероятно съзираше загиналия си син. Изглежда, трябваше да му ги кажа тези неща — тогава сигурно в тях щяхме да намерим някакво помирение, а голямата част от напрежението помежду ни щеше да си отиде завинаги.

Но не събрах сила да заговоря. Усещах, че се отдръпвам от всички тези околни хора, в съзнанието ми на преден план отново изплаваха стари обиди, негодувание, гняв. Изпълнен с угризения и чувство за вина човек винаги горчиво пледира невинност или намира начини да уязви самите обвинители, особено когато те демонстрират собственото си морално превъзходство и добродетели.

— Върви при твоето семейство, Франк — проговорих сковано. — Няма за какво повече да говорим с теб.

Вдигнах чувала и закрачих към контейнера за боклук.

* * *

Когато се върнах, Рейчъл бе в кухнята. Правеше кафе за родителите си и се опитваше да разтреби отрупаната с какво ли не маса. Захванах се да ѝ помагам. За пръв път след завършването на църковната церемония оставахме насаме. В същия миг вратата се отвори, влезе майка ѝ и предложи да помогне, но Рейчъл заяви, че ние двамата ще се оправим сами. Джоун се опита да настоява.

— Мамо, ще се оправим! — натърти Рейчъл, а в гласа ѝ прозвуча стоманена нотка, която стресна възрастната жена и тя побърза да излезе.

На вратата се обърна и ми хвърли дълъг поглед, в който ми се стори, че поравно разчитам симпатия и укор.

Рейчъл грабна нож и нервно застърга засъхналите в чиния остатъци от храна над кухненската кофичка за боклук. Чинията бе със сини орнаменти по околния ръб, макар че едва ли нещо щеше да остане от тях при това агресивно търкане от нейна страна.

— Е, какво става? — запита тя, без да ме погледне.

— Мога и аз да запитам същото, нали?

— Какво ще рече това пък сега? — сопна се тя.

— Ами беше ненужно груба с Луис и Ейнджъл днес, не е ли така? Почти дума не си им казала, докато бяха тук. Всъщност и на мен едва ли си ми продумала.

— Може би нещата нямаше да бъдат такива и щяхме да имаме време за разговори, особено ако не се бяхте усамотили в твоя офис цял следобед.

Критиката бе донякъде справедлива, само дето разговорът ни не бе продължил дори и час.

— Съжалявам. Излезе едно нещо.

Рейчъл гневно тресна чинията върху умивалника. От ръба се отчупи тънко синьо парченце, излетя високо, сетне тупна на пода.

— Какво значи „нещо излезе“, а? Днес не е ли шибаното кръщение на дъщеря ти?

Разговарящите зад вратата, значи във всекидневната, гласове притихнаха. Мълчах, а след малко там заговориха пак, но доста приглушено и в разговора безсъмнено звучеше напрежение.

Пристъпих към нея.

— Рейч... — понечих да кажа и протегнах към нея ръка.

Тя вдигна и двете, сякаш да се защити от евентуален удар, и бързо отстъпи назад.

— Недей! Просто недей!

Застинах, загубил ума и дума. Бях като вцепенен, ръцете ми увиснаха встрани ненужни, вдървени. Не знаех какво да правя с тях, аз самият къде да се дяна. Скрих ги зад гърба, облегнах се на стената. Това бе най-близкият до тотално капитулиране жест, направих го изцяло спонтанно, в същия миг. Какво повече можех да сторя, без, разбира се, образно казано, да вдигна ръце високо над главата и да я подложка на меча на палача? Не исках, не можех да се боря с Рейчъл. В момента се усещах крехък и уязвим като стъклен. Направя ли и най-дребния погрешен ход, и резултатите вероятно ще бъдат непоправими. Отношенията ни в момента бяха на ръба на кризата, просто искрица бе нужна да ги взриви и превърне в развалина.

Почувствах мокрота на дланта и нещо лепливо. Повдигнах ръка към очите, видях кръв — беше от онзи чвор на масата.

— Какво искаше онази жена? — попита Рейчъл.

Сега бе навела глава, косите ѝ бяха увиснали напред върху бузите и очите. Ужасно ми се прииска да ги видя — за очите говоря. Да отметна косата, да докосна бузата, да я помилвам. Застанала така, ми заприлича на друга...

— Това бе лелята на Луис. Дъщеря ѝ изчезнала в Ню Йорк. Стори ми се, че идва при Луис от немай-къде. Вече няма към кого друго да се обърне.

— И той те помоли за помощ?

— Не, аз сам я предложих.

— Каква е дъщеря ѝ, с какво се занимава?

— Била е улична проститутка, пристрастен наркоман. Изчезването ѝ почти не интересува ченгетата, а за приоритетно търсене изобщо да не говорим. Затова трябва да я потърси някой друг.

Рейчъл отчаяно зарови пръсти в косата, разчорли я, отпусна ръце, въздъхна тежко. Този път не опита да ме отблъсне, когато се доближих и я прегърнах. Дори ми позволи да я погала по главата и да я притисна към гърдите си.

— Няма да ми отнеме повече от два дни — рекох тихо. — Уолтър си задвижи връзките, завъртя няколко телефона. Имаме насочваща информация за сводника ѝ. Напълно е възможно да се е скрила някъде, на сигурно място. Понякога жените в тази професия изчезват за известно време. По различни причини. Знаеш това, нали?

Неочаквано ръцете ѝ се плъзнаха по гърба ми, тя се притисна в мен.

— Била... — прошепна едва доловимо.

— Какво? — недочух аз.

— Ти каза: „била е...“. Била е проститутка.

— О, казал съм го просто така, нищо особено не съм имал предвид.

Тя повдигна очи към лицето ми в ням упрек по повод лъжата, сетне въздъхна и рече:

— Не, не е вярно. Ти знаеш, нали? Не разбирам откъде и как усещаш, но винаги познаваш. Винаги безпогрешно го чувстваш, особено когато няма надежда. И се питам: как можеш да носиш това в себе си? Тази ужасна дарба! Как понасяш целия унищожителен товар на това прозрение?

Премълчах, какво бих могъл да кажа?

— Страх ме е — продължи Рейчъл. — Затова не заговорих нито Ейнджъл, нито Луис след церемонията. Ужасявам се от тях двамата, от онова, което те представляват, от онова, което символизируют. От онова, което стои зад тях. Преди ми се струваше на шега, така бе и когато говорихме те да бъдат кръстниците на Сам още преди да се бе родила, нали помниш? Е, тогава ми се виждаше друго. Не че не съм искала да бъдат кръстници, не че съм била неискрена, когато се съгласих, но сега, когато ги видях тук, нещо ми стана... Не исках повече те да имат нещо общо с детето... виж, объркана съм много... В същото време зная, че те с готовност биха дали живота си за Сам, както и за теб самия или за мен. И все пак... просто... чувствам, че те излъчват, че те носят...

— Носят неприятности, нали?

— Да, така е — прошепна тя. — Не го правят нарочно, просто така... така са устроени. Неприятностите вървят след тях.

И тогава зададох въпроса, дето все ме беше страх да задам.

— Мислиш, че и след мен също вървят, нали?

Обичах я за отговора ѝ, за прямотата в него, макар че той отвори нова пукнатина в онова, което бе най-съкровено между нас двамата.

— Да — каза жена ми. — Мисля, че ти си нужен на изгубените... на онези, на които им е отнета последна надежда. Те се стремят към теб, привличаш ги по начин, който не разбирам. А след тях идват и други, които носят страдания и болка.

Сега ме прегърна още по-силно, чак ноктите ѝ се забиха в гърба ми.

— И те обичам за това, че не обръщаш гръб, че страдаш за тях, че те боли да отказваш помощ. Нали те гледам толкова време? Зная, че заради мен и детето искаш да избягаш от този ангажимент... видях те как мълчаливо страдаше миналата седмица, когато обърна гръб на човек, а вярваше, че можеш да му помогнеш...

Говореше за Елис Палмър от Камдън, беше ме потърсил преди няколко дни във връзка със сина си Нийл. Младежът се бе забъркал с нечисти хора от Канзас Сити, а те го бяха обвързали здраво. Елис нямаше достатъчно пари да го откупи, затова трябваше някой да се намеси, да помогне. Беше повече или по-малко силова работа, би наложила да се откъсна от Рейчъл и Сам за известно време, при всички

случаи предполагаше и риск. Нийл им дължеше пари, а те бяха „кредитори“ от онзи тип, дето не обичат да им се дават съвети как да си движат делата. При това не бяха по фините методи, работеха предимно със заплахи, изнудване и физически наказания. Освен това Канзас Сити ми беше доста далеч, район извън моя обсег, така да се изразя. Затова рекох на Елис, че в неговия случай може би местни хора ще свършат по-добра работа, че онези ще се окажат по-податливи на внушения от местен фактор, отколкото от непознат. Поразучих това-онова, дадох му общата информация и някои имена, но видях, че остана недоволен. За добро или лошо вече имах репутацията на човек, при когото се отива, „когато си закъсал“. Елис бе очаквал много повече от просто факти, бе се надявал на реални действия. И дълбоко в себе си знаех, че заслужава да му помогна, но...

— Но ти го направи заради Сам и заради мен — рече Рейчъл. — Зная какво ти струваше, усетих усилията ти. И съзнавам какво е положението: каквото и да правиш, все ще бъде болезнено за теб, болезнено и за нас. Не знаех обаче докога ще съумееш да издържиш да обръщаш гръб на онези, които протягат ръце за помощ. Е, сега вече зная: издържа до днес.

— Рейчъл, че тя е леля на Луис, семейство му е. Какво друго можех да направя?

Тя почти се усмихна.

— Ако не е тя, все ще бъде някой друг. Знаеш го отлично.

Целунах я по косата, миришеше на Сам.

— Баща ти се опита да ми чете конско отвън, на двора.

— Обзалагам се, че и на двамата ви е било много приятно.

— Чудесно беше. Решихме да ходим вече заедно на почивка.

Пак я целунах. Не се дърпаше, но не понечи да отвърне.

— Е, ще ми се сърдиш ли още? — попитах с надежда. — Нали всичко е наред?

— Не зная — отвърна тя. — Обичам те, но просто не зная.

След това се освободи от ръцете ми и ме остави сам в кухнята. Чух я да се качва по стълбата, сетне изскърца вратата на нашата стая, където спеше Сам. Сигурен бях, че в този същия миг вече се е надвесила над нея — заслушана в дишането ѝ, ще ѝ оправи одеялцето, ще я поглади по косицата. Ще мисли за това как да я опази. От кого ли?

* * *

Същата нощ чувам гласа на другата, зове ме отвън, някъде от моравата под прозореца. Но не отивам до него. А заедно с нея звучат в хор и други гласове, те шепнат, ридаят. Затварям плътно очи, притискам длани върху ушите си. След време сънят идва, сънувам сиво, безлистно дърво. Криви, остри клони се вирят нагоре, покрити са с шипове целите, преплетени, образуват подобие на птичи затвор. Или клетка. А в нея пърхат кафяви гълъби, те гукат тъжно, сякаш плачат по тяхному, напразно се опитват да излетят, а от крилата им се носи шепот, капки кръв избиват по перата, защото отдолу птичата плът е разкъсана. Аз спя, а в сърцето ми някой изрязва ново име.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Мотелът „Спайхоул“ е нещо като оазис — привидение или спирка за отчаяни пътници, вече изгубили сетна надежда да починат, преди да прекосят мексиканската граница. Може би заобиколили Юма, уморени от светлините и хората, копнели да зърнат пустинните звезди в истинския им блясък, а вместо това се видели принудени да бродят безкрайно — миля подир миля — сред голи скали, пясък и кактуси, отвсякъде заобиколени от неприветливи към странника безименни планини. Не могат да си позволят да спрат току край пътя, защото това значи да поощря ват жаждата и всяческото неудобство, а току-виж привлекли и вниманието на граничните патрули. Те именно по тези места се въртят, защото отгук минават пътеките за нелегално прехвърляне на хора, а корумпираните мексикански имиграционни служители си умират да хванат някой будала, който да им напълни джоба с лесни пари, ей така, за едното нищо. Не, по-добре е да не се бавите по тези места, най-разумно е да се движите без спиране в надежда да намерите покой и удобство някъде другаде. А това — последното — го предлага именно „Спайхоул“.

На самото шосе има сочещ на юг пътен знак. Той уведомява уморените и нуждаещите се, че наблизо могат да намерят меки, удобни легла, студени напитки и действащи климатици. Иначе мотелът е семпъл, лишен от украса, ако не споменаваме големия старомоден неонов надпис, дето нощем бръмчи като огромен пустинен бръмбар. „Спайхоул“ се състои от петнайсетина стаи, разположени във формата на буквата „п“, а офисът е в дъното на лявото разклонение. Стените са боядисани в светложълто, макар че ако се вгледате отблизо, няма да разберете дали това е оригиналният цвят, или постоянното въздействие на слънцето и пясъка е довело именно до този оттенък. Сякаш пустинята би търпяла присъствието на мотела само ако той се вписва в цветовите характеристики на нейния пейзаж. Самата сграда е построена в естествена падина, подобна на ниша между съседни планини и известна под името Дяволската шпионка, където втората дума горе-долу е и груб превод на името на мотела. Самите планини

предоставят известен завет и сянка на мотела, макар че пристъпите ли само няколко стъпки встрани от офиса и пустинната жега или горещият вятър ще ви блъснат в лицето досущ като огнения полъх на отворена пещ.

Пред офиса има друг знак — той предупреждава гостите да не се отдалечават много-много от сградата. Илюстриран е с рисунки на змии, скорпиони и облак, който издишва огън към подобна на дървена съчка черна фигурка на човек.

Рисунката може да ви се стори дори и комична, само че реалността е по-друга. Факт е, че недалеч от мотела често намират изсъхнали, почернели тела: това най-често са нелегални имигранти, омаяни, както и хиляди други свои събратя от измамни надежди за лесно забогатяване.

Мотелът привлича клиенти главно по два начина — единият е предавана от човек на човек информация за него, другият е въпросният знак на шосето. На десетина мили западно от него има крайпътен отбив — спирка паркинг за тирове, наричат я „Харис Бест Рест“. Там се намират денонощно ресторантче, бакалия, помещения с тоалетни и душеве и място, достатъчно за около петдесетина превозни средства. Има и достатъчно шумна кръчмица, чиято клиентела се състои от неразличаващи се особено много от пустинните хищници представители на човешкия род. Със своите светлини, шума и предлаганата храна тази спирка паркинг често привлича хора, които по редица причини нямат място там. Най-често това са загубили пътя или силно уморени пътници, които действително имат нужда от почивка. „Харис Бест Рест“ обаче не е място за тях и обслужващият персонал отдавна е научил урока си — че е най-разумно да посъветва нищо неподозиращите обикновени хорица да се разкарат от това място и да ги отпраща към „Спайхоул“. Собственик на спирката паркинг е мъж на име Хари Дийн — човек, чиято роля е била позната на предшествениците му по тези места още от преди поне един век. Хари води доста рисковано съществуване, опитвайки да се държи достатъчно прилично, че да не дразни закона, а в същото време да отклонява от себе си имиграционните власти и трафикантите на дрога и хора, без да си разваля отношенията с тях. Това на свой ред му осигурява нужната търпимост от страна на престъпните типове, които посещават най-сенчестите кътчета на неговите заведения.

Затова Хари си плаща на някои хора, а на свой ред най-дребните играчи плащат на него. Прави се, че не вижда проститутките, които обслужват тираджиите по камионите или в малките бунгала встрани. По същия начин постъпва и с дилърите, продаващи според нуждите дрога на желаещите, било възбудителни, било приспивателни, като неписаното правило е тяхна стока да не се държи на непосредствената територия на заведенията му. Затова продавачите си я пазят по колите — натоварени с боклуци пикапи или леки автомобили, разхвърляни между големите камиони като същества от най-нисшето стъпало на хранителната верига сред по-едри хищници.

Денят бе понеделник, часът — два след полунощ. „Харис Бест Рест“ бе опустял и притихнал, а Хари помагаше на бармана Мигел да поразтреби терена и да зареди с бира и твърд алкохол. Технически погледнато, кръчмата бе затворена, макар че всеки желаещ да получи питие по това време на нощта би могъл да го стори в съседното ресторантче. Така или иначе в сенките наоколо седяха мъже с чаши в ръце, някои говореха помежду си, други бяха сами. На тези хора не можеш просто да им кажеш да си вървят, не са от този тип. По някое време сами ще се изправят и тихомълком ще се стопят в мрака, но това ще стане само когато те лично го решат, в удобен за тях час и по желание. А Хари, човек печен и препатил, си знаеше урока да не ги закача без сериозно основание.

От кръчмицата можеше да се влезе в ресторантчето и обратно. Сега на нейната врата имаше надпис, че е затворено, иначе главната врата на бара не бе заключена. Хари чу шума от отварянето ѝ и се извърна, за да види, че влизат двамина. Бяха бели — единият висок и на около четирийсет години, с посивяла коса и белег над дясното око. Облечен бе в синя риза, синьо яке и джинси с леко въздълги крачоли, иначе не особено забележителен с каквото и да е.

На ръст другият бе горе-долу колкото другаря си, но безобразно, дори грозно дебел, огромното му шкембе увиснало над краката му като дебел, повесен език. И тялото му бе несиметрично, що се отнася до пропорции — краката къси и закривени, сякаш години наред се трудили да носят непосилния товар и сега вече поддават под дългото напрежение. Лицето на дебелия бе кръгло и много бледо, със забележително деликатни черти: зелени очи под дълги тъмни клепачи, тънък правилен нос и дълга уста с пълни, тъмночервени устни, доста

прилични на женски. Макар и в тон с традиционните виждания за красота, тези характеристики губеха стойност поради загрозяващия контраст на гушата и раздутата лилаво-червена, подпухнала шия, надвиснала над яката на ризата в подобие на злокачествен тумор, също както и гигантското шкембе. Хари си представи виждан преди години в зоологическата градина морж — огромно затлъстяло животно с разтеглена кожа и увиснала под нея плът, вече на края на живота си. Но за разлика от моржа този мъж с нищо не напомняше за житейска кончина или предстоящо преминаване в отвъдното. Бе необичайно жизнен, вървеше със странна, небивала за тлъстините лекота, сякаш ефирно се плъзгаше над покрития с боклуци и хранителни остатъци под на кръчмата.

Хари бе плувнал в пот, ризата му — мокра, въпреки че климатикът бълваше потоци студен въздух, но лицето на дебелия бе сухо, въпреки че идваше отвън, значи от голямата жега. Още по-сухи и чисти изглеждаха бялата му риза и сивото сако върху нея.

Дебелият бе още полуплешив, а останалата по черепа коса бе подстригана съвсем късо. Хари имаше странно усещане — почувства се като хипнотизиран от вида на новодошлия: тази невиждана, контрастираща комбинация на ужасяваща грозота, деформация и уродливост с подобие на красота. Огромно, ужким трмаво туловище, но пък безспорна грация на походката. Изведнъж магията като че се разчупи и тогава Хари се обади:

— Хей, хора, затворени сме.

Дебелият спря за миг, десният му крак замръзна на сантиметри над пода, а Хари с удивление зърна захвърлен необелен фъстък току под подметката му.

Следващата секунда кракът настъпи фъстъка, черупката се огъна...

А Хари внезапно се намери пред дебелия, огромното разплуто лице на сантиметри от неговото, очите впити в неговите. Сетне преди още да е възприел присъствието му, огромното туловище се оказа отляво, сетне отдясно, сетне отново току пред него, като дебелият през цялото време шепнеше нещо на непознат за Хари език. Думите се сливаха в неразбираем, словесен шипящ порой от звуци — меки и твърди съгласни. Всъщност конкретният смисъл бе мъглив, но подтекстът — повече от ясен.

Махни се от пътя ми! Махни се или ще съжаляваш!

Лицето на дебелия се размаза, тялото му се разлюля като исполинска камбана, гласът му забумтя в съзнанието на Хари като Йерихонска тръба и съвсем го замая. Хари се олюля, губеше равновесие, чувстваше се отвратително. Повече от всичко му се прииска това небивало мъчение да спре. Защо никой не му помогне? Къде е Мигел, по дяволите?

Хари протегна ръка встрани, потърси опора на бара.

В същия миг движението около него мигом спря.

Сега ясно чу звука на смачкващата се фъстъчена черупка. Дебелият си бе на онова място, където бе преди — на шест-седем метра от бара, а спътникът му току зад него. И двамата гледаха в Хари, а пълният се усмихваше леко, сякаш повтаряше наум известна само нему и на Хари малка тайна.

Махни се от пътя ми.

В далечния ъгъл Хари забеляза седнал мъж — беше Октавио, човекът, който се занимаваше с курвите, прибираще процент от хонорарите им срещу протекция и на свой ред част от него даваше на Хари.

Значи това не е моя работа — рече си Хари, кимна с глава и се залови с чистенето, което бе захванал, преди да влязат онези двамата. Забърса разсипаната по пода бира, хвана метлата. Успя някак да измете, сетне се измъкна на пръсти като гузен, влезе в малката тоалетна зад бара, поседна на клозетната седалка и така остана известно време, докато си пое дъх, а ръцете му жестоко трепереха. После повърна с все сила, като едвам се държеше прав на разтреперените си колене.

Когато се върна в кръчмата, дебелия и другаря му вече ги нямаше, очакваше го само Октавио, но и той не изглеждаше много по-добре от самия Хари.

— Как си? — попита го сводникът.

Хари преглътна, още усещаше жлъчната течност в устата си.

— Виж, налага се, значи по-добре е да я забравим тая работа... с тия двамата, чат ли си? — предложи Октавио.

— Да, да, абсолютно.

Октавио посочи към бара, показа с пръст бутилка с бренди на най-горната лавица. Хари отиде, взе шишето, наля направо в голяма

чаша. Съзнаваше, че Октавио няма да се церемони с конячена чашка, не и този път. Мексиканецът хвърли двайсетачка на бара.

— Сипи и на теб — рече той.

Хари си сипа, без да се колебае, с мъка удържаше тремора на ръката.

— Имаше едно момиче... — започна Октавио. — Не беше местно. Чернокожа мексиканка.

— Помня я — отвърна Хари. — Тук беше тази вечер, видях я. Нова е, нали? Рекох, че е от твоите...

— Хм — неопределено изръмжа мексиканецът, — няма да се връща.

Хари повдигна чаша към устните си, внезапно разбра, че няма да може да отпие. Отново го задави вкус на жлъчка. Вера... така се казваше онова момиче. Вера. Беше я питал за името. Не че тези жени работят под истинските си имена. Беше говорил с нея веднъж-дваж, ей така. Тя поначало бе тук съвсем отскоро. Два дни, може би три? Не повече. Много беше хубава, прекалено симпатична за проститутка.

— Хм, е, добре — изхъмка Хари.

— Аха — откликна Октавио.

И това беше всичко. Имало едно момиче, после го нямало. Изчезнало.

* * *

В „Спайхоул“ бяха заети само три стаи. В едната бе отседнала млада двойка на път за Мексико. Младите се дърлеха, все още раздражени от дългото, некомфортно пътуване, както често става в такива случаи. След малко ще замълчат, нацупени и двамата, ще сумтят и въздишат, ще избягват погледите си. Сетне момчето ще направи първия жест за примирие. Ще излезе в горещата нощ и ще се върни с купени от автомата край офиса кутийки студено безалкохолно. Ще докосне с охладения метал голия кръст на момичето, а то ще потрепне от допира. Тогава момчето ще посегне да го целуне и ще каже, че съжالياва. И тя ще го целуне, ще отпият от студената течност и скоро и жегата, и обидата, и споровете ще бъдат забравени.

В съседната стая имаше мъж. Седеше на леглото, облечен в жилетка, гледаше мексиканска телевизионна шоуигра. За стаята бе платил в кеш. Би могъл да прекара нощта в Юма, защото имаше работа там на следващата сутрин, но по лице го познаваха и избягваше да се навърта в града по-дълго от необходимото. Затова често отсядаше в този мотел и гледаше по телевизията как разни наивни двойки печелят награди по стойност по-малки от наличните пари в портфейла му.

В предпоследната стая в съседното крило също имаше сам гост. Всъщност гостенка — млада жена, почти момиче на двайсетина години. Бягаше. В „Харис Бест Рест“ я наричаха Вера, обаче онези, които я търсеха, я познаваха като Серета. Нито едно от двете имена не беше истинско, но тя пет пари не даваше за това. Отдавна вече нямаше значение как я наричат. Семейство сега нямаше или, по-точно казано, нямаше никой, който да я обича и истински да се интересува за нея. В началото бе изпращала пари на майка си в Сиудад Хуарес, за да помага на скромния ѝ доход като работничка в една от големите фабрики на „Авенида Текнолохико“. И Серета, и по-голямата ѝ сестра Хосефина също работеха там навремето. До онзи ноемврийски ден, когато животът им изведнъж рязко се промени.

Когато в началото се обаждаше на майка си Лилия, Серета твърдеше, че работи в Ню Йорк като келнерка. Лилия не я разпитваше, имаше си съмнения, но не желаше да усложнява отношенията им. Имаше защо: преди да замине на север, мнозина в Хуарес бяха виждали Серета често да излиза от оградените и охранявани квартали от района Кампестре Хуарес, където живеят само богати американци и работещи в Мексико специалисти. А там допускаха само местните слугини и проститутките. Серета не беше прислужница, поне майка ѝ не знаеше да е печелила от такава работа. И тогава, през ноември 2001 г., тялото на сестра ѝ Хосефина бе намерено заедно с трупите на още осем жени в обрасла с плевели нива недалеч от пазарния център на име „Ситио Колосио Валйе“. Трупите бяха жестоко осакатени, видно бе, че преди това са били малтретирани, и протестите на бедните им роднини този път бяха продължителни и доста гласовити. Защото тези не бяха първите убити по такъв зверски начин жени, а отдавна вървяха слухове, че зад оградените с високи огради и телени мрежи богатешки райони се разиграват жестоки игри за удоволствие на заможните, сред които лов на хора и убиване за спорт. Тогава Лилия бе посъветвала

Серета да замине и повече да не се връща там. Иначе никога не бе казвала и дума на дъщеря си относно онова, което бе научила за Кампестре Хуарес и богатите мъже в големите черни лимузини. Серета обаче знаеше много неща, за които пък майка ѝ дори не се и досещаше.

След година и Лилия напусна този свят, а Серета остана съвсем сама. В Ню Йорк се бе сприятелила с Алис, в нейно лице бе намерила сроден дух. По-късно за съжаление дружбата им се прекъсна. Чудесно би било Алис да бе дошла с нея, но зависимостта ѝ от дрогата я принуди да си остане в големия град, където наркотици лесно се намират, докато Серета трябваше тутакси да се махне. Замина на юг, в пограничните пустинни райони. Познаваше ги добре, разбираше живота там и примитивните закони, които го движат. А онези вървяха неотклонно по следите ѝ още от Ню Йорк. Затова в бързината целеше да остави зад себе си впечатлението, че е прекосила границата, за да се върне в Мексико. Реалният ѝ план бе да мине покрай границата, да припечели нещичко за малко там и сетне да хване за Западното крайбрежие, където имаше начини да „изчезне“ за известно време, докато събере сили и пари, за да планира следващия си ход. Подозираше, че онова, с което разполага, е доста ценно. Все пак бе станала свидетел на това как един човек умира за него.

Сега в стаята в „Спайхоул“ и тя гледаше телевизия, но с изключен звук. Меката светлина на екрана я успокояваше, докато говорът я дразнеше и отвличаше от мислите ѝ. Проблемът бе в парите. Всъщност парите бяха постоянен проблем. Принудена бе да тръгне внезапно — още в мига, когато разбра, че онези са я засекли. Затова не бе имала време да състави добър план, нито да изтегли всички средства, с които разполагаше. Помоли една приятелка да ѝ докара колата, качи се на нея и подгони. Неистово бързаше час по-скоро максимално да увеличи разстоянието между себе си и големия град.

Навремето бе чувала за „Харис Бест Рест“. Там никой не задава въпроси, а едно печено момиче може набързо да събере известно количество пари и сетне да се разкара без ангажименти. Е, това, разбира се, бе възможно само след като на съответните хора се платят съответните пари. Така е навсякъде. Взе си стая в „Спайхоул“, след като направи добра сделка за цената, а след няколко дни разполагаше с 2000 долара, добре скрити на подходящо място. Спечели ги най-вече благодарение на голямата щедрост на тираджия с доста особени, но за

щастие безобидни сексуални вкусове, които тя всячески успя да задоволи. И в най-скоро време възнамеряваше да потегли. Сега се колебаеше дали да се пробва още една нощ, без да знае или подозира, че съществуването ѝ е вече неразривно свързано с делата на онези, които бяха отнели живота на сестра ѝ.

Защото далеч на север мексиканецът на име Гарсия би се усмихнал многозначително при споменаването на името Хосефина, отлично помнеше последните ѝ мигове. Дори и сега се бе навел над останките на друга една млада жена, не много различна от нея...

В целия мотел имаше само още един човек. Строен младеж от мексикански произход, сега той седеше зад бюрото в офиса и четеше книга на име „Дяволското шосе“. В нея се разказваше за гибелта на четиринайсет мексиканци, опитали се нелегално да преминат границата на място не особено далеч от местоположението на „Спайхоул“. Младежът четеше и страдаше за тях, дори се ядосваше, макар и в същото време да изпитваше облекчение, че него самия подобна участ не може да го грози. Защото тук майка му и баща му бяха осигурили нелош живот за семейството си.

Часът минаваше три след полунощ и той вече се готвеше да заключи и да поспи в съседната стая. Тогава забеляза двамата бели мъже, които приближаваха офиса. Не бе чул шум от кола, затова предположи, че може би нарочно са спрели на по-голямо разстояние. В подобно действие логика нямаше и той изпита смътни подозрения, нещо в съзнанието му се обади с предупреждение да бъде нащрек. Под тезгяха на рецепцията имаше пистолет, но досега не го бе използвал, не се бе налагало дори и да го показва. Днес повечето хора плащаха с кредитни карти, мотелът отдавна не бе място, привлекателно за обирджии.

Единият от мъжете бе висок, облечен в синьо. Носеше каубойски ботуши, високите им токове потракваха по покрития с плочки под на офиса. Другарят му бе абсурдно пълен, с увиснала, разплута плът. Младежът, чието име бе Руис, си каза, че никога не е виждал толкова нездраво изглеждащ човек, но пък в сравнително недългия си живот бе виждал прекалено много дебели американци. Шкембето на новодошлия висеше ниско между краката му, сигурно трябваше да го повдига, когато ходи по малка нужда. В ръка носеше светлокафява сламена шапка с бяла панделка, облечен бе в леко, светлосиво сако над

бяла риза и светли панталони. Обувките му бяха кафяви, лъснати до блясък.

— Здравейте, как сте? Топла нощ, нали? — с професионална учтивост поздрави Руис.

Отговори слабият мъж.

— Добре сме. Всичко ли е заето?

— О, не. Когато всички стаи са заети, включваме надписа на шосето — „Свободни легла няма“, — за да не разкарваме пътниците напразно.

— О, оттук го правите, а? — почуди се слабият мъж, като изглеждаше искрено заинтересуван.

— Разбира се — отвърна Руис и показа с ръка шалтерните ключове на стената зад себе си.

Бяха няколко на брой, всеки грижливо маркиран за какво служи.

— Не е трудно, просто включвам един от тези.

— Удивително — коментира мъжът.

— Прекрасно — откликна другият, проговаряйки за пръв път.

Но за разлика от спътника си, той не изглеждаше толкова заинтересуван от факта, а гласът му бе тих, но леко по-висок в регистър от обичайния човешки.

— Стая ще желаете ли? — запита Руис.

Бе уморен, искаше му се час по-скоро да приключи с тези двамата, да обработи документите им и да си ляга. В същото време подсъзнателно бързаше да ги разкара от офиса. Този пълният миришеше особено, необикновено. Другият, дете носеше сините дрехи, си беше нормален, но от дебелия се носеше нетипична телесна миризма. На почва, по-скоро на земя напомняше, а Руис неволно си представи буци влажна рохкава пръст, а в нея се вият едри бели червеи, щъкат хлебарки, бързат да се покрият някъде надалеч от светлото.

— Може да ни потрѣбват повече от една — рече облеченият в синьо.

— Две тогава?

— Колко имате?

— Общо петнайсет, три са заети.

— Трима гости, така ли?

— Всъщност са четирима.

Руис даде информацията неволно, по инерция и изведнъж се усети, че приказва повече от необходимото. И без това подозренията му и смътното чувство за надвиснала опасност се засилваха. Тук нещо определено не беше наред. Слабият дори и не го слушаше, а бе взел романа му и го разглеждаше.

— Луис Уреа — прочете той името на автора. — „Дяволското шосе“, а?

Обърна се към другаря си, протегна книгата към него и рече:

— Я, гледай. Май и ние трябва да си я купим.

Дебелият се загледа в корицата.

— Аз пътя го зная — сухо отвърна той. — Ако толкова ти трябва, вземи тази, за да спестиш малко пари.

Руис зяпна и тъкмо да каже нещо, пълният го удари силно в гърлото и го отхвърли назад към стената. Заболя го ужасно, а в същото време нещо в него сякаш се сви, сигурно бяха смазани малки и деликатни, но важни телесни центрове. В следващата секунда вече се давеше за въздух, просто не можеше да диша. Опита се да каже нещо, но думите не излизаха. Свлече се надолу по стената, а в този миг дойде и втори удар. Вече падаше на пода, когато лицето му потъмня — задушаваше се, гръклянът му бе премазан. Пръстите му инстинктивно задраскаха гърлото и устата, чуваше някакво щракане, като че далечен часовник отброяваше последните му мигове. Двамата обаче вече не му обръщаха внимание. Дебелият заобиколи бюрото, прекрачи тялото на пода и протегна ръка, за да включи шалтера за надписа, че свободни легла няма. През това време другият бързо прелисти регистрационните карти на отседналите.

— В едната стая има двойка — информира той дебелия. — В трети номер е мъж. Името изглежда мексиканско. В дванайсет има жена, записана е с името Вера Гудинг.

Дебелият не отвърна. Сега стоеше над Руис, загледан в премазаното гърло и струящата от тъгълчетата на устата смес от кръв и слюнка.

— Аз ще се захвана с двойката, а ти се оправяй с мексиканеца — рече след малко.

Сетне клекна край Руис със забележително леко, почти грациозно движение, до известна степен подобно на огъването на лебедова шия — нещо необяснимо предвид огромната тлъстина по

него и провисналото шкембе. Протегна ръка, отмести разпиляната върху челото на младежа коса. От вътрешната страна на ръката му между лакътя и китката се мярна странен белег. Приличаше на двузъбна вила — с два шипа, сякаш неотдавна прогорени в кожата и плътта. Дебелият хвана Руис за брадичката и завъртя главата му от ляво на дясно.

— Какво мислиш, да го отнесем ли на нашия мексикански приятел? — запита човекът в синьо. — Той с кости добре работи.

— Прекалено много усилия — възрази дебелият.

Тонът бе заповеднически, прозвуча като окончателно решение. Сетне хвана косата на умирация, отново завъртя главата му и се наведе ниско, съвсем над нея, разтвори уста. В предсмъртната си агония Руис забеляза розов език и заострени на ръбовете зъби. Опита се да протестира, но изплю само малко червена течност, а дебелият впи устни в неговите, докато пръстите му силно притискаха бузите на Руис, за да разтворят челюстите достатъчно. Младежът напрегна останалите си сили в опит да се отдръпне, но те не бяха достатъчни да отхвърлят мъжа над него. Идваше краят. Някаква дума се мярна в съзнанието му, Бог знае откъде.

Брайтуел.

Какво ли означава Брайтуел?

Тялото потрепери, отпусна се, краката се сгърчиха в последни конвулсии, сетне замряха. Дебелият се отдръпна и се изправи.

— На ризата имаш кръв — рече онзи в синьо на Брайтуел.

В гласа му звучеше досада.

* * *

Дани Куин наблюдаваше момичето, което грижливо лакираше ноктите на краката си. Лакът бе смес от лилаво и червено. Цветът създаваше илюзията, че пръстите ѝ са контузени, наранени. Така мислеше Дани, но на глас нямаше да го каже. Доволен бе от себе си — тъкмо се бяха любили, сега почиваше и преживяваше в съзнанието си току-що изпитаната наслада, любувайки се на голите ѝ форми. В подобни моменти Дани обичаше Мелани дълбоко и искрено. Иначе изневеряваше на приятелката си и това вероятно щеше да продължава,

макар че всяка вечер се молеше Господ да му дава сила да ѝ бъде верен и духом, и телом. Понякога се питаше какво ли ще се случи, ако тя някак научи за другия му живот — скрития от нея. Дани много обичаше жените, обаче умееше да прави разлика между секс и любене. Сексът поначало не означаваше почти нищо за него — какво толкова, задоволяваш си нуждата и край. Все едно да се почешеш по място, дето те сърби. Така де — представи си, че дясната ти ръка е счупена, а те сърби гърбът. Ще се почешеш с лявата и готово. Като си помисли човек, по-добре е да се почешеш с дясната, но сърбежът си е сърбеж и толкова. Няма ли я Мелани — а работата ѝ в банката понякога предполагаше двудневно, дори тридневно отсъствие от дома, — Дани ще си потърси нещо друго, за да си направи удоволствието. На жените, които си намираще, обичайно казваше, че е ерген. Някои от тях дори и не питаха — все им беше едно. Други, една или две, си бяха паднали по него, увлечени по мъжкия му чар, и това бе създало известни проблеми, но той ги бе отстранил. Пък често ходеше и при курви. Сексът с тях е по-различен, той дори и за изневяра не може да се брой. Проститутката затова си е проститутка — чука се с тебе за пари, няма никакви емоции в цялата тази работа, тогава защо да е изневяра спрямо Мелани? Така де. Такава беше логиката на Дани — няма чувства, значи не може да се смята за истинско предателство. Клинична работа, пък и той винаги го правеше с предпазни средства, за да няма рискове после. Дори и с онези, които му пускаха по-големи свободи.

Дълбоко в себе си Дани наистина искаше да бъде такъв, за каквото го имаше Мелани. Тръгне ли подир чужда жена, винаги се опитваше да си обещае, че то ще е за последно. Понякога без друга издържаше седмици, дори месеци. Сетне обаче неизменно ще се появи случай да остане сам за известно време — било когато Мелани пътува, било когато на самия него се наложи да посети друг град. Тогава най-вече му се приискваше чуждо и тръгваше да си го търси, не можеше да устои на нуждата.

Но истински обичаше Мелани и вярваше, че възможно ли е някак да върне часовника на живота си назад, би съумял да стане по-различен, да направи друг избор. Помнеше посещението при първата си проститутка, срамът, който бе изпитвал впоследствие. Помнеше и първата си изневяра, чувството за вина и угризенията, които бяха

последвали. Но пък животът бе пред него, имаше много време и начини да се промени. Затова не преставахе да се надява, че би могъл да бъде по-добър, по-щастлив мъж.

Ще започна отново — залъгваше се често сам. Както алкохолиците и пристрастените. Тази чашка ми е последна, винаги мога да спра да пия. Тази доза и край, повече няма да се боцкам. Ден до пладне, празни мисли. Един ден така, на другия същото. Спираш да пиеш, сетне пак ти се допива и то е един безкраен кръговрат на безволие и обреченост. Както и с дрогата.

Протегна ръка, погали голия гръб на Мелани. В същия миг някой почука на вратата.

Мелани Гарднър тъкмо си мислеше на същата тема. Отдавна се опасяваше, че Дани ѝ изневерява, но пък черно на бяло с нищо не разполагаше. И сама не знаеше защо ли го подозира. Никоя от приятелките ѝ не го бе виждала с друга жена. Никога не беше намирала нещо съмнително по джобовете му или по дрехите. Веднъж, когато бе заспал дълбоко, се опита да прочете архивните писма от електронната му поща, обаче той в това отношение бе много точен — всичко старо изтриваше, получени, изпратени писма не пазеше, като, разбира се, изключим свързаните с работата му. А в тефтерчето с адресите имаше множество женски, но нито един от тях не ѝ говореше нищо. В същото време отлично знаеше, че Дани е смятан за един от най-добрите електротехници в техния град. Така че в тази връзка обажданията и адресите на жени не бяха нищо страшно или необичайно. Защото жените са тези, дето викат майстор вкъщи да поправи я електрическата печка, я осветлението, докато мъжете се срамуват да си признаят, че не разбират от нещо толкова обикновено.

Сега, довършвайки ноктите си, все още вътрешно затоплена от ласките на Дани, почувства нужда да му постави отдавна въртящия се в главата ѝ въпрос ребром. Всъщност такъв подтик изпитваше вече няколко дни безспирно. Да го попита едно към едно, гледайки го в очите: вижда ли се с друга някоя? Дали не е бил с друга жена през времето, откакто са заедно? Ще го запита и ще се взре в лицето му. Смяташе, че ще познае, ако я излъже. А пък иначе го обичаше истински. Толкова много го обичаше, че я беше страх да разпитва, защото ако я излъже и тя разбере, какво ще стане после? Няма да може да го понесе, сигурна беше. Сърцето ще ѝ разбие. Същото, както и не

дай Боже, той да реши сам да си признае за евентуални изневери. Цялото това напрежение се бе отразило по-рано същата вечер в поредния дребен скандал без особена причина. За някаква си музика се бяха скарали, най-вече изморени от пътуването и друсането по лошите шосета. Сетне се бяха любили, макар че на нея не ѝ беше до това. Но така пък отложи наложителния според нея разговор. А сега ето и педикюрът го отдалечаваше във времето. Защо ли сама си търсеше поводи да го отлага?

Внимателно нанесе лак и на малкото пръстче на левия крак, сетне зави капачката с четчицата върху шишенцето и в същия миг леко се изви към него. Тогава видя, че той посяга да я погали.

Отвори уста най-сетне да започне отдавна търсения разговор и чу потропване на вратата. Кой ли пък може да се интересува от тях по това никакво време в този отдалечен мотел?

* * *

Едгар Сертас държеше дистанционното, лениво натискаше бутона за смяна на каналите. Една подир друга се появяваха различни програми. Толкова много бяха на брой, че вече не помнеше на коя си заслужава да се върне. Помисли, спря се на уестърн. Погледа малко, не му хареса — прекалено познати далавери, тук-таме муден, а пък и ретро. Трима в черно чакат някакъв влак. Кибичат, въртят се, нервничат мълком, той идва. Слиза човек с хармоника. И бам, бам, бам, и тримата взема, та ги избива. Испански актьор играе ирландец, моля ти се. В ролята на лошия един американски актьор, лицето му доста познато, ама името не може да си спомни. Иначе го е гледал и доколкото помни, в другите филми все добър играе. Е, има и мексиканци, което донякъде му харесва. Но тях все като задръстени ги представят, а това е кофти. Селяни разни, раболепно стиснали сомбрера в ръце, кланят се като шутове и все молят някой да ги отърве от лошите бандити в черно. Мамка му — в американското кино мексиканото е винаги жалка жертва или пък нередовен, канибал някакъв си, дете все своите касапи.

Сертас бе посредник, човек за свръзка. Също както и жената в другото крило, и той имаше връзки с Хуарес. И Едгар, заедно с

другарите си наркотрафиканти, носеше отговорност за смъртта на мнозина в града. С опасен бизнес се занимаваше, иначе изкарваше добри пари, дори много добри. На следващия ден имаше среща с двамина — трябваше да се уточнят някои специфични подробности около доставка на хероин за два милиона зелено. Четирийсет на сто от тези пари бяха комисионна за него и съучастниците му. Още повече че премине ли добре операцията, следващата партия ще бъде много по-голяма, а парите за тях — значително повече. Сертас уреждаше множество технически неща, оперативни, разбира се, иначе по никое време лично не би докоснал дрога или пари в кеш. Отдавна бе научил да се държи надалеч от горещия риск.

Колумбийците все още контролират производството на кокаин, но днес мексиканците са най-големите трафиканти в света. Старт в този смъртоносен занаят, макар и неволно, им бяха дали самите колумбийци, плащайки им не с пари, а в натура и с кокаин. Често от трийсет на сто до половината от дадена пратка за САЩ е комисионна за мексиканските партньори. Преди години и Едгар бе работил като муле, пренасяйки дрогата, но бидейки съобразителен, бързо се бе издигнал в йерархията и бе напреднал в картела Хуарес, контролиран от Амада Карильо Фуентес. На Фуентес му викаха Господаря на небесата, защото бе пионер на идеята големи количества наркотици да бъдат прехвърляни от територия в територия по въздуха, и то с джъмбо машини.

През ноември 1999 г. мексикански и американски полицаи от специализираните служби извършиха голяма операция за прочистване на наркомаршрутите и в нейните рамки разкриха голям масов гроб в пустинно ранчо на име Ла Кампаня, някогашна собственост на Фуентес и един от първите му помощници Апфонсо Корай Олагес. По това време Фуентес вече го нямаше — беше починал през 1997 г. от свръхдоза на упойката по време на пластична операция за промяна на лицето. Различни слухове вървяха във връзка с тази ирония на съдбата, а най-настойчивият от тях бе, че на медиците са платили колумбийски доставчици, притеснени от все по-растящата мощ и влияние на Фуентес. Два месеца по-късно в престрелка в най-скъпия ресторант в Хуарес загина и Олагес. Това доведе до кръвопролитни междугангстерски войни, подклаждани от брата на Фуентес — Висенте. Намерените на терена на Ла Кампаня трупове бяха скрити в

обширна мрежа подземни наркобункери и сред тях бяха телата на мнозина опълчили се на Фуентес хора. Най-вече членове на съперническия картел Тихуана, но и мнозина нещастни селяни, за беля оказали се на неподходящо място в още по-неподходящо време. Сертас отлично разбираше тази игра, нали бе участвал в нея, а и лично допринесъл за смъртта на немалко от жертвите. Разкритието бе улеснило закона да увеличи натиска върху мексиканските дилъри, които на свой ред бяха принудени да станат два пъти по-внимателни в следващите си операции. Пряк резултат от това бе рязко нарасналото търсене на хора с опита на Сертас. Той бе оцелял по време на следствия и арести, да не говорим, че до съд не бе се стигало, а в крайна сметка бе излязъл от изпитанието още по-силен и осигурен отвсякога.

Едгар се сепна от тези мисли и отново насочи вниманието си към екрана и филма. Сега от влака слизаше жена. Виждаше се, че очаква някой да я посрещне, но на перона подходящ човек нямаше. Тогава хвана превоз до една ферма, където на голяма маса мъртъв лежеше ирландецът, тоест испанският актьор, заобиколен от децата си.

Сертас въздъхна с досада. Шибана скука, мамка му! Натисна копчето, само че този път загаси телевизора. В същия миг на вратата му се почука.

* * *

Дани Куин затегна хавлиена кърпа на кръста и тръгна към вратата.

— Кой е? — попита, застанал пред прага.

— Полиция.

Това бе грешка, но Брайтуел беше разсеян. Дълго бяха пътували със спътника си, беше уморен, раздразнен от десетки дребни неща, първо свръхжега, сега пък хладна пустинна нощ, не че температурите му влияеха, но се бе наложило да върши едно и също по няколко пъти.

Дани извърна глава назад към Мелани, кимна към дамската ѝ чанта. Тя я взе, закрачи към банята, влезе, плътно затвори вратата след себе си. Носеха си малко трева в едно пликче, но сега Мелани щеше да се погрижи — да я изсипе в тоалетната и да пусне водата. Жалко беше

да загубят тези няколко дози, ама пък какво толкова — Дани винаги може да намери други.

— Имате ли си документи? — попита Дани.

Все още не беше отворил вратата. Надникна през шпионката и видя много пълен мъж с кръгло лице и странно разплут врат. Този човек държеше във вдигнатата си ръка значка и ламинирана полицейска карта.

— Хайде, давайте — рече онзи отвън. — Отваряйте. Това е само рутинна проверка. Търсим нелегално преминали границата. Само ще надникна вътре, ще задам няколко въпроса и си отиваме.

Дани изруга тихичко, но се и успокои до известна степен. Приказките на човека звучаха убедително. Само дали Мелани вече е свършила работа? По-добре да не е. Този полицаи едва ли ще ги тараша за дрога. Отвори вратата и незабавно усети особената миризма. Опита се също да прикрие рязката си изненада при цялостния външен вид на стоящия на прага, но не успя. Във всеки случай в себе си вече знаеше, че е направил грешка. Този тук не беше ченге, повече от явно беше.

— Сам ли сте? — попита дебелият и пристъпи почти до него.

— Приятелката ми е в банята.

— Кажете ѝ да излезе.

Това тук съвсем не е наред, рече си Дани. Става нещо много кофти, ама...

— Хей, може ли пак да видя онази карта? — осмели се да възрази гласно.

Дебелият бръкна в джоба на сакото. Ръката му се подаде след миг, в нея държеше дебел портфейл. Дани Куин зърна метален блясък, това стана просто за частица от секундата, сетне вече острието проникваше в гърдите му. Болезнено пълният мъж го сграби за косата, натисна острието надолу и вляво. В същия миг гласът на Мелани долетя от банята.

— Дани? Какво става? Всичко наред ли е?

Брайтуел пусна косата на Дани, рязко измъкна стоманата от гърдите му. Младежът се свлече на пода. Тялото му се сгърчи, ситно затрепери, сетне се затръшка в полуизтретия килим, тогава пълният натисна стомаха му с пета, за да приглуши шума. Ако имаше още

мъничко време, Брайтуел би притиснал устни в неговите, както бе постъпил с Руис, но го чакаха много по-спешни задачи.

От банята се чу шумът на пуснатата в тоалетната вода, но това бе само опит да се замаскира друго. Брайтуел ясно долови скърцането на плъзгащия се надолу прозорец и блъскането върху тънката мрежеста решетка. Закрачи бързо към банята, ритна силно вратата при бравата, а тя почти изскочи от тънката рамка.

* * *

Едгар Сертас чу почукването на съседната врата секунда след като на собствената му също някой потропа. И веднага след това различи мъжкия глас, представяше се за полицай, търсец нелегално преминали границата.

Само че той да не е вчерашен? По тези места ченгетата изобщо не са така учтиви. Те идват бързо, неочаквано, безмилостно, достатъчно много на брой, нахълтват като командоси, няма да любезничат и изчакват. При това този мотел не е в списъка на следените и претърсваните — добре е поддържан, сравнително скъп и не по джоба на нелегалните нарушители. Чаршафите са чисти, кърпите в баните се сменят всеки ден. Пък е и доста встрани от редовно използваните от имигрантите маршрути. И да стигне дотук някой прекосил границата мексиканец, в никакъв случай няма да преспива на това място, да губи време да се къпе или гледа порнофилми. Този тип хора обичайно седят свити на две в каросерии и ремаркета на пътуващи на север или на запад камиони, скрити в камерите на охлаждателни тирове, пикапи за превоз на зеленчуци и къде ли още не. Бързат максимално скоростно да излязат от опасните зони, където имиграционните власти са вездесъщи и всевиждащи. А веднъж прекосят ли критичните територии, въздишат с облекчение, поздравяват се един друг и се радват, че поне на този етап се движат безпроблемно.

Сертас не отговори на почукването. След малко онзи отвън пак потропа.

— Отворете — рече нечий глас. — Полиция.

Сертас винаги носеше олекотен модел смит и уесън със скосена цев. За него разрешително, разбира се, нямаше. Нямаше и полицейско досие, но отлично съзнаваше, че здраво ще загази, арестуват ли го веднъж дори и за дребно нещо, не дай боже пък пръстови отпечатъци да му вземат. Веднъж влезли в компютрите, те тутакси алармират десетки местни и федерални бюра и агенти. И тогава... тогава ще е голям късметлия, ако някога излезе от затвора жив, дори и на стари години, защото онези ще направят всичко възможно междувременно да го ликвидират. Затова в главата му се завъртяха две мисли. Първата бе, че е закъсал, ако това, разбира се, е полицейска акция. Втората — че тези хора най-вероятно не са ченгета, но и в такъв случай пак може да носят неприятности. Само че с тях си има начини да се оправи.

Искате да ви отворя ли? — рече си той наум с полуусмивка. Добре, ей сегичка ще ви науча аз вас.

Измъкна оръжието, пристъпи до дървената врата и откри огън право в нея — в зоната, където би могло да се намира тялото на онзи отвън.

Първият куршум го намери в гърдите и човекът в синьо залитна, макар и силата му да бе мъничко омекотена от дебелината на врата. Вторият влезе в рамото му, завъртя го и този път той падна на пясъка, изпъшка тежко, изхрани кръв. Но пък така или иначе нужда от тишина повече нямаше. Затова измъкна своя колт дъбъл ийгъл и в мига, когато вратата зейна отворена, стреля от легнало положение.

Само че на прага нямаше никой. В следващата секунда по-ниско вляво зейна дулото на пистолета на Сертас — мексиканецът бе приклепнал под прозореца, готов да гърми. Раненият видя тъмния му пръст — тъкмо се свиваше на спусъка — и се приготви да посрещне края.

Отекнаха поредица изстрели, но не и от оръжието на мексиканеца. Брайтуел бе застанал пред прозореца и стреляше под остър ъгъл надолу и направо през стъклото. Куршумите раздробиха главата на Сертас, мексиканецът се просна на пода, а в същия миг съвсем ненужно още две попадения го намериха в гърба.

Мъжът в синьо се изправи с усилие и залитна. По ризата му имаше кръв, дишаше тежко.

В същото време и двамата чуха шум от бягащи по пясъка крака. Вратата на по-далечната хотелска стая оставаше затворена, но

очевидно чул изстрелите, обектът се бе измъкнал през прозореца.

— Иди ти — с мъка рече синият.

Брайтуел се затича. Тичаше не така грациозно, както вървеше, клатеше се наляво и надясно, но бе достатъчно бърз. Чу се пърпоренето на припалващ двигател, сетне той заработи, а водачът даде прекалено много газ. Секунди по-късно Брайтуел бе на ъгъла на крилото, а наблизко — досущ като на кино — жълт буик се завъртя около себе си, устремявайки се право в него. На волана имаше млада жена. Брайтуел натисна спусъка, целеше се вдясно от главата ѝ. Предното стъкло се напука, но колата не спря, дебелият се извъртя и отскочи, за да избегне удара. Следващите му изстрели пръснаха гумите, сетне и задното стъкло. Тогава със задоволство видя буикът да се блъсва челно в камиона на покойния Едгар Сертас. Чу се трясък, болезнено скрибуцане, скърцане на смачкани ламарини, колата се извъртя странично и спря.

Брайтуел се разкърши и закричи към полуразбития автомобил. Младата жена в него се бе опряла на волана, изглежда, в несвяст. По лицето ѝ имаше кръв, иначе поне външно изглеждаше ненаранена. Сетне отвори очи.

Добре, добре — помисли Брайтуел.

Отвори вратата и като перце я измъкна навън.

— Недейте — изплака Серета. — Моля ви...

— Къде е то, Серета? — попита дебелият.

— Не зная за какво питат...

Брайтуел направи рязко движение с китката. Пръстите му я удариха в носа и го счупиха.

— Питам те: къде е?

Серета падна на колене, хванала лицето си с две ръце, и заговори завалено, неясно. Дебелият с мъка разпознаваше думите и, но ясно чу една — чантата.

Върна се при колата, наведе се в купето, намери дамска чанта. Отвори я и изтърси съдържанието ѝ направо върху пясъка. Разрови предметите с върха на обувката, след малко различи малката сребърна кутийка. Внимателно я хвана в дебелите си пръсти, още по-грижливо я разтвори и разгледа съдържанието. Измъкна парченце пожълтял пергамент, взря се, обърна го наопаки и видимо задоволен от проверката, го върна в кутийката.

— Защо го взе? — попита той и в гласа му прозвуча искрено любопитство.

Серета бе навела глава, раменете ѝ се тресяха в тихи ридания. Изрече нещо носово, почти не се разбираше, прекъсвано от хълцания и сълзи, заглушено от поставените върху раздробения носов хрущял и устата ръце. Брайтуел се наведе към нея.

— Не те чувам — обади се той и постави длан зад ухото си.

— Много беше хубаво — изломоти с мъка девойката. — Аз... аз красиви неща никога не съм имала и...

Сега Брайтуел я поглади по косата почти с нежност.

Отзад се зададе другарят му. Залиташе, но се държеше на крака. Серета запълзя по пясъка назад към колата, опитвайки се да спре кръвотечението от носа. Погледна към новодошлия и ѝ се стори, че той се разлива в трептяща светлина. Тogaва за миг ѝ се мярна почерняло изпито тяло, морно увиснали на гърба като парцали перести крила, безсилно люлеещи се встрани ръце — на тях дълги пръсти със закривени остри нокти. Очите на тази неземна фигура жълтееха и искряха в почти лишено от черти лице с голяма, изпълнена с остри зъби уста. Сетне това видение изведнъж изчезна и пред нея застана същият човек, поклащаш се немощно, губещ сили и, изглежда, умиращ прав.

— Боже, Исусе Христе, помогни ми — промълви тя. — Исусе, Господи Боже, спасете ме...

Кракът на Брайтуел се стрелна напред, попадна в слепоочието ѝ, думите секнаха. Наведе се, хвана безжизненото тяло за рамото и без усилие го довлече при колата, отвори багажника и го захвърли в него. Сетне закрачи към своя мерцедес и се върна с две големи пластмасови туби бензин.

Другарят му се бе опрял на предницата на буика. Очите му пробягаха по тубите, извърнаха се встрани и той с усилие изговори:

— Няма ли да я вземеш?

— Интересно как ли ще е на вкус в устата ми — неопределено поклати глава Брайтуел. — Но пък странно...

— Кое? — поклати се другият.

— Кое ли? Че вярват в Господа, а не в нас.

— Може би е по-лесно да се вярва в Него — рече другарят му. — Господ обещава толкова много...

— ... и дава толкова малко — довърши Брайтуел. — Нашите обещания са по-скромни, но ги спазваме изцяло.

Ако в този миг Серета би могла да погледне към синия, отново щеше да зърне същата трептяща светлина. Дебелият обаче виждаше другаря си както винаги, в другата форма.

— Аз напускам тялото, чака ме път — рече раненият.

— Зная — отвърна Брайтуел. — Невнимателни бяхме. Аз най-вече.

— Няма значение. Вероятно ще ми се наложи да странствам известно време...

— Може би — заяви Брайтуел. — Но след време пак ще се намерим.

Тогава заля другаря си с бензин, напръска още и още, за да е сигурен, че дрехите, косата, кожата му са добре наквасени, останалото изля в купето на буика. Захвърли празните туби на задната седалка и се извърна към съществото в синьо.

— Довиждане.

— До срещата — отвърна онзи.

Бензинът почти го бе ослепил, но с напипване намери вратата на колата и се намести зад волана. Брайтуел го загледа за миг, сетне извади запалка от джоба и щракна. Изчака пламъкът да лумне, захвърли запалката в автомобила и закрачи встрани. Не се обърна повече, не погледна назад дори и когато бензиновият резервоар избухна. Мракът обаче се озари още веднъж и не по-малко силно, а това стана, когато другият напусна нашия свят и бе преобразен.

ГЛАВА ПЕТА

Всеки от нас има два живота: реалният или видимият и скритият.

В реалния сме такива, каквито изглеждаме: обичаме съпругата, респективно съпруга си. Грижим се за децата. Всяка сутрин вземаме чантата, куфарчето или там каквото се полага във всеки индивидуален случай и тръгваме да вършим дела, които би трябвало да носят средства, да смазват машината на ежедневното ни съществуване. Продаваме акции, чистим хотелски стаи, сервираме бира на хора, с които иначе не бихме споделили въздуха си, ако, разбира се, имаме някакъв истински избор. Обядваме в закувалня, в ресторант или на пейка в парк, където хората разхождат кучета, а децата играят на слънце. Изпитваме сантименталния подтик да се усмихнем с умиление на животните поради удоволствието, което изпитват от простотата например на една разходка сред природата, още повече на щастливо щипукащите насам-натам дечица. А после се завръщаме на бюрата пред компютрите или при парцала и кофата, или в опушения бар и там вече не изпитваме същата лекота и разнежване както преди. И не сме в състояние да се отърсим от черногледото чувство, че в живота има и друг вид щастие, което ни липсва, изпуснали сме го някъде, някак си. Затова се и питаме: какво ли е то?

Истинският живот здраво ни е закотвил в една желязна рутина, а на гърба си носим постоянно му двойко бреме с двата основни товара, това са познатите ни до болка вечно изнурени, изхабени от притеснения и грижи наши приятели — дългът и отговорността. Те са се наместили здраво на гърбовете ни както онези духове магьосници от „Хиляда и една нощ“, носим ги постоянно, намерили са си най-комфортната поза, а колкото по-удобно пасват на раменете ни, толкова повече на брой са разрешените ни дребни удоволствия, за което сме вечно благодарни. Хайде, иди се поразходи на открито сред зелените поля, стъпвай на воля в подгизналата от неотдавнашния летен дъждец трева, любивай се на околната красота и майката Природа. Но не забравяй тиктакация часовник, който те зове обратно в града и към дълга. И все пак: я погледни, съпругът ти е приготвил вечерята,

запалил е онази свещ — подарък от майка му за Коледа. Сега в столовата ухае на билки и подправки, макар и да сме в средата на юли. Я виж, съпругата ти чете отново „Космополитън“ и в опита си да добави малко повече тръпка във все по-разреждащия се във времето ви сексуален живот е намерила нова закачка: съблазнително бельо и разни съвети в същата връзка. Два пъти е чела статията, за да разбере изцяло новата терминология и условностите ѝ, а междувременно в съзнанието ѝ са проблясвали отдавна забравени сцени. Горещи ласки, парещи ноци и тъжни разочарования, когато нещо не се е получавало както трябва. Пък и колко време е минало, откакто бяхте заедно голи, без прикритието на одеяла и затъмнено осветление? С фантазии на тема Брад Пит или Дженифър Лопес? Или онова разкошно момиче от бара край службата? Или момчето на Лиза през две къщи, дошло си във ваканция у дома? Вече не онова мършаво дете със зъбните скоби, а същински Адонис, добре развит и мускулест, с равни зъби и загоряло мъжествено лице.

И ето, в мрака допрени, потръпващи тела, реалният живот бавно изчезва, размазва се, а тайният нахлува с настойчиво желание и стон и парещият като жило език на сладтта.

Защото в тайния си живот сме такива, каквито всъщност сме. Разголени, истински, без грим и маски. Поглеждаме тайно към новата колежка или току-що дошлата клиентка, а тя сяда на стола отсреща и бойко кръстосва крака. Роклята се отмята, показва стройни бедра, недостижима бяла кожа, може и нещичко повече. А в тайния си живот не виждаме дефекти, нито разширените вени, които са на път да се покажат, не виждаме и белега от рождение, макар и да си стои там — същинска стара синка, загрозяваща девствената белота на плътта. Тази жена пред нас е съвършена, за разлика от другата, която сутринта сме оставили у дома, целувайки я набързо по бузата. Забравили сме патетичния ѝ опит да разпали кръвта ни през нощта. Не помним искреността и добротата на жеста, няма да си го спомним и утре, нито след месеци. И ето ни, ухапали новата фантазия, прясната илюзия, недокосната от реалността. Повличаме се по нея, отвеждаме я на тъмно, макар и тя да ни вижда в истинска светлина, такива, каквито сме си. Но ни угажда, поена ни в себе си, а в нея за миг поне изживяваме екстаз и прослава, така и умираме. Поне засега тя — тази

поредна фантазия — няма нужда от модни списания, съвети и любовни патерици.

В тайния си живот сме смели и силни, чужди са ни тъга или мъка, защото други заемат местата на някога обичаните (и желани) партньори. В тайния си живот ние поемаме другия път, не че не сме могли да го сторим навремето, но тогава сме му обръщали гръб. Водим съществуване, каквото ни се полага, макар и да ни е отказвано от съпруг или съпруга и да е вече недостижимо поради нуждите на децата или наредбите на дребни служебни тирани. И се превръщаме в онова, което всъщност би трябвало да бъдем.

В тайния си живот мечтаем да отвърнем на удара с удар. Насочваме пистолета, натискаме спусъка, а това не ни струва нищо. Няма да съжаляваме за нанесената рана, за политналото назад тяло, вече кухо поради излитащата от него душа. Не осъзнаваме, че има Други, потайно, коварно дебнещи зад гърба ни. Тези, които ни мамят, подлъгват и изкушават. Тези същите, които нашепват в ушите ни фалшиви думи и мними истини, уверявайки, че Провидението е пожелало да стане така или че се е намесила самата Съдба — нашата Съдба. Същите, които изчакват да допрат устни до тези на умиращия. За да изсмучат онази живителна, вездесъща с особената си стойност сила. А тя потръпва като пеперудка за миг в устата на Другите, преди да я погълнат и затворят в капан наред с още множество нейни подобия. Това е целта на онези — Другите — и кои сме ние, че да им я откажем?

В тайния си живот размахваме юмруци, налагаме нечии лица, а под ударите ни те се размазват в кървави маски. Това са лицата на всички, които някога са ни заставали на пътя. На всеки индивид, който ни е пречил да бъдем такива, каквито е можело да бъдем. А той самият стои до нас в този същия миг, докато ние наказваме неистинската му плът, не съзнавайки или прощавайки реалната му жестокост в замяна на дадения ни от него дар — изкушението или свободата да грешим. Той е така убедителен в изкусителността и в мнимата форма, която е приел. Съжаляваме го заради деформациите, които носи — подпухналият врат, огромният увиснал търбух, грозно късите нозе и прекалено дългите ръце. В разплутото лице с бледата, нагъната кожа се открояват деликатни черти, сякаш това подобие на човек крие нещо много по-различно, по-величествено, по-върховно. Дали?

Не, това е онзи същият Брайтуел — отдавна омагьосал душите ни със захаросаните си думи. Дълго време ни е захранвал с лъжи за историята на човешкото минало. Нашето минало. Как се е скитал и странствал сам и морен, търсейки нас, изгубените. Отначало не сме му вярвали, но той е бил повече от убедителен. О, да. Думите му са пускали кълн в умовете ни, разтваряли са се в човешката ни същност, отровата им е плъзвала в телата и организмите ни, а съставните им елементи са се превръщали в част от самите нас. И ето, започваме да си спомняме. Гледаме в дълбоките му зелени очи и истината ни се разкрива със същинското ѝ откровение.

В тайния си живот някога сме били ангели. Обожавали сме, били сме обожавани. А когато сме падали, низвергнати, най-голямото и последно наказание е било завинаги да носим белега на онова, което ни е било отнето. Завинаги да бъдем измъчвани от спомена за всичко онова, което някога сме били и имали. Защото ние не сме както останалите. Различни сме. Други. На нас ни е било разкрито всичко. И в това Откровение е била нашата свобода.

Сега битуваме в тайния си живот.

* * *

Събуждам се в леглото ни, но съм сам. И люлката на Сам е празна и притихнала, а дюшечето и чаршафът отгоре са хладни на допир, сякаш върху им не е лежало дете. Ставам, отивам до вратата, долу чувам шумове. Обличам долнището на анцуг, слизам на долния етаж.

В кухнята се движат сенки, витаят и се носят, виждам ги през полуотворената врата. Чувам отваряне и затваряне на вратички — те са на кухненските шкафове. Долавям женски глас. Това е Рейчъл. Така поне си мисля: взела е Сам и са слезли тук, за да я нахрани, а сега ѝ говори. Винаги така прави — говори ѝ, споделя мисли и надежди с нея, отнася се с бебето, както и с възрастните. В същия миг виждам, че ръката ми се протяга и бута вратата. Тя се отваря още повече и кухнята се разкрива пред мен.

Начело на кухненската маса седи момиченце. Главата му е наведена, затова русите коси са се разпилели по дървения плот и върху

празната чиния пред него. Виждам също, че от ръба ѝ е отчупено парченце, точно на място, където минават концентричните сини шарки. Детето не помръдва. Нещо капе от лицето му и пада върху чинията, разстилайки се в червено петно.

Кого търсиш?

Гласът не идва от момиченцето. Струва ми се, че се носи едновременно от далечно, сенчесто и заупокойно място, но също и някъде оттук, в близост с мен, шепне, нашепва студени слова в ухото ми.

Пак са дошли. Иска ми се да си отидат. Да ме оставят на мира.

Отговори ми.

Какво да отговарям. Аз ви обичах и винаги ще ви обичам, но вас ви няма.

Не. Не е вярно. Тук сме. Където и да идеш, и ние ще сме там.

Моля ви, трябва най-сетне да си отидете. Иначе около мен всичко ще се разруши. Вие ме разкъсвате на две. Унищожавате ме.

Тя няма да остане при теб. Ще те напусне.

Обичам я. Обичам я така, както обичах и вас.

Не. Не е вярно. Тя скоро ще си отиде, а когато я няма, ние пак ще бъдем тук. Ще останем при теб. Заедно с теб ще бъдем в мрака.

Вдясно от мен на стената се появява пукнатина. Пълзи надолу и ето, стига пода, а там се отваря още една. Прозорецът се пръсва, стъклата му се раздробяват на хиляди парченца, те летят навътре. Всяко едно отразява нещо: дървета, гори, звездите, лунната светлина, нечий живот... Сякаш целият ми свят се разпада около мен.

* * *

Чувам гласа на дъщеря си на горния етаж и се затичвам към нея. По стълбището нагоре вземам стъпалата по две, по три наведнъж. Отварям вратата на спалнята, а Рейчъл стои до люлката, държи Сам в ръце.

— Къде беше? — запитах Рейчъл. — Събудих се, а теб те нямаше.

Тя ме изгледа. Изглеждаше изморена, по нощницата ѝ имаше петна.

— Наложих се да ѝ сменям пелените и да я преобличам. Отнесох я в банята, за да не те будя.

Сетне сложи детето в люлката. Огледа го отвсякъде, увери се, че всичко е наред и тръгна към леглото. Застанах пред люлката и Сам, сетне се наведох към нея и лекичко я целунах по челцето.

Върху лицето ѝ меко падна капчица кръв. Бързо я изтрих с палеца и отидох пред огледалото в дъното на спалнята. Под лявото ми око имаше раничка. Докоснах я внимателно, заболя ме силно, като че нещо ме ужили. С два пръста леко разтеглих пробитата кожа встрани, с другата ръка опипах и извадих мъничкото стъклено късче. Сега и по бузата ми се търколи капка алена кръв.

— Какво ти става? Добре ли си? — попита ме Рейчъл от леглото.

— Ами, порязал съм се.

— С какво? Лоша ли е раната?

Избърсах лице с опакото на ръката, размазвайки кръвта.

— Не е — излъгах я аз. — Не, изобщо нищо ми няма.

* * *

За Ню Йорк тръгнах рано на следващата утрин. Рейчъл седеше на масата в кухнята. На същото място, където снощи беше момиченцето, докато в чинията пред него бавно капеше кръв. Сам бе будна вече от два часа и в момента ревеше с все сила. Обичайно заплаква след пробуждане, тогава майка ѝ я нахранва, а сетне кротва и с интерес наблюдава какво става около нея. Най-забавен източник на постоянно развлечение е песът Уолтър. Появи ли се, и за миг лицето на Сам светва, очичките ѝ се заковават в него и постоянно го следят. Той усеща това чисто по кучешки и постоянно се навърта около нея. Знаех, че появата на новородено вкъщи понякога действа недобре на кучетата. Те се объркват, недоволни са от липсата на внимание и не разбират защо вече милувките на стопаните не са така чести както преди. Някои дори се озлобяват, може да се настроят и враждебно, но не и нашият Уолтър. Макар и да бе младо куче, вече усещаше някаква роля, дълг на пазач и защитник спрямо новопоявилото се в неговата територия малко същество. Предния ден преди кръщението усети, че ще има нещо, и стана много неспокоен, та с мъка го отделихме от Сам.

Тръгна след нас и не искаше да остава сам в къщата. По-късно едва се успокои, а веднага след това компенсира, като се закачи неотклонно към Ейнджъл и Луис.

Майка ѝ на Рейчъл още не бе станала. А Франк си бе заминал рано сутринта, твърдейки, че работата го зове, така и успя да избегне срещата с мен. Джоун бе предложила да остане с Рейчъл, докато ме няма. Дъщеря ѝ бе приела предложението безпрекословно, бях повече от благодарен за това. Къщата бе нелошо защитена, бях взел съответните мерки, ръководен от съображения на базата на неотдавнашното минало. Имахме цяла система от сензори движение, разположени достатъчно точно, че незабавно да ни предупредят за присъствието на всяко по-едро от лисица живо същество. Освен това бях поставил камери също на стратегически места — портата, периферията на двора и подстъпите откъм мочурището отзад. Подаваха сигнал към двойка монитори в офиса ми. Инвестицията не бе малка, но пък заради едното спокойствие на духа напълно си заслужаваше.

Целунах Рейчъл за довиждане.

— Няма да ме има само за ден-два — рекох извинително.

— Зная. И разбирам.

— Ще ти се обаждам.

— Добре.

Държеше Сам допряна на рамо, опитваше се да я успокои, но детето си ревеше. Целунах и Сам, допрых се до гърдата на Рейчъл, почувствах топлината ѝ. Хрумна ми, че не сме се любили от раждането на Саманта и появилата се помежду ни хладина ми се стори още по-ледена.

Сетне потеглих и до летището тази мисъл така и не ме напусна.

* * *

Сводникът с прозвището Джи Мак седеше на тъмно в апартамент на „Кони Айлънд Авеню“, който споделяше с няколко от жените си. Имаше квартира и в Бронкс, недалеч от Пойнт, но напоследък все по-рядко я използваше. Поне откогато онези хора се бяха появили, за да отведат две от курвите, макар че намериха само

едната. Появата на възрастната чернокожа жена го бе изплашила още повече, затова се бе оттеглил в това ужким скрито убежище, а на Пойнт се появяваше само нощем, при това се държеше колкото може по-надалеч от главните улици.

Джи Мак не бе достатъчно убеден, че е най-разумно или безопасно да живее точно на „Кони Айлънд Авеню“. Опасна бе тази отсечка, дори и в исторически план, още от време оно. През деветнайсети век тук разни бабайти от бандите изчаквали завръщащите се от плажовете туристи, за да ги обират и насилват. А през осемдесетте години на миналия век в работен терен се превърна и „Фостър Авеню“, там се въртяха улични продавачи на дрога и проститутки, чието присъствие се подчертаваше и от ярките светлини на намиращата се недалеч бензиностанция. И мястото все още е актуално, що се отнася до курви и дилъри, макар че сега присъствието им не е така натрапчиво и явно, а конкуренцията рязко се е увеличила. За тротоарно пространство постоянно се води тиха борба, сега тук има и еврейки, рускини, пакистанки и хора от страни, за които Джи Мак дори не е и чувал. След разрушилите Близнаците терористични актове пакистанците вече не са на мода, подгониха ги на всички нива; Джи Мак знае със сигурност, че и федералните са прибрали немалко от тях. Някои хващаха пътищата за Канада или окончателно се прибираха у дома. Мнозина си промениха имената, затова днес в света на Джи Мак има множество пакистански копелдаци на име Стийв или Еди, както онзи, познатия му водопроводчик. Наложил се да го вика спешно преди седмица-две, защото едната от кучките бе успяла да набути нещо в тоалетната и да я запуши здраво. Дори не иска и да си помисля какво може да е било, ама чак наводнение стана, мамка му. Тъпа работа, ако питат него, а водопроводчикът преди се наричаше Амир или поне така пишеше на визитката, дето Джи Мак си я държи, притисната с магнитче на хладилника. Сега обаче остави нова, а на нея се казва Франк, моля ви се. Франк Шах, сякаш може да избудалка някого. И в адреса му има промяна. Преди започваше с цифрите 786, които според Амир, символизирали „В името на Аллаха“, но сега вече ги няма. Защото феберето много си пада по такива дяволии, пък и ги заграва, дявол ги взел и тях. Иначе какво толкова — Амир си е добър водопроводчик, доколкото самият Джи Мак може да се произнесе като потърпевш. И никога не би имал нещо против човек, дето си познава

работата, още повече че може скоро пак да се наложи да го потърси при повреда. Но Джи Мак не понася миризмата на пакистанците, особено тази в магазините им или на храната, дето продават по ресторантите си. Нито начина, по който се обличат — или прекалено изтупани, или точно обратното — съвсем през куп за грош. Дразни се от амбициите им, не им вярва, особено на маниакалната упоритост да образуват децата си и да се мъчат да ги направят по-добри и по-заможни от самите себе си. Сигурен е, че този същият тарикат Франк, дето по-рано беше Амир, им е писнал до смърт на собствените му хлапета с постоянни проповеди за американската мечта и другите дивотии на системата. А нищо чудно и да говори срещу чернокожите както самия него — Джи Мак — и да ги дава като лош пример за развитие. Макар че Джи Мак е много по-добър бизнесмен от този Амир, дяволите го повлекли и него, а и неговите хора никога не биха засилили два реактивни самолета в най-високите сгради на Ню Йорк, нали така? В същото време Джи Мак не мрази въртящите се наоколо пакистанци, като, разбира се, изключим храната и дрехите им. Обаче лайнарско дело като събитията от 11 септември 2001 г. не се забравя ей така, а и всеки американец има отношение по въпроса, затова леваци като Франки-Амир и тям подобните му съграждани трябва ясно да кажат на чия страна са. Иначе балтията и...

Апартаментът е на върха на триетажна тухлена сграда с ярко боядисани корнизи в отрязъка между авенютата „Р“ и „С“, недалеч от ислямски център на име „Тайба“. Непосредствено до „Тайба“ е разположен еврейски детски дом, дели ги само едно спортно игрище, а малко по-надолу на улицата се намира сграда на еврейската секта Хасид. Някои хора сигурно биха нарекли тази близост проява на прогреса в човешките отношения, но Джи Мак често клати глава, поглеждайки към това нередовно според него съжителство на две така категорично противопоставени каузи. Смята го за неестествено и много опасно, още повече като види облечените в износени черни дрехи хасиди и вечно бледите им къдрави дечица. И не го учудва, че те винаги се движат на групички, сигурен е, че дойде ли до бой или по-сериозен сблъсък, тези странни хорица — тукашните евреи — не ги бива за нищо, затова все гледат да са повече на брой на едно място.

Сега се бе заслушал в гласовете на две от курвите в банята, дърдореха си нещо. Нека си дрънкат, само някоя беля да не му

завъртят. Имаше общо девет, три от тях спяха тук на кушетки, които им даваше под наем като част от „общия аранжирмент“. Няколко други живееха при майките си, защото имаха деца и някой трябваше да се грижи за тях, докато работят на улицата. Останалата част от „яслата“ живееше в квартирата му в Бронкс недалеч от Пойнт и също му плащаше наем.

Сви си джойнт с марихуана и се загледа в най-младата от трите, една дребна бяла кучка, дето наричаше себе си Елън. Ето я тук, разхожда се боса в кухнята и отхапва от неравно намазана с фъстъчено масло препечена филийка. Същата твърди, че е на деветнайсет години, но той не ѝ вярва. Иначе не му пука, какво толкова? Мнозина на улицата постоянно се оглеждат за нещо по-младо, по-свежо, пък и тя наистина заработва по най-високите тарифи. Ще вземе да я настани в отделна квартира и ще пусне няколко обяви по подходящите канали и на съответните източници. Като нищо ще изкарва четиристотин, петстотин долара на час. Тъкмо щеше да го уреди този въпрос, но нещата се влошиха и сега е принуден да се гуши тук и да си пази задника. Ама тя е една от най-търсените му кучки, та затова е по-гот да я държи под око и да ѝ прибира париците навреме. Иначе току-виж се запиляла някъде и както сега не може да ги следи постоянно...

Джи Мак е на 23 години, по-млад е от повечето свои жени. В занаята стартира като продавач на трева на хлапетата по училищата, но бе достатъчно амбициозен и още тогава се виждаше в по-друга светлина. Ще впрегне различни баровци, ще разшири бизнеса значително, ще си хване разни борсови играчи, адвокати, онези жадни за лесни пари бели младоци, дето нощем висят по баровете и клубовете, търсейки нещо по така. Виждаше се в копринени костюми, на волана на свръхавтомобил. Дълго време наред мечтаеше да притежава кълас сюрпийм^[1], модел 71 година, кремав на цвят кожен интериор, хром спици на колелата, само че този модел върви със стандартните седемнайсетинчови джанти. Значи истинският баровец обаче кара поне с двайсет и три инчови, иначе това транспорт ли е? Не е, всеки от братоците ще ти го каже. И не от какво да е, а само суперсплави, „Лексани“ например, може и „Джордан“ да е, майната му, важното е да натрие носовете на останалите братя, нали! Човек, който иска да седне на волана на кълас сюрпийм с големите джанти обаче, ще трябва да заработи нещо по-сериозно — няма да стане с продажба

на тревица на пъпчиви петнайсетгодишни пикльовци. Затова Джи Мак инвестира в малко екстази плус кока и току гледай, сухото потече, първо по-бавно, сетне редовно и все по-сладко.

Е, има си проблем. Шубе го е да влезе в голямата игра. В панделата отново не му се ходи. Шест месеца бе изкарал в Отисвил с присъда за нападение с физическо насилие, при това още на седемнайсетгодишна възраст и все още се буди нощем, сънува разни страхотии, кошмарите го изперкват. Джи Мак е хубаво момче и още първите дни подире му тръгнаха доста хомо артисти. Не му беше хич леко, направо го побъркаха, но бързо се ориентира и се завъртя около „Ислямската нация“. С тези хора майтап не може да става, то е всеизвестно, разполагат с доста ресурси, включително силови, и не прощават никому, особено на тарикатите, дето налитат да забършат потенциални вярващи. Джи Мак се хвана за „Нацията“ като удавник за сламка и изкара остатъка от присъдата в относително спокойствие. Излезе и на свобода обаче, веднага се отметна и се покри. Разбира се, че го намериха, направиха му посещение, четеха му конско, обаче той в себе си бе приключил с тях веднъж и завинаги. Заплашваха, принуждаваха го, обаче извън затвора Джи Мак бе многократно по-смел и съобразителен, лавираше, измъкваше се като хлъзгава змиорка. Известно време вървяха подире му, сетне го отписаха като несполучлив експеримент, а той от време на време им се отплащаше с ласкателни приказки и четки за „Нацията“, особено когато имаше нужда или бе сред хора, дето от свобода на духа и словото не разбират. Иначе все така уважава проповедника им Фарук хан, тип достатъчно дързък да се зъби на белите и на закона, а пък и богатите буржоазни момчета с пачките зверски се плашат от неговите хора със скъпите костюми и черните очила.

Всъщност проблемът му пак си стои със същата острота. Искан ли да заживее в съответния стил, ще му трябват големи пари, а пък го е страх да държи подръка по-значителен запас дрога. В подобна ситуация винаги има от кого да загази — де да беше само законът. А закопчат ли го ченгетата, ще му закачат обвинение категория А, оттам не му мърда присъда от 15 години нагоре, че и до живот. Дори и да извади някакъв късмет, като например прокурорът да не страда от язва, зла съпруга, някоя гадна болест на простатата и да му пусне малко аванта — да речем да разреши да пледира за по-леко наказание, пак ще

изкара остатъка от младостта си в пандиза. И да го духат тия, дето разправят, че въпреки всичко щял да излезе млад човек. Такива простотии дрънкат хора, които не са били зад решетките. Джи Мак само шест месеца изкара на топло, но те го състариха за десет пъти повече. И нищо не е в състояние да го убеди, че следващия път ще оцелее. За десет или петнайсет години изобщо да не говорим, няма значение по какъв параграф ще го осъдят, ако ще и по най-лекия да е.

В края на краищата едно събитие окончателно го убеди, че животът на наркодилър не е за него. Сгащиха го две ченгета от наркослужбите, ама просто не бяха хора, а диви зверове и зли, зли, жив щяха да го изядат. Налетяха му в бърлогата и се оказа, че някой, който го е шубе дори повече и от самия Джи Мак, е изпял разни неща в полицията, между другото и собственото му име. За щастие нищо не намериха — нито в самия него, нито в квартирата му, колкото и да търсиха и жестоко да се зъбеха и заканваха. Джи Мак се бе оказал достатъчно внимателен, че и предвидлив. Винаги излизаше на улицата не през главния вход-изход, а през прозореца и отзад — през стара, полуразрушена сграда току зад неговата, която гледаше към незастроен парцел. В един апартамент там имаше стара камина, а той криеше запасите си от дрога в нея — зад хитроумно разхлабена тухла. Ченгетата обърнаха жилището му наопаки, търсеха къде ли не, нищо не намериха и още по-вбесени го прибраха, тъй като разполагаха с предварително издадено съдийско нареждане за арест. Джи Мак знаеше, че черно на бяло нищо нямат срещу него, затова си траеше и гледаше да не ги ядосва ненужно. И накрая го пуснаха, като люто му се заканяха. Изчака цели три дни и чак тогава се осмели да се промъкне нощем до скривалището, да извади дрогата. Пет минути по-късно я продаде с огромна загуба, само и само да се отърве от нея. Оттогава вече стоеше надалеч от наркотиците и много скоро си намери друг източник на доходи, защото макар и почти нищо да не разбираше от търговия с дрога, то в женския свят се чувстваше като у дома си. Той на жена до онзи миг за сексуална услуга не беше плащал, но пазарът на проститутките му беше достатъчно ясен, затова бързо и уверено се насочи към него. Какво ти, дори познаваше няколко женски, дето се продаваха за пари, пък си нямаха постоянен сводник, а проститутките в такава позиция са обикновено доста уязвими. Всеки ги тараша, всеки ги експлоатира. Но природата празно пространство не търпи и Джи

Мак скоро се намести в него. Не беше нужно дълго да убеждава онези курви, че той е идеалният им работодател, който ще се грижи за тях като роден баща. Е, налагаше се от време на време да раздава правосъдие и да шамари тази или онази, но никога не биеше силово или със злоба. Наказваше дотолкова, доколкото другите кучки да видят какво се полага и да си знаят урока. А по едно време познатият му дърт сводник Фрий Били пукъса и няколко от жените му се прехвърлиха в неговата ясла.

Сега, обърне ли се назад, не може да си обясни защо ли прибра оная шантава наркоманка Алис. Защо ли му е била тя, дявол го взел? Повечето от другите жени на Били пушеха трева, употребяваха по малко кока, особено ако някой клиент им предложи или успеят да заделят малко пари зад гърба му. Не че той не ги тарашеше редовно, за да ограничава максимално този вид кражба. Наркоманите са непредсказуеми, пък има мъже само като ги зърнат и се отказват, значи отпадат като клиенти. Тази обаче бе доста по-различна, нещо особено имаше в нея, никой не можеше да го отрече. Пък все още бе на ръба на пропастта, не бе съвсем рухнала. Дрогата я бе поизсушила, но тялото ѝ тогава бе почти свършено, а лицето ѝ — като на етиопска принцеса, подобно на онези кучки, дето ги търсят много в модните агенции, защото не са съвсем черни, а чертите им са правилни, носовете тънки, издължени, кожата с цвят на кафе. Беше близка със Серета, мексиканката с черна кръв, пък и тя беше красива. Серета и Алис бяха от жените на Фрий Били и още от началото му казаха, че искат да са заедно, ако вземе едната, ще трябва да вземе и другата, иначе ще си търсят друг. Но на Джи Мак този аранжимент му хареса.

Алис или Ла Шан, както се наричаше на улицата, бе достатъчно умна да загарява, че повечето клиенти не обичат наркоманките, респективно бягат, като видят дупките от иглите. А тя винаги носеше със себе си пластмасови капсулки течен витамин Е и след боцкане изстискваше от него и бавно разтриваше плътната мазна течност, втривайки я в кожата, за да не остават белези от спринцовката. Пък и внимаваше къде се боде, Джи Мак виждаше, че го прави най-вече между пръстите и на други, скрити места на тялото, но то си бе нейна работа. Него го интересуваше да не ѝ личи, пък и да се държи читаво по време на работа, което значи да се владее. На свикналите с хероина това им е хубавото: ефектът ги раздруска здравата петнайсет-двайсет

минути след като дрогата поеме в кръвта, а трийсетина минути по-късно вече са готови да работят. Тогава минават почти за нормални и така е, докато наркотикът изветрее и те отново се скапят. Сетне имат нужда от поредната доза, стават раздразнителни и неспокойни. В онзи момент, когато Джи Мак реши да я вземе, изглеждаше, че тя умее да си контролира навика, но той интуитивно усещаше, че няма да я бъде още дълго време. Виждаше го в очите ѝ, разпознаваше вече почти неконтролируемата необходимост на организма, преждевременното остаряване, побеляващата тук и там коса. Но с нейното лице и фигура все още можеха да се изкарат добри пари.

И наистина бе така, но само за няколко седмици. Сетне все повече започна да ѝ личи, тя стана и някак по-отчаяна и започна да крие пари. Изобретателна бе кучката, но и пристрастеността ѝ бе вече на финала и я унищожаваше. Тези хора — наркоманите — често забравят, че в Ню Йорк дрогата е по-силна, отколкото на всяко друго място, дори и хероинът е около десет на сто чист в сравнение с три до пет процента в места като Чикаго например. Джи Мак бе чувал за нещастника, който пристигнал в Ню Йорк някъде от периферията, до час и нещо успял да се снабди и да се боцне и още час по-късно починал от свръхдоза, макар че количеството било точно с колкото му бил свикнал организъмът.

Тогава Алис все още имаше чудно тяло и отлична костна структура, ама за беля постоянно слабееше, защото дрогата яде плътта, макар и бавно. Така приятно и сексапилно закръглените части на тялото стават все по-ъгловати и кокалести, кожата придобива нездрав, блед оттенък, защото дрогата си взема своето. За да си я набави, бе вече готова на почти всичко, затова Джи Мак започна да я пуска на най-долнопробни, отчаяни и гадни клиенти. Тя си вършеше работата усмихната, най-често дори и не питаше клиентите дали са си сложили кондом или не. Вече не разполагаше с достатъчно витамин Е, защото той струваше пари, които ѝ бяха нужни за поредната доза. Сега инжектираше само между пръстите на ръцете и краката. Скоро Джи Мак бе наясно, че ще трябва да се отърве от нея. Което означаваше, че тя бързо ще свърши: ще се скита бездомна, готова на крайности, ще ѝ изпаднат зъбите и накрая ще си купува най-евтиния наркотик по десетина долара пакетчето от пазарите около Хънтс Пойнт, а той ще я убие за нула време.

Но ето една вечер се появи онзи дъртак с голямата кола и частния шофьор — едра мутра, дето караше бавно и внимателно заглеждаше жените. Веднага закачи Серета, тя пък предложи и Алис, онзи качи и двете отзад при скапания дъртофелник и отпрашиха. Междувременно Джи Мак обаче си записа номера на автомобила, той рисковане никога не поемаше, а пък поговори и с шофьора. Разбраха се за цената, за да са наясно — онзи да не си помисли, че Джи Мак е евтинджия, а пък и курвите да не го завлекат с хонорара. Три часа по-късно ги докара и Джи Мак си прибра парите. Познавайки си стоката, изтараши чантите им и в двете намери по стотачка. Но взе само по петдесет долара, сам и не загрея защо го направи. Вероятно защото дъртакът бе оценил качеството на неговата стока и бе дал повече пари. И то си пролича, не минаха няколко дни и колата отново пристигна със старата заявка: същите момичета, същите пари. На Серета и Алис им хареса, спасяваха се от улицата, пък и разправяха, че дъртият ги глезел и бил много ларж. Имал голям дом в Куинс, черпел с уиски и шоколад, пускал ги да се будалкат в големия му басейн и винаги давал отгоре. Джи Мак загреяваше номера, но започна да се прави на разсеян. Често им оставяше тези пари, в края на краищата той пък да не е чудовище, я?

И така тръгна добър бизнес, докато момичетата не изчезнаха. Поредния път просто не се върнаха след посещението при старчока. Отначало Джи Мак не се разтревожи чак толкова, поне не и докато не се прибра в бърлогата. Тогава час-два по-късно по телефона му се обади Серета разплакана. Хълцаше и ридаше, трябваше дълго време да я успокоява, за да разбере какво точно се е случило. В дома пристигнали някакви мъже и започнали да спорят за нещо си с дъртака. Серета и Алис били на горния етаж в банята, оправяли си косите и грима, почти готови да се върнат на Пойнт. Новодошлите кряскали нещо, заканвали се, чувало се, че питали за някаква си сребърна кутийка. Викали, че няма да си тръгнат без нея, а тогава се върнал и Люк — така се казвал шофьорът. След малко чули още повисоки викове и пукот, като от сплескване на пълна с въздух книжна торба. Момичетата имали достатъчен опит в тия неща, за да се досетят, че става дума за изстрел.

Сетне мъжете се захванали със стария мъж, изглежда са го измъчвали, докато починал. И методично започнали да тършуват из

къщата — първо на долния етаж. Жените чували отварянето на шкафове и чекмеджета, чупене на съдове и кухненска посуда, стъкло и порцелан. Отлично разбирали, че свършат ли долу, ще тръгнат нагоре и тогава спукана им е работата. Най-неочаквано се чул шумът на пристигаща отвън кола. Серета рискувала да надникне през прозорчето и забелязала мигащи светлини.

— Частни охранители — прошепнала тя на Алис. — Онези долу вероятно неволно са включили някоя аларма...

Обаче в колата имало само един мъж. Той осветил фасадата на дома с фенер, опитал бравата на парадния вход, почукал на вратата, сетне се върнал в колата и заговорил по радиовръзката. Сигурно се усъмнил и искал подкрепление. Някъде в дома иззвънял телефон. Това било единственият шум в къщата, защото онези долу се притаили. Минали няколко секунди, жените чули, че задната кухненска врата се отваря — мъжете се измъквали. Двете изчакали известно време, решили, че моментът е удачен, и се измъкнали по същия път. Прескачайки през оградата, Алис си скъсала чорапогащника, а Серета се наранила. Но успели да се измъкнат, без да попаднат на нови пречки.

Спотаили се в тъмна уличка уплашени, че ченгетата ще ги заловят и ще стане голяма беля. Джи Мак успокояваше Серета, убеждаваше я да го дадат по-кратко, че двете нямат отпечатъци в полицията, следователно поне засега пряка опасност за тях няма. Дори да им намерят отпечатъците в къщата, то проблем може да има по-късно, и то при реално престъпление от тяхна страна. Затова сега е нужно да дойдат на себе си и да се приберат при него. Серета обаче отказа. Джи Мак се ядоса и развика, тогава тя прекъсна връзката. И толкова. Повече нито я чу, нито видя. Предполагаше, че се е върнала на юг, към родните места в Мексико навярно. Била е уплашена, духнала натам. Често се заканваше, че когато ѝ писне и посъбере пари, ще се върне у дома. Тогава Джи Мак си мислеше, че това са празни приказки и позиране — то всички курви говорят такива неща от време на време, ама никога не го правят.

Смъртта на стария мъж — името му се оказа Уинстън Алън — и шофьора му обаче бе здраво раздухана в радиотелевизионните новини и пресата. Оказа се, че не е чак такъв богаташ като например Тръмп или някой друг от неговия род, ама бил достатъчно известен и заможен

колекционер и търговец на антики. Ченгетата допускаха, че е обир с утежнени по някаква причина и довели до убийство обстоятелства, но това бе само докато откриха женска козметика в банята, оставени естествено от панически побягналите момичета на Джи Мак. Много скоро полицията заяви, че търси една или две жени, за да ги разпита във връзка с двойното убийство. А след като изровиха и факта, че старият Уинстън си падал по курви и често обикалял Пойнт с колата, тръгнаха и по тази следа. Изтресоха се един ден и при него — Джи Мак. Той, разбира се, отрече да знае каквото и да е по въпроса, но те го натиснаха, че имат свидетели, които са го виждали да разговаря с шофьора на Алън. И оттам напълно възможно е именно негови проститутки да са били в онази къща през въпросната нощ. Джи Мак възрази, че той може да си говори с кого ли не, дори и с шофьори, но това нищо не значи. В същото време не се опита да скрие туй-онуй, дето и без това знаеха за него. Така с малко истина прикри повечето други лъжи, дето им изреди. Още преди това да се случи, бе предупредил цялата ясла да си траят за всичко, което знаят, и те го слушаха — къде от страх от него самия, къде от жалост и съпричастие с колежките. Пък и Джи Мак бе разяснил достатъчно ясно кое е най-добро за Серета и Алис: че те са в относителна безопасност дотолкова, доколкото онези мъже — убийците — не знаят нищо за тях.

Случаят обаче не беше обикновен обир, превърнал се случайно в убийство, и както и полицията, така и въпросните мъже постепенно се добраха до Джи Мак. Само че на тях не им минаваха разни номера да се правиш на три и половина и че нищо не знаеш. Джи Мак и сега не иска дори да си спомня за онези гадняри: един болезнено дебел тип с подпухнал врат, дето смърдеше на прясна пръст, и мълчаливият му, но не по-малко страховит другар в синьо. Че как да си спомня и онова жестоко унижение — още не доизрекъл дебелата лъжа, и онзи гадно разплут звяр му стисна езика с два пръста и за малко да го откъсне. Боже, какъв гаден вкус само имаше! Щеше да повърне, но тогава стана още по-страшно и той изгуби и ума, и дума. В главата му зазвучаха някакви страшни, незнайни гласове, получи лудо сърцебиене и световъртеж. Тогава го навести и друго усещане, наречете го и интуиция, каквото си искате и един глас сякаш в главата му каза: колкото по-дълго те стиска с пръстите си този демон в човешка кожа, толкова повече към теб се приближава и смъртта. Ще бъдеш заразен,

плътта ти ще се разплуе и ще падне от костите, а вътрешностите ти ще изгният приживе! Боже мой! Това чувство бе така реално, че направо щеше да напълни гащите. Веднага призна каквото искаха от него онези двамата: че курвите са наистина от неговите, но след онази нощ не ги е нито виждал, нито чувал. Предаде и главните факти от разговора със Серета — жените са били горе през цялото време, нищо не са видели с очите си. Не знаят нищо, което би помогнало на ченгетата.

Тогава разбра каква е истината и защо е цялото това търсене. И прокле и себе си, и онзи миг, в който се бе съгласил да приеме Серета и онази дрогирана кучка Алис в яслата. Дебелият обясни, че не се интересуват какво знаят или не знаят двете жени.

Нужно им е онова, което те двете са взели със себе си. Значи откраднали от онзи тип — Уинстън Алън.

* * *

Уинстън показал кутийката на Серета чак на втория път, през втората нощ. Докато лежал отпуснат, щастлив и напълно задоволен от услугите на проститутката, която в същото време се почиствала. Обичал да показва колекцията си на хубави жени, каквото било и това тъмнокосо момиче, доста по-умно и събудено от приятелката си. Обяснявал произхода и историята на различните експонати, добавял любопитни подробности, бил много сладкодумен. Серета схващала, че наред с малко мек секс той иска да си поговори с някого, пък и нямала нищо против това. Бил симпатичен възрастен мъж, достатъчно щедър и безобиден. Може би не било много разумно от негова страна да споделя такива неща и да показва ценностите си на две кажи-речи съвсем непознати жени, при това от най-старата професия на земята. Но пък имал късмет, че Серета била изключително добро момиче и имала влияние над приятелката си наркоманка, затова би попречила на евентуална кражба от нейна страна.

Всъщност сребърната кутийка едва ли била най-интересната вещ сред многото експонати в неговата колекция. Имало далеч по-забавни неща, пък ѝ се виждали и по-скъпи — бижута, стари картини, миниатюри от слонова кост. И все пак имало нещо привлекателно в мътно проблясващото старо сребро, макар че на външен вид било

обикновено. Уинстън казвал, че то е много, много старо — древно и вехто като света и изключително ценно за онези, които разбират какво представлява то. Веднъж го отворил, а тя забелязала нещо като сгъната хартия или поне така изглеждало. Казала го на глас, но той възразил:

— Не, не е хартия. Пергамент е.

Тогава извадил фина носна кърпичка и с нейна помощ измъкнал и разтворил пергаментата, за да може тя да го разгледа. Разпознала букви, символи, знаци, формите на сгради, а точно в центъра — рѣба на нещо, което изглеждало като крило.

— Какво е това? — попитала тя.

— Карта — отвърнал той кратко. — Или по-точно част от карта.

— Къде е останалата част?

Уинстън свил рамене.

— Кой знае? Божа работа. Това е само едно от общо няколко съществуващи парчета. Останалите са изпогубени, разпилени още от време оно. Преди години се надявах да ги намеря и събера на едно място, но вече съзнавам, че това е много трудна, непосилна за мен самия задача. Затова напоследък обмислям дали да не я продам. Вече се позаинтересувах за потенциални клиенти. Пуснал съм дума на някои места и ще видим...

Прибрал пергаментата обратно в кутийката, затворил я и върнал на мястото ѝ. Стояла на малка лавица току до леглото му.

— Не трябва ли да я държите в сейф или на някое още по-сигурно място? — запитала Серета.

— Че защо? — изгледал я той. — Ти ако беше крадла, щеше ли да я задигнеш?

Серета извърнала очи към лавицата. Кутийката се губела сред множество други предмети, статуйки и украшения, с каквито впрочем била пълна цялата къща на Уинстън.

— Сигурно дори не бих я и забелязала сред множеството други вещи — казала тя.

Уинстън кимнал одобрително, сетне разкопчал халата.

— Време е да повторим, нали? — погледнал я с усмивка.

Пустата виагра, рекла си Серета. Понякога ѝ се драйфало от това шибано синьо хапче.

* * *

А когато онези двамата му предложиха пари за евентуална информация относно бъдещото местонахождение на курвите, Джи Мак не се поколеба повече от секунда-две и веднага прие. Мислеше си, че така и така особен избор няма, още повече че дебелият ясно обясни: опитва ли се да шикалкави и да ги разиграва, здравата ще пострада. А това страдание би могло да бъде по-особено и най-вече доста продължително. И в края на краищата неговите стерви ще се паднат на някой друг просто защото него повече няма да го има на този свят. Кратко, ясно, по-разбираемо здраве му кажи. Пусна приказка тук и там, поразмърда информационните канали, но никой не бе чувал за Серета или за Алис. Знаеше, че умната е Серета. Ако Алис стои край нея и я слуша, особено ако поозапти пристрастеността си и купува drogата по-внимателно, може би двете ще останат скрити доста време. Още повече, ако се опита да отхвърли навика. Но това бе малко вероятно.

И Алис наистина се появи. Дойде лично и позвъни на вратата на бърлогата на Кони Айлънд, помоли да я пуснат, било й недобре. Беше доста късно и там се намираще само Летисия, и то единствено защото бе хванала някакъв гаден грип с повръщане. Летисия бе пуерториканка, нова в занаята, но както и всички останали отдавна бе предупредена какво да прави в случай че се върне било Серета, било Алис. Отвори на Алис, пусна я да влезе, покани я да си легне на една от свободните кушетки и веднага се обади от другата стая на Джи Мак по мобилния му телефон. Той нареди да я държи под око и да не я пуска да си ходи — на всяка цена! Обаче, когато Летисия надникна в спалнята и какво да види? Онази я няма, а заедно с нея е изчезнала и чантата ѝ с двеста долара. Изтича светкавично по стълбите и на улицата, ама къде ти? Нито следа от чернокожата девойка нямаше.

Джи Мак побесня, когато се върна. Тия курви за какъв го имат, мътните ги отнесли! Плесна Летисия, нарече я с всички гадости, които му дойдоха наум в момента, сетне скочи в колата и започна методично да обикаля бруклинските улици с надежда някъде да зърне Алис. Сигурен бе, че с парите на Летисия веднага ще хукне да си купува дрога, затова обиколи всичките улични продавачи и дилърите, още

повече че ги познаваше почти до един, някои дори и по име. Беше стигнал почти до „Кингс Хайуей“, когато я засече. С белезници на ръцете, настанена на задната седалка на патрулна кола.

Тръгна след колата и я проследи до участъка. Дали да ѝ плати гаранция и да я отведе със себе си? Да, но свърже ли я някой с убийството на Уинстън, и той е нагазил в лайната до коленете. Тц, не става. Не му трябва на баир лозе. Избра по-лекия вариант — обади се на онзи гаден дебелак, на номера, който той му бе оставил, и му разказа как стоят нещата. Тлъстият рече, че ще се погрижи и Джи Мак да не му мисли повече. Ден по-късно се появи другият в сините дрехи и му даде някакви пари: не бяха обещаното количество, но пък бяха придружени с изрична закана да не пее по темата, иначе... От друга гледна точка бяха повече от достатъчни като стабилна първа вноска за сериозен автомобил. Принципът бе да си държи устата затворена и той го направи. При това ги увери, че Алис близки няма и едва ли някой ще дойде да разпитва за нея. Гарантира за думите си с най-категоричен тон, дори се и закле. Обясни, че знаел и родното ѝ място, че майка ѝ е покойница — жертва на вирусна епидемия, баща ѝ — също мъртъв от години. Той си падал по жените, имал сблъсъци със закона, но го убиха в свада за някаква друга жена две години след като дъщеря му се родила. Пък между другото сигурно е имал повече от една незаконна такава. Бързо съчини тези лъжи, а за бащата случайно налучка част от истината, ама какво толкова. С техните пари и още малко скрити от порано успя да купи мечтаната кола, макар че остана да дължи. Сега олдсмобилът стоеше в таен гараж, с хромови джанти от джорданови сплави номер 23 плюс свръхгуми. Джи Мак влизаше в големия живот, това си бе сигурно, а пък бе и нужно. Достоянство трябва да има човек в неговото положение, достойнство и чест, а автомобилът е част от имиджа, иначе как ще увеличава яслата, респективно доходите? Обаче не смееше да го кара често, бе го изкарвал само няколко пъти. Предпочиташе засега да го държи на сигурно място и чат-пат да го посещава, все едно че е любимата му курва.

От време на време му идваше наум, че ченгетата могат да се върнат и да го питат какво знае за бившата си проститутка Алис, освободена под гаранция с парите на някакви си незнайни типове. Е, добре, ще се прави, че не знае нищо, както бе обещал на онези двамата. Пък и на ченгетата само до Алис ли им е в този шибан,

огромен, задавящ се от престъпления град? Просто още една изчезнала дрогираща се проститутка. Може ей така на — да е решила да се чупи от Ню Йорк.

Да, ама после се бе появила онази възрастна чернокожа жена и бе задавала кофти въпроси. Джи Мак хич не хареса израза на лицето ѝ. В него имаше нещо по-особено, нетипично за покорна дърта кучка. Той цял живот сред такива бе расъл и им познаваше характерите. На жената трябва страха да ѝ вземеш, да знае кой е шефът. Не го ли направиш, те — женските — се събират на глутница и ти скачат като кучета. Затова ѝ бе забил един в мутрата, така бе постъпвал винаги с жените, дето се опитват на главата му да се качат.

Пък може би ще се разкара? Така си мислеше и се надяваше. Да забрави и да го остави на мира.

Много се надяваше дори така да стане. Защото започне ли да задава въпроси наред, пусне ли мухата и на други хора и те подпитват тук-таме, току-виж онези двамата по-дочули за това. А сетне? Нито за секунда не се съмняваше, че сетне ще го очистят, за да предпазят себе си. Ще го гръмнат като едното нищо и ще го захвърлят в багажника на собствената му кола, току на половин метър разстояние от земята...

* * *

В странна ситуация се оказахме ние с Луис този път. Не работех за него, а с него. Нямах аз да си ръководя действията, което не изключваше ролята ми на консултант и съветник. Заяви ми, че каквото и да става, в какъвто и контекст да се въртят обстоятелствата, случаят си е негово лично дело, а не мое. Така ги приемаше нещата той — персонално. В същото време, вероятно за да му е чиста съвестта — това при положение че изобщо има такава, както се изразяваше Ейнджъл, — Луис пое разноските за абсолютно всичко. Настани ме в „Паркър Меридиън“ — хотел марков и класов, в какъвто аз лично, работя ли по случай, никога не бих отседнал. В асансьорите му има екрани, на които се въртят култови анимационни филмчета, а телевизорът в стаята ми се оказа по-голям от леглата в някои други нюйоркски хотели. Стаята бе минималистка в известен смисъл, но това аз с Луис нямах да споделя. За да не си помисли, че съм мърморко.

Иначе в този хотел има страхотен гимнастически салон, а през две сгради — тайландски ресторант. На покрива се шири разкошен басейн, с още по-прекрасна гледка към Сентръл Парк.

С Уолтър Коул се срещнахме в кафене на Второ авеню. През прозореца наблюдавах минаващите курсанти от полицейската академия с подобни на ранички чанти. Приличаха ми на войници повече, отколкото на бъдещи ченгета. Опитвах се да си припомня младостта и собствените си перипетии на тяхна възраст в същото учебно заведение, ама някак не се получаваше. Сякаш някои сектори от паметта ми бяха блокирани, а други — отключени спрямо настоящето, за да изпускат негативно ехо. Като токсично замърсяване на някога си благодатна, плодородна почва. Много по-различен бе станал градът след терористичните актове през септември 2001 г. и тези курсанти с военизирания си вид изглеждаха далеч повече пригодени за улиците му днес, отколкото бях аз. Нюйоркчани бяха получили сурово предупреждение за тленността, за мимолетността на човешкия живот, за това, че са нелепо и жестоко уязвими спрямо чуждестранни враждебно настроени фактори, а резултатът бе, че и те самите, и любимите им улици се бяха променили необратимо, безвъзвратно. Кой знае защо в съзнанието ми изплаваха срещани в живота образи — жени, чиито мъже бяха вдигали ръка върху им и вероятно отново биха я вдигнали. Същества, свити в очакване на поредния удар, та макар и в надеждата, че той може би няма да дойде, защото нещо ще се промени в поведението на приносителя на болката.

Веднъж видях баща ми да удря майка ми. Седем-осем годишен да съм бил най-много. Мама беше включила газовата печка в кухнята, за да му изпече котлети за вечеря. Телефонът иззвъня и тя отиде в съседната стая да се обади. Отсреща се оказа нейна приятелка с радостна вест. Всъщност същински семеен празник — синът ѝ получил стипендия за един от най-реномираните американски университети. От това по-хубаво, здраве му кажи! Още повече че съпругът ѝ бе скоростижно починал преди няколко години и тя се бе борила жестоко с живота, за да отгледа трите си деца в този изключително тежък период. Мама поговори с нея няколко минути, сподели радостта ѝ; помня как сърдечно я поздравяваше, дори се насълзи от умиление за бъдещия студент, а минутите течаха. И в това време олиото в тигана загоряло, засъскало. В съседното помещение

подуших миризливия дим, а сините пламъци на газовия пръстен лумнали, близнали висящата наблизко кърпа за посуда. Тя почерняла, задимяла и ето ти, пушекът влезе в гостната. Татко четеше вестник там, но го видях, че се втурна към кухнята и дотича там навреме, за да предотврати евентуалното пламване на пердетата. Набързо намокрил хавлия и с нея загасил вече запалилото се олио в тигана, в същото време успял и да се изгори. Не беше много — пръстите бяха леко засегнати, а мама влезе в същия миг, по петите ѝ и аз, а той държане ръка под течащата студена вода, за да успокои болката.

— Ох, боже — завайка се мама, — аз просто...

А той се извърна и я удари. Беше изплашен от мисълта колко лесно може да ти пламне домът, пък и разгневен. Не беше силен удар, по-скоро плесница и той в следващата секунда се опита да се спре, ама къде ти, спира ли се такова нещо. Плесна я по бузата, а имаше тежка ръка и мама залитна, сетне постави длани върху лицето си и направи удивена физиономия, сякаш не вярваше, че са я ударили. Стреснат, погледнах татко, а лицето му бе побеляло от притеснение. За миг помислих, че ще му стане лошо, дори залитна, за малко щеше да падне, но се задържа на крака.

— Исусе Христе — рече той, — съжалявам...

Опита да се приближи до мама, протегна ръце, но тя го отблъсна. И не искаше да го погледне в лицето. До този момент в семейния им живот не бе вдигал ръка да я бие, нито в гнева си, нито иначе. Дори много рядко повишаваше тон. А сега сякаш мъжът, когото знаеше като свой съпруг, внезапно се бе превърнал в друг човек, напълно непознат, грубиян, насилник. В същия миг за нея светът вече не е бил същият, такъв, за какъвто го е имала. Превърнал се е в чуждо, опасно място, а тя е усетила колко всъщност е уязвима.

Обръщам поглед назад, към онова време и не мога да реша със сигурност дали тя изобщо някога му прости истински. Защото си мисля, че никоя жена не прощава искрено на вдигал ръка срещу нея мъж, особено на онзи, когото е обичала, на когото е вярвала. Любовта може да бъде изстрадана и евентуално възродена, но не и доверието. То страда повече, дълбоко в себе си тази жена винаги ще очаква да дойде нов удар, а може би още един и още... Следващия път ще го напусна, казва си тя. Няма да позволявам никому повече да ме бие. Обаче в повечето случаи това не става. Жената не си отива. То в нашия

случай се получи по-различно, защото за татко просто нямаше да има следващ път, но мама не можеше да го знае. И каквото и да правеше той през последвалите години, тя така си остана несигурна в това отношение. А сетне, сетне той пък си отиде от този свят.

Отвън минаваха хора, точеше се множество непознати, а в главата ми се въртеше въпросът: какво ли са му направили на този град, че е така различен и непознат?

Сетне чух потропването на нечии пръсти по масата. Уолтъровите бяха.

— Хей, ти къде се отнесе, а? — питаше той.

— Спомням си разни неща.

— Носталгично го даваш, а?

— А, не, само относно поръчката. Че докато ни донесат сметката, току-виж инфлацията ни изляла.

В дъното на заведението сервитьорката лениво търкаляше монета по тезгяха.

— Трябваше да поискаме да платим веднага — пошегува се Уолтър. — Аха, ето ги и тях.

Двама мъже се провираха между масите и крачеха към нас. И двамата бяха в спортни сака, единият носеше вратовръзка, другият — не. По-високият бе поне метър и деветдесет, другият бе горе-долу колкото мен. Още отдалеч приличаха на ченгета, каквито и впрочем бяха. За миг си ги представих със сини фуражки на главите и обувки с тежки подметки, но дори и тогава приликата нямаше да бъде по-очевидна. То на това място голямо значение не би могло и да има, тук си е полицейско заведение от време оно, денонощно работещо свърталище на униформени и цивилни служители. Помня я историята, дето разправят за кафенето, отдавна се е превърнала в нещо като фолклор: веднъж двамина току-що пристигнали пуерториканци, гладни и без пари, влезли тук посред нощ и се опитали да оберат касата, въоръжени с чук и месарски нож. Още не доизрекли онази клиширана фраза: „Това е обир...“, и в тях зейнали дулата поне на трийсетина пистолета от най-различни марки и калибри. Оттогава на стената виси поставена в рамка вестникарска страница с големия материал по този повод и снимки на същите несретници под голямо заглавие „От глупав по-глупав“.

Уолтър се изправи и се здрависа с двамата детективи, последвах примера му, а той ме представи. Високият се казваше Маки, пониският — Дън. Всеки, свикнал със старата теза, че ирландците все така доминират в нюйоркската полиция, би бил вероятно объркан от външния им вид. Дън беше чернокож, а Маки имаше вид на азиатец. Това, разбира се, не оборва една друга стара легенда, че келтите били чародеи и правели невероятни магии на всяка друга раса.

— Как я карате? — приятелски подхвърли Дън, докато седнаше, но отлично усещах, че ме оглежда и преценява.

С него не се познавахме, но и той вероятно знаеше моята история, както и всеки друг полицаи, който е бил на служба поне последните няколко години. И сто на сто беше чувал съпровождащите я приказки и коментари. Не ми пукаше дали им вярва или не, поне дотолкова, доколкото то не би се отразило върху онова, което се опитвахме да направим.

Маки се загледа повече в сервитьорката, отколкото в мен, поне така ми се стори. Рекох си, че ще му е нужен малко късмет. Защото тя ако и към ухажорите се отнася както с клиентите, докато намери време за него, той току-виж одъртял.

— Готини крака — рече детективът с възхищение, — отпред как изглежда?

— Не помня — отвърна Уолтър. — Доста време мина, откакто й зърнахме лицето отблизо.

Маки и Дън бяха от отдела за борба с порока, служители със стаж поне по пет години. Ню Йорк дава около 23 милиона долара годишно за контролиране на проституцията, но думата „контрол“ в този контекст е само оперативен термин. Проституцията никога няма да изчезне, без значение какви и колко пари се харчат по нея, затова пък и в този бранш си има приоритети. Маки и Дън принадлежаха към по-особен подотдел, наречен „Сексуална експлоатация на деца“, действащ в пет от градските райони с основна задача борбата срещу разпространението на детски порно материали, проституцията и сексуалните банди. Работа имаха до гушата, че и отгоре: над 325 000 деца са подложени на този тип експлоатация ежегодно в града. От тях поне половината са избягали от домовете си или са били изхвърлени от родители и настойници, а Ню Йорк ги привлича като магнит. По всяко време около 5 000 детски проститутки работят активно по улици и

заведения и огромно множество мъже са готови да плащат за услугите им. Отделът използва младолики полицайки, някои от тях по невероятен начин успяват да се дегизират като 13–14 годишни момичета, за да примамват „ястребите пилчари“ — както обичат да се наричат педофилите. Веднъж заловени, онези от тях, които нямат досегашни досиета, обичайно спасяват затвора, но пък ги регистрират и завеждат на отчет, респективно са следени често и до края на живота им.

Много по-трудно можеш да заковеш сводник, а пък и методите им все повече се усъвършенстват. Някои от тях са членове на престъпни банди, което ги прави два пъти по-опасни и за момичетата, и за полицаите. Сетне идва още една категория престъпници — участници в междущатския трафик на деца. През януари 2000 г. в апартамент на „Сергеа Авеню“ в Хънтс Пойнт бе намерено удушено шестнайсетгодишно момиче на име Кристъл Джоунс. Оказа се, че е от Върмонт, примамено в Ню Йорк наред с още редица други деца от същия щат от очевидно добре организирана сексуална банда, действаща по отсечката Бърлингтън-Бронкс. И затова на фона на кончина като тази на Кристъл 23 милиона долара изведнъж ще ви се видят ужасно малко пари.

Маки и Дън бяха дошли в Ийст Сайд по покана на академията, за да изнесат лекция за работата си пред курсантите, но след срещите си с тях не изглеждаха особено въодушевени относно бъдещето на професията.

— Тези хлапета се палят само на тема тероризъм и как да заловят най-опасния терорист — каза Дън, поклащайки глава. — Оставят ли ги да действат с този акъл, те ще задържат всеки втори мюсюлманин, за да го разпитват за какви ли не приумици, а градът да върви по дяволите — бандитите сто пъти ще го продадат и купят.

Нашата келнерка се появи след безкрайно отсъствие, носеше кафета и кифлички.

— Прощавайте, момчета — рече тя небрежно. — Заблеях се за мъничко.

Маки реши, че това е шанс за пробив и се втурна в атака.

— В огледалцето, нали? Но пък наистина има какво да се види в него!

Според картата на ревера келнерката се казваше Майлийн, родителите ѝ питайте що за име е това. Фиксира полицаия ледено, като муха, осмелила се да кацне пред нея по време на смъртоносна вирусна епидемия.

— Тц, готин, просто те зърнах и се наложи да поседна, чак ми се разтупа сърцето. За малко да спре, такъв си красавец. Менюто е пред вас, ей сега се връщам с още кафе.

— Ще се върне утре сутрин — изпуфтя Уолтър, докато тя се спасяваше.

— Май долових сарказъм, а, човече? — обърна се Дън към колегата.

— Чак ме опари — ухили се Маки. — Ама е парче за милион и половина.

С Уолтър се спогледахме. Сигурно имаше предвид милион в инфлационни банкноти от някоя бананова република.

Сетне майтапа го загърбихме, минахме на работата. Уолтър побърза да запита:

— Е, носите ли ми нещо?

— Джи Мак ли? Истинското име е Тайрън Бейлий — мигом рече Дън, произнасяйки името с апломб. — Този тип е направо роден за сводник, ако загрявате какво имам предвид.

Разбрах за какво намеква. Мъжете, сводници на жени, са обичайно доста по-умни от средностатистическия престъпник. Имат усет за хора, затова и съумяват да задържат и контролират жените си. Въздържат се от прояви на крайно насилие, въпреки че повечето от тях смятат за свой дълг и право да държат проститутките в подчинение с добре премерен шамар. Но това става само по преценка и когато го налагат обстоятелствата. Ненужно не бият никога. Казано с други думи, те са страхливци, но страхливци, надарени с повече интелект, а може би и с лукавство. Още са добри манипулатори — в емоционално и психологическо отношение. Понякога са жертва на самоизмамното убеждение, че не вършат престъпление, в което има жертви. Вярват си, че правят услуга и на проститутките, и на клиентите.

— Но е лежал за нападение с насилие. В затвора е изкарал само шест месеца, но пък в Отисвил и хич не са били лесни. Името му излезе и във връзка с разследване на наркотрафик и пласмент преди година-две. Обаче обиските и следенето тогава не са довели колегите

доникъде. Пък не е имал и големи пари, затова са го пуснали. Сетне случилото се, изглежда, го е навело на мисълта да си намери алтернативно приложение на талантите и ето го на наш терен. Започна с малка ясла, както им викат в професията, но през последните два месеца е ясно, че иска да я увеличи. Преди няколко седмици почина по-възрастен сводник с прозвище Фрий^[2] Били. Той обичаше наляво и надясно да разправя, че неговите тарифи са най-ниски и практически раздава жените си безплатно, оттам и прякорът. Проститутките му си ги разделиха акулите около Пойнт. Затова Джи Мак е трябвало да поизчака големите да си изберат най-доброто, тогава да му дойде и редът. И за него не е останало кой знае какво.

— Вие питайте за Алис Темпъл, нали? — намеси се Маки. — Улично име Ла Шан, бивше момиче на Фрий Били. Според колегите била е голяма красавица, само че е наркоманка, и то от най-здрavo пристрастените. И не изглеждала добре, казват, че нямало да изкара още много дълго, особено на Пойнт. Джи Мак разказвал на познати, че ще я разкара, защото вече не ставала за нищо. Никой не искал да плаща за курва, дете изглежда като вирусно болна. Имала приятелка на име Серета — чернокожа мексиканка. Бачкали заедно, така се и цанели — като двойка. Тук има една интересна подробност. Изглежда, че и двете излизат от картинката по едно и също време, но за разлика от първата, тя повече изобщо не се появи.

— Какво, какво? — наведох се аз, заинтересуван. — Обяснете, моля.

— Същата тази Алис е била задържана някъде около „Кингс Хайуей“ от патрулна кола може би преди седмица. Хванали я с дрога, сторило им се, че е току-що купена. Патрулните я гепили практически с иглата в ръката, тъкмо се боцкала, нямала е време да изпразни спринцовката.

— Значи са я арестували, а после?

— Нощта била тиха, затова определили гаранция още преди изгрев-слънце. Някой платил, тя си тръгнала.

— Кой е платил?

— Професионален гарант на име Еди Тейджър. Явяването пред съда е насрочено за 19, значи има време още два дни.

— Този Еди с Джи Мак ли работи?

Дън сви рамене.

— Вижте, този тип е от дребните риби, значи това е възможно. Само че повечето сводници предпочитат лично да плащат гаранция за арестуваните си проститутки. То и сумите не са големи, а в същото време така заробват момичетата си още повече. В Манхатън например при първи арест някои момичета се отърват дори без гаранция, задължават ги да преминат съответни курсове или учебни занятия по безопасен секс и здравеопазване. Ако съдията е в лошо настроение, могат да откарат и принудителен труд. Обаче в други райони не разполагат със специализирани съдебни програми за нуждите на проститутките, затова там присъдите обичайно са по-тежички. Колегите от отдела за убийства, дето разговаряли с Джи Мак, рекоха, че всичко отричал. До дупка, единствено дето рождената си дата не опровергал.

— А защо са го разпитвали от този отдел?

— Било е във връзка с убийството на колекционер и продавач на антики на име Уинстън Алън. Алън си паднал по женската част, канел си проститутки. В отдела имали подозрения, че в нощта на убийството при него може би е имало две от момичетата на Джи Мак. Той твърдял, че това не е вярно, обаче датата съвпада с изчезването на Алис и приятелката ѝ Серета от редовната улична работа. И оттук нататък няма вече никакви следи. Направо мъртвило.

— Някой от вашите хора не е ли говорил с Тейджър?

— Оказа се, че е трудно да го намери човек. Никой от нашите не разполага с времето да го търси под дърво и камък. И направо да ви кажа истината: ако не бяхте се обадили вие с Уолтър, и то лично, никой не би се занимавал чак толкова много с Алис Темпъл, дори и при положение че връзката ѝ с убийството на Алън изглежда реална. Нямаме хора, време, ресурси за такъв случай. На Пойнт постоянно изчезват жени. Такова е положението, и то много отдавна.

Дън и Маки се спогледаха и нещо премина между тях. Не можах да го усетя добре. Но ми стана ясно, че и двамата оставят нещо недоизказано. И не биха го казали, освен може би с малко натиск.

— Ама напоследък по-често, отколкото преди, а?

Беше удар наслуки, ама мигом улучи.

— Може би. Това са просто слухове или заключения на компютърни полицейски програми и архивна документация. Обаче общ почерк, нещо по-точно така, допиращи се характеристики да

речем, черно на бяло няма, което си е бая проблем. А изчезналите най-често са бездомници, няма кой да съобщава за тях, пък и невинаги става дума за жени. В основни линии в цифрите за Бронкс имаме увеличение на безследно изчезналите през последните шест месеца. Това може да е случайно или просто да не означава нищо, но да ви кажа — така и ще си остане, освен ако не започнем да откриваме трупове.

Сведенията не бяха чак толкова ценни, но все пак научавахме неща, напредвахме.

— И да се върнем на думата — продължи Маки. — Надяваме се, че давайки ви тази информация, може би ще ни помогнете, ще ни поразтоварите. Да речем, откриете ли нещо по така — да го споделите, особено ако се отнася до Джи Мак, нали?

— Например?

— Вижте, при него работи едно момиче, направо дете. Той я държи под око постоянно, името ѝ е Елън. Опитвахме да говорим с нея, не става. А не разполагаме с нищо, което да ни дава право да я задържим и разпитваме. Джи Мак редовно си поучава жените как да не се поддават на полицейски капани. Внушил им е, че здравата ще загаят, и те се пазят от нас. Не можем да я привлечем и с нищо по линията на детската престъпност. Ето това имам предвид — научите ли нещо за нея, моля, предайте ни го.

— Чухме, че Джи Мак наричал онова момиче, дето го търсите, „дрогиран боклук“ — побърза да добави Маки. — Мисля, че може да ви се окаже полезно, решите ли да поговорите с него.

— Ще го запомня, благодаря ви — рекох. — Къде точно е територията му?

— Неговите момичета се въртят най-често в долния край на „Лафайет“. Той обича да ги наглежда, затова винаги паркира на съседни улици и ги следи. Казаха ми, че се сдобил с кътлас сьоприйм със свръхджанти и гуми, сякаш е вече нещо като милионер рапър.

— Откога кара кътлас?

— Отскоро.

— Щом като има такъв автомобил, значи е добре с парите, нали?

— Ами така излиза. До нас данъчните му декларации не стигат, значи не мога да говоря със сигурност, но направо изглежда, че се е сдобил с доста сухо.

Маки говореше и не отместваше поглед от мен. Кимнах му, досещах се защо го прави. Намекваше безгласно, че някой е платил добре на сводника да си трае за жените.

— Къде живее?

— В апартамент на „Куимби“, там с него постоянно има две-три жени. И в Бруклин има бърлога, мисля, че е на „Кони Айлънд Авеню“. Движи се между двата дома.

— Оръжия?

— Тези типове, сводниците, не носят, не са толкова загубени. По-големите играчи при нужда може би ще използват я бокс, я нещо по-леко, не и Джи Мак. Не е в тази категория. В същото време знае, че ако му е много нужно, винаги може да си намери.

Келнерката неочаквано се върна. Не изглеждаше в добро настроение. Най-малкото бе в по-лошо, отколкото предния път, когато бе направо вкисната.

Дън и Маки си поръчаха сандвичи — единият с риба, другият — с пуешко. Маки се усмихна и попита ще може ли да получи и малко „слънчице“ заедно с рибата. Направо се възхитих от постоянството му.

— Салата или пържени картофи — рече тя, като гледаше над главите ни с досада. — „Слънчицето“ е екстра, навън си го яжте.

— Тогава става ли картопки с една усмивчица? — заинати се Маки още повече.

— А не става ли да се гръмнеш, аз пък да се посмея, а? — отрязва го тя окончателно.

Фръцна се и се разкара. На мен лично ми олекна.

— Тебе, човече, все на смърт те кара — засмя се Дън.

— Готов съм в ръцете ѝ да умра — издекламира Маки.

— Готов си да си паднеш на задника, ей на това си готов.

Маки въздъхна и понечи да си сипе захар направо със захарницата. Толкова се увлече, че изсипа почти цялото ѝ съдържание, чак намиращата се в чашата лъжичка се изправи.

— Вие, изглежда, вярвате, че Джи Мак знае къде е жената? — подхвърли Дън.

Свих рамене.

— Ще се наложи да го попитаме.

— Смятате, че ще ви каже ли?

Представих си Луис за секунда, отлично знаех какво може да направи само защото бе удрял Марта.

— Сигурно — рекох с вътрешно убеждение.

[1] „Олдсмобил“ по поръчка, прави се от 1988 г. — Б.пр. ↑

[2] Free (англ.) — свободен, безплатен. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Джаки О. бе от старомодните пичове. От онези, дето вярват, че мъжкарят винаги трябва да е облечен както подобава. Движи ли бизнес, обичайно ще сложи жълт костюм с бяла риза и розова вратовръзка, ще обуе жълто-бели лачени обувки. Застудее ли, на рамо ще метне дълго до глезените кожено палто, а на главата му ще кацне бяла мека шапка с розово перо. Носи и още по-старомоден черен бастун със сребърна дръжка във формата на конска глава. Тя се сваля само с едно умело завъртане и с нея от монтираната в ствола кания излиза скрито в кухината четиридесетсантиметрово острие. Ченгетата знаят, че Джаки О. притежава такава импровизирана сабя, но досега не са го нито задържали, нито обискирали или разпитвали дори и един-единствен път. Защото най-често е отличен източник на информация, а като една от старшите фигури на Пойнт заслужава и малко уважение.

Джаки държеше изкъсо работещите за него жени, но се опитваше да бъде максимално справедлив. Той купуваше кондомите, както правят и повечето други сводници, в същото време внимаваше момичетата му излязат ли на улицата, винаги да разполагат със защитен спрей срещу многобройните ненормалници, пияни и дрогирани. Беше и достатъчно умен да осъзнава, че като носи елегантни дрехи и кара скъпа кола, това едва ли го прави човек от висока класа, но дотук стигаше и реализъмът му. Със спестяванията си купуваше произведения на изкуството — главно картини от модерни художници — и често с тъга разсъждаваше, че дори и най-прекрасните от тях, било платно, било статуетка, са за съжаление опетнени от произхода на парите, с които ги е заплатил. И по същата причина обичаше да прави размени с надеждата, че по този начин постепенно отстранява въпросното клеймо от колекцията си.

Джаки О. не канеше много посетители в апартамента си в района, известен като Трибека — между Хъдзън и Бродуей, купен по съвет на финансиста още преди много години, а днес доволно скъпо имущество и прекрасна инвестиция. Защото в крайна сметка повече от времето прекарваше в компанията на курви и престъпници, а те не

бяха хора, дето ще оценят или разберат висящото по стените му изкуство. Истинските му ценители обичайно не общуват със сводници. Иначе биха могли да се възползват от услугите им, но едва ли ще приемат покана да посетят човек като Джаки на чашка шери със скъпи сирена.

По тази причина изпита краткотрайно удоволствие, когато погледна през шпионката в направената от специална стомана врата и видя не друг, а стоящия отвън Луис. Ето човек, който със сигурност ще оцени колекцията му, рече си той, но в същия миг се досети относно евентуалната причина за посещението и се вкисна. Имаше избор — да не отваря вратата на Луис и в такъв случай да влоши нещата още повече или да отвори и да го пусне с надеждата, че ситуацията още не е навлязла в най-гадната си фаза. И двете опции не му харесваха, ама хич. Само че нямаше начин да бави топката, току-виж посетителят съвсем загубил търпение и тогава...

Но преди да стигне до отварянето, отново сложи предпазителя на оръжието, което държеше в дясната си ръка — пистолет „Хеклер и Кох“. И внимателно го върна в кобура, закачен с лепенки от долната страна на масичката пред коридорната закачалка. Чак тогава се опита да се успокои, да придаде на лицето си щастливо изражение и изненада, изтривайки страха. Сетне задвижи сложните механизми на няколко ключалки и отвори вратата с думите:

— О, приятелю мой! Добре дошъл...

Повече не успя да каже, защото железните пръсти на Луис го стиснаха като менгеме за гърлото, а дулото на неговия глок болезнено се притисна във вдлъбнатината под ябълчната кост на лявата буза. Последната се разпъна като гума, а болката принуди Джаки О. да отвори уста в многострадално възклицание, докато Луис пристъпваше напред, светкавично затръшвайки вратата след себе си с крак. Няколко секунди по-късно двамата се намираха в гостната, а Джаки О. лежеше проснат по гръб на любимия си диван. Тъкмо преваляше два часът следобед, затова домакинът все още бе облечен в червено копринено японско кимоно и лилави пижами под него. Трудно бе да демонстрира достойнство в тези дрехи и позата, в която се намираше. Затова побърза да протестира с максимално неантагонистичен тон:

— Ама, човече, какво става? Каня те в дома си, а виж само ти как се отнасяш... Гледай тук, боже мой... — изскимтя Джаки О. и опипа

разпраната яка на кимоното. — ... Божке, скъса ми робата, от най-скъпата коприна...

В материала зееше дупка, при повторния тласък на Луисовата ръка в него бе цъфнала поне двацетсантиметрова цепка.

— Млък! — откликна Луис. — Знаеш защо съм тук.

— Откъде да знам, бе, човече?

— Не те питам откъде. Твърдя, че знаеш.

Джаки О. реши, че е по-добре да приключи с актьорските изпълнения. Отлично загряваше, че с този човек шега не бива. Още помнеше първата си среща с него, някъде преди десетина години. Иначе и преди да го срещне лице в лице, бе чувал за него, славата на Луис се носеше надлъж и нашир и разказите за делата му всяваха страх дори и в хората от престъпния свят.

В онези дни Луис бе по-различен: хладен огън гореше в сърцето му, избиваше в очите, така че всички го виждаха и разпознаваха неукротимия вътрешен гняв. Пък и излъчването му бе особено — сякаш в него кипи скрито насилие, готово всеки миг да се отприщи и да помете околните. Но дори и тогава бруталността в него бе на път постепенно да избледнее, огънчетата на бесовете, които го движеха, бавно гаснеха, объркани от различни съдбовни повей.

Още в онези години Джаки О. бе разсъждавал, донякъде в рамките и на собствения си опит, че човек не може безкрайно да убива и разрушава, без рано или късно да заплати висока цена за това. Най-опасните люде в неговия свят — социопатите и психарите; те не си дават сметка какво вършат и защо или психически са вече така дълбоко увредени, че няма място за по-нататъшна деградация. Луис бе друг човек обаче, замесен от доста по-различно тесто и Джаки О. бе чувал достатъчно, за да разбере, че последиците от действията му постепенно ще си казват думата. Пък го познаваше и от личен опит, дето се казва, на гърба си го бе изпитвал.

Помнеше онзи случай, как изобщо може някога да го забрави? За сексуалния маниак, преследвал момичета и млади жени, блудствал, издевателствал, измъчвал жертвите си, посягал и на момчета. След като по особено мъчителен, садистичен начин бе убил девойка в далечна страна, тамошни засегнати хора, достатъчно силни и влиятелни, бяха пуснали поръчка този човек да бъде премахнат. Съответно си бяха намерили изпълнител, на насилника му бе поставен

капан в един чикагски хотел. Там го бяха намерили удавен във ваната в банята, подмамен с обещания за младо, хубаво момиче с пълна свобода на действие и без впоследствие да се задават въпроси, дори и то да е пострадало физически. А той бе германски компютърен специалист, човек с пари, свикнал да си угажда във всяко отношение. Хотелът не бе скъп, стаята — обикновена, ченгетата не бяха намерили нищо особено — само портфейл и часовник. Часовникът дори бил на ръката му в мига на смъртта. И друга интересна подробност — във ваната бил с дрехите, напълно облечен, защото пусналите поръчката хора настоявали да няма и най-малкото подозрение, че смъртният случай може да е самоубийство. Искали кончината му да бъде предупреждение за други подобни изроди.

Е, за късмет, добър или лош — Господ само си знае, — Джаки О. излизаше от хотелска стая на същия етаж в същия миг, когато и убиецът напускал местопрестъплението. Тъкмо бе отвел една от по-скъпите си проститутки на клиент за едnodневна работа. Не знаеше, нито в същия момент можеше да се досеща, че онзи човек е убиец, макар че с присъщата си интуиция тутакси улови излъчването зад видимо ледено спокойната маска на лицето му.

А когато погледите им се срещнаха, за частица от секундата усети нещо като призрака на акула човекоядец да се мярка в очите на онзи. Високият непознат задържа очи върху Джаки за по-дълго, а последният неспокойно ускори крачка, копнеещ час по-скоро да се озове на улицата, в относителната безопасност на множеството пешеходци. Не знаеше къде отива другият, нито какво е правил в хотела, не искаше да чува и дума за това. Забързан към края на коридора и оттам по стълбището към фойето, дори не посмя да се обърне, а междуременно онзи изчезна някъде.

Обаче Джаки О. винаги си купуваше вестници, прочете ги и на следващия ден. Пък и нямаше нужда да бъде математик, че да съпостави простите факти. И в онзи момент прокле популярността си сред хората от своя занаят, изпсува на майка и прекалената си слабост към скъпите дрехи. Тутакси се бе досетил, че онзи ще го намери сравнително лесно.

Така и стана. Днешната среща с Луис не бе първата. Не за пръв път усещаше и смъртоносното дуло на негов пистолет, болезнено

притиснато в плътта му. При онзи случай реши, че е настъпил последният му час, но се опита да пледира за живот с прости думи:

— Виж, синко, ти от мен няма за какво да се опасяваш. Аз да бях по-млад, че и с повече самочувствие, и аз щях да постъпя като тебе.

Тогава усети, че другият бавно отдръпва оръжието. Сетне Луис се извърна и рязко напусна мястото на срещата. А Джаки мигом си даде сметка, че ще му бъде доживотен длъжник. Мина малко време, понаучи още неща за него. Натрупаха се факти, събития, създаде се определен образ, разбираем в контекста на различните истории. Един ден същият вездесъщ Луис неочаквано цъфна в дома му. Изглеждаше странно, неразбираемо променен, иначе от него се излъчваше същият мразовит полъх. Този път обаче бе по-любезен, нарече го по име, поиска Джаки да се погрижи за млада жена с еди-какви си белези, най-вече мек южняшки акцент и неконтролируема пристрастеност към дрогата.

Джаки даде всичко от себе си: намери я веднага, съветваше я, опитваше се да влее разум в безпътицата ѝ. А тя се боцкаше на поразия, минаваше от сводник на сводник. Междувременно Луис се бе появявал отново и отново, също опитвайки се да ѝ помогне с каквото бе възможно. Но на заклет наркоман помага ли се? За сметка на това Джаки шепнеше разни неща в ушите на сводниците, при които тя работеше. Увещаваеше ги да се държат добре с нея, наблюдаваше, че тя е по-различна, намекуваше, че случи ли ѝ се нещо лошо, после ще има не само въпроси, а и други неща... Но това бяха само палиативни мерки, тя продължаваше да си чезне, вървейки по наклонената плоскост на своя живот. Минаваше от мъж на мъж и при всеки умираше по мъничко. При поредната среща с Луис виждаше болката в очите му, вече бе подразбрал, че високият чернокож и тя са от една кръв. И малко по малко Джаки престана да се интересува за нея. Тя самата пет пари не даваше за себе си, какво би могъл да направи той отстрани? И беше прав. Мина доста време, а сетне тя изведнъж изчезна и ето ти го сега тук провалилият се в задачата си роднина и защитник, разгневен, задаващ въпроси.

— Тя при Джи Мак работеше... — тъкмо обясняваше Джаки О. — ... аз и с него се опитах да поприказвам, но той дъртаци като мене не зачита. Пък и нали си имам и мои момичета... и за тях трябва да се грижа. Просто не съм в състояние да я следя постоянно...

Луис седна на стол срещу дивана, но пистолета не прибра. Той бе все така насочен в Джаки О., а това го притесняваше, Боже, как само го изнервяше. Лицето на Луис бе ледено, но по него гняв не се четеше, а това още повече изплаши Джаки. Гневът изчезна така светкавично, както бе избухнал в мига на влизането, а това бе лош симптом, много лош. Защото гневът, яростта — това са си емоции човешки. А пред него сега седеше човек, лишен от тях, тоест лишен и от човещина. И сигурно замисляше как по-жестоко да го накаже.

— Виждам проблеми в току-що казаното от теб — студено рече Луис. — Първо ти каза „работеше“ — работеше при Джи Мак. Минало време, а в него се съдържа нюанс на окончателност, дето не ми харесва. Второ — помня, че беше при Фрий Били. Предполагаше се да ме осведомяваш при промяна на статуквото. Освен това съмнявам се, че си говорил с който и да е от двамата.

— Фрий Били поччина — заекна Джаки О. — А тебе те нямаше, търсих те. Другите си разделиха момичетата му.

— Ти не взе ли някое?

— Да, едно. Азиатка. Личеше, че ще носи добри пари.

— Но не и Алис.

Джаки О. си знаеше, че ще се стигне до тази негова грешка. Боже, какъв глупак е наистина!

— Виж, аз вече имам доста жени, пък съм и стар...

— Обаче за азиатката място имаш, не и за Алис.

— Но тя беше специална, човече.

Луис бавно се наведе напред, с него и пистолетното дуло.

— И Алис бе специална. За мен.

— Ама зная, човече, зная... все пак нали ти обясних още навремето. Аз нея не мога да я взема... Как ще те гледам в очите, когато ти знаеш, че лично аз ще я продавам на този и на онзи... казах ти го, нали така?

Очите на Луис светнаха за секунда.

— Вярно, каза го.

— Пък и смятах, че при Джи Мак ще бъде добре. Честно ти казвам, човече — забърза Джаки О. — Той е нов, амбициозен, иска да си създаде репутация, за него нищо лошо не съм чувал, значи затова нямаше основания да се притеснявам за нея, нали така? Пък и той от

мен съвети не приема, изобщо не ще и да ме знае. Това обаче не го прави по-различен от останалите нови хора в занаята.

Луис замълча, изглежда, мислеше, преценяваше нещо. Постепенно Джаки се окопоти, куражът му започна да се възвръща. Ама това не е честно. Така де. Ебават го тук, в собствения му дом. Обвиняват го за нещо, дето не е негово задължение. Джаки О. е в този занаят прекалено отдавна, че да приема такива гаври дори и от човек с реномето на Луис.

— Чакай сега, ти за какво ме виниш мен, мамка му? Тя не беше моя отговорност. Твоя си беше. Искаше някой постоянно да се грижи за нея, значи това е трябвало да бъдеш ти самият, нали?

Думите сами излетяха от устата му, преди още да ги бе премислил. А Джаки веднъж раздрънка ли се, вече спиране няма. И сега стана така. Току-що бе обвинил Луис пряко, словата натежаха помежду им. Джаки се стресна, сега не знаеше дали обвинението ще бъде прието, или ще се обърне срещу самия него. И ето, Луис се сви и потрепна. Джаки видя внезапно изписаните по лицето му вина и угризения. И мъка.

— Опитвах се... — каза високият мъж тихо.

Джаки кимна и наведе очи. Така си беше. Помнеше как тя се връщаше на улицата след всяка поредна намеса на Луис. Лечение в скъпи болници, частни клиники. Или ще избяга оттам, или ще направи скандал, за да я изпишат. Веднъж, след като Луис се бе намесил пряко и опитал да я върне, тя бе измъкнала нож и му се бе нахвърлила. След този случай Луис отново го бе помолил да продължава да я наглежда, да прави каквото може. Само че какво толкова можеше да направи той самият? Тази жена се свличаше надолу и все по-надолу, пропадеше безвъзвратно, при това бързо. Може би трябваше да направи нещо да я прехвърли при някой по-свестен от Фрий Били, ама пък той не беше човек, дето лесно се разделя с имуществото си. Джаки го беше предупреждавал какво може да го сполети, отнася ли се зле с Алис. Но дали наистина се бе постарал достатъчно? Все пак Били да не беше женен за нея, а пък Луис да ѝ е баща? Така де, то и в тези неща си има правила. Ставаше дума за сводник и курва, нищо повече. Дори и при наличието на най-добронамерено желание — а Били не беше човек на добрата воля, — си има граници на възможностите. Защото никой сводник не може да направи нищо за жена, която е решила по своя

собствена и напълно свободна воля да изкарва пари от проституиране. Е, сетне Фрий Били пукна, а Алис я взе онзи младок Джи Мак. Джаки О. още тогава се досети, че би трябвало да я вземе в своята ясла, но не можа да събере сили. Просто не я искаше, независимо от приказките, дето ги бе пуснал пред Луис. Тя си беше жива беля, прибере ли я, все едно сам да си го начука. Лицето ѝ вехнеше, скоро на силна светлина щеше да изглежда като зомбирана заради всичките отрови, дето си наливаше в организма. Джаки не понасяше наркомани в яслата. Те са непредсказуеми, а носят и зараза, дават лош пример. Винаги се бе старал неговите момичета да практикуват безопасен секс, без значение какво ще предложи клиентът за разни екстри и перверзни. А при жена като Алис никаква гаранция няма какво би могла да направи, особено когато я е налегнала абстиненцията. Всякакъв номер може да извърти. Джаки О. не беше както повечето други сводници, дето и понятие си нямат от обществен дълг или съвест. Както бе казал на Луис, искрено предполагаше, че Алис ще бъде добре при Джи Мак. Оказа се обаче, че този тип не е достатъчно умен, че да постъпи както трябва. Джаки О. отново се изруга мислено.

Ненапрасно бе оцелял толкова години в тази професия. Буквално на улицата израсна, а в онези години бе доволно необуздан младеж. Крадеше, продаваше трева, разбиваше коли. Почти нямаше област, в която не се бе пробвал, за да изкара някой и друг долар. В едно нещо обаче мярка винаги бе имал: жертвите не бе малтретирал, наранявал, още по-малко убивал. В онези години пистолет редовно носеше, но никога не му се наложи да го използва. Контактта с жертвите ограничаваше максимално. Повечето, от които крадеше, никога не му бяха виждали лицето. Днес друсаните ще вземат да разбият чужд апартамент дори при положение че собствениците спят в него. Че кой би се примирил с такова нещо? Да се събудиш и да видиш някой си дрогиран изрод да ти изнася дивидито, а? Естествено, че ще има конфронтация. И в повечето случаи ще има наранени при положение че изобщо не е било необходимо кръв да се пролива. Е, Джаки О. направо не одобряваше този вид социално поведение.

Като сводник се изяви съвсем случайно. Оказа се, че сводници, без дори да се досеща за това, и то заради първата жена, в която сериозно се влюби. Когато я срещна, беше позакъсал с късмета заради банда черньовци. Ограбиха му чудесна пратка трева, а тя щеше да му

стигне за продажби чак до края на годината. С други думи, лишиха го от сериозни и редовни финансови постъпления. Така се бе оказал на улицата, и то в миг, когато бе изчерпал възможностите си при всички източници, от които би могъл да очаква някакви услуги. И в края на краищата в квартала не остана нито една квартира, дето да не бе преспивал по едно или друго време. Тогава се запозна с онази жена, беше в приземен бар. Едно нещо доведе до друго, така както обикновено се случва в живота между мъж и жена. Беше по-възрастна от него с пет години, приюти го за една нощ, сетне за втора, трета и така. Обясни му, че работи до късно, такава ѝ била професията, обаче чак на четвъртата нощ Джаки усети за какво става дума. Видя я как се приготвя за излизане на улицата и тутакси загря какъв ѝ е занаятът. Но остана при нея, докато финансовото му положение се подобри, а някои вечери излизаше и я придружаваше по лабиринта улички, където тя се продаваше. Дискретно вървеше след нея и поредния клиент до празните паркинги, където най-често в колата на последния се консумира платената любов, а всъщност внимаваше да не ѝ се случи нещо лошо. В замяна тя редовно му плащаше по десетарка. Една вечер — беше запомнил добре този дъждовен четвъртък — чу виковете ѝ от камион за доставка на стоки по супермаркетите. Изтича навреме, за да спре мъжа, който я пляскаше през лицето заради някаква си въображаема обида. Лесно се оправи с насилника — удари го неочаквано отзад по главата с палка, която носеше под сакото именно за такива случаи. След това стана неин постоянен охранител, малко по малко и сводник, а много скоро заработи и с още цяла група жени.

И повече никога не обърна глава назад.

Опитваше се да не мисли много-много за онова, което прави. Беше вярващ, ужким благочестив човек и пускаше щедри дарения за местната църква. Смяташе го за инвестиция в бъдещето си, ако не за нещо друго. Съзнаваше, че професията му, ако изобщо можеше така да се нарече, не е богоугодна. В същото време си казваше, че ако не е той, то някой друг ще го върши вместо него, а пък и за онези жени все някой трябва да се погрижи, нали? Това му бе аргументът и извинението в Божиите очи, реши ли някога Господ Бог да се усъмни в него в деня на Страшния съд.

Затова Джаки О. зорко следеше и жените си, и улиците, където те работеха, дори окуражаваше колегите си по занаят да правят същото.

Беше си добро бизнесменско правило — хем жените наглеждат, хем следят да не довтасат ченгетата. Изобщо не можеше и за миг да си представи жените му — полуголи и на високи токове — да бягат по тротоарите от служителите на отдела за борба с порока. Защото паднат ли веднъж, което си е доволно вероятно, ще се наранят, а това ще увреди външния вид на стоката и ще се отрази на професионалното ѝ изпълнение. А при достатъчно по време предупреждение си имаше план за организирано спотайване по определени места и изчакване полицейската акция да отшуми.

И така един ден до него стигнаха слуховете, а то бе скоро след изчезването на Алис и нейната приятелка. Жените започнаха да говорят за честа поява на черен пикап със замацани, очукани номера. Неписано правило на улицата е да се избягват пикапи и големи автомобили със затъмнени стъкла, защото те са идеалното превозно средство за отвличане и изнасилване. Това само по себе си бе лоша новина, защото проститутките бяха вече достатъчно изнервени от вестите за безследно изчезнали през последните месеци жени, младежи и момчета, най-често бездомници или наркомани. На приказките за митичния според него черен пикап Джаки О. гледаше скептично и дори се замисли дали да не започне временно да дава на жените си успокояващи, че дано кротнат. Момичетата разправяха, че в пикапа имало мъже, но те никога не ги заговаряли, затова Джаки реши, че това е може би нов трик на ченгетата. И тогава една вечер Люла, една от най-доходоносните му жени, пристигна при него тъкмо когато беше време да започва работа.

— Трябва да внимаваме много с този черен „Транзит“ — рече му тя. — Чух, че доста въпроси се задават за едни момичета, дето обслужвали някакъв дъртак от Куинс.

Джаки О. винаги обръщаше внимание на думите на Люла. Тя бе най-възрастната от проститутките, отлично познаваше улиците, обстановката и другите жени. Водеше се нещо като майка на яслата и Джаки вярваше в интуицията ѝ.

— Мислиш, че са ченгета ли?

— Тц, не са от полицията. Номерата им са нарочно огънати и очукани. А онези вътре имат лошо излъчване, слушай какво ти казвам.

— Хм, какви са на вид?

— Бели хора. Единият е дебел, ама чак тлъст. Другият добре не го огледах, не успях.

— Е, добре тогава. Казвай на момичетата зададе ли се този автомобил, да се спасяват. Просто да се махат. И при мен да идват, чуваш ли?

Люла кимна и тръгна към обичайното си място на един от съседните ъгли. Джаки О. направи доста голяма разходка същата вечер, поговори с другите сводници на Пойнт. Но разговорите не бяха лесни, особено с по-простите, невъзпитаните, неинтелигентните.

— Твоята кучка ш'те издъни, Джаки — рече му един от тях, приличен на прасе мъж, който обичаше да се нарича Хавана Слим.

Твърдеше, че пуши този тип пури, а всъщност употребяваше евтини доминикански имитации.

— Одъртял си, брато. Не си за улицата вече.

Джаки не обърна внимание на закачката. Беше се подвизавал по същите улици години наред преди Хавана да се появи, вярваше, че ще бъде и дълго след като този тип се похарчи поради собствената си глупост. Накрая стигна и до Джи Мак, който тутакси го изруга и отказа да слуша съвети от него. Джаки О. обаче веднага усети, че Джи Мак е уплашен, и то здравата. Сетне започна да прави заключения и сам да си запълва празните места в логичния за събитията пъзел.

Само една нощ по-късно лично забеляза черния пикап. Беше се вмъкнал в странична улица, за да се изпикае на воля, и изведнъж зърна нещо метално, бляскаво зад голям контейнер за боклук. Дръпна ципа на панталона бавно, сякаш нищо не е видял. Задният номер не беше смачкан, нито зацапан и тогава Джаки реши, че въпросните хора систематично си подменят номерата. Гумите бяха нови и макар че страничните тенекии изглеждаха издрани и тук-таме чукнати, той позна, че това е чиста козметика. Тези типове се опитват да представят колата си за стара и зле поддържана, но това не е истина.

Поразтърпка се, стигна до шофьорската врата. Стъклата тъмни, опушени, но му се стори, че вътре мърдат поне двама души. Почука на стъклото, никой не откликна.

— Хей — викна Джаки, — отворете, бе, хора. Жени ли търсите? Веднага ще ви доставя, само кажете.

Никакъв отговор не последва. Цареше пълна тишина.

Тогава Джаки направи грешка, при това тъпа. Опита се да отвори вратата.

Като се замисли след време защо го е направил, просто отговор не можеше да си даде. Защото сам си беше потърсил белята — някой сериозно ядосан тип да му завре я пистолет, я нож в мутрата. Поне така си мислеше той в типичната нюйоркиска традиция: най-лошото, което може да ти се случи, е някой да ти забие патлак между очите.

Хвана дръжката и я завъртя, дръпна към себе си. Вратата се отвори. Лъхна го воня, сякаш някой бе изровил разплутия, подут труп на убито и заровено на плитко някъде животно, разкъсал кожата, освободил събралите се от разложението газове. Смръдната удари Джаки О. в лицето с такава сила, че направо го замая. Защото иначе нямаше друго обяснение за видяното във вътрешността на колата, преди вратата да се затръшне под носа му и тя да потегли. Дори и сега, в относителния покой на собствения си апартамент и с помощта на ретроспекцията, Джаки си припомняше само частични, накъсани образи. Прилични на хипнотично внушение...

* * *

Сега разказа всичко това на Луис.

— Като че с клано месо бе задръстена — рече му той. — Ама не с месарска стока, а с жива плът, все едно току-що рязана, цялата лилаво-червена. Стори ми се още, че по панелите, по пода тече кръв, събира се на локвички. Отпред — двойна седалка, а на нея — две фигури. Целите черни с изключение на лицата.

Едната огромна, дебела — мъж. Той беше откъм мен и ми се струваше, че вонята идва най-вече от него. Изглежда, маски носеха, защото лицата им бяха страшни, като разложени, като...

— Като разложени ли? — смръщи вежди Луис.

— Виж, аз добре не помня, пък и не видях втория. Всъщност нищо не различих достатъчно, обаче дебелият, неговото лице бе като на череп, озъбено. А може и да ми се е привидяло, знаеш... може от страх или да съм си го внушил, а? Кожата набръчкана, почерняла, носът като отчупен, само част от него останала откъм челото... Очите му бяха зелени и черни, бяло нямаше. И зъбите мярнах, защото нещо

каза, когато отворих вратата. Остри бяха долу, много остри и пожълтели. Трябва маска да е било, нали? Че какво друго? Иначе...

Сега повече на себе си говореше; човек, обърнал очи назад във времето, сам със себе си спори. За видение, навестявало го нощем след онази вечерна среща.

— Какво друго да е било, а?

* * *

Разделихме се с Уолтър след разговора с Маки и Дън. И двамата предложиха да се срещнем отново, ако още имаме нужда от помощ.

— И без свидетели... — подхвърли Маки, а в очите му заиграха лукави огънчета, дето хич не ми харесаха.

Пет пари не давах какво може да са слушали за мен, но за нищо на света не бих позволил на някой като Маки да ми подхвърля миналото в лицето по този начин.

— Ако имаш нещо, което желаеш да кажеш, кажи го сега — натъртих аз.

Дън тутакси застана между нас.

— Вижте, нека да сме наясно — рече той тихо, спокойно. — Вие с Джи Мак си говорете и правете, каквото ви е нужно, но по-добре след това той да е на крак и да може да говори, нали? Или ако е покойник, значи трябва да си имате железни алибита. Ясен съм, нали? Иначе впоследствие ще трябва да се занимаваме с вас.

Не гледаше Уолтър, докато говореше, очите му си останаха отпавени само към мен. Чак след като свърши с казаното, тогава обърна очи към Коул. На него заяви:

— Най-добре е и ти да внимаваш, Уолтър.

Уолтър не отговори, аз не реагирах повече. В крайна сметка Дън имаше известно право.

— Няма нужда да идваш довечера — рекох на стария си партньор, когато онези двамата се отдалечиха достатъчно.

— Глупости. Но чу какво рече Дън, нали? Случи ли се нещо с въпросния Джи Мак, и те ще хукнат подире ви. По-ясно предупреждение, здраве му кажи.

— Аз сводника няма и с пръст да го докосна. Окаже ли се, че е имал нещо общо с изчезването на Алис, е, тогава ще трябва да изтръгнем фактите от него. Сетне ще се опитам да го отведа при ченгетата, за да им разкаже каквото знае. Но аз само за себе си мога да говоря. За друго няма как. Нали?

В далечината зърнах такси. Замахах с ръка и със задоволство видях, че дава мигач, минава вдясно от лента в лента, за да спре до нас.

— Някой ден тези двамата ще те повлекат съвсем надолу, ще те съсипят заедно със самите себе си — рече Уолтър, без да се усмихва.

— А може би преди това аз самият ще ги повлека тях — отвърнах ведро. — Благодаря ти за всичко, Уолтър. Ще ти се обадя.

Качих се на таксито и го оставих там.

* * *

Някъде надалеч от Ню Йорк Черният ангел се раздвижва, отваря уста.

— Грешка си направил — казва това същество. — Възложено ти бе да провериш миналото й. Нали ме уверяваше, че никой нямало да задава въпроси?

— Става дума за най-обикновена курва — обажда се Брайтуел.

Завърнал се е от Аризона без обличения в синьо другар и загубата му тежи много. Знае, че отново ще се съберат, но времето е кът и всички налични ресурси са повече от необходими. Днес, непосредствено след смъртта на двете момичета, него го критикуват за невнимателни действия и това не му харесва. Много, ужасно много човешко време вече действа независимо и сам, без да дава някому отчети за извършеното, и сега поставянето на нечий авторитет над неговия и авторитарният тон го дразнят така, както никога в миналото. Освен това обстановката в скромно мебелираното помещение направо го потиска. Отново оглежда огромното, покрито със зелена кожа бюро с фино изваяна стара дърворезба, меко осветяващите стените скъпи старинни лампи, дървения под с износения килим. Прекалено много места остават празни, сякаш очакват да бъдат запълнени. В известен смисъл това е метафора за битието на онова, пред което сега е изправен.

— Не! — отрязва Черният ангел или това, в което е той. — Става дума за извънредно необичайна курва. Прекалено много въпроси се задават за нея сега. Защо? Дори и полицейски доклад е подготвен.

По слепоочията на Брайтуел заиграват две големи сини вени, кръвта пулсира в тях и ги издува, подчертавайки релефа на ясно видимия под короната от рядка коса череп. Критиката го унижава, забележките не му се нравят търпението му бързо изтънява.

— Ако изпратените да убият Алън си бяха свършили работата, както се полага и дискретно, сега нямаше да водим този разговор — откликва той. — Би трябвало да се консултираш с мен.

— Ти си неоткриваем. Никога не знаем къде ходиш. Изчезваш внезапно, потъваш в сенките.

— Това си е моя работа.

Черният ангел се изправя в цялото си величие, опира ръце на тапицираното бюро.

— Забравяш се, Брайтуел! — отсича съществуването.

— Не — отвръща другият, — никога не се самозабравям. Аз останах верен. Търсих и намерих. Открих теб, припомних ти какво си бил някога. Както бях обещал. Ти си онзи, който забравя. Аз помня. Всичко помня!

Брайтуел е прав. Черният ангел не е забравил онази среща, нито отвращението, която тя му е донесла, помни и сетнешното постепенно осъзнаване, връщането на миналото в огнени спомени, мощта на бунта, разбирането и възприемането. Сега решава да отстъпи от тази видимо ескалираща конфронтация, извързва се, пристъпва към прозореца. Вижда простосмъртните навън, радват се на слънцето, трафикът е тежък, колите бавно лаят по претоварените улици.

— Убий сводника — нарежда Черният ангел. — Занимай се и с онези, които задават толкова много въпроси. Научи за тях всичко нужно.

— А после?

Черният ангел решава да му подхвърли кокалче, отдавна умее да го прави.

— Прецени сам.

Няма смисъл да му припомня необходимостта, че повече не бива да привличат ничие внимание към самите себе си. Наближават целта, а Брайтуел става все по-неуправляем.

Ако изобщо някога наистина е бил под контрол.

Брайтуел излиза, но Черният ангел остава потънал в размишления, възпоминания. Странни са формите, които се налага да приемаме, казва си съществото. Изправя се, крачи към позлатеното огледало на стената. Там внимателно докосва лице с дясната ръка, проследява очертанията на черепа под кожата. Сетне бавно вади контактните лещи от очите. Принудено е да носи лещите часове наред — трябва да се среща с човеците, да подписва документи. Сега дясното око сякаш гори — прикритието не му действа добре.

Навежда се още напред, подръпва кожата под окото. Млечнобяла лъскавина покрива синьото на ириса; трепти болезнено, създава усещане за несигурност, досущ разкъсано корабно платно в открито море. Образ на скверен лик, мимолетно зърнат сред витаещи черни облаци, падащ в пламъци.

* * *

Същата вечер Джи Мак излезе на улицата със затъкнат на голо зад колана на джинсите пистолет. Беше деветмилиметров хай-пойнт, от специални сплави, с патрони „Кор-Бон П“ за максимално поразяващ ефект. Беше си го купил доста евтино — дори по цени на дребно нов хай-пойнт излиза не повече от десет на сто от сходния по характеристики валтер. Значи и да се наложи да го изхвърля при акция на ченгетата, пак с парите няма много да се мине. С него бе стрелял не повече от два пъти и все в горите на Ню Джърси. Знаеше, че този тип оръжие не реагира добре на муниции кор-бон, на точността му се отразява, пък и откатът пречи, но пък компенсацията е в ефективността. Удря и дори и едра мишена спира, на място поваля, няма мърдане. Пък Джи Мак е научил номера: стреля се отблизо, но поне си сигурен — уцелиш ли, онзи никога няма да стане.

Остави скъпата си лимузина в гаража и тръгна към Пойнт с доджа — втората кола, която най-често използваше, защото бе достатъчно сигурен автомобил. Не му пукаше, че доджовете минават за таратайки, дето само бабичките ги карат. Който от братоците важи, знае, че той си има кътлас сьуприйм и може да го пришпорва, когато си поиска. Иначе доджът никога не привлича внимание, а двигателчето си

е достатъчно мощно и бързо те изнася извън опасната зона, ако не дай Боже се наложи. Паркира в една странична уличка — същата, дето Джаки О. се бе опитал да се опъне на хората в черния пикап — само че Джи Мак не знаеше този факт. Заклучи и закрачи към централните улици на Пойнт. Не излезе направо на откритото, а приведен, криещ глава зад храсти и автомобили, започна да проверява курвите — коя къде е и какво прави. Остана доволен от видяното и се върна при доджа. Беше наредил на младата кучка Елън да събира парите от другите жени и да му ги носи на ръка в колата. На светло не искаше да се появява.

Все още се шубелисваше, но не го беше срам да си го признае. Сега се наведе и изпод предната седалка извади „Глок“ 23 от импровизирано там скривалище. Другият пистолет на кръста — хай-пойнт — бе при случай, че загази на открито на улицата. Иначе любимият му патлак бе глокът. Беше си го купил от едно ченге, дето го изгониха за корупция от щатската полиция на Южна Каролина, ама той завъртя ужасно доходоносен бизнес, продавайки оръжие на позискани клиенти, като Джи Мак например. От него знаеше, че щатските ченгета в Каролина отдавна носят глок и досега не са имали повод да се оплакват от качеството му. Зареждаш го с патрони смит и уесън и само гледай — по-страшна машинка за убиване, здраве му кажи! Джи Мак измъкна и хай-пойнта от гащите и подхвърли на дланите и двете оръжия. Сравнявайки ги, си каза, че до глока другият изглежда направо лайно и половина, но пък какво толкова? Джи Мак да не е на модно шоу? Така де — тук може би става въпрос за живот и смърт, а два патлака са винаги по-добри от един.

* * *

На Хънтс Пойнт стигнахме някъде малко преди полунощ.

През деветнайсети век в района са живели предимно богати земевладелски семейства. Броят им постепенно нараствал, към тях се присъединявали и по-заможни градски жители, които завиждали на пищния им стил на живот. След Първата световна война покрай „Южния булевард“ била построена и жп линия, тогава големите имения с къщите започнали да се свиват, появили се сградите с

апартаменти. Градският бизнес се поразширил, сменил си центровете, най-вече привличан от свободните за застрояване зони и достъпа до Трищатския район, наричан така поради това, че е допирна точка на Ню Йорк, Ню Джърси и Кънектикът. Бедните и работническите семейства, всъщност близо 60 000 жители или две трети от населението през седемдесетте години, постепенно били изтикани от Хънтс Пойнт за сметка на разширяването на големия бизнес. Това на практика довело до откриването на Нюйоркския селскостопански пазар през 1967 г. и на Месния пазар — Хънтс Пойнт — през 1974 г. Като гъби никнели огромни складове, комерсиални градски бунища с инсталации за обработка и унищожение на боклука, магазини за стоки от рециклирани продукти, депа за продажба на автомобилни резервни части и стъкла, складове и магазини за скрап. Напълно естествено било по цялата обслужваща ги инфраструктура да се появят и проститутките. В района все още живеели поне 10 000 души и за тяхна чест те се борели за подобряване на битовите условия, за регулиране на трафика и въвеждане на светофари, за построяване на специализирани само за камиони шосета, за засаждане на нови дървета, създаване на брегови паркове. Така постепенно тясната ивица земя, на която е построен Южен Бронкс, се благоустроявала и превръщала в по-добро място за живот. Но въпреки това тамошните хора, както и поколенията след тях, са живели в район, където на практика се намират главните артерии и кръстопътищата за превоза на боклука на целия Ню Йорк. Само на този малък полуостров имало две дузини трансферни станции за боклук, където се натрупвали полуразложени отпадъци, а на същия терен завършвала и системата на битовите и промишлените отпадъчни води с цялата си утаечна нечистотия и кал. Лятно време целият район смърдял, местните жители масово страдали от астма. Боклуците се лепели по оградите, канавките отдавна били препълнени и задръстени, целогодишно се носел неспирен грохот на два милиона тежки камиона, придружен от свистенето и писъка на спирачки, ревящи сирени, клаксони и какви ли още не шумове. Хънтс Пойнт се превърнал в миниатюрен град с множество промишлености, а сред тях най-видима била проституцията.

Когато пристигнах, по улиците имаше прекалено много коли, а жените абсурдно щъкаха между тях на високите си токове, най-често

облечени в почти нищо друго, освен белъо: стотици професионалистки с какви ли не форми, на всякакви възрасти, от всички цветове.

По своя си, собствен начин Хънтс Пойнт е най-егалитарният център за платена любов. Забелязах жени, които танцуваха на място, тресейки се целите, като да са в последната фаза на Паркинсоновата болест, други гордо демонстрираха прелестите си, трети се опитваха да стоят изправени и с вирнати глави, но умората си казваше думата. Две момичета от Лафайет ядяха сандвичи, доставени в рамките на благотворителни програми за здравни грижи, сред които доставки на безплатни кондоми, игли и спринцовки за еднократна употреба, а когато е възможно, и храна. Главите на проститутките се въртяха непрекъснато като същински радари — много е важно да знаеш къде ти е сводникът, откъде може да се зададе потенциалният клиент или ченгето. Защото ченгетата обичат да се появяват изневиделица, заковават фургоните си по уличните ъгли, набарват най-близките проститутки и ги товарят като стока. Понякога им съставят актове за неморално поведение, възпрепятстване на правосъдието или пък на трафика например. Може и за бездомничество. Каквото им скимне. Главната цел е да се разстрои търговията с човешка плът, сетне идват и глобите. Например еднократни 250 долара не са малко пари за една проститутка, ако си няма сводник, който да поеме удара. Много от тях рутинно предпочитат да изкарат по 30 до 60 дни в кауша, отколкото да платят тези пари в съда. По-бедните направо не могат да си позволят да се лишат от такава сума.

Влязох в „Грийн Мил“ да изчакам другите. Това е легендарно за района ресторантче. Съществува вече десетилетия наред и е ужасно привлекателно място за простинали сводници и уморени проститутки. Сега беше относително празно и тихо, защото часът бе пиков за бизнеса. Неколцина сводници в модни спортни фланелки седяха край един от прозорците, разлистваха списания и лениво спореха за бизнеса. Седнах недалеч от вратата, търпеливо зачаках. В едно от сепаретата седеше само момиче. Беше чернокосо, облечено в къса черна рокля, малко по-дължка от комбинезонче. Скоро забелязах, че доста по-възрастни от нея жени влизат в ресторанта, подават й банкноти и отново си излизат. По едно време затвори мъничката си чанта с парите и тръгна към вратата. Върна се може би след не повече от пет минути и същият цикъл се завъртя отново.

Ейнджъл се появи малко след като момичето се бе завърнало. За случая се беше облякъл максимално небрежно, ако изобщо това е точната дума. Джинсите му бяха най-изтритите, които съм виждал, а джинсовото яке бе сякаш свлечено от трупа на възможно най-нечистоплътния рокер.

— Засякохме го — рече той.

— Къде?

— В една странична уличка, през две пресечки отук. Седи си в колата — додж, слуша си радио.

— Сам ли е?

— Така изглежда. Онова момиче до прозореца ей там му носи парите от жените може би на трийсетина минути. Само че тя е единствената, дето се е приближавала до него още от десет часа.

— Мислите ли, че е въоръжен?

— На негово място аз не бих седял с празни ръце.

— Е, не знае, че ще го посещаваме.

— Тъц, усеща, че някой ще дойде, напрегнат е, може би изплашен. Луис говори с Джаки О.

— Онзи дъртият ли?

— Същият. Той ни даде информация и ни насочи. Според него Джи Мак е направил голяма грешка. Знае го още от онази вечер, когато е говорил с Марта. Ужасно е неспокоен.

— Изненадва ме тогава защо още е тук.

— Джаки О. твърди, че би избягал, ама не може. Нямал достатъчно сухо, защото си профукал мангизите по супер автомобил, а с приятелите бил зле.

— Не думай, чак сърцето ме заболя.

— Тъкмо си мислех, че точно това ще кажеш. Хайде да тръгваме. Плати на касата. Тук оставиш ли пари на масата, тутакси някой ще ги свие.

Платих си кафето и го последвах.

Засякохме момичето тъкмо като влизаше в уличката. Доджът със сводника бе по-надолу зад ъгъла, а между нас се издигаше и неголяма къща. Мястото имаше изход тъкмо зад доджа и още един — отпред, отиващ перпендикулярно към друга задна уличка. В момента нямаше как да ни забележи, така бяхме подбрали мястото да спрем чернокосата.

— Здравей — рекох приветливо.

— Тази вечер не работя — отвърна тя.

Опита се да се измъкне покрай мен, но я хванах за ръката. Китката ѝ се оказа толкова тъничка, че с мъка я задържах. Отвори уста да писне, но Луис я затисна с длан. Тогава я отмъкнахме в най-дълбоките сенки.

— Не се бой — рекох с приятелски глас. — Няма да ти направим нищо.

Показах ѝ значката с разрешителното, но не я оставих да го чете на воля и да запомни подробностите.

— Аз съм частен детектив — добавих сега. — Разбираш ли? Налага се да поговорим. Само няколко думи, ясно ли е?

Кимнах на Луис, той внимателно свали ръка от устата ѝ. Момичето не се опита да вика отново, обаче той си държеше дланта на подходящо разстояние. Не му се рискуваше.

— Как се казваш?

— Елън.

— Ти си от момичетата на Джи Мак, нали?

— Е, и какво?

— Откъде си?

— Абърдийн.

— Ти и още милион фенове на Кърт Кобейн, а? Виж, питам те сериозно, откъде си?

— Детройт — отвърна тя и раменете ѝ увиснаха.

Стори ми се, че пак излъга.

— На колко си години?

— Не съм длъжна да ви отговарям на въпросите.

— Зная, че не си длъжна. Просто питам. Ако не искаш да ми отговаряш, не го прави.

— На деветнайсет години съм.

— Глупости — намеси се Луис. — На деветнайсет ще станеш през 2007 г.

— Я си го начукай.

— Добре, послушай ме за миг, Елън. Джи Мак е загазил здравата. След тази нощ повече няма да върти този бизнес, можеш да бъдеш повече от сигурна. Затова искам да вземеш тези пари, дето са ти в чантичката, и да се спасяваш с тях. Първо обаче ще се върнеш в

„Грийн Мил“. Наш приятел ще дойде с теб, за да сме сигурни, че няма да говориш с никого.

Елън видимо се поколеба. Видях я, че в един миг почти настръхна, не съм сигурен какво ли се е канила да направи, но Луис незабавно залепи длан на устата ѝ.

— Виж, Елън, просто го направи, хайде, моля те.

В този миг до нас от мрака като че повикан с помощта на магия изникна Уолтър.

— Хайде, дете — рече той мило и протегна ръка към нея. — Няма нищо страшно. Давай, аз ще те отведа в ресторанта, ще те почерпя кафе, каквото и да си пожелаеш.

Тя така и така особен избор нямаше. Уолтър я прегърна бащински през раменете и я поведе. Отстрани изглеждаше най-приятелски жест, но знаех, че я държи здраво в случай че се опита да хукне. На втората крачка момичето се обърна към нас и подхвърли:

— Моля ви, не го наранявайте. Нямам си никого, освен него.

С Уолтър пресякоха улицата и влязоха в ресторанта. Видях отдалеч, че тя седна на старата си маса, а Коул — зад нея, за да може да чува какво ще си говорят с носещите пари жени. И да я спре в случай че побегне към вратата.

— Че тя е просто дете — рекох на Луис.

— Аха — поклати глава той. — Нея си я спасявай по-късно, след като свършим с този.

* * *

Джи Мак бе обещал на Елън десет процента от спечелените от другите жени пари, за да играе ролята на посредник и куриер през нощта. Чудесна сделка, на която тя се съгласи най-охотно. Още повече че щеше да прекара няколко от най-натоварените нощни часове на топло с чашка кафе и списание в ръка, вместо да ѝ мръзне задникът по едни гащички отвън в гадни опити да хване разни пияни или дрогирани клиенти и да ги чука по празните паркинги.

Джи Мак обаче си повтаряше, че този план няма да е читав за него. Такава му е работата, че не бива да оставя кучките за по-продължително време без личен физически надзор. Те сто на сто вече

го одират здравата и пак ще е късметлия, ако за него е останал някой и друг долар. Сигурен бе, че и самата Елън ще отдели банкнота-две за себе си, преди да му предаде общата сума. И по тази причина, като се преценят всичките меродавни фактори, то си беше ясно, че нощта едва ли ще бъде доходоносна. Не знаеше колко още време ще бъде нужно да се притайва в сенките, опитвайки се да избегне неизбежната конфронтация. Сигурен бе, че тя се задава отнейде — така ще стане, усещаше го отдавна. Значи му трябваха пари, и то повече, че да може да се разкара достатъчно удачно. Отначало бе размислил дали пък да не шитне олдсмобила? Но колебанията му изтраяха само пет-шест секунди. Обичаше я тази кола, по дяволите. На практика купуването ѝ бе осъществяване на най-красивата му мечта. А продажбата ѝ би означавало сам да си признае, че е напълно провалил се некадърник.

В същия миг усети движение в огледалото за задно виждане. Нечия фигура се мярна и изчезна. Хай-пойнтът бе отново затъкнат в колана на кръста, но глокът бе в ръката му, все така топъл от телесната температура, отпуснат надолу, прикрит зад бедрото. Стисна го силно, напълно интуитивно. Сега усети, че дланта му е изпотена, металът се хлъзга леко в нея. Размазан силует на човек се появи до оградата, май че залита, мамка му. Кой е пък тоя? Огледа го зорко, внимателно — точно така, някакъв си нехранимайко, бедняк, дребен при това. Мръсно яке, изтрити панталони, обувки с неясна марка, сякаш са купувани от магазин за преоценени стоки. Човекът забърка в дюкяна си, наведе глава напред и зае типичната стойка, почти допрял чело в стената, изчаквайки урината да потече. Джи Мак отпусна ръка, охлаби натиска на пръстите върху глока — пиянде някакво, да си пикае.

Страничното шофьорско стъкло на доджа внезапно изтрещя, сякаш избухна навътре, посипа го с парченца стъкло. Опита се да вдигне ръката с пистолета, а в същия миг се разби и стъклото на отсрещната страна, едновременно с това получи силен удар в слепоочието. Това го зашемети, но събитията не спряха дотук. Силна ръка го сграбчи за дясната мишка, в главата му болезнено се заби пистолет, доста по-голям от неговия. Периферно долови чертите на нападателя — чернокож беше, с много късо подстригана сивееща коса и типично сатанинска брадичка. И този човек го гледаше с омерзение, сякаш му бе сторил нещо. Опита се да плъзне лявата ръка назад към патлака на кръста, но се отвори отсрещната врата и друг глас каза:

— Хич не се и пробвай.
Джи Мак се подчини, взеха му хай-пойнта.

* * *

— Хвърли глока! — нареди Луис.

Джи. Мак разтвори пръсти, пистолетът меко тупна на пода.

Луис бавно отдалечи своя от слепоочието на сводника, отвори вратата.

— Излизай! — кратко добави той. — И ръцете високо горе. Да ги виждам.

Джи Мак се огледа. Вляво бях аз, приклепнал до дясната предна врата. Държах взетия от колана му пистолет. Оказа се хай-пойнт, видя ми се като детска играчка в сравнение с моя колт. Беше си вечер за големи патлаци, ама кой да му каже на Джи Мак? Той пристъпи встрани от колата, по земята се посипаха още стъкла. Луис го завъртя с лекота, опря го на доджа, накара го да се разкрачи широко. Джи Мак усети нечии умели, леки ръце да го опипват навсякъде и в следващия миг забеляза онзи същия — дребния, дето изглеждаше бая къркан. Не можеше да повярва, че са го извозили толкова левашки.

Луис го потупа с цевта на своя хеклер и кох.

— Виж се само колко си тъп, а? — каза тихо. — Но сега ще ти дадем шанс да докажеш обратното. Обърни се бавно.

Джи Мак изпълни нареждането. Сега беше с лице към Луис и Ейнджъл. Вторият държеше неговия глок. Нещо му казваше, че никога вече няма да си го получи обратно. Всъщност в този миг той бе така близо до смъртта, капо никога в предишния си живот, само че откъде да го знае?

— Какво искате? — попита ги Джи Мак.

— Информация. Разкажи ни за жена на име Алис. Била е едно от твоите момичета.

— Няма я. И не зная къде е.

Луис го удари в лицето с пистолета, звукът не беше никак приятен. По-младият мъж се преви на две, ръцете притиснаха счупения нос, кръвта шурна на фонтанчета между пръстите.

— Да помниш една жена? — продължи ледено Луис. — Дошла при теб преди две нощи, питала те същото, дето и аз те питам? Да помниш какво ѝ направи?

Мина тежка секунда, Джи Мак с усилие кимна. Главата му висеше на гърдите, циментовата замазка на уличката и избилите през пукнатините бурени в краката червенееха от собствената му кръв.

— Виж, още дори не съм започнал истински да наказвам. Затова не запееш ли веднага, оттук на крака няма да излезеш. Разбираш ли?

Сега Луис вече говореше съвсем тихо, страховито.

— И най-лошото е, че няма да те убивам — продължи той. — Ще те осакатя, ще имаш ръце, дето нищо не държат, очи дето не виждат, уши, дето... крака и... Ясен ли съм?

Джи Мак кимна отново. Изобщо не се съмняваше, че този тип ще си изпълни заканите до дупка.

— Погледни ме! — нареди Луис.

Джи Мак отпусна ръце, повдигна очи към него. Долната му челюст висеше немощно, в очите му се четеше шок и неистов страх, зъбите бяха червени.

— Какво се случи на онова момиче?

Джи Мак заговори гъгниво, задавено. Гласът бе неясен заради счупения нос и кръвоизлива.

— При мен дойде един човек... рече, че добре ще заплати, ако му я намеря... нали беше изчезнала...

— Защо му е била нужна?

— Тя беше в една къща, при клиент на име Алън, и там имало нападение... Алън го убили, също и шофьора му. Алис беше там с едно друго момиче, Серета. Двете побягнаха, ама Серета свила нещо от къщата. Онези, убийците, го искаха...

Джи Мак се опита да преглътне част от кръвта, в същото време подсмръкна и се задави. Кръвотечението бе спряло, само фина нишка се точеше по устните и брадичката. Видимо го болеше, често примигаше.

— Виж, човече, тя беше наркоманка... — сега вече пледираше, но гласът каканижеше монотонно, сякаш той самин не вярва в онова, което говори на Луис. — Ужасно бе западнала... вече не можеше и стотарка да заработи... само в най-сполучлива вечер изкарваше... аз

така или иначе щях да я разкарвам... онзи рече нищо лошо няма да ѝ се случи, само като им каже нужното и...

— ... и ще я гръмнат. А ти ми казваш, че си му повярвал, така ли?

Джи Мак впери очи право в Луисовото лице. Изглежда, не загоряваше добре.

— Че какво значение има? — рече той, а аз изтръпнах.

За пръв път през дългите години, откакто го познавам, Луис май стигна до прага да загуби контрол върху себе си. Видях, че повдига пистолета, пръстът му заобира мекия спусък. Боже мой! Протегнах ръка, натиснах неговата надолу, кротко рекох:

— Убиеш ли го, нищо няма да научим.

Мускулите му са като от желязо, ръката продължи хода си нагоре, все едно кулокран натискам. И така няколко секунди, сетне се отдръпна, наведе оръжието.

— Името?

— Не ми каза никво име — зафъфли Джи Мак. — Беше дебел и грозен, смърдеше ужасно... само веднъж се видяхме с него...

— Дал ли ти е телефон? Или адрес за контакт?

— Другият, дето беше с него, ми даде... Строен, в синьо облечен. Той се върна, когато му казах къде е. Парите ми донесе, плати, нареди да си трая...

— Колко? — запита Луис. — За колко я продаде?

Джи Мак преглътна.

— Десет бона. Обещаха още десет, ако им кажа къде е Серета.

Отстъпих назад, гадно ми стана. Ако Луис иска да го убие, така да бъде. И без това негово си е възмездието.

— С нея сме една кръв — рече той.

— Не знаех... човече — захленчи Джи Мак. — Не знаех, честна дума! Мислех, че тя си няма никого. Мислех, че няма значение...

Луис го сграбчи за гърлото и заби пистолета в гърдите му. Лицето му се изкриви жестоко, от устата му излезе див, но задавен вопъл. Някъде дълбоко вътре от него се откъсна, може би оттам, където се крият цялата му човешка любов и лоялност, някак разделени от немалкото сътворени злини.

— Недей! — изплака сводникът. — Моля те, недей! Зная още, още ще ви кажа...

Вече ридаеше неудържимо, а Луис доближи лице до неговото. Така близко, че цялото се изпръска със ситни капчици кръв.

— Казвай!

— Проследих онзи, след като ми плати... Исках да науча къде мога да го намеря по всяко време... значи потрябва ли ми...

— Значи в случай че дойдат ченгетата да им го продадеш и на тях, своята кожа мръсна да спасиш, нали?

— Да, човече, да, както кажеш!

— И?

— Пусни ме... — изтърси Джи Мак просто ей така, чак се удивих. — Аз ще ти кажа, а ти ще ме пуснеш...

— Ебаваш се с мен, а!?

— Слушай, човече, аз постъпих лошо, много кофти, знам, но никога не съм я бил, ръка не съм й вдигал. Ти с някои други трябва да говориш за това, дето ѝ се е случило. Ще ти кажа къде можеш да ги намериш, само ме пусни да си ходя. Ще се махна от този град, повече тук няма да ме видиш. Ей ти на, честен кръст, кълна ти се!

— Сделка ще ми правиш, а? С допрян в сърцето пистолет?

Този път се обади Ейнджъл.

— Не знаем със сигурност дали е мъртва — дипломатично рече той. — Все още може би има шанс да я намерим жива.

Луис извърна очи към мен. Щом Ейнджъл играе доброто ченге, а Луис — лошото, то значи моята роля е нещо по средата. В същото време убие ли Луис Джи Мак, нещата при мен ще се влошат. Изобщо не се и съмнявах, че Маки и Дън ще ме навестят незабавно, а аз алиби нямах. И откъде? В най-добрия случай може да се размине с неудобни въпроси и отваряне на стари рани, но и такава опция бих предпочел да избегна.

— Според мен най-добре е да го изслушаш. Сетне ще намерим онзи или онези, за които става дума. Ако се окаже, че нашето приятелче тук лъже, е, тогава ще си получи заслуженото — тоест каквото ти решиш.

Луис се замисли и това отне малко време. Животът на Джи Мак направо на косъм висеше и той отлично го разбираше. Накрая Луис свали оръжието и отстъпи крачка назад.

— Къде се намира въпросният тип?

— Проследих го до адрес край Бедфорд.

Луис кимна.

— Добре, май си откупи още няколко часа живот — рече той неопределено.

* * *

Гарсия наблюдаваше четиримата от импровизираното скривалище зад голяма кофа за боклук. Вярваше абсолютно във всичко, което му бе казал Брайтуел по-рано. Сигурен бе, че ще получи обещаните от него възнаграждения. Вече носеше тайния знак на китката, за да бъде разпознаван от другите като него, но за разлика от Брайтуел бе прост, обикновен боец — участник в голямата война, която се водеше. Брайтуел също имаше подобно клеймо на ръката и макар то да бе далеч по-старо от неговото, мястото имаше вид на незаздравяла рана. Всъщност застане ли до Брайтуел, Гарсия често долавяше миризма на изгорена плът. Невинаги обаче, само когато излъчващата се от дебелия отблъскваща воня бе по-слаба.

Гарсия не можеше да знае със сигурност дали името му наистина е Брайтуел. Но истината бе, че и пет пари не даваше така ли е или не. Вярваше на дебелия мъж, благодарен бе, че се е спрял на него, че го бе отвел в големия град. При това му бе намерил работа и място, където на воля да задоволява влеченията си. Сега изпитваше съмнения дали е най-разумно да не се намесват. Може би трябваше да го направят веднага, още щом като забелязаха тримата мъже да приближават автомобила на Джи Мак. Но бе само изпълнител и си знаеше мястото. Не биваше да прави нищо, преди да получи съответната команда от Брайтуел. За съжаление оказа се, че малко са закъснели. Няколко минути по-рано да бяха дошли и сводникът щеше да е мъртъв, така и щяха да го намерят онези непознати мъже.

Гарсия ясно видя как двама от онези хванаха Джи Мак за ръцете и го отведоха от колата. Третият, облечен в черно яке, се нареди да ги последва, но се спря и внимателно огледа уличката. Погледът му се плъзна по терена, задържа се за миг върху сенките, където бе Гарсия, сетне продължи по-нататък — по околните сгради с мръсните прозорци и разнебитените метални стълбища на противопожарните изходи. Главата му бавно се извъртя, покри цялата околност, после

третият закрачи след вече излизащите от уличката негови другари. Само че вървеше заднешком, очите му продължаваха да шарят по сенките и прозорците, сякаш усещаше нечие злокобно, враждебно присъствие.

* * *

Брайтуел бе решил да ги убие. Ще ги проследи тези четиримата, сетне с Гарсия ще ги изколят и ще скрият труповете на подходящо място. Не се боеше от тях, дори и от високия чернокож не го беше страх, въпреки че онзи се движеше като рис и имаше смъртоносно излъчване. Работата трябваше да бъде свършена бързо, сръчно и чисто, тогава последствията щяха да бъдат минимални.

Сега Брайтуел стоеше в силно замърсения коридор на четвъртия етаж в жилищна сграда, недалеч от противопожарния изход, встрани от който имаше гледащ към уличката прозорец с пожълтяло от нечистотии стъкло. Беше взел нужните предпазни мерки да повреди ключа на мигащото флуоресцентно осветление в случай че някой случайно би пожелал да го запали. Тъкмо щеше да отстъпи от мястото си, когато белият мъж в черното кожено яке обърна лице и се загледа в неговата посока. Докато онези се разправяха с Джи Мак, бе стоял с гръб към Брайтуел, а сега очите му зашариха по сградите и за миг му се стори, че погледите им се срещат. И в същия този миг скритият в тъмното наблюдател усети необичайно свиване в гърлото. Пристъпи още и още малко към прозореца, а дясната му ръка инстинктивно излезе напред и опипа стъклото, върховете на пръстите му насочени право в силуета на онзи долу. Спомени проблеснаха в паметта му. Огнени сенки, проблясъци на обърнати наопаки в падението фигури, стремглаво политане надолу, пламъци, отчаяние, гняв.

Спомени за предателство.

Сега мъжът на уличката долу тръгна назад, но без да обръща гръб, сякаш също усещаше враждебното присъствие — едновременно незнайно, но и познато. Очите му не се отделяха от прозорците на къщите, сякаш търсят движение, някакъв сигнал за източника на онова, което усеща в себе си. След малко излезе от обсега на погледа му, но болезнено дебелият мъж дори не се и помръдна. Изведнъж

затвори очи и изпусна продължително накъсан стон на облекчение, а мислите за смърт и убийство напуснаха съзнанието му. Дадено му бе да види онова, отбягвало му вече така незапомнено дълго. Напълно неочаквано и радостно събитие. Отдавна търсено откровение.

Най-сетне те намерихме, говореше глас в него.

Открихме те.

ГЛАВА СЕДМА

Вървах по уличката към края ѝ и се опитвах да разпозная онова особено усещане, което получавах, докато гледах в прозорците. Изпитах нещо подобно още в мига, когато застанахме край колата на Джи Мак. Сетивата ми подаваха определен сигнал: някой те наблюдава. Само че така и не успях да забележа никакви видими следи от чуждо присъствие. Наоколо се редяха стари къщи от кафяв камък, складове, порутени жилища и във всяка една от тях би могло да има стаен наблюдател, може би чисто и просто любопитен местен човек, може би някоя проститутка с клиента си на път към тукашен апартамент за по-люксово обслужване. Видели някакви мъже да измъкват друг мъж от кола и се спрели да погледат поредната нощна разправа. Само че такъв тип хора не биха имали толкова особено излъчване, нито биха си губили времето. За тях то е пари, женската плът — не търпящо отлагане удоволствие.

Но когато Ейнджъл и Луис поведоха Джи Мак, а аз огледах прозорците за сетен път, тогава усещането се промени и превърна в отдавна познатия ми бодеж ниско в основата на тила. Стар сигнал за опасност, за болка, за скверна, недобра вест. Усещах смут, може би изненада и раздвижване в нощта, като от далечен взрив, чиято ударна вълна сега бавно, но упорито се разпространява към мен. Сякаш голяма сила се движи към мен, тогава в съзнанието ми възникна и странен образ — въздухът блесна и затрептя в сияен кръг, който се разтваря и насочва към мен, а по пътя си гори безмилостно — изпепелявайки всичко, що му се изпречи. Сетне видението се разсея, но вниманието ми само се насочи към определен прозорец. Беше на четвъртия етаж на стара, градена с кафеникав камък къща, току до противопожарен изход, водещ към ръждиво, запуснато метално стълбище. Прозорецът тъмнееше, но за миг ми се стори, че различавам движение по стъклото, черна сянка, която внезапно посивя в центъра.

* * *

В съзнанието ми нахлуват отдавна забравени неща, смътни спомени, еднакво чужди, но и познати, завладяват ме, още нещо напират да излезе дълбоко вътре от мен. Усещам ги там, пъплят като червеи под заледена земя, като паразити под кожата, отчаяно се опитват да намерят пътя навън, да познаят живителната сила на светлината. Чувам ужасен рев и грохот, сякаш множество гласове вият в спонтанно единна ярост и болка, в отчаяние и безумие, в гневен протест. Виждам падащи в агония силуети, сгромолясващи се от огромна висота, въртят, извиват се в провала и черен мрак, мощните им крясъци се извисяват и глъхнат, сетне чезнат в тъмата надолу. И аз съм сред тях, разлюлян и разбит, сред блъскащите се в мен братя, сред махащи в ужас ръце и крака, сред техните удари и разпарящи плътта нокти в отчаяни опити да спрат падението. Страх трепти в мен, разкъсва ме и ме убива, страх и разкаяние. Но повече от всичко в мен гори страховито усещане за непоправима загуба. Съзнавам, че ми е отнето нещо неизмеримо, свещено скъпо и никога вече няма да ми бъде дадено.

А ние горим. Изгаряме в пламъци.

* * *

И тогава това полузабравено, може би полувъобразено минало, тези фантазии на напрегнатия ми мозък се сляха с реалната загуба, а болката ме върна към смъртта на съпругата и дъщеря ми, към ужасната пустота, която оставиха в мен, след като си отидоха завинаги. И все пак парливата мъка, завладяла ме в нощта, когато ми ги отнеха, самоунищожителната скръб, която последва, изглеждаха слаби в сравнение с това току-що забушувало в мен чувство. Стъпките на приятелите ми постепенно се отдалечаваха и заглъхваха, протестите на човека, който водеха помежду себе си — също. Оставаше далечният рев, пустотата, мимолетната фигура зад прозоречното стъкло, сякаш протегнала към мен ръце. Нещо хладно докосна бузата ми, напомняше нежелана милувка на някога обичан, но сетне отхвърлен човек. Отскочих като опарен, но побързах да си кажа, че реакциите ми са преувеличени, дължат се на превъзбуденост. Може би и на игра на въображението ми, което е създало онзи скрит зад прозореца образ.

Сетне усетих нещо по-друго. Онази излъчваща се отгоре изненада сякаш мутира в многостранна омраза, помислих, че едва ли някога съм бил така близо до толкова могъща ярост. Поривът да хукна по стълбите нагоре към четвъртия етаж на къщата се стопи мигом, като захапан от ярко слънце сняг. Понечих да хукна, да бягам и да се скрия някъде. Да се превъплътя в нещо друго, нейде далече, далече, да се скрия зад нова самоличност и да се спотайвам, за да не ме намерят.

Те.

Той.

То.

Откъде зная всички тези неща?

И докато се отдалечавах бавно, вървейки по стъпките на Ейнджъл и Луис в посока главните улици, чух глас. Глас, който някога е бил и мой, произнесе думи, които не разбрах. Рече:

Ти си намерен.

Открихме те.

* * *

Настигнах ги бързо, Луис вече седеше на волана на неговия лексъс. Ейнджъл бе отзад с Джи Мак, а той се бе свил и привел, мълчеше намусено и тихо подсмърчаше през счупения си нос. Преди да седна до Луис, извадих белезници от джоба на сакото, закопчах дясната китка на сводника за дръжката на задната лява врата. Направих го по най-неудобния за него начин — притисната към стомаха, ръката минаваше неудобно пред тялото му. Така трудно би създаде проблеми на Ейнджъл. Сетне потеглихме за Бруклин. След малко Луис хвърли кос поглед към мен.

— Забави се. Там всичко наред ли беше?

Извърнах се към Джи Мак, но той изглеждаше потънал в собствената си болка и унижение.

— Имах чувството, че някой ни наблюдава — казах му тихо. — Като че ни дебне. В една от къщите на горен етаж определено имаше присъствие.

— Ако е вярно, тогава и долу, на самата улица, е трябвало да има още някой. Мислиш, че са били там заради онзи говньо отзад ли?

— Може би да, но ние сме ги преварили.

— Значи сега знаят за нас?

— Допускам, че са знаели още отпреди. Иначе защо ще вървят след нашия човек? Изглежда са решили да заличават следите.

Луис се загледа в огледалото за задно виждане, но трафикът бе така наситен, че трудно бе да се каже дали ни следят. Всъщност едва ли имаше голямо значение. Логиката говореше, че е така, а ние трябваше просто да изчакаме развитието на нещата.

— Хей, мисля си, че имаш да ни казваш още неща — обърнах се към Джи Мак.

— Онзи човек в синьо дойде, плати ми, рече да не задавам въпроси, защото... Това е всичко, което зная по въпроса.

— А те как възнамерявах да се доберат до нея?

— Нали обяснявам — каза, че нямало нужда да зная.

— Ти за твоите момичета си използвал професионален гарант на име Еди Тейджър.

— Мамка му, не е така. Ченгетата в повечето случаи налагат глоби и наказания. Стигне ли до сериозна бея, говоря с жените, увещавам, уреждам си ги някак сам. Нямам благотворителни пари да плащам на гаранти.

— На бас се ловя, че най-щедро им даваш „заеми“, а те после ти ги връщат с лихви, а? Влизаш им в положението, нали?

— Такъв си е бизнесът. Нищо не е безплатно на този свят.

— А когато арестувах Алис, какво направи?

Премълча. Зашлевих го веднъж силно през раненото лице.

— Отговаряй!

— Обадох се на онзи номер, дето ми дадох.

— Мобилен?

— Да.

— Пазиш ли номера?

— Помня го, пич.

По устните му бе избила кръв. Плюеше я на пода, изкашля се и каза номера цифра по цифра. Извадих моя телефон, въведох го, а за всеки случай си го записах и в тефтерчето. Знаех, че едва ли ще ни доведе до сериозна следа. Онези очевидно не бяха леваци, значи отдавна са изхвърлили телефона. Веднага щом са се докопали до момичето.

— Алис къде си държеше личните вещи? — попитах отново.

— Разреших ѝ част от тях да остави в моя апартамент: гримове, бельо, такива работи, иначе тя повечето време живееше при Серета. Тя държеше стая на „Уестчестър“. Иначе аз постоянно дрогирана курва не бих държал при другите жени.

Изтърси думата „курва“ и уплашено погледна към Луис. Последният гледаше напред и поне видимо не реагира. Наближавахме мястото, където бях оставил моята кола. Там слязох и с нея потеглих след тях.

* * *

Също както Пойнт, така и Уилямсбърг е бил някога район, заселен с част от най-богатите хора в САЩ с големи домове, имения, частни клубове, бирарии на открито сред китни градини. Там едни до други живели милионерски семейства като Вандербилт и Уитни, строели на воля пищни сгради, басейни, частни пътища, и то недалеч от захарните рафинерии и дестилационните фабрики, корабостроителниците и леярните, така че задуха ли вятърът в погрешна посока, и на богатите им замирисвало.

В началото на миналия век нещата се променили. С построяването на едноименния мост Уилямсбърг престанал да бъде любимото кътче на богатите. Там нахлули тълпи имигранти — поляци, руснаци, латвийци, италианци, — спасявайки се от пренаселените бордеи на Лоуър Ийст Сайд. Като гъби след дъжд никнели типичните евтини, строени с кафеникав камък къщи и жилищни блокове. Сетне дошли и евреите — през 30-те и 40-те години. Те се заселили главно в Саутсайд, а с тях и другите от сектите, хасидите от Румъния и Унгария, дето все още се събират в квартала североизточно от бруклинската корабостроителница.

Нортсайд бил малко по-различен. По-моден, по-бохемски, първата спирка на влака от Манхатън била на „Бедфорд Авеню“, а това означавало лесно, удобно придвижване, съответно цените на недвижимите имоти скачали често. Въпреки това обаче трябвало е да мине известно време, че районът наистина да стане привлекателен за хората с много пари. А старият му облик и традиции не се предавали,

просто не били готови да си отидат току-така. Прочутата нортсайдска аптека на „Бедфорд“ не се отказвала от старото си име „Фармация“, плод-зеленчуковия магазин „При Едуин“ настойчиво продължавал да продава полската бира „Zywiec“, старите неоновы реклами упорито си стояли, макар че техниката вървяла напред, а месният пазар запазил прочутото име „Polska-Masama“. Стояли си и старите деликатесни магазини, фризьорските салони, железарският магазин „Майкс Нортстар“. Появили се и нови, като малкото кафене на име „Редс“, дето продавало използвани книги и алтернативни списания, а старите стълбове с уличните фенери били все така нашарени с обяви за квартири и тавански помещения за художнически ателиета.

Завих вдясно на Десета, тъкмо при ресторант-бирхалето „Реймъндс“. Старата дървена табела с бутилката бира и плешката месо си висеше все така над вратата. Една пресечка по-нататък минах край голяма складова сграда, все още носеща белезите на бивша пивоварна, защото тъкмо тук някога е било сърцето на нюйоркската бирена промишленост. Зданието бе пететажно, здраво нашарено с графити от всякакъв вид и калибър. По средата на източната фасада минаваше противопожарна стълба, а под прозорците на най-горния етаж висеше надпис: „Живееш ли тук, значи вече си у дома.“ Някой бе зачертал „у дома“ и бе написал „поляк“. Отдолу имаше и телефонен номер. Прозорците бяха тъмни. Видях, че Луис направи пълна обиколка на карето между двойките успоредни преки, сетне спря на Единайсета. Заковах зад него, слязох. Той бе се извърнал назад, говореше с Джи Мак.

— Сигурен ли си, че е тук? — питаше го точно в мига, когато се наведох към прозореца.

— Да, сигурен съм.

— Излъжеш ли, пак ще те боли.

Джи Мак се опита да устои на Луисовия поглед, но не успя, сведе очи.

— Зная.

Луис се обърна към Ейнджъл.

— Слез. Наглеждайте мястото двамата. Аз момчето тук някъде ще го разтоваря.

Какво можех да кажа? Джи Мак изглеждаше още по-уплашен. И си имаше пълно право.

— Хей, човече, всичко, дето зная, ти го казах... — боязливо протестира той, а гласът му потрепваше, устните също, току ще се разплаче.

Луис не му обърна внимание. Сетне ме погледна и процеди:

— Няма да го убивам, не се бой.

Кимнах.

Ейнджъл излезе от автомобила, внимателно пристъпихме в сенките. Луис потегли с Джи Мак.

Настоящето е много нестабилно, крехко, земята под краката ни тънка и опасна. Под връхната ѝ кора е разположен лабиринтът на миналото, шуплеста структура, цяла мрежа, създадена от слоевете на дни и години. Там лежат заровени спомените, изчакват мига, когато тънкото покритие над тях се пропука и заличи разликите между онова, което е било, и това, което е сега. Има живот там долу, в онзи порест кух свят, а сега Брайтуел му носеше вест за откритието си. Всичко се бе променило, налагаше се да бъдат съставени нови планове. Обади се на най-тайния номер и докато сънният глас му отговаряше, съзря подобие на бяла сламка — Божият знак трептеше в мрака.

— Показаха се прекалено бързи — рече той. — Хванаха го, сега са в движение. Но излезе нещо много интересно...

* * *

Луис паркира зад магазин за китайска храна — близо до прозорчето за продажби на автомобилисти. Бяха съвсем близо до медицинския център „Удхил“ на Бродуей. Подхвърли на Джи Мак ключето за белезниците, безмълвно изчака онзи да си освободи ръката, сетне отвори вратата и отстъпи, за да го пусне да излезе.

— Лягай по корем.

— Моля те, човече...

— Лягай долу.

Джи Мак падна на колене, огледа се трагично, сетне се изпъна в цял ръст на земята.

— Разпери ръцете и краката.

— Съжалявам... — изхълца Джи Мак, лицето му разкривено от страх. — Повярвай ми, извинявай...

Главата му бе извърната на едната страна, за да може да вижда Луис. Разплака се горко в мига, докато Луис поставяше заглушителя на неголемия резервен пистолет, който винаги носи за подобни случаи.

— Сега ти вярвам, че съжالياваш. Усещам го в гласа ти.

— Моля ти се... — ридаше Джи Мак, а от устните му течеше примесена с лиги кръв.

— Ето го и последния ти шанс. Всичко ли каза?

— Да, да! Друго не зная. Кълна ти се, човече!

— Ти десняк ли си?

— Какво?

— Питам десняк ли си?

— Да.

— Значи с дясната ръка си ударил онази жена?

— Аз такава... не съм иск...

Луис хвърли бърз поглед наоколо, за да се увери, че няма никой, сетне стреля веднъж в дясната длан. Джи Мак изпищя, затупа с ранената ръка по бетонираната алея, сякаш да отхвърли болката. Луис отстъпи назад две крачки, стреля още веднъж в десния му глезен.

Джи Мак заскърца със зъби, притисна чело в бетона, но агонията бе прекалено голяма. Повдигна ранената ръка, опря се с лявата на земята и седна, вперил неистови очи в ранения крак.

— Сега не можеш да отидеш прекалено далеч, в случай че пак ми потрябваш — рече Луис, повдигна пистолета и го насочи в лицето му. — Да знаеш, че извади късмет. Не го забравяй това. И се моли Алис жива да я намеря.

Отпусна пистолета и закрачи към колата.

— Болницата е от отсрещната страна на улицата — рече през рамо, качи се и замина.

* * *

Като изключим пожарникарската стълба, сградата, изглежда, имаше само един-единствен вход-изход и това бе голяма метална врата откъм „Бери“. Нямахте звънци, домофон, нито имена на живеещи.

— Мислиш, че не лъже ли? — попита Ейнджъл току-що завърналия се Луис.

Не посмях да го запитам за Джи Мак.

— Не. Не лъже — отвърна той. — Хайде, отваряй.

Думите бяха отправени към Ейнджъл. А Луис и аз заехме позиции на двата противоположни ъгъла на зданието, за да следим съседните улици и движението, докато Ейнджъл се оправя с бравата. Отне му цели пет минути, което бе ужасно много време за неговите възможности.

— Това старите ключалки са голяма работа — рече той вместо обяснение.

Вмъкнахме се вътре, тихо затворихме след себе си. Първият етаж бе просторно отворено помещение, всъщност цех, където някога са били инсталирани ферментационните съдове с достатъчно добавъчно място за големи метални бирени бъчви и достъп на транспортиращите камиони през високи метални плъзгащи се врати. Тях, разбира се, отдавна ги нямаше, бяха демонтирани, а отворите зазидани с едри промишлени тухли. Асансьор нямаше. Следващите три етажа приличаха на първия — предимно отворени помещения без преградни стени. Тук очевидно не живееше никой.

Най-горният бе доста по-различен. Някой бе направил неуспешен опит да раздели пространството на апартаменти и за целта бяха издигнати стени. Изглеждаше обаче, че по някаква си причина се бе отказал, защото работата бе изоставена почти на средата. Преградни тухлени стени наистина имаше, но повечето нямаха дограма с врати, виждаха се зеещи празни помещения. Изглежда е било планирано да има общо пет или шест апартамента, но напълно бе завършен само един. Поставена му бе врата, зелена на цвят, на нея нямаше надпис или табелка с име, нито каквато и да е друга маркировка, но изглеждаше достатъчно здрава и със сериозни ключалки. Застанах отляво, Ейнджъл и Луис се изтеглиха вдясно. Почуках два пъти, отдръпнах се, залепих гръб на стената встрани. Отговор не се получи. Отново опитах, резултатът бе същият. Оставаха ни две възможности, но нито една от тях не ми харесваше. Да разбием вратата или Ейнджъл да отвори двойната ключалка с инструментариума си на бивш елитен крадец. При което рискуваше някой спотаил се вътре юнак да му пробие главата с куршум.

Избора си го направи той сам. Клекна на коляно пред вратата, удобно разположи комплекта специализирани уреди пред себе си на

пода и започна работа. По едно време подаде инструмент на Луис и му показа какво да прави. Работеха максимално тихо, съсредоточено, опитвайки се да бъдат минимална мишена. Вятър работа, имаше ли вътре някой въоръжен, пиши ги... Стори ми се, че мина ужасно много време, но вероятно нямаше дори и цяла минута. Ключалките изщракаха, Ейнджъл внимателно побутна вратата.

Влязохме. Отляво бе разположена кухничка бокс. На плота в картонени съдове седяха останки от купена готова храна. В хладилника намерих сметана, според опаковката имаше годност още цели три дни. Входният коридор водеше до подобие на гостна с голямо канапе, фотьойл, телевизор и видеокасетофон. По-нататък, също вляво, бе спалня — по-малката от общо две. Леглото бе оправено отгоре-отгоре, на стол пред прозореца бяха захвърлени дреха или две, отдолу — чифт боти. Ейнджъл ме прикриваше, докато отварях вратата на дрешника, но там намерих само евтини панталони и ризи на телени закачалки.

В същия миг някой тихичко подсвирна. Луис стоеше в коридора пред втората спалня, леко побутвайки вратата с дулото на пистолета, а тялото му закриваше отвора. Пристъпи встрани, тогава видяхме какво има вътре.

Подобие на свети мощи — или нещо като атрибут от езическо светилище.

ЧАСТ ТРЕТА

*Не ще ни победи Той теб и мен;
не може и да ни погуби;
промяна ще очига в Духовете
вечни наши,
изправи ли се срещу нас,
във бран ще срещнем меч със
меч...*

Лорд
Байрон, „Небе
и земя:
Мистерия“
(1821)

ГЛАВА ОСМА

Градецът Седлиц е на около четирийсет мили от Прага. Навремето отегченият пътешественик, допълнително разочарован и от безинтересните предградия, вероятно не би склонил дори и за малко да спре тук, а би продължил към недалечния и много по-известен град Кутна Хора. Растейки, на практика последният постепенно приобщавал Седлиц, превръщайки го почти в част от себе си. Да, но невинаги е било така, защото тази част от старото кралство Бохемия е била в Средновековието един от най-благогатните източници на сребро в света. Някъде към края на тринайсети век тук добивали една трета от нужното на Европа сребро, иначе местните сечели сребърни монети още през десети век. Среброто привличало мнозина като магнит, превръщало района в сериозен съперник на икономическото и политическото могъщество на Прага. Отвсякъде тук се стичали авантюристи, интриганти, търговци и занаятчии. А има ли власт и мощ някъде, там неизбежно се появяват и представители на единствената Сила, която стои над всички други. Където има богатства, там е и Църквата.

Първият цистерциански манастир бил основан в Седлиц през 1142 г. от Мирослав Симбургски. Монасите дошли от Валдсасенското абатство в Горния Палатинат, привлечени от залежите на сребърна руда, докато Валдсасенското било едно от свързаните с добива на руди семейства Моримонски манастири. За тяхна си чест цистерцианците имали доста прагматично отношение към богатството и натрупването му. И вероятно самият Господ Бог е гледал благосклонно на тяхното трудолюбие, защото именно към края на тринайсети век сребърна руда била открита и в землищата на първия им манастир, а влиянието на ордена започнало бързо да нараства. За беда Божието внимание, изглежда, се отклонило към други места, защото в самия край на века манастирът бил разрушен от враждебно настроени и зли люде. Бил възстановен, но само за да бъде отново и отново опожаряван и опустошаван, а този процес достигнал кулминация в един истински

погром през 1421 г., когато го сринали до основи. Това нападение белязало и началната поява на Вярващите.

* * *

Седлиц, Бохемия

21 април 1421 г.

Глъчката на битката постепенно затихваше. Манастирските стени вече не се тресяха ужасяващо под външния напън. Малко по малко ветрецът разсейваше финия сив прах, дето падаше на подобни на кълба сивкав дим талази и се стелеше по белите раса на монасите, лепеше се по тонзурите им, превръщайки младите в стари, а възрастните в още по-възрастни. На юг все така пламтяха далечни огньовете, а редиците с телата на мъртвите зад гробищната врата ставаха все по-дълги. Но нападателите отвън не си отиваха, стояха на място, железните им редици притихнали, навъсени, изчакващи. Вонята ставаше нетърпима, но пък монасите отдавна бяха привикнали с нея — след дълги години общение със смъртта. Защото гробниците бяха препълнени с кости, подредени досущ дърва за горене, а гробовете постоянно променяха съдържанието си. Изравяха старите тленни останки, те отиваха в костницата, на освободените места погребваха новите мъртъвци в постоянен цикъл на тленност в движение — заравяне, разпад и отново поява на белия свят. А задухаше ли вятърът откъм изток, към вонята на гниещата плът се прибавяха отровните пари на разтопена руда. Тогава принудените да работят на открито дълго и мъчително кашляха, раздирайки гърди и плюейки кръв, а пръските ѝ изпъкваха по белите роби.

Игуменът на Седлиц стоеше на прага на килията си, в сянката на голямата манастирска църква. Бе наследник на прочутия абат Хайденрайх, дипломат и кралски съветник, починал преди век, но успял да превърне манастира в център с влияние, власт и богатство. За целта му бяха помогнали намерените на манастирските земи залежи на сребърна руда. Така поверената му институция натрупа голямо имане, но докато той я управляваше, монасите никога не забравяха дълга си към низвергнатите и бедстващи Божи чада. И не мина много време от разработването на залежите, на видно място бе построена болница,

край нея се извиси голяма катедрала, покрай миньорските селища под ръководството на Хайденрайх изникнаха множество параклиси. Монасите благославяха новородените, погребваха мъртвите, нямаше критики, нямаше оплаквания. Каква ирония само се оказа заложена в Хайденрайховите успехи, казваше си в този миг игуменът, именно в неговите напредничави и богоугодни дела се крият зародишите на днешните ни нещастия.

Защото именно богатствата на манастира и землищата наоколо като магнит привличаха какви ли не сили, на първо място католическите и техния тогавашен лидер немския император Сигизмунд, още свещен западен император и претендент за трона на Бохемия. Тежковъоръжените му армии се бяха появили преди време, бяха се разположили в лагери около Кутна Хора и усилията на игумена някак да ги отдалечи от манастира и да утоли апетитите им дълго се бяха оказвали еднакво несполучливи. Прочутите къде ли не богатства на Седлиц бяха огромно изкушение за всички, а от Прага вече на няколко пъти идваха братя от Картузианския орден да молят за убежище. Техният манастир бе разрушен още преди няколко години по време на набезите след смъртта на крал Венцеслав IV. Сега и над Седлиц отново бе надвиснала голяма опасност, разрушението му изглеждаше неизбежно; настървени за плячка, нападателите нямаха друга цел, освен да грабят.

Всъщност началото на тези събития се криеше в екзекуцията на реформатора Ян Хус, изгорения на клада проповедник и идеолог на чешката Реформация. Игуменът познаваше Хус още навремето, като ръкоположен магистър в Пражкия университет, където бе станал декан на философския факултет, по-късно и ректор. Беше останал силно впечатлен от пламенното му слово. И все пак реформистките му уклони се бяха оказали опасни, така мислеше поне днес игуменът. През 1402 г. Хус бе поел поста на първи проповедник във Витлеемската църква в Прага, основана може би десетилетие преди той самият да оглави реформисткото движение — още една голяма грешка в очите на игумена. Но Хус все пак бе личен изповедник на кралицата и по онова време само глупак би се осмелил да го напада. Във всеки случай в онзи исторически момент бяха възникнали и други проблеми, дори по-належащи, тревожни и будещи размисъл, сред които не на последно място все по-растящите сблъсъци и претенции на

трима различни папи: Йоан XXIII от италианска страна, принуден да бяга от Рим и да търси спасение в Германия; Григорий XXII от френска страна и Бенедикт XIII от испанска страна. Последните двама бяха вече детронирани като първосвещеници, но отказваха да приемат факта. Църквата изживяваше огромна, почти безпрецедентна криза и настояванията на Хус Светото писание да бъде проповядвано на чешки, а не на латински, големите служби да се водят също на чешки, Библията да бъде преведена неизбежно доведоха до официалното му заклеймяване като еретик. Още повече го нападаха заради това, че е последовател на прочутия английски богослов Уиклиф, докато накрая непочтеният Йоан XXIII го нарече Антихрист — позиция, с която нашият игумен не бе особено съгласен, поне в душата си и пред собствената си съвест. Така или иначе последвалото събитие не го изненада: Хус бе отлъчен от Светата църква.

Призован от самия Сигизмунд да се представи пред Събора в германския град Констанц през 1414 г. и там да изложи своите идеи, реформаторът се яви само за да попадне в затвора и да бъде осъден за ерес. Отказа да се покае и през 1415 г. го отвели на Дяволския трон, всъщност мястото на екзекуцията му в една ливада. Съблекли го гол, завързали ръцете и краката му за кол с мокри въжета, врата му приковали с верига, излели отгоре му летливо масло, до шията го затрупали със съчки и слама. Половин час бил нужен пламъците да се разгорят, огънят да прихване. Но историческата истина е, че Хус е починал вследствие на задушаването от лютивия черен дим. Сетне накъсали тялото му на парчета, начупили костите, а сърцето му изпекли на огъня. Останките изгорили в пещ, прахта изхвърлили в разпорения търбух на заклано кастрирано биче, което хвърлили в Рейн.

Игуменът бе свидетел на тези събития, макар и от разстояние. Знаеше, че всичко станало преля чашата за привържениците на Хус в Бохемия — хуситите, както ги наричат и до днес. В огромното си мнозинство те се заклеха да защитават учението му до последна капка кръв. Сетне срещу тях бе обявен кръстоносен поход и Сигизмунд изпрати в Бохемия армия от 20 000 тежковъоръжени воители, за да ги вразуми и потуши недоволството им, което междувременно прерасна във въстание. Предвождани от Ян Жижка, безсмъртния в сказанията от онова време едноок рицар, хуситите обаче разгромиха Сигизмундовите сили. Жижка е легенда и до ден-днешен: различни писмени източници

твърдят, че превръщал конските каруци в бойни колесници, а бойците си наричал Божи воители.

Но докато Сигизмунд близел раните и обмислял следващия си ход, нещата поеха нова насока и се стигна до сключване на споразумение за мир. В Бохемия хуситите призоваха всички да приемат Четирите им догми на вярата, които наред с други неща предполагат духовенството доброволно да се откаже от богатства, имоти и светска власт — нещо, с което нашият игумен не можеше да се съгласи изцяло. А несъгласните с догмите нямаше да бъдат пощадени. Тогава хуситски войски се появиха и в Седлиц и обкръжиха манастира. Същия ден гражданството на Кутна Хора масово се стече пред обителта да моли за пощада, тъй като бе добре известно, че навремето последователи на Ян Хус в града бяха хвърляни живи в шахтите на мините. Гражданите се бояха, че ще има кървава отплата, и затова раболепно паднаха на колене пред въоръжените хусити, молейки за прощка и милост. Игуменът слушаше от килията си, когато двете страни заедно запяха Те Деум — благодарствения хвалебен химн „Тебе, Господи, славим!“ — в знак на примирие, а вътрешно се отвращаваше от лицемерието на жеста. Защото знаеше: хуситите няма да нападат и ограбват Кутна Хора — мините и монетните дворове са прекалено ценни, там са и повечето от ресурсите, нападателите просто ще си ги присвоят. И двете страни се преструваха, игуменът отлично съзнаваше, че няма да мине много време и те отново ще се хванат гуша за гуша в грозно единоборство за голямото богатство на града.

Сетне хуситите се изтеглиха на известно разстояние от манастира, разположиха лагери, а когато се смрачи, запалиха и огньовете. Игуменът знаеше, че рано или късно те неминуемо ще нападнат обителта и сред стените ѝ няма да оставят никого жив. Мъчеха го гняв и съжаление, защото истински обичаше своя манастир. Бе един от неговите основатели и строители, всеки положен на мястото си манастирски камък носеше за него особен смисъл. Параклисите, голямата църква, олтарите — тези места за молитва и размисъл бяха пропити с чиста и свята духовност. Строгийт им аскетизъм бе постоянно предупреждение срещу слабостта на духа и отклоненията от молитва и Вяра. Манастирската църква, най-голямата по тези места, бе построена във формата на латински кръст в изящна хармония с околната природа, най-вече долината на местната река, тъй като

основната ѝ ос или долното рамо на кръста ориентираха олтара и пространството пред него в посока на речното течение, а не на изток. В същото време църквата представляваше усложнен вариант на подготвените от основателя на ордена Бернар от Клерво оригинални планове и затова в себе си носеше още и любовта му към музиката. Тази любов се изразяваше най-вече във вяра в мистиката на цифрите на базата на Свети-Августиновата теория на музиката и приложението ѝ в пропорциите на една сграда. Изчистената форма и равновесието са израз на свещената хармония и затова на практика манастирската църква „Успение Богородично и Св. Йоан Кръстител“ бе прекрасен, безгласен химн в прослава на единствения Бог; всяка колона в нея — безмълвна нота, всяка изящна арка — Те Деум.

Сега обаче тази чудесна сграда бе заплашена от пълно разрушение, макар че в своята простота и отсъствие на ненужни украси тя символизираше именно онези идеи и качества, които реформистите би трябвало да ценят най-високо. Продължавайки да мисли за предстоящите нещастия и без да съзнава какво в действителност прави, игуменът провря ръка в гънките на своето расо и от вътрешен джоб извади малък камък. Затворено веќе в него, вкаменено сякаш от погледа на Василиск, се намираше мъничко същество, непознато на игумена — не приличаше на нито една земна твар, било тя пълзяща по земната повърхност, било обитаваща моретата. Далечно напомняше за охлюв, само че черупката бе по-голяма, а спиралата ѝ — по-гъста. Беше му подарък от един от манастирските работници, този богоугоден човечец го зърнал, докато вадел баластра от реката. Известно бе, че тукашните земи са някогашно дъно на големи морета, а игуменът, който харесваше камъчето със затворената в него Божа гадинка, често се питаше дали тя някога е обитавала морските дълбини, преди принудително да се озове на сушата, за да намери тази си участ. А може би е реликва от Големия потоп? И ако е така, къде ли е нейния другар, защото нали всички живи твари в Ноевия ковчег били по две — чифтосани? Може би е изгубен някъде другаде по широкия свят? Но тайно в себе си игуменът се надяваше, че това не е вярно. Много го харесваше и ценеше, съзнаваше, че е нещо единствено, уникално по рода си. Намираше го още за тъжно и красиво олицетворение на преходността на живота и тленността на нещата в него. Минало му времето някога си, отзвучало,

а сега ето — идва неговият собствен ред, нали? — мислеше свещенослужителят, предчувствайки края.

Страхуваше се от хуситите, но знаеше, че има и други врагове на манастирската святост, а то е само въпрос на случайна неизбежност кой от враговете първи ще посегне с тараните да удари портите на обителта. До ушите му бяха стигнали слухове, усещаше, че може и да са предназначени специално за неговите уши: приказки за наемници, на китките носели таен знак — клеймо, за да се разпознават едни други, а той бил двузъбец — вила с два шипа. Начело им вървял предводител с особено петно в едното око, по петите му постоянно ходел помощник — дебел, демоничен човек, разплут и подпухнал. Не било ясно кого точно обслужват тези наемници, източниците му също не знаеха, но игуменът се досещаше. Използват поредното знаме или кауза, за да прикриват зад тях истинските си цели, а същинската им лоялност се крие в студен, мълниеносен огън, който погубва всичко по пътя си, за да остави след себе си единствено прах и пепел. Игуменът знаеше още и какво търсят те. Въпреки думите на хора невежи в манастира отдавна нямаше Бог знае какви богатства. Най-ценното му съкровище — направена от позлатено сребро дарохранителница — бе поверено на съхранение на братята августинци в Клостернойбург още преди шест години. Онези, които искаха да го нападнат с цел грабеж, щяха да намерят много малко от гледна точка на светски ценности.

Игуменът обаче съзнаваше, че предводителят на онези наемници не се интересува от подобна незначителна плячка.

Затова и отдавна се бе подготвял за неизбежното, още повече че усещаше приближаването на фаталния час. Сега от време на време монасите чуваха далечни заповеди, до ушите им долитаха и стоновете на люде измъчвани и умиращи кажи-речи току пред манастирските порти. Но изпълнението на задачата не спираше. Бяха оседлали коне, впрегнали други в голяма покрита каруца, едната от общо две, нарочно направени по поръчка на игумена. В момента тя стоеше пред скрит в градината манастирски изход с дълбоко затънали в калта колела. Много тежък бе товарът в нея, затова беше така. Конските очи бяха широко отворени, добичетата дишаха тежко, сякаш се досещат за важността на възложеното им бреме и предстоящата опасност. А времето наближаваше.

„Присъда тежка виснала е върху теб... Наказал те е Той да...“

Ерес, помисли си игуменът, когато в ушите му, сякаш неканени прозвучаха тези слова. Достатъчно бе да заловят в него „Книгата на Енох“ отхвърлена и обявена за фалшиво Писание и инструмент на голямата Схизма, за да го екзекутират. Затова бе положил големи усилия и специални мерки бе взел, че да бъде сигурен в едно: този източник да остане скрит. И въпреки всичко в неговото съдържание бе намерил множество отговори на въпросите, които постоянно го измъчваха. Сред тях бе естеството на ужасното, но същевременно красиво творение, което му бяха поверили да пази. И ето, сега върху му падаше дългът и задачата да го скрие още по-добре.

* * *

„Низвергнат в Мрака да бъде... Замеряйте го с камени остри... та в Бездната нека се върне... и тамо вовеки нека потъне... Ликът му нека скрит за Светлината остане... В Деня на Страшния съд самата Геена Огнена да го погълне...“

* * *

Игуменската килия бе в самото сърце на концентричните манастирски укрепления. В първия кръг, където сега стоеше той самият, бяха манастирската църква, предназначена само за посветените братя от ордена, сграда с неговото жилище и сводестата галерия около първата вътрешна ограда. В обратната спрямо реката страна на църквата се падаше Вратата на мъртвите и тя водеше в двора. Нея смятаха за най-важната порта, бе украсена с фини детайлни скулптурни групи, в отчетлив контраст с простотата на останалата манастирска архитектура. Носеше символично значение като връзка между земния и вечния живот, между нашия свят и другия. Игуменът често се бе надявал, че един ден и той ще мине през нея по пътя си към Отвъдното, за да бъде погребан наред с другите благочестиви отци. Онези братя, които по негово лично нареждане се бяха измъкнали от обителта скришом, имаха нареждане да се върнат, когато всичко приключи, и да потърсят тленните му останки. Ако Вратата на

мъртвите е все още на мястото си, ще го изпроводят през нея към вечния му път, ако ли не, тогава ще потърсят подходящо и достойно за него място, за да го положат сред манастирските руини и близо до така обичаната от него църква. Така им беше наредил.

Вторият кръг принадлежеше на посветените братя, там бяха килиите им, манастирската житница и осветеният парцел земя недалеч от църковния портал, на който отглеждаха зърното за изпичане на нафората. Третият кръг бяха външните стени, църквата за миряните от ордена, външните богомолци и пилигримите. Там се намираха още спални килии, градини и главното манастирско гробище. От висотата на мястото пред вратата на килията сега игуменът обърна очи към пазещите обителта външни стени. Контурите им ясно изпъкваха дори и в мрака — на фона на заревото от далечните огньове на лагеруващите въоръжени хора. Замисли се и си рече, че наподобяват видение Адово. Игуменът не вярваше в тезите, че вярващите бива да се сражават помежду си, използвайки като претекст самия Господ Бог; ненавиждаше онези, които убиваха в името на Всеопрощаващия Бог; още по-противни му бяха трети, дето използват Божието име, за да се сдобият с повече и повече от дадената им власт. Понякога си казваше, че е в състояние да разбере гнева на хуситите, макар че тези си мисли пазеше само за себе си. Знаеше, че онези, кои го споделят подобни мнения, най-често заплащат за дързостта си със строшени на колелата за мъчения кости. Или пламтейки на кладата.

Сега чу доближаващи се стъпки. Бе млад послушник, запасан с меч, а расото му бе замърсено, очевидно бе носил тежести и работил в калта.

— Всичко е готово — тихо докладва той. — Слугите питат дали да обвият конските копита с чували и да сложат парцали на юздите? Опасяват се, че шумът може да привлече войниците. А вие...?

Игуменът не отговори веднага. Досещаше се, че младежът го вижда още и като просто човек, комуто е предложен шанс за спасение и той се изкушава да се измъкне от капана и скорошната гибел. Помисли малко, сетне въздъхна дълбоко и както и впрегнатите в каруцата добичета прие кръста си със смирение.

— Не — отсече той. — Няма да има нужда да се заглушават копитата, нито да се завиват юздите. Бързина е нужна, нужно е и да се вдигне съответният шум.

— Но ще ги чуят, сетне ще ги заловят и убият?

Игуменът се взря в лицето на послушника, нежно потупа младежката буза.

— Да бъде волята Божия, синко. Както Той реши, така и де бъде. Сега върви и със себе си вземи колкото хора е безопасно да отведеш.

— Но вие, отче игумене?

— Аз...

Думите му прекъсна силен лай на кучета във външните кръгове. Множеството от защитниците на манастира вече бяха напуснали, сега само тези животни пазеха втората и третата стена. Но какво можеха да направят те, пък и лаят им бе по-скоро панически, дори истеричен. Осезаемо усещаше страха им, сякаш отвън се въртят вълци, на път да влязат и да ги разкъсат. Младежът изтегли меч.

— Елате с мен — рече той. — Войниците идват...

Сега игуменът усети, че тялото му не го слуша, не е в състояние да направи и крачка. Нозете му не се подчиняваха на волята и на командите на мозъка, а ръцете му ситно затрепериха. Нормален човек не бе в състояние да изплаши така кучетата. Затова бе заповядал да ги отвържат — псетата ще ги усетят и ще предупредят монасите за приближаването им.

И тогава двойните порти на най-външната стена политнаха навътре, сякаш неземна сила ги блъсна. Едната се откачи от дебелите колкото човешка ръка панти и падна сред група дръвчета, другата остана увиснала, безсилно разлюляна като пияница след нощен гуляй. Кучетата наскачаха в отвора, по-бавните тутакси рухнаха, поразени от долетелия отвън рояк стрели.

— Не. Но ти върви — нареди игуменът. — И непременно да откараш каруцата до пътя.

Младият мъж хвърли последен поглед към зеещата отвъд порта и побягна. Обърна се веднъж, тогава игуменът видя и мъката в очите му. На негово място застанаха двама слуги, носеха алебарди и бяха от най-старите в обителта, силно привързани към нея. Намираха се тук не само защото бяха прекалено недъгави да бягат надалеч, а и от чисто човешка лоялност към игумена.

Постепенно, бавно от мрака изникна група конници, те прекосиха прегради и стени, влязоха в най-вътрешния кръг. Повечето носеха обикновени брони, нагръдници и гръбни плочи, защита на

слабините, набедреници и налакътници. Трима имаха цилиндрични шлемове с повдигнати наличници, чертите им почти неразличими зад т-образните отвори. Останалата сган бе дългокоса, със сплъстени, увиснали над очите кичури, които прикриваха лицата им почти толкова, колкото и на онези с шлемовете. От седлата им висяха човешки глави и останки — скалпове, ръце, гирлянди от нанизани на връв уши. Конските хълбоци бяха потни, замазани с нечистотия, в очите на животните бляскаше налудничав огън. Един-единствен бе пешак. Блед и много дебел, с подут и подпухнал, покрит с ужасяващи на вид пурпурни буци врат, той бе нахлузил грубо направена от отделни кожени плочки ризница, непохватно съединена и размъкната поради уродливото му и непригодно за нормална броня тлъсто тяло. По сходен начин си бе направил защита за дебелите бедра и пищяли, но направо удивително, главата му бе гола. Кожата му бе бледа, бяла до прозрачност, с почти женствени черти на лицето и големи зелени очи. В ръка държеше отрязана женска глава, пръстите му стискаха косата. Игуменът разпозна разкривения в нечовешка предсмъртна болка лик: беше на една тиха луда, която постоянно просеше пред манастирските порти и не бе имала съобразителността да избяга дори и при първата битка. Конниците настъпваха бавно и заплашително, сега вече игуменът разпозна грубо нарисувания по седлата им символ — червен двузъбец, начертан с кръвта на многобройните им жертви.

От средата на групата напред излезе водачът. Яздеше черен кон с бронирани наочници с шип на челото и предна гръдна броня по тялото, украсена в черно със сребристи жилки. Ездачът бе целият обкован в черна стомана, на гърдите — ризница, на главата — шлем с наочник, на раменете, лактите и коленете — свивна броня, на ръцете — метални ръкавици с дълги защитни ръкавели; допълнителни плочи и плетена мрежеста броня там, където завършва гръдната защита и започват набедрениците, големи черни шпори. Единственото му оръжие бе дълъг меч, увиснал в ножницата.

Игуменът коленичи и скръсти пръсти за молитва.

— Какви са тези? — прошепна един от слугите. — Мъжете на Ян ли са?

Игуменът намери достатъчно слюнка в устата си, за да навлажни пресъхналите си, напукани устни и да прошепне:

— Не, не са на Ян, нито пък са мъже или човеци.

В същия миг му се счу, че някъде зад гърба си долови потракването на каруцата. Колелата ѝ затрополяха по камъни, може би кочияшът е успял да я изкара? Сетне конските копита, изглежда, стъпиха на трева, шумът стана недоловим, после се чуха отново — този път на твърда пръст. Значи вече бяха на пътя. Тогава ритъмът на движение стана по-динамичен, песента на колелата по-силна, значи бързаха да увеличат разстоянието между себе си и манастира.

Водачът на конниците вдигна ръка високо, сетне посочи. Шестима тутакси се отделиха от голямата група и заобиколиха църквата, за да подгонят бягащите. Други шестима слязоха от конете и обградиха водача. Тогава бавно обградиха игумена и слугите. Всичките носеха арбалети със запънати стрели, готови за стрелба. Бяха по-малки и по-леки от онези, които игуменът познаваше, имаха и особен механизъм за запъване на стрелите, носеха множество такива в колчани на коланите. След кратка команда няколко от тях изсвистяха, двамата верни слуги рухнаха поразени.

Предводителят сръга коня в хълбоците с черните шпори, животното пристъпи още напред, сянката му падна върху коленичилиия свещеник. Сега бе толкова близо, че пръски от потната пяна по устата му полетяха към лицето на стария игумен. Онзи вдигна ръка, свали шлема, подаде го на един от воините. Отдолу имаше черна качулка, тя прикриваше косата и част от лицето. Държеше го наведено и извито встрани така, че монахът да не го вижда.

— Къде е тя? — попита той.

Гласът му бе дрезгав и груб от бойните викове.

— Тук нямаме нищо ценно — отвърна игуменът.

Изпод черната качулка долетя особен звук. Човек би могъл да го сбърка със смях при положение че змията е в състояние да придава хумористични нотки на съсъка си. Онзи на коня започна да сваля ръкавиците.

— Вашите мини ви направиха богати — заканително рече той след малко. — Едва ли сте похарчили всичко за черковни боклуци и дрънкулки. Зная, че притежавате някои много ценни неща, но те имат стойност за други, не и за мен. Аз само едно нещо търся и ти знаеш кое е то.

Игуменът се изправи, пристъпи напред. И с дясната ръка сграбчи кръста, който висеше на шията му.

— Вече го няма — каза той глухо.

В далечината се чу диво цвилене, прозвучаха звънки удари на метал в метал, ехото се понесе надалеч. Знаеше, че неговите хора се опитват да запазят товара. Но сигурно беше късно. Трябвало е да ги отпрати по-рано. И тогава планът му нямаше да бъде разкрит така бързо. А може би...

Водачът се наведе напред над конската глава. Вече не носеше ръкавици. На лунната светлина се мярнаха пръстите му, целите нашарени с белези. Вдигна глава и се заслуша в предсмъртните викове на монасите, докато изпратените от него главорези ги доубиваха.

— Ненужно умряха — обади се той отново. — А кръвта им на тебе ще тежи. Върху тебе пада.

Игуменът стисна кръста още по-здраво и силата му бе такава, че кръв изби и прокапа от пръстите му, сякаш потвърждаваше думите на конника пред него.

— Върнете се в Ада, където ви е мястото! — извиси глас той.

Водачът повдигна бледи ръце към качулката, внимателно свали грубата материя от лицето си. Под черната коса чертите му бяха правилни, изящни, на белезникавата лунна светлина кожата му сякаш засия. Протегна ръка встрани, един от воините му подаде арбалет. Сега игуменът ясно видя приличният на бяла резка белег в дясното око и в последните си минути му бе дадено да зърне Божия лик.

— Никога! — гневно откликна водачът и монахът чу избръмчаването на металната тетива, част от секундата по-късно стоманата прободде гърдите му.

Политна назад, свлече се по стената до вратата на килията и остана там със светлия Божи лик в помръкващите очи. Водачът даде нов сигнал с ръка, войниците наскочаха от конете и се втурнаха към църквата и помещенията от вътрешния кръг, а тежките им стъпки заехтяха по камъка под сводестите тавани. Малка група монаси и въоръжени слуги изскочи иззад църквата и се опита да спре насилниците в неголямото пространство.

Още време... — шепнеше тежко раненият игумен. — Повече време ни е нужно...

Монасите му с помощта на неколцина здрави прислужници оказваха достойна съпротива на нападателите и засега ги задържаха на прага на черквата.

Господи, о, Боже — дай ни още мъничко време — молеше се с последни сили на глас игуменът. — Само мъничко време...

Предводителят на главорезите погледна към свляклото се на плочника тяло и се заслуша в думите му. Умиращият виждаше, че войниците постепенно надделяват над защитниците на обителта и успяват да ги обкръжат. Видя и невероятното: един, сетне още един от нападателите полазиха нагоре по стената, същински гущери, минаха по тавана на сводестата арка надолу с главата като мухи и слязоха зад гърба на защитниците, където стръвно ги нападаха. Не се удиви, знаеше какви са, откъде идват. Неговите хора падаха един по един, прободени, заклани, с разпрани кореми.

Игуменът зариде за тях, а в следния миг студеното острие на стрела допря челото му. Над него се беше надвесил отвратният помощник на водача — онова разплуто и сякаш отровно подобие на човек с отворена уста и наведена глава, сякаш се кани да целуне любимо същество.

— Зная те кой си — прошепна игуменът. — Никога няма да намерите онова, което търсите...

Бледият пълен пръст се затегна на спусъка на арбалета.

Този път умиращият не чу звука на метала.

* * *

Идва осемнайсети век и чак тогава цистерианците от Седлиц успяват да започнат възстановяването на обителта. Работят с все сили, като първо хвърлят всички усилия да реставрират в предишната ѝ красота църквата „Успение Богородично“, полуразрушена след хуситските войни, останала без покрив и странични стени. Този път около игуменската сграда издигат в кръг седем параклиса, а бароковите църковни интериори навсякъде са изпипани вещо, с истинско, изящно изкуство, макар и засега те да не са достъпни за обикновените миряни.

И все пак тази удивителна църква, може би най-внушителната от своя тип в Чешката република, не е най-интересният аспект на Седлиц. Недалеч от църковната сграда минава мъничък кръстопът на манастирски пътеки, а в средата му има стълб с надпис и стрелка.

Последвайте посоката, която тя сочи, и ще стигнете до центъра на разкаляно гробище, а в него се издига малка и сравнително скромна сграда, която е също Божи дом — църквица на име „Вси светии“. Тя е строена през 1400 година, реставрирана е през седемнайсети век, а през осемнайсети — преустроявана от прочутия архитект Сантини-Айхел, маестро на чешкия барок, автор и на реставрацията на „Успение Богородично“. В нея сега се влиза през пристройка, добавена, когато архитектът открил, че фасадата на оригиналната структура се накланя. Стълбище отдясно води до едноименен параклис, където някога богомолците палили свещички за душите на погребаните в двете кулички зад църквичата. Дори и на светлината на приветливо пролетно слънце едва ли ще обърнете особено внимание на „Вси светии“, особено ако се намирате в автобус с климатик на път за Кутна Хора. Все пак очакват ви забележителностите на този чудесен град, същински чудеса на живо, с тесните древни улички, съвършено запазените сгради и литургията в издигащата се над всичко останало катедрала.

Обаче външният облик на „Вси светии“ заблуждава, църквата не е онова, което ще зърнете отвън. Защото всъщност тя се състои от две отделни части. Първата — същинската църква — е над земята, втората, известна като „Христос в Гетсиманската градина“, е под нея. И докато онова, което е над земята, е паметник на надеждата за един по-добър живот отвъд земния, намиращото се под нея е доказателство за преходността на всички тленни неща. То е място странно, необичайно, крипта — място погребано, така да се каже, а отидете ли веднъж там, повече никога няма да го забравите.

Според легендата Индржих, един от игумените на Седлиц, донесъл от Божи гроб чувал пръст и я разпръснал в манастирското гробище. Малко по малко братята започнали да възприемат гробищната земя като осветена и хора от всякакви краища на Европа искали да бъдат погребани там, наред с жертвите от чумни епидемии и от многобройни, водени около светата обител сражения. Гробището се препълнило, костите на покойниците били толкова много, че накрая се наложило някакви мерки да бъдат взети. И през 1511 г. с тази задача бил натоварен един от братята — полусляп монах. Той събирал черепите и ги подреждал на пирамиди и така положил основата на делото, което довело до създаването на прочутата днес костница на

Седлиц. В годините на реформите на император Йосиф II манастирът бил купен от далечен член на рода Шварценбург, обаче костницата продължавала все така да расте. Поканили дърворезбар на име Франтишек Ринт да участва в продължаващото ѝ разширение, той пък дал пълна свобода на въображението си и от останките на близо 40 000 души създал истински монумент на Смъртта.

Днес от тавана на костницата виси огромен полилей с множество черепи, последните са разположени като чаши за свещите му, всеки от тях лежи върху тазови кости, а под горната челюст е закрепена раменна кост. Там, където на традиционните полилеи се намират деликатните кристални висулки, тук вертикално висят бедрени кости, а черепите са свързани с централния ствол посредством система от прешлени. В нея са използвани и други кости, големи и малки, по същия принцип е създадена и централната опора, по подобен начин са украсени и веригите, които държат цялата конструкция към тавана. От двете страни на полилея се извисяват основните арки на костницата, а те на свой ред са опасани от редици черепи, всеки от които между челюстите държи кост. В средата на пода са подредени четири черепни пирамиди във формата на квадрат под полилея, при това са разположени така, че във всеки от краниумите може да бъде поставена по една свещ.

Има и други удивителни творения. Едно от тях е направена от кости дарохранителница също с череп в централната си част; от нея радиално излизат бедрени кости, а между тях са навързани различни фигури от прешлени и по-малки костици. Кости има и по дървената рамка, около която се държи дарохранителницата, а базата ѝ е във формата на латинската буква „U“, завършваща с черепи и от двете страни. Сред другите подобни творения се намират вази, венци и чаши — всичко е направено от човешки кости. Дори и гербът на рода Шварценбург е изпълнен в същия стил с корона от черепи и тазови кости на върха. Костите, за които приложение не е било намерено, са подредени на големи купове под каменните арки.

Това е дом на мъртвите, тук те почиват във вечен покой.

Тук има съкровища — видими и невидими.

Тук е изкушението.

Тук е и Злото.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Прозорците в това помещение бяха покрити със здраво прикрепени в стените метални плочи, непропускащи естествената външна светлина. На маса или може би тезгях имаше парчета от човешки кости: ребра, лакътни и лъчеви, частици от череп. Въздухът бе спарен, миришеше на нечисто, но най-неприятното бе острата миризма на стара урина.

Под тезгяха стояха четири или пет дървени кафеза, в които е било пренасяно нещо, сега в тях бе останала само сламата и опаковъчната хартия. Пред отсрещната стена, отдясно на затъмнен прозорец бе поставена масичка с подпора. И на нея имаше черепи, но без долните челюсти, а под горните бяха закрепени кости. Стори ми се, че са раменни, но не бях сигурен. Всички черепи бяха пробити отгоре, а в дупките — затъкнати свещи. Те горяха, осветявайки поставената зад тях фигура.

Беше черна, висока не повече от 60–70 сантиметра, изглеждаше сътворена от човешки и животински останки. Една от тях бе голямо птиче крило, от което грижливо са били свалени кожата и перата. Костите бяха умело разположени в позиции то да изглежда разперено, сякаш съществото, комуто крилото принадлежи, се готви да излети. Самото крило бе прикрепено към част от гръбначен стълб с неголям гръден кош. Хрумна ми, че би могло да е от дете или маймуна, но далеч не бях сигурен. Отляво на гръбначния стълб вместо второ крило бе монтирана дълга ръка с всичките си съставни кости, дори и до най-мъничките на пръстите. Ръката бе повдигната, сочеше нагоре, завършващите с остри нокти пръсти се бяха свили в подобие на юмрук. Десният долен крайник наподобяваше заден крак на котка или куче, съдейки по ъгъла на ставата. Левият бе видимо подобен на човешки, но бе скъсен и недовършен, виждаше се промушената в него носеща тел.

Този хибрид на човешко с животинско бе най-силно изявен в главата, несъразмерна по големина с тялото. Каквото и да бе създателят на фигурата, изкуството му видимо отговаряше на

деформацията на визията му, а вероятно и на други неща. Приблжих, захванах се да го разглеждам още по-внимателно. Налагаше се. Множество други създания са били използвани в направата на това творение, а често техните части преливаха умело една в друга. Половин челюст от примат бе грижливо прикачена към друга половинка — детска. Горната част на лицевата площ между челюстите и челото бе изградена с помощта на частици от бяла кост и птичи глави. На върха от човешки череп стърчаха рога — единият бе като закърнял или недоразвит, напомняше израстък на главата на сърне. Другият бе дълъг и извит като на коч — първо назад, сетне напред и почти докосващ ключицата на тази псевдо статуя.

— Тоя тип реши ли да дава стаи под наем, значи здраво ще нагази в лайната — опита се да се пошегува Ейнджъл.

Луис не отвърна нищо, мълчаливо разглеждаше един от черепите върху тезгяха. Наведе се, почти завря нос в очните му дупки.

— Изглеждат достатъчно стари — рекох на глас, все едно отговаряйки на увисналия във въздуха незададен въпрос.

Луис кимна, излезе от спалнята. Чух го да ходи из помещенията и да размества различни неща. Сигурно се опитваше да намери следи от Алис.

Помирисах въздуха отново, стори ми се, че миризмата на урина води към банята с тоалетна. Ваната съдържаше още кости, накиснати в жълта, воняща на амоняк течност. Урина беше заедно с нещо друго в разтвор. Така ми засмърдя, че чак очите ми засълзиха. Притиснах носната си кърпичка към носа и устата и разтворих вратичките на стенните шкафчета. Нищо особено нямаше, върнах се обратно в стаята, затваряйки вратата след себе си. Ейнджъл все още разглеждаше странното творение, имаше вид на почти хипнотизиран от него. Не се учудих особено. Подобия на тукашното можете да зърнете в някои галерии или музеи. Че беше отблъскващо, беше, но пък личеше артистичен похват и особен нюх, та макар и може би деформиран. Най-същественото бе плавността на формата, лекотата, с която един елемент преминаваше в друг.

— Не мога да загрея какво, по дяволите, представлява това чудовище тук — рече Ейнджъл и се почеса по тила. — Прилича ми на променящ се в птица човек, а? Или обратното — птица в човек, нали?

— Ти да си виждал птици с рога? — попитах го аз.

Ейнджъл протегна пръст, изглежда, искаше да докосне черепа, но размисли и отдръпна ръката си.

— Значи тогава не е птица, така ли?

— Мисля, че не е.

Взех захвърлено парче от вестник на пода, повдигнах един от черепите свещници и светнах в него с електрическото си фенерче. С удивление констатирах, че от вътрешната страна на костта е белязан някакъв номер, приличаше на серийна маркировка. Огледах и съседните — до един имаха подобни номера. Изключение правеше един-единствен, който номер нямаше, а носеше различен символ — двузъбец — и бе закачен върху тазова кост. Взех го заедно с друг един от номерираните, поставих го в празен кашон, внимателно наместих и статуята с рогатата глава. Отнесох го в съседната стая, където Луис бе коленичил на пода пред разтворен куфар. В него зърнах инструменти, скалпели, пили, хирургически триони, грижливо прибрани в брезентови калъфи. До тях стояха и две видеокасети. На едната имаше етикет с дълга поредица прилични на инициали букви и дати.

— Тъкмо се е стягал да духне — рече Луис.

— Така изглежда.

Посочи кашона в ръцете ми.

— Нещо по-особено ли намери?

— Може би. Черепите носят номера. Не е зле да хвърли поглед човек, запознат с темата. И на тази статуя или каквото и да е това творение.

Луис извади едната касетка, постави я във видеокасетофона, включи телевизора. Лентата завъртя, но образ в началото нямаше, само пукане и светли петна. След малко се появи и картина. Показа се земя, всъщност пясък, жълт пясък и тук-там камъни, а обектът подскачаше рязко, сякаш камерата се е тресяла в ръцете на оператора. След малко образът се успокои и се показа полуоблечено женско тяло. Жената лежеше по очи върху пясъка, по гърба, краката и белите й шорти, сега силно зацапани, имаше кръв. Черната й коса бе разпиляна безредно по пясъка, създаваше се впечатление като от мастилени нишки в мръсна вода.

Беше млада, по едно време се размърда. Извън кадър някой заговори, прозвуча ми като испански.

— Май каза, че била още жива — обади се Луис.

Сега пред камерата се раздвижи нечия фигура, невидимият оператор пристъпи напред, може би за да хване новия обект в по-добър план. Ясно се видяха чифт скъпи черни ботуши.

— Не — рече друг глас на английски.

Някой избута камерата встрани, може би за да не снима човека или жената. Чух звук, напомни ми разцепване на кокосов орех. Нечий глас се изсмя. Операторът закрепил камерата, респективно образа — сега показваше жената. Този път около главата ѝ по пясъка имаше кръв.

— Puta — обади се първият глас съвсем ясно.

Курва.

Образът се загуби за миг, появи се пак. Този път в черната коса на жената се виждаха светли кичури, а околността бе същата — пясък и камъни. Някаква буболечка полази по размазаната близо до устата ѝ кръв — единствената част от лицето, която се виждаше. Нечия ръка се появи, отметна косата, вероятно за да може операторът да заснеме обекта по-ясно. В този миг се смени и образът — показа се ново тяло — този път на мъртво момиче, проснато върху скала.

Луис започна да превърта лентата, загубих представа за броя на заснетите жени. Лентата свърши, той постави втората касета. Положението бе почти същото — веднъж или дважд се показва девойка с по-тъмна кожа, тогава той натискаше бутона за стопкадър, замразяваше образа и внимателно оглеждаше заснетото. И така до край: почти всички жени бяха от латиноамерикански тип.

— Ще се обадя на ченгетата — рекох аз.

— Още не. Този тип не е оставил тези неща току-така, че някой да вземе да ги намери. Той ще се върне, за да си ги вземе, и това ще стане скоро. Ако си прав, че са ни следили в онази уличка, значи тукашният човек е вече може би някъде отвън. Казвам да изчакаме.

Понечих да отворя уста, но премислих думите си, преди да ги изрека на глас. Ако Рейчъл бе тук, вероятно би констатирала, че в това отношение съм отбелязал напредък.

— Луис, нямаме време да изчакаме. Ченгетата са с повече уреди за проследяване и наблюдение от нас. Нашият човек е брънка от много по-голяма верига, но тази следа можем да я хванем и по-късно. Колкото по-дълго се бавим тук, толкова повече намаляват шансовете да открием Алис, преди да ѝ се е случило нещо лошо.

Срещал съм хора, дори и полицаи с голям опит да попадат в капан, използвайки минало време относно безследно изчезнал човек при все още неуточнени обстоятелства. Затова е винаги по-добре предварително да премислиш онова, което бързаш да кажеш, и да не оставяш думите да предварят мисълта.

Наведох се, внимателно вдигнах кашона. Луис мълчеше.

— Е, добре тогава, остани още малко тук, виж дали ще има някакво развитие. Ако не мога да се върна бързо, ще ти позвъня, за да ти дам време да се измъкнеш, преди да съм се обадил на ченгетата.

* * *

Гарсия седеше в паркираната си недалеч кола и наблюдаваше отиващите към апартамента му мъже. Оказваше се, че сводникът е бил по-хитър, отколкото изглеждаше. Защото нямаше друг начин да намерят скривалището му толкова бързо. Онзи ги е проследил до апартамента, може би в опит да си осигури място за лавиране в случай че с момичето стане гаф и нещата се обърнат срещу него. Бесен беше в този миг Гарсия, дори и тази дума не беше точна. Само още ден-два и щяха да са изпразнили апартамента, а той самият да е изчезнал. А в него сега имаше още много неща, които му бяха нужни. Ценни бяха, трябваше да си ги вземе. Но пък инструкциите на Брайтуел бяха категорично ясни: ще ги проследиш, ще разбереш къде отиват, обаче няма да нападаш, в никакъв случай няма да стреляш по тях. Разделят ли се, да тръгне след човека с черното кожено яке, онзи същият, който бе изостанал от другите в уличката, сякаш усещайки присъствието им. А когато се разделяха, Брайтуел изглеждаше разсеян, но и някак странно възбуден. Гарсия обаче си знаеше урока: на този тип въпроси не се задават.

Да не ги напада.

Да, но пък това указание бе преди Брайтуел да знае къде отиват онези. Сега те бяха в дома на Гарсия и много близо до онова, което търсеха, макар че може би нямаше да го разпознаят, дори и да го видят. Така или иначе, решат ли да се обадят в полицията, той самият — Гарсия — ще бъде вече белязан човек в тази страна. Също както и у дома. И още по-лошо — може да разядоса същите хора, дето го бяха

приютили и му дали работа. Защото разкрият ли него, това може да донесе цял куп неприятности и на тях. Опита се да прецени дали в апартамента е останало нещо, което да свързва с него и Брайтуел? Не мислеше, че има такава възможност, но пък бе гледал достатъчно полицейски шоута по телевизията и знаеше, че понякога детективите чудеса вършат, при това с помощта на намерен в нечий джоб прах или микроскопично късче пръст на пода. Замисли се за цялата си продължителна и трудоемка работа, за големите усилия в построяването на онова, за което го бяха довели тук. Цялото това дело сега бе поставено на риск заради въпросните посетители. Разкрият ли го, решат ли да се обадят на полицията и да разкажат какво са намерили, свършеното отива по дяволите. Гарсия бе горд от своята работа, намираше я достойна да бъде поставена наред с църквата на отците капуцини в Рим, до църквата зад построения за кардинал Алесандро Фарнезе палат, дори и в самия Седлиц.

Помисли още малко и извади от джоба мобилния телефон. Имаше разрешение да се обажда на Брайтуел само случай на екстремна спешност, но му се струваше, че сега положението е именно такова. Набра цифрите, изчака.

— Онези са в моя апартамент — рече без предисловия, когато дебелият се обади.

— Какво е останало там?

— Инструменти — отвърна Гарсия. — Материали.

— Нещо, което касае мен самия?

Гарсия се замисли, прецени възможностите, взе решение.

— Не — излъга той.

— Тогава изчезвай.

— Добре — отново излъга Гарсия.

„Ще се чупя, ама когато свърша“ — това му мина през главата.

* * *

Сара Йейтс е от онзи тип хора, от каквито всички се нуждаем в живота си, кога по-често, кога не. Освен че е умна и забавна, тя е и подвижна съкровищница на езотерични знания и добре подредена информация — качества, които ѝ бяха осигурили — поне донякъде —

стабилна работа в библиотеката на Музея по естествена история. Чернокоса е, изглежда поне десетина години по-млада от истинската си възраст. Ярката ѝ индивидуалност тутакси прогонва скудоумните и глупаците, а умните предизвиква да мислят бързо и да не се излагат. Не съм сигурен мен самия в коя категория ме слагаше. Искаше ми се да е във втората, но понякога съм си казвал, че ако съм там, то е само по стечение на обстоятелствата и тя изчаква удобен момент, за да ме отпрати в първата.

Този път ѝ се обадох у дома, нямаше как. Изчаках поне няколко сигнала и накрая вдигна слушалката, но гласът ѝ бе сънен и неясен.

— Ъхъ — измърмори тя явно недоразбудена.

— Здравей и от мен — рекох с неудобство.

— Кой се обажда?

— Чарли Паркър. Извинявай, май в неудобно време звъня, а?

— Ако се правиш на интересен, веднага ще стане още по-неудобно. — Нали имаш часовник, значи виждаш колко е часът.

— Късничко е.

— Точно така ще да е, особено ако нямаш основателна причина да ме будиш.

— Виж, наистина е важно. Трябва да използвам богатите ти знания, налага се.

Чух, че въздъхна, сигурно отново се изпъна на меката постеля.

— Добре, казвай.

— Нося едни предмети, намерих ги в чужд апартамент. Човешки кости, черепи. От някои са направени свещници, други участват в една фигура, не е статуя, някакво подобие по-скоро, от човешки и животински останки, примесени. Във ваната на банята имаше още, накиснати в урина и още нещо. Реших, че някой ги третира нарочно, за да ги състари, поне на външен вид. Налага се максимално бързо да се обадя на ченгетата и да съобщя за видяното, затова не разполагам с време. Ти си първата, към която се обръщам посред нощите, но както е тръгнало, вероятно ще разбудя и още хора. В твоя музей има ли хора, дето ще са в състояние да ми кажат нещо полезно по въпроса? Може и да не са от музея, стига да познаваш такива, а?

Сара замълча, и то достатъчно дълго, че да се усъмня дали не е заспала. Затова се прокашлях.

— Сара, там ли си?

— Божееее, че нетърпелив човек — оплака се тя. — Чакай, дай ми малко време да помисля.

След малко долових шумове, изглежда, ставаше от леглото. Сетне ми каза да изчакам и остави слушалката, чух я как изтропа — сигурно на нощното шкафче. Чаках, какво да правя. Чувах се различни шумове — отваряше и затваряше чекмеджета, трополеше с нещо друго. По едно време се върна на телефона.

— На хора от музея имена няма да ти давам, защото искам да си запазя работата — хубава е. С нея си плащам наема, тя ме улеснява да имам и телефон, че по никое време да ми се обаждат разни въздухари, дето и една коледна картичка не се сецат да ти изпратят, а на всичкото отгоре и за помощ да ме молят.

— Не знаех, че си религиозна, Сара.

— Я не се прави на не знам какво си. Всеки обича да го зачитат, нали?

— Тази година ще се реванширам. Обещавам.

— Гледай само да не забравиш. Добре де, ако много ти се закучи проблемът, утре сутрин ще намеря още хора, да говориш и с тях. Обаче има един, който е точно за целта. Имаш ли с какво да пишеш? Да? Е, пиши му името — той ти е адаш. Казва се Недо, Чарлс Недо. Живее на улица „Кортланд“, тя хич не е голяма, ще го намериш — на вратата му има табела, че е продавач на антики, а магазинът му е пълен с боклуци. Иначе гладен ще си умре, ако от тях трябва да се изхранва. Добре, че поработва странично.

— По-точно?

— Занимава се с едно нещо, дето колекционерите му викат „езотерика“, можеш да се досетиш за какво става дума. Окултни предмети главно, обаче от време на време продава и такива неща, дето обикновено никъде ги няма извън мазетата и сейфовете на музеите. Тази стока той си я държи в помещение, заключено зад завеса в дъното на магазина. Веднъж-дваж съм влизала там, затова ти казвам, че зная за какво става дума. Струва ми се, че помня и подобни на това, за което ми разказа, макар че тези у Недо са автентично стари. Древни. Смятам, че той е човекът, откъдето трябва да тръгнеш. Живее над магазина. Иди го събуди него, а мен ме остави да се наспя.

— А той на непознат ще се навие ли да сътрудничи?

— Ще, ще, особено ако непознатият извади пачка. Но непременно му занеси твоите находки. А заинтересуват ли го, куп неща ще научиш от него.

— Много ти благодаря, Сара.

— Аха, тра-ла-ла. Сигурно. Чух, че си имаш гадже. Как стана тая работа?

— Късмет извадих.

— Ама за теб, нали? Не и за нея. Да не забравиш за подаръка ми! Рече и затвори.

* * *

Луис се поразтърпка из апартамента, излезе навън, обиколи плочата на полуосветения от лунната светлина незавършен етаж, стигна до прозорец. Оказа се, че той не гледа навън към улицата, а през стъклото Луис различи зле осветения интериор на застлано с бели плочки тухлено помещение. В центъра му бе поставен стол, тъкмо над канал за оттичане на водата. В тази част подът бе скосен към отвора. На страничните облегалки на стола имаше кожени ремъци за затягане.

Оглеждайки се по-внимателно, чак сега Луис видя, че пред него стои врата без дръжка. Натисна я навътре, влезе безпроблемно в бялата стая. Зад него и вляво се придвижи някаква сянка. За десета от секундата щеше да пусне няколко изстрела, но се удържа навреме, защото видя собственото си отражение в двупосочното стъкло огледало в самата врата. Отиде в центъра, приклепна до отвора. Всичко бе мито, чисто — и подът и самият канал. Дори и столът бе чистен и мит, с перилни препарати изглежда. Никакви следи от последния седящ на него. Миришеше само на дезинфектанти и белина. Облечените му в найлонова ръкавица пръсти леко докоснаха седалката, сетне я стиснаха здраво.

Само не и тук — помисли си той. — Моля те, Боже, нека да не са я убили тук...

* * *

Уличката на име „Кортланд“ се оказа истински лабиринт от зле подредени къщи, увиснали жици и пожарни изходи, кой със стълба, кой — без. Магазинът тъмнееше, единственият намек за занаята на собственика бе малка медна плочка върху тухлената стена с думите „НЕДО — АНТИКИ“. Самата стъклена витрина бе защитена с метална решетка, а вътрешността не се виждаше поради сиви пердета, които май много отдавна не бяха пипани. Цялата фасада изглеждаше занемарена, потънала в прах. Отляво на стъклото имаше врата от черна стомана, до нея домофон с вградена двойна камера. Прозорците над мен също тъмнееха.

Бях тръгнал от онзи апартамент, оглеждайки улицата внимателно, но признаци за външно наблюдение не забелязах. За всеки случай Ейнджъл ме бе прикривал, докато палех колата. За Манхатън хванах най-обиколния път и през цялото време следях дали не ме следи някой. Веднъж или два пъти се усъмних в очукана жълта тойота, но тя изчезна още преди да съм стигнал „Кортланд“, пък и аз направих няколко задължителни номера.

Сега натиснах звънеца до домофона. Отговориха ми почти веднага. Беше мъжки глас и не звучеше като на току-що разбуден човек.

— Търся Чарлс Недо — казах аз.

— Кой сте вие?

— Казвам се Паркър. Частен детектив съм.

— Не е ли малко късно за посещения, а?

— Доста ми е важна работата.

— Колко важна?

Огледах се бързо. Уличката бе пуста, жива душа не се виждаше наоколо. Извадих творението от чантата, в която го бях преместил, като го държах за поставката, повдигнах го към обектива на камерата.

— Ей толкова — рекох.

— Покажете някакъв документ.

Пъхнах статуюта обратно, измъкнах портфейла с картата и значката, поднесох му го да го види.

Настъпи мълчание, мина малко време, но нищо не се случи. Изведнъж гласът се обади:

— Изчакайте тук.

Този човек не бързаше, ама хич. Още малко и корени щях да пусна. Накрая ключалката изщрака, завъртя се ключ, чу се метален звук — отваряха други брави и резета. Е, вратата се откряна, зърнах човека зад нея, само дето тялото му беше като насечено от няколкото дебели верижки, които не беше свалил. Не напираше да ме пуска. Бе на средна възраст, по-скоро преваляше я — сивата му коса щръкнала на снопчета като на застаряващ пънкар, очите му доста малки и кръгли, устата му пълна, извита в недоволна гримаса. Носеше светлозелена роба, май му беше възтесничка, на корема здраво се бе издула. Под нея се виждаше черен панталон и бяла риза, поизмачкана, но чиста.

— Хайде пак да го видя онзи документ — пропя той. — За сигурно значи.

Този път му подадох картата.

— Чак от Мейн, а? — поклати глава той. — В Мейн зная едни магазини, хм, доста добри са.

— Като „Л. Л. Бийн“^[1] ли?

Смръщи се още повече.

— За антики става дума. Е, хубаво, май по-добре е да влезете. Тук не е здравословно човек да седи по улиците посред нощ.

Първо затвори вратата, за да свали веригите, сетне отстъпи и ме пусна да мина. Нагоре водеше стълбище с поизтрити стъпала, предполагам към жилището на Недо. Вдясно беше входът за магазина. Отвори, поведе ме покрай остъклени шкафове, приличаха на вътрешни витрини, в тях зърнах старо сребро. Движехме се в лабиринт от полуразбити столове и маси, след малко стигнахме до малка задна стая с телефон, бюро с настолна лампа с подвижно рамо и огромен метален шкаф за документация, сив на цвят, сякаш от кабинета на съветски апаратчик изнесен. На задната стена на този офис висеше завеса, вече знаех, че закрива врата към помещение с най-ценната му стока.

Недо седна зад бюрото, извади очила от джоба на робата.

— Я ми го дайте — протегна той ръка към чантата.

Поставих псевдо статуята на бюрото, сетне извадих и черепите, подредих ги от двете ѝ страни. Недо им хвърли бегъл поглед и много внимателно се загледа в творението от кости. Нито веднъж не го докосна с ръце, пипаше само поставката, въртеше я наляво и надясно и с интерес го оглеждаше. Сега в ръката му се появи и голяма професионална лупа. Дълго време продължи този оглед и докато

траеше, Недо не отрони и дума. Най-сетне го побутна встрани и свали очилата.

— Какво ви наведе на мисълта, че този предмет може да ме интересува? — запита той.

Голямо усилие правеше да удържи неутрална покерджийска физиономия, но ръцете му чак потрепваха.

— Този въпрос трябваше да ми го зададете още преди да ме пуснете — рекох кротко. — Фактът, че съм тук, сам му отговаря.

Недо изпуфка.

— Добре, тогава ще го парафразирам: кой ви даде идеята, че може да се интересувам от подобен предмет?

— Сара Иейтс. Работи в Музея по естествена история.

— Библиотекарката ли? Умно момиче. Посещаваше ме чат-пат, винаги ми доставяха удоволствие визитите ѝ тук.

Сега намръщеното лице се поотпусна, а в очичките му се появи оживление, проблеснаха искрици. Съдейки по думите му, изглежда, напоследък Сара не бе идвала често. Не бе трудно да се досетя защо е решила да стои по-надалеч — изражението на лицето му бе достатъчно показателно, дори и без видимата смес на съжаление и похотливи мерици.

— Винаги ли работите така късно? — изведнъж запита той.

— То май въпросът и за вас важи — върнах му топката.

— Напоследък не спя много. Безсъние ме мъчи, знаете.

Сега си сложи фини гумени ръкавици и се зае с черепите. Забелязах, че действа извънредно внимателно, деликатно е може би поточната дума. Дори с респект и може би страх — да не би по някакъв начин да оскверни тези човешки останки. Трудно ми бе да си представя нещо по-страшно от вече случилото се с тях, но пък аз все пак не бях експерт в тази област — специалистът беше той. Тазовата кост, върху която лежеше черепът, бе издадена напред изпод горната челюст, на мен това сега ми заприлича на изплезен вкостенен език. Недо извади парче черно кадифе, нагласи лампата да му свети максимално удобно върху черепа.

— Къде ги намерихте тези вещи?

— В един апартамент.

— Имаше и други подобни, нали?

Не знаех доколко и какво мога да му съобщя, без да застрашавам задачата ни. Издаде ме самото ми колебание.

— Допускам, че е имало, след като не ви се отговаря. Е, няма значение. Но кажете друго — как бяха подредени черепите, когато ги намерихте?

— Не съм сигурен дали напълно ви разбирам.

— Питам дали не са били наредени по особен начин? Не бяха ли поставени върху нещо друго?

Замислих се върху същността на въпроса.

— От едната страна на статуята и между черепите имаше четири кости, струва ми се, че бяха една върху друга. Леко закривени, стори ми се, че са бедрени, само че не целите, бяха части. Имаше и прешлени, може би от долната част на гръбначния стълб.

Недо кимаше.

— Значи работата не е била довършена...

— Виждали ли сте нещо подобно и преди?

Недо повдигна единия череп и се загледа в празните дупки на очите.

— О, да — тихо отвърна той.

Сетне извърна очи към мен.

— Не намирате ли красота в тези неща, г-н Паркър? Нещо облагородяващо и красиво? Назидание в самата идея, че някой може да прибегне до човешки кости и използвайки ги като материал, да сътвори изкуство?

— Не — рекох ядно и в тона ми се прокрадна повече чувство, отколкото бе нужно.

Недо вторачи очи в мен, гледайки ме над върха на очилата си.

— И защо?

— И преди в живота си съм срещал хора, които се пробваха да създават изкуство с кръв и кости. Никак не ги харесах, ама хич.

Недо махна с ръка пренебрежително.

— Глупости — рече той. — Не зная точно за какви хора говорите, но...

— За Преподобния Фокнър^[2] — изтърсих аз и тонът ми пак беше наситен с чувство.

Недо замлъкна. Помислих, само предположение, разбира се, нищо повече, че едва ли е възможно човек от неговия калибър и с

такива интереси да не е чувал за Преподобния Фокнър и други подобни нему скверни личности, с които си бях имал работа. Но на мен ми бе нужна помощта му, и то спешно и ако това означаваше да му разкрия повече неща, то значи подобна жертва бе нужна.

— Аха — обади се той след малко и в гласа му имаше разбиране, при това сега ме гледаше със значително повишен интерес. — Да, Преподобният Фокнър бе точно такава личност. Значи го познавахте? Я почакайте, почакайте, ама това сте вие, нали? Същият! Детективът, дето го набара, нали? О, да, помня случая. Фокнър изчезна.

— Така си мислят някои хора.

Сега вече Недо просто трепереше от възбуда.

— Значи сте я виждали? Книгата имам предвид, нали?

— Да, виждал съм я. Никаква красота нямаше в нея. Беше я направил от човешка кожа и кости. Убивал хора, за да ги използва като материал.

Недо заклати глава.

— О, Боже, какво ли не бих дал само да я зърна, ей така за миг да я подържа в ръце! Каквото и да говорите за него, той бе част от една голяма традиция. Онази книга не бе единствената, никога не е била изолиран феномен. Имаше и други, е, може би не така чудесно и детайлно украсени, или толкова амбициозни като съзидание, но суровината си остава същата, а подобни антроподермични подвързии се търсят ужасно много сред съответните ценители и са ужасно скъпи...

— Антроподермични, а?

— О, да — продължи Недо, очевидно не схванал иронията във въпроса ми. — Подвързии от човешка кожа, нали? В библиотеката на Конгреса има екземпляр от *Scrutinium Scriptuarum*, отпечатана в Страсбург още преди 1470 г. На библиотеката я подарил някой си доктор Фолбер, който информирал, че през деветнайсети век дървените ѝ корици са били подвързани с човешка кожа. Твърди се също, че в Правната библиотека на Харвард се намира вторият том на *Practicarum Quaestionum Circa Leges Regias Hispaniae* от Хуан Гутиерес от седемнайсети век. Книга, също подвързана с човешка кожа — на някой си Джонас Райт, макар че самоличността на този господин остава неизвестна за нас. Ами „Разбойникът“ от Джеймс Алън или Джордж Уолтън, както още е известен същият негодяй, в Бостънската

библиотека? Ужасно необичаен предмет. След смъртта на Алън от кожата му изрязали известна част, обработили я и боядисали, за да заприлича на еленова, сетне с нея подвързали собствената му автобиографична книга. Като подарък я получил някой си Джон Феносин, човек едвам избягнал смъртта по време на един от Алъновите грабежи. Тази книга съм я виждал, макар че за другите не мога да твърдя същото. Помня, че имаше необичайна миризма...

Направи кратка пауза и продължи със същия апломб:

— Така че, ето, виждате — независимо от собствените ви чувства на отвращение или вражда спрямо Преподобния Фокнър, той безсъмнено е творец, уникален в усилията си. Може би неприятен, дори отблъскващ индивид с инстинкти на убиец, но в същото време артист и творец. И да се върнем на темата...

Изрече тези думи и почука с нокът по поставката.

— Човекът, създал този предмет, също работи в рамките на престара традиция: използването на човешки останки като орнаментация, украса да речем или ако предпочитате — *memento mori*^[3], нали? Да не забравяме, че сме смъртни, г-н Паркър. Помните думите на Фок...

Замълча. Изглеждаше почти засрамен, но и ентусиазиран.

— Разбира се, че помните. Моля да ме извините. Но пък вие сам споменахте Фокнър... аз помня и другите... особено един от тях. Ужасен, просто ужасен...

Под издишания, престорен слой на възпитана симпатия усещах как целият трепти от възбуда, очароваше го самата мисъл за онези перверзно нередовни изпълнения. Да би могъл, тутакси щеше да започне да ме разпитва за Фокнър, за книгата му, за Пътника^[4]. Какво ли си мислеше в този миг? Че едва ли някога ще му падне друг подобен случай, а разочарованието от това, че не смее да ме разпитва, направо го съсипваше.

— Та докъде бях стигнал? — внезапно се стресна Недо. — О, да, до орнаментацията...

И тогава заговори, аз само слушах разказа му. Научих някои неща.

* * *

В Средновековието терминът църква не се отнасял само до самата сграда, а смислово обхващал и района около нея, включително и гробището, за което една от думите с неуточнен до днес произход била *chimiter*. Процесии били организирани, а меси понякога отслужвани в големите църковни дворове или в атриумите, тоест преддверията на Божите храмове. По същата сила на логиката мъртвите били често погребвани в рамките на главната структура, понякога в ниши в стените или под тях, дори под дъждовните водостоци или *sub stillicidio*, както ги наричали на латински, тъй като се предполагало, че стичайки се по църковните покриви и стени, дъждовната вода се осветява. Гробището било част от най-външната църковна площ, постепенно преливаща в двора и атриум или предцърковна земя, още и преддверие — на латински *atrium*, а на френски *aire*. Французите имали и друга дума, донякъде обхващаща тази разтеглива площ — *charnier* или костница. Всъщност в даден поранен или по-късен период този термин се отнасял до особена част на гробищата или галериите покрай църковната ограда, над които били поставяни костници и урни с прахта на кремираните.

Според Недо средновековният църковен двор най-често имал четири страни или стени, главната църква заемала едната, останалите три били украсявани с колонади или галерии с колони, където били полагани покойните доста сходно на галериите в манастирите, също своего рода гробници, но само монашески. Над тях — след подходящо изсушаване — били подреждани черепите и костите на съответния покойник, много често аранжирани в някаква артистична конфигурация. Бедните били погребвани в общи гробове, обичайно намиращи се в центъра на атриума, на практика често не повече от тесни изкопи. Зашивали телата в саваните и ги захвърляли в рововете, понякога до хиляда и петстотин души на едно и също място, а поради неголямото земно покритие върху труповете останките им били лека плячка за вълци и похитители на гробове, които снабдявали анатомите с материал за работа. Почвата улеснявала гниенето и разложителните процеси и затова в общите гробове — както например в случаите на *les Innocents* в Париж и *Alyscamps* в Алпите — земята поглъщала телата за около девет дни, феномен, считан от мнозина за чудодеен. Запълни ли се един ров, отваряли друг — по-стар, а костите вадели, за да ги прехвърлят в костниците. Това се случвало дори и с останките на

богати и влиятелни люде, които иначе били погребвани в самите църковни сгради — по-типичен за периода начин полагани направо в земята под тежките плочи на църковния под. Чак до седемнайсети век за повечето хора нямало значение къде ще почиват след смъртта, достатъчно било това да става в църквата или в съседство с нея, затова кости имало навсякъде по и около галериите, в самите костници, дори и в десетки малки параклиси, строени специално за такива цели.

— Затова съвсем не е било необичайно църкви и крипти да бъдат украсявани с кости — завършваше Недо. — Мисля обаче, че истинският първообраз за това се намира в Седлиц, в Чешката република.

Обвитите му в гума пръсти отново опипаха контура на черепа, сетне го обърнаха наопаки, за да може да изследва вътрешността. Гледах го и не изпуснах мига, когато цялото му тяло се стегна и сякаш вкамени. Хвърли ми бърз поглед, престорих се, че не усещам — повдигнах сложения на бюрото сребърен скалпел с костна дръжка и най-съсредоточено се загледах в него. На пръв поглед се любувах на острието, крадешком следях как Недо отново нагласява лампата, за да освети достатъчно добре черепа отвътре. И докато вниманието му бе насочено в тази задача, аз полака и ужким случайно пристъпих към задната стена и издърпах встрани завесата.

— Мисля, че вече трябва да си тръгвате — чух думите му изведнъж зад гърба си и веднага усетих, че тонът му е съвсем друг.

Беше го страх и си личеше най-осезателно.

Вратата зад завесата бе затворена, но не и заключена. Отворих я. Чух, че извика, но беше късно. Вече влизах.

Помещението бе средно по размери, малко по-обширно от голям килер, осветяваха го две монтирани в стената червени крушки. Четири черепа стояха на лавица край умивалник, силно миришец на перилни препарати. По стените имаше други лавици с още кости по тях, сортирани по големина и вид спрямо скелета, откъдето са били взети. Видях и късове човешка плът, увиснали в пълни с течност стъклени съдове: ръце, крака, бели дробове, сърце. В неголям, но висок остъклен шкаф се намираха седем контейнера с жълтеникава течност. Стори ми се, че шкафът е специално направен за тази цел. Защото във всеки от тях бе поставен по един човешки зародиш в различна степен

на развитие. Последният съдържаше дете, почти напълно оформено, поне по моя преценка.

Забелязах и направени от бедрени кости рамки, цяла поредица подобни на флейти инструменти, измайсторени от кухи кости, дори и стол от човешки останки с червена кадифена възглавница вместо седалка. Заприлича ми на парче прясно отрязана, алена човешка плът, направо потръпнах. Видях още приготвени по същия възгруб начин свещници и кръстове, деформиран череп с раковидни образувания като буци на челото, вероятно предизвикани от някаква рядка и злокачествена болест.

— Моля ви веднага да си тръгвате — почти извика тръгналият след мен Недо.

Беше изпаднал в паника, но не можех да зная със сигурност дали заради това, че влязох в неговата Светая светих, или от онова, което бе открил в черепите.

— Тук нямате работа. И нищо повече не бих могъл да ви кажа...

— Че вие изобщо нищо не сте ми казали — отвърнах му аз.

— Отнесете тези неща в музея, може би там ще знаят повече... ако смятате за нужно, и в полицията идете. Аз обаче с нищо повече не мога да помогна.

Взех единия от черепите край мивката.

— Веднага го оставете — запали се Недо.

Завъртях го в ръка. Отзад, там, където е връзката с гръбначния стълб или малко над нея, зърнах дупка. Беше идеален кръг, с равен, правен сякаш с инструмент отвор. И на другите три имаше подобни дупки. Типични за екзекуция. Изстрел в тила.

— Вероятно добре печелите от Хамлетови представления, а? — подхвърлих сардонично.

Завъртях черепа в дланта си.

— Уви, бедният Йорик. Човек с необичайно чувство за хумор, особено ако разбирате малко китайски.

Обърнах към него дупката в основата на краниума.

— От Китай са донесени, нали? Днес няма много други места, където така точно екзекутират затворници и всякакви вредни за обществения морал хора. Според вас кой е платил за куршума, а, г-н Недо? Нали така се прави този номер в Китай? Качват те на камион, откарват те на стадион, там ти пускат куршум в тила, сметката

изпращат на роднините. Само че тези достойни хора ги е страх, гащите им треперят, че са имали подобен роднина, не смеят да приберат тялото за погребение. Тогава разни предприемчиви хора се заемат да разпродават трупове. Комуто са нужни. Изглежда, има клиента, нали така ми казахте? Може би първо се пласират органите — за трансплантация — черният дроб, бъбреците, дори сърцето — за тях винаги има пазар. Сетне плътта се смъква от костите, останалото се продава на хора като вас или тям подобни. Май че имаше закон срещу търговия с телата на екзекутирани затворници, не мислите ли?

Недо грабна черепа от ръката ми и го върна на мястото му.

— Не разбирам за какво ми говорите — рече той, но гласът му трепереше и звучеше гузно.

— Дайте ми нужната информация за онова, което донесох, или ще позвъня на едни хора, дето се интересуват от неща като скритите тук — заплаших го аз. — Сетне животът ви бая ще се усложни, гарантирам ви го.

Недо затвори вратата на задното помещение и се върна на бюрото.

— Знаехте, че на черепа има номер, нали? — попита той.

— Усетих го с върха на пръстите, когато го разглеждах за пръв път. Също както и вие. Е, какво означава?

Недо сякаш се смаляваше пред очите ми. Отпусна се в стола като надуваема детска играчка, на която са пуснали въздуха. Сега дори и робата като че му стана широка.

— Номерът на първия череп означава, че произходът му е заведен някъде в нечий архив — обясни той тихо. — Може да е от тяло, дарено след кончината на научна институция за медицински изследвания, може да е от стара музейна изложба. Така или иначе, той е придобит напълно законно. Вторият череп обаче няма такъв номер, носи само онази маркировка. Има други специалисти, дето по въпроса знаят повече от мен. Аз само мога да ви кажа, че е крайно противопоказано да си имате работа с хората, които са я направили. Те наричат себе си Вярващите.

— А защо е маркиран?

На въпроса ми отвърна с въпрос.

— Да се досещате на каква възраст може да е този череп, г-н Паркър?

Пристъпих напред, наведох се над бюрото. Изглеждаше ми достатъчно стар, поочукан, леко пожълтял.

— Не зная. Десетилетия може би?

Недо поклати глава.

— Не. На месеци е, може би дори на седмици. Изкуствено е състаряван, трили са го с пясък, пръст, сетне вероятно е киснат и в разтвор с урина. След пипане можете да усетите миризмата по пръстите си.

Реших да не се пробвам.

— А откъде е според вас?

Сви рамене, помисли.

— На човек от бялата раса е, вероятно мъж. Не забелязвам видими белези от насилие, но това е абсолютно относително и нищо не значи. Може да е взет от морга. Допускам, че е възможно да е изнесен и от болница, само че както и вие сам се досетихте след влизането в онова помещение, в нашата страна човешки останки трудно се намират. Повечето такива, като изключим дарените за научномедицински цели, трябва да се купуват и внасят отвън. Източна Европа бе добър източник в това отношение, но само в началото, сега нещата там се позатегнаха и доста по-трудно е от тях да се изнасят нерегистрирани трупове. Китай, както казахте, е по-лесен, но и там източниците не са безпроблемни, плюс това услугата е вече доста скъпа. И опциите се свеждат почти до нула, като изключим очевидното.

— Тоест сам да се снабдиш с труп.

— В, да.

— Чрез убийство.

— Да.

— Това ли означава маркировката?

— Така мисля.

Попитах го дали има фотоапарат. Поразрови се, от чекмедже на бюрото измъкна пращен кодак, от онези, дето правят моментални снимки. Снимах черепа няколко пъти отвън, няколко и отвътре, всеки път променях ъгъла и разстоянието с надежда поне на една поза символът с двузъбеца да излезе достатъчно ясно. В края на краищата изкарах поне два доволно добри образа.

— Среждали ли сте досега някой от тези Вярващи, както ги наричат? — запитах аз.

Недо неспокойно помръдна в стола.

— В моя бизнес постоянно се запознавам с различни, понякога много интересни, необичайни хора. Да речем, че някои от тях са опасни, дори зловеци. Да, може да се каже, че съм срещал Вярващи.

— Откъде знаете, че са именно такива?

Недо посочи края на ръкава на робата, без да го повдига, поне на три-четири сантиметра над свивката на китката.

— Ето тук носят същия знак.

— Татуиран ли?

— Не — обясни той и потръпна. — Клеймосан с изгаряне.

— Имена да знаете?

— За Бога, не!

— Няма ли имена?

Недо се бе притеснил до крайност, направо като болен изглеждаше.

— Ама да, имат си имена до един. Всички те имат имена. Поне най-страшните имат.

Тези думи ми прозвучаха познато. Опитах се да си припомня къде ли съм ги чувал.

Всички те имат имена.

Но той вече говореше за нещо не по-малко интересно.

— И други са ме питали за тях, не беше чак толкова отдавна. Може би преди година тук дойде агент на ФБР. Интересуваше се дали съм получавал подозрителни или необичайни поръчки, свързани с тайни документи, чудодейни лекарства, човешки кости или костни скулптури. Питаше още и за манускрипти, ръкописи на велен. Обясних, че такива поръчки са и за мен необичайни, а той ме заплаши по същия начин, както и вие. Хм, публичен обиск на магазина ми от страна на правителствени агенти би ме поставил в доста неловко положение. Направо би било неудобно, срамно, да не говоря за това, че в потенциален план може и да ме разори, особено ако повдигнат обвинения за нарушаване на определени закони. На него му казах същото, което казвам и на вас. Не остана доволен, но аз все пак още си въртя бизнеса.

— Помните ли името на агента?

— Босуърт, Филип Босуърт. И нека бъда искрен — не беше ли ми показал документи, за счетоводител например бих го взел или, да речем, за чиновник, може би за юрист от някоя адвокатска кантора. Прекалено крехък ми се видя за федерален агент. В същото време ерудицията му бе повече от впечатляваща. Идва отново и отново, общо няколко пъти, за да доизясни някои подробности. Да си призная, достави ми удоволствие разговорът с него, взаимният обмен на информация и опознаване.

Отново ме впечатли далечно сексуалният подтекст, прозвучал в думите му за удоволствието да се рови във въпросната тематика и материал. „Взаимно опознаване“, а? Може би Босуърт го бе завел на вечеря, за да измъкне от него повече неща? Е, тогава вероятно е научил повече от мен. Недо бе хлъзгав като змиорка в кофа вазелин, а всяка полезна дума, дето изричаше, излизаше от устата му в оплетен и подвеждащ контекст. Съвсем ясно бе, че казва много по-малко, отколкото знае, освен това отговаряше само на пряк въпрос, а в отговорите му странична информация почти нямаше.

— Хайде сега да ми разкажете за статуята — рекох изведнъж.

Недо сигурно не очакваше да се връщаме на тази тема и ръцете му отново се разтрепериха.

— Интересно подреждане на детайла, да. Може би ще ми трябва повече време, за да я проуча.

— Да я оставя тук ли намекувате? Тц, мисля си, че това абсолютно няма да стане.

Недо сви рамене, въздъхна.

— Е, няма значение. Тя не струва нищо. Просто копие на нещо много, много древно.

— Обяснете.

— Това тук е претворяване на значително по-голяма костна скулптура, според някои източници тя е с височина около два метра и четирийсет, може би седемдесет сантиметра. Оригиналът обаче е изгубен преди много време, бил е създаден в Седлиц през петнайсети век с помощта на тамошен материал.

— Казахте, че свещниците са също репродукции на оригинали от Седлиц. На мен като неспециалист това ми звучи като някаква мания, фикс идея.

— Седлиц е абсолютно необикновено място, както и оригиналната статуя, за която говорим, като, разбира се, допуснем, че тя действително е съществувала, а не е просто един мит. Тъй като никой жив днес не я е виждал, истинската ѝ същност е обект на множество спекулации, а в същото време повечето заинтересувани страни са единни относно външния ѝ вид. Тази, която носите тук, е може би доста точно възпроизведена спрямо оригинала, поне доколкото лично аз мога да се произнеса. Защото досега съм виждал само скици и илюстрации. Мога още да добавя, че в създаването ѝ са били вложени наистина големи усилия. Бих желал да се запозная с автора, който и да е той.

— И аз също — добавих. — Каква е била целта на оригинала? Искам да кажа защо е бил създаден?

— О, по въпроса има много мнения, версии, версии... — започна Недо. — Вашата скулптура е миниатюра на друга, също от кости. Въпросната костна статуя обаче е сама по себе си репродукция, а моделът, по който е правена, е от сребро и по тази причина изключително скъп и ценен. Също както и при настоящото произведение в миниатюра, идеята е пресъздаване, олицетворение на метаморфоза. Известен е като „Черният ангел“.

— Какъв вид метаморфоза?

— Превръщане на човек в ангел или на човек в демон, ако трябва да бъдем по-точни. Е, точно тук идваме до онзи пункт, където мненията се различават. Съвсем ясно е, че „Черният ангел“ би бил изключително ценна придобивка за всяка частна колекция просто заради истинската си стойност, но не само затова е така ревностно търсен. Има, хм, източници... хм, да, които смятат, че сребърният оригинал е в действителност подобие на затвор, нещо като килия. Не е артистично пресъздаване на една трансформация, както говорихме, а самото същество. Според една легенда монах на име Ердрик от Седлиц се опълчил на Имодей, низвергнат ангел в човешка форма, и по време на битката между двамата вторият паднал във вана с разтопено сребро, и то именно в момент на трансформация или възвръщане в истинската си форма, наричано още разкриване. Предполага се, че среброто е пагубно в случаи на демонична метаморфоза и Имодей останал затворен, неспособен да излезе от това покритие. Ердрик дал нареждане ваната да бъде постепенно охладена, а остатъкът бил

източен. И ето го Черния ангел или покрития в сребро Имодей в завинаги спряно частично превръщане. Монасите го скрили. Не били в състояние да унищожат онова, което било скрито в среброто, но се страхували то да не попадне в ръцете на събратята му, които ще искат да го освободят или да го използват за привличане на зли хора в обкръжението си. И оттогава сребърната статуя остава в неизвестност, знае се, че е изнесена от манастира по време на разрушението му през петнайсети век. Местонахождението му е скрито в кодирана и нанесена на древна карта информация. Картата била нарязана на части, а те били разпратени за съхранение между цистерцианските манастири в цяла Европа.

Оттогава насам спекулации, мит и предразсъдъци, суеверия и религия, вероятно и частица истина са се обединили в създаването на легендата за този обект. А той придобива все по-голяма привлекателна сила за множество най-различни източници вече в течение на повече от половин хилядолетие. Костното копие на статуята било създадено почти веднага — още навремето. Не бих могъл да кажа защо. Може би да напомня за случилото се на хората в Седлиц. Или за реалното присъствие на Злото в нашия свят. Малко след скриването на сребърната изчезва и костната статуя. Вероятно монасите са искали да я спасят от военните набези и разруха, защото Седлиц бил постоянно нападан и накрая — пак през петнайсети век — разрушен.

— Значи и Вярващите са между онези, които я търсят?

— О, да, при това те са най-активните.

— Вие, изглежда, знаете доста по въпроса.

— Може би, но искрено казано, не смятам себе си за експерт.

— Тогава кой може да е истинският експерт?

— В Бостън има търговска къща на име „Стърн“, тя провежда търгове, върти я собственичката Клодия Стърн. Тази жена специализира в областта, за която говорим, тя знае особено много за Черния ангел и свързаните с него митове.

— Откъде?

— Твърди, че притежава един от фрагментите на картата, обявила го е на разпродажба за следващата седмица. Предметът е спорен. Говори се, че бил намерен от иманяр на име Мордан, а той го открил под една от плочите на църковен под в Седлиц преди няколко

седмици. Самият Мордан починал в църквата, изглежда, докато се опитвал да избяга с находката.

По-точно казано, докато се е опитвал да избяга от някого, рекох си аз.

Интересно от кого?

* * *

Ами ако...?

Тези ключови думи витаеха в съзнанието на Мордан години наред. Беше по-умен, по-находчив, по-изобретателен от мнозина колеги в занаята и по-внимателен също. Постоянно търсеше голямата находка, голямото имане, с други думи, предмета, който ще донесе най-добрата печалба. Смяташе под достойнството си дори да помисли да се занимава с по-древни неща. Законите не означаваха нищо за него: законът е за живите, а Мордан се движеше изключително в света на мъртвите. И в тази линия на мисли години наред бе прекарал в изучаване на тайните на Седлиц. Мистериите на това свещено място. Отново и отново се ровеше в митовете за най-скришните и тъмни места и, разбира се, разсъждаваше за онова, което би могло да се намери там.

Ами ако?

И ето го накрая в костницата. Алармата бе прекъснал по прост начин — с прерязване на кабела с клещи, тя самата не бе особено сложна. Слизаше надолу по стълбището към самото сърце на тази уникална постройка, а въздухът бе мразовито хладен. Отвсякъде бе заобиколен от кости, частичните тленни останки на хиляди човешки същества. Това обкръжение не го безпокоеше особено, то би разтревожило по-чувствителните души може би, не и неговата. Мордан не беше човек суеверен, но за беля сега изпитваше известно неудобство от присъствието си на това място — сякаш нарушава нечий свещен покой. И колкото и да е нелепо и любопитно, смущаваха го издишваните от самия него бели призрачни пари — така му изглеждаха в хладната подземна атмосфера. Може би затова и придобиваха особена символика — сякаш скрита сила му отнема

живителната енергия и бавно, постепенно го изсушава отвътре, дъх по дъх, стъпка по стъпка, за да го превърне в подобие на околните.

Ами ако?

Сега вървеше между пирамиди от черепи, под увиснали гирлянди от човешки прешлени и пищяли. И ето го пред малкия олтар. Спря, пусна черния брезентов сак на каменния под. Той издрънка глухо, метално. Измъкна от него тежък чук със заострена от едната страна глава и се зае да обработва ръбовете на една от плочите. Беше зидана, струваше му се, че е местена и по-рано. Поставеното високо зад него разпятие хвърляше сянка върху му, а през прозореца отзад проникваше лека светлина.

Ами ако?

Постепенно разби стария хоросан, сега вече бе ясно, че са нужни още няколко добре отмерени удара и ще се открие дупка, достатъчна да вкара лост. Бе така увлечен в работа си, че не чу шума отзад. Чак когато усети леката миризма на плесен и мухъл, тогава спря работата и се извърна, все така на колене. Повдигна глава и разбра, че вече не е сам.

Ами ако?

Надигна се леко, с извинителна физиономия, сякаш да рече, че има съвършено разумно обяснение за присъствието си на това място, че и за осквернителната си дейност. Но нападна още в мига, когато реши, че вече е в нужната поза и на удобната височина. Хвърли се напред и замахна с чука. Пропусна мишената, но успя да освободи терен за маневриране. Оттук вече се виждаха стъпалата нагоре. Нечии ръце се опитаха да го сграбчат, но той бе бърз и ловък, най-вече мотивиран да избяга. Следващият му удар попадна в целта, вече бе почти на път към свободата. Стигна стълбището и хукна нагоре, очите му потърсиха изхода.

Присъствието отдысно усети поне със секунда закъснение. Нещо излезе от сенките, нанесе зашеметяващо болезнен удар в Мордановата адамова ябълка, а той го отхвърли назад към стъпалата. За секунда иманярят се задържа на ръба на площадката, като безпомощно махаше с ръце в опит да си възвърне равновесието, сетне стремително политна назад и през глава се затъркаля надолу.

Ами ако...

Главата на Мордан се удари тежко в последното стъпало, прешлените изпукаха, вратът му се пречупи.

* * *

В костницата на Седлиц е винаги студено както в гроб. Затова възрастната жена се бе завила добре с дългия си топъл шал. В дясната ѝ ръка подрънкваше голяма връзка ключове. Вървеше по пътя към прочутата врата на Сантини-Айхел. Поколения наред за това място се грижеше нейното семейство, а поддръжката се финансираше най-вече от дарения и средствата от продаваните книги и картички. Те стояха подредени на масичка край портата, където направилите си труда да дойдат тук посетители плащаха и входна такса. Вече приближаваше, когато забеляза, че вратата е открената. Зърна и петното кръв на първия камък отвъд прага. Не усети как ръката ѝ сама отлетя на устата, спря, защото краката ѝ отказваха да продължат. Такова нещо досега не се бе случвало: костницата е място свещено, векове наред тук насилие не бе имало.

След малко пристъпи с усилие, ужасно се страхуваше от онова, което знаеше, че ще види. О, да! Долу пред олтара лежеше проснато човешко тяло, главата му извъртяна в неестествен ъгъл. В подножието на разпятието се виждаше отместена голяма плоча — беше извадена от гнездото и в съседство мътно блестеше нещо. В краката на мъртвеца — сега ясно видя, че е мъж — се търкаляха разбитите останки на красив черепен свещник. Любопитно първата ѝ реакция бе на загриженост не за покойника, а за нанесените на костницата щети. Как е възможно някой да извърши такова светотатство!? Тези осквернители не разбират ли, че костите принадлежат на хора, които някога са били живи както самите тях? Грехота е да се посяга върху цялата тази създадена с такава вещина и толкова артистичност красота!

Повдигна частица от раздробения череп, потри я между пръсти, а в същия миг зърна още един необичаен за костницата предмет. Бе неголяма сребърна кутийка, лежаща до ръката на покойния. Внимателно отвори капачето ѝ. Вътре имаше стар пергамент, навит на рулце, видимо добре запазен. Докосна го с пръсти. Той изшумоля, бе гладък, дори леко хлъзгав. Извади го и внимателно го разви. В единия

ъгъл забеляза нечий герб: представляваше бойна секира на фона на отворена книга. Не го бе виждала досега, не ѝ говореше нищо. Видя още различни символи, архитектурни скици, рога и част от разкривено в агония нечовешко лице. Рисунката бе изключително подробна, макар и лицето да бе нарисувано само до врата, но жената не искаше да гледа повече от онова, което очевидно ѝ бе съдено да види. Прекалено ужасен ѝ се стори този лик. Върна пергаментовия свитък в кутийката и тръгна да търси помощ, без да усети, че костницата е леко затоплена спрямо нормалната си ледена температура и че необичайната топлина идва от каменните плочи под нозете ѝ.

* * *

А в мрака далече на Запад две очи се отвориха като че в синхрон със случилото се, двоица огньовете сякаш светнаха в нощта. И в центъра на едната зеница бяла резка затрептя в спомен за Божественото.

* * *

Недо вече привършваше разказа си.

— Някъде в отрязъка от времето между откриването на тялото и изнасянето му след пристигането на полицията изчезва и намерен в сребърна кутийка на местопрестъплението фрагмент от карта — говореше той. — Сега подобен фрагмент е в списъка на предложените за тръжна продажба предмети в търговската къща на Клодия Стърн. Няма начин да проверим дали става дума за картата от Седлиц, обаче Цистерцианският орден е огласил несъгласието си относно продажбата му. И въпреки това изглежда, че търгът ще бъде проведен и с участието на въпросния предмет. Очаква се голям интерес, макар че търгът ще бъде силно ограничен спрямо присъствието на външни хора. Колекционерите на този тип антики са обичайно, хм, доста дискретни и донякъде тайнствени. Защото общественото мнение често е склонно да тълкува хобитата им, хм, погрешно...

Огледах се наоколо. Мрачният магазин съдържаше доста неща от същия сорт, за който наемкваше собственикът му — превърнати в

орнаментални предмети човешки останки. Изведнъж почувствах огромна вътрешна необходимост тутакси да се махна от това място. Струваше ми се нечисто.

— По-късно може би ще имам още въпроси — рекох неопределено.

Извадих визитка, оставих я на бюрото. Недо ѝ хвърли кос поглед, но дори не я докосна.

— Винаги съм тук — каза той. — Естествено, ще ви призная, че съм любопитен докъде ще стигнете с разследването си. Чувствайте се поканен и напълно свободен да ми се обаждате по всяко време — ден или нощ, без значение е.

Усмихна се криво.

— Всъщност май най-добре е нощем.

* * *

Гарсия продължаваше да наблюдава сградата, а вътрешното му безпокойство постоянно растеше. Времето минаваше — отначало час, сетне два, сетне още няколко се проточиха сякаш в безкрая. Беше се опитал да проследи мъжа, който имаше такова значение за Брайтуел, обаче не познаваше добре множеството улици на този огромен град и след няколко минути изгуби пътя. Тогава се върна на старото си място, пък и вярваше, че мъжът в черното яке също ще се завърне при приятелите си. В същото време те го безпокояха още повече, защото все така бяха горе — в неговия апартамент. Отначало очакваше да се появи полицията, обаче това не стана. Това му даде известна надежда, но вече не бе така сигурен. Сигурно бяха намерили нещата горе, как иначе? Възможно е дори и да са попаднали на касетките, да са гледали и записите му. Какви са тези хора, дето при това положение няма да извикат ченгетата?

Гарсия направо копнееше да си прибере нещата, най-вече едно от тях. Бяха му важни, при това въпросното бе единственото, което би могло да го свърже с момичето. И с него, и с другите... Без него връзката би изчезнала, просто ей така. И край.

Усети приближаващата се кола. Същата беше. Излезе мъжът с коженото яке и тръгна към вратата. Гарсия с облекчение констатира, че

отново носи със себе си кашона. Може би връща изнесеното обратно?

Минаха минути, вратата се отвори, негърът и по-дребният му спътник излязоха. Значи сега горе е само онзи, сам.

Гарсия се измъкна от сенките и тръгна към металната врата.

* * *

Отново претърсих стаите. Луис и Ейнджъл бяха преровили всичко на няколко пъти, но исках да съм абсолютно сигурен, че нищо не е пропуснато. Пак и пак проверявах помещенията, където имаше следи от живот. Накрая остана онова с белите фаянсови плочки, което Луис бе открил в мое отсъствие. Предназначението му бе повече от ясно. Макар и повърхностите да бяха идеално измити и да бе чистено навсякъде, пак знаех, че едва ли могат да се отстранят следите от канализационните тръби. А те вероятно бяха нови, тъй като тази стая бе зидана допълнително. Ако нечия кръв е текла в канала, там остатъци непременно щеше да има.

На импровизирана от дървена плоскост маса пред вътрешната стена на помещението бяха подредени кутии с блажна боя, стари четки, вече напълно втвърдени, а на края й стоеше купчина оръфани чаршафи, изцапани и залети със стара боя. Разместих ги, поогледах между тях, вдигна се фино облаче червеникава прах. Наведох се, опитах да я разпозная колкото мога, сетне със замах свалих чаршафите. На дървото остана червен слой, част от него попадна и на пода отдолу. Тухлена прах беше. Опипах стената с длан, понатиснах тук и там, усетих, че зидът се помръдва съвсем леко, тухла се остъргва в тухла. Аха. Вгледах се отблизо — повърхността не бе абсолютно равна. Но само на едно-единствено място, на не повече от петдесетина сантиметра на височина. Понатиснах с пръсти, хванах една поиздадена тухла и упорито започнах да я разклащам. В началото почти не помръдваше, но бях упорит. И тя се пораздвижи достатъчно, че сетне да мога да я измъкна навън. Падна на масата, остана цяла, остави зееща дупка. Вътре имаше нещо. Надвесих се, светнах с фенерчето.

Човешки череп беше, поставен върху подобие на колона от кости, завързани с кадифена червена лента. Забраден със златист шарф

с пайети, незакрити оставаха само очните и носната кухни и, разбира се, устата. В основата на колоната бяха разположени костите на две човешки ръце в пълен комплект, по един от всяка страна, а на съответните места лъщяха евтини пръстени. Встрани стояха дарове, поднесени като жертвоприношение — шоколад, цигари, чашка със златиста течност, миришеща на уиски. Още един олтар.

Сега забелязах и медальона. Бляскаше под лъча на фенера ми — сребро срещу бяла кост. Вмъкнах ръка и го извадих, сетне отворих капачето. Вътре бяха поставени две снимки на жени, изрязани в съответния формат. Първата не я познах. Втората бе жената на име Марта — същата, която бе дошла в моя дом да потърси надежда за детето си.

Изведнъж зад мен проблесна светлина, изтреця силен изстрел. Току до дясната ми ръка се разлетяха тухлени парченца и дървени тресчици. Нещо попадна в дясното ми око и ме заслепи. Изпуснах фенерчето, залегнах на пода, а в същия миг дребна, възпълна фигура се мярна в коридора, силуетът ѝ отчетливо изпъкна на фона на слабата светлина отзад. Сетне изчезна.

Чух двойно металическо изщракване, рязана двуцевка беше и онзи зареждаше отново. Нечий глас — вероятно на същия, на стрелеца — повтаряше налудничаво отново и отново едно и също на испански. Звучеше като молитва.

— Santa Muerte^[5], reza por mi, Santa Muerte, reza por mi^[6].

Чух и друго — по стълбището трополяха бързи стъпки, връщаха се Ейнджъл и Луис, затваряйки капана. Очевидно и стрелецът ги долови, защото темпото на молитвите му се усили, сега вече крещеше почти в скоропоговорка. Луис високо извика още отдолу, на стълбата:

— Не го убивай!

В същата секунда силуетът се появи отново и двуцевката изрева. Вече се търкалях към стената, когато масата с кутиите се разпадна на части, единият ѝ крак шумно тупна към мен, а стрелецът нахлу в помещението. Пищеше молитвата си отново и отново, зареждаше в движение и стреляше, зареждаше и стреляше, пушек и прах, ужасен тътен изпълниха стаята, запушиха ми носа и очите. Във въздуха сякаш увисна мръсна мъгла, тя закриваше предметите, тук-таме се различаваха неясни детайли от едно и друго. Макар че очите ми бяха пълни с нечистотии, различих, по-скоро може би усетих тъмната,

пълна форма. Пред нея ярко блесна огнен облак, за кой ли път гръм разтресе стените. Е, тогава стрелях.

[1] Глобална американска верига, предимно облекло и битови предмети. — Б.пр. ↑

[2] Герой от „Родени да убиват“ на Конъли. — Б.пр. ↑

[3] „Помни смъртта“, средновековен поздрав на католическите монаси, тук по-широко — смърт и нейните символи, паметник на смъртта и човешката тленност. — Б.пр. ↑

[4] Патологичен убиец, агент на ФБР, във „Всяко мъртво нещо“ на Конъли. — Б.пр. ↑

[5] Света Смърт — култова секта в Мексико; иконата — забраден череп и скелет с плащеница и коса в ръка — може да се види по някои улици. — Б.пр. ↑

[6] Моли се за мен. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Мексиканецът лежеше сред отломките от масата, разпилените кутии и четки, а изпокъсаните чаршафи частично покриваха краката му като надгробен саван. Една от кутиите бе пробита, боя течеше по пода, долната част на тялото му бе осеяна с бели пръски. Кръвта от раната в гърдите бликаше на тласъци, като че пулсира ритмично, изхвърляна от постепенно отслабващото сърце, обагреше плочките. Дясната му ръка се опитваше да хване нещо на стената, пръстите ми заприличаха на паяк, който се мъчи да полази нагоре. Опитваше се да докосне черепа в олтара.

— Muertecita^[1], reza por mí... — повтаряше той, но сега това бе само шепот.

Луис и Ейнджъл връхлетяха в стаята.

— Мамка му! — изохка Луис. — Нали ти виках да не го убиваш...

Прах висеше навсякъде във въздуха, видимостта бе слаба и съдържанието на дупката в стената бе все още невидимо за него. Луис притича и прекна край умирация. С пръстите на дясната ръка сграби лицето на мексиканеца и го извърна към себе си.

— Къде е тя? — почти изрева той. — Казвай къде е!

Очите на мексиканеца си останаха отправени нейде надалеч. Устните му продължаваха да се движат, повтаряйки своята мантра. Усмихна се далечно, сякаш съзря нещо невидимо за нас, отвори му се врата нейде в материята на времето и битието, показаха му обещаната награда. Или може би наказанието, негово и само негово. Стори ми се, че в очите му блесна почуда, а може би е било и страх, но те вече помътняваха и бавно гаснеха, клепките готови да се склопят за сетен път.

Луис го плесна здраво по бузата. Сега в дясната ръка държеше малка снимка на Алис. Досега не бях виждал образа ѝ, може би лелята му я бе дала. А може би си беше негова, съхранявана години наред, реликва за нечий живот, далеч от очите, но не и от сърцето. Може би.

— Къде е тя? — повтори Луис.

Гарсия изкашля кръв. Зъбите му бяха червени, както и устните. Опитваше се отново да изрече звучащата като заклинание фраза, но не успяваше. Тогава се изкашля отново, потръпна, ръката му се свлече върху плочките и той умря.

Луис отпусна глава и покри лице с ръка. Сега снимката на Алис бе притисната към кожата му.

— Луис... — обадох се аз.

Той вдигна очи към мен и за секунда не успях да намеря точните думи. Сетне му казах:

— Мисля, че я намерих...

* * *

Екипът за бързо реагиране (ЕБР) пристигна пръв на местопрестъплението, но Луис и Ейнджъл вече ги нямаше. Полицейски диспечер бе разпратил спешен сигнал за „стрелба в района“, но първо бе алармирал ЕБР. Наложих се известно време да гледам в дулата на няколко рюгер мини 14 и деветмилиметрови автомати „Хеклер и Кох“. Опитвах се да разпозная нечие име или сериен номер по гащеризоните всред ужасната глъчка, крясъците и ослепителните светлини, с които ченгетата придружиха появата си. Момчетата от ЕБР щурмово нахлуха в стаята за екзекуции, огледаха мъртвия мексиканец, различните кости из апартамента и чак тогава загоряха, че екшънът вече е свършил. Тогава отстъпиха терена на колегите си от деветдесет и шести участък. В началото се опитвах да отговарям на въпросите им по най-добрия начин, но скоро занемях. Налагаше се — трябваше да предпазя приятелите и себе си. Не биваше да говоря каквото ми дойде на устата, преди да съм се успокоил, подредил мислите и уточнил една сериозна, издържаща на всякакви въпроси версия. Бях истински разтресен, но то бе по-скоро резултат от онзи образ, който не можех да избия от съзнанието си. Отново и отново виждах Луис, застанал пред дупката в стената, взрял обезумял поглед в костеното лице на момиче, собствената му братовчедка, протегнал ръка към него с намерение да го докосне, но разбрал, че не притежава такава сила. Гледах го и не знаех как да му помогна: той се връщаше в мислите си в друго време, на друго място: в пълен с жени

дом, тамошните му дни вече към края си, а в къщата се е появил нов живот. Още една жена.

* * *

Помня я. Помня я като бебе, давах ми я да я бавя, докато жените готвеха и чистеха. Аз бях единственият мъж там, защото баща й — Дебър — беше мъртъв. Аз го убих, първият ми беше. Той ми отне майката. Затова го изтрих от лицето на земята. За отмъщение го направих, съвсем съзнателно. Още не знаех, че сестрата на майка ми е бременна от него. Нямах доказателства, но бях уверен, че е сторил нещо много, много лошо на мама и то я е убило. Усещах, че ще направи същото с мен, само че изчаква удобен момент. Тогава го предварих и го убих. А дъщеря му израсна без баща. Той беше човек долен, гаден, с най-мерзки мераци, щеше и на нея да посегне, мине ли някоя и друга година. Само че тя така и не можа да го опознае, да разбере що за гадина бе той. Иначе въпросите си стояха. Защо? Кой? Как? Въпроси и смътни подозрения. А веднъж започна ли да налучква истината, аз вече бях достатъчно далеч от дома. Един ден влязох в гората и повече не се върнах. Поех по друг път, моя си път. Тя тогава беше още дете. Отдалечих се от нея, а и от другите близки. И не знаех какво я е сполетяло. А сетне вече беше много късно...

С това се опитвам да се успокоявам: не знаех.

Тогава пътищата ни се кръстосаха в големия град. Тук. Опитах се да поправя грешката, да компенсирам миналите грехове, не се получи. Не можеше, бяха прекалено тежки, нямаше как да върна живота назад. Ето сега — тя е мъртва и се питам: аз ли съм виновен? Аз ли задвижих събитията така, като тайно планирах и отнех живота на баща й, преди тя да се е родила? И не съм ли в някакъв смисъл и аз баща на жената, в която се превърна тя? Не нося ли аз отговорността за този й живот, а сетне и за смъртта й? От една кръв сме, сега я няма, а без нея на този свят вече не мога да бъда същият.

Съжалявам. Ужасно съжалявам...

* * *

Слушах го с мъка и извърнах глава, за да не го гледам такъв. Не можех и не исках да го виждам такъв. Пречупен.

* * *

Остатъка от нощта и по-голямата част от утрото прекарах в 96-и участък на „Месероул Авеню“. Все пак ме разпитваха колеги. Като бивше ченге, макар и с редица неизяснени около него въпроси, пак имах някаква положителна стойност в очите им, колкото и да бе малка тя. Казах им, че съм получил информация за апартамента на мексиканеца от източник. Долната врата съм заварил отключена. Влязъл съм, намерил съм костите и другите неща и тъкмо да им се обадя — на полицаите — и онзи ме нападнал. Убил съм го в самозащита. А то си беше самата истина.

Разпитваха ме двама детективи. Жена на име Бейярд и партньорът ѝ — едро червенокосо ченге на име Ентуисъл. Бяха извънредно учтиви с мен, но това до голяма степен се дължеше на присъствието на адвокатката Франсес Нийгли, седнала от дясната ми страна. Още преди пристигането ми в Ню Йорк Луис бе уредил в сметката ми да бъде внесена номинална такса от юридическата фирма „Ърли, Чаплин & Коен“, където Франсес бе от старшите партньори. Така че официално погледнато, бях неин служител — беше ме наела за определени услуги. Респективно имах право да се позовавам на известни етични привилегии и да не отговарям на някои неудобни въпроси на полицията. Франсес бе висока, безупречно облечена и коафирана, външно харизматична и извънредно любезна. Това обаче бе повърхностно впечатление. Знаех, че обича да виси по барове, където в събота вечер кръвта от поредното сбиване съхне по пода, и че има репутация на желязна дама, с която майтап не става. Опитайте се да се избудалкате с нея и усмихнатото ѝ лице мигом ще застине в титаново-стоманена гримаса. Вече бе успяла да внуши съответното послание на тукашните ченгета: кого бе очаровала, кого пък стреснала.

— Кой ви пошушна за Гарсия? — запита Ентуисъл.

— Така ли му е името?

— Изглежда, да. Той самият не е в състояние да го потвърди или отрече.

— Предпочитам да не го назовавам, ако обичате.

Бейярд завря нос в бележките си.

— Да е например един сводник на име Тайрън Бейлий или може би Джи Мак?

Не отговорих.

— Жената, която сте били натоварен да търсите, е част от яслата му, нали? Предполагам, че сте разговаряли с него. Искам да кажа, то не е логично да не говорите с него, след като търсите нея, нали?

— О, с множество хора говорих — рекох с усмивка.

Франсес реши да се намеси.

— Какво намеквате сега, госпожо детектив?

— Просто искам да разбера кога за последен път г-н Паркър е разговарял с лицето Тайрън Бейлий?

— Г-н Паркър нито е потвърждавал, нито отричал изобщо да е разговарял с въпросната личност, така че въпросът ви е ирелевантен.

— Не и за г-н Бейлий... — подхвърли Ентуисъл.

Пръстите му бяха доста жълти, гласът му дрезгавееше, звучаха нотки на отдавнашен катар. Много пушеше горкият.

— ... защото рано днес сутринта е бил приет в медицинския център „Удхил“ с огнестрелни рани в дясната ръка и десния крак. До болницата е стигнал лазешком. И ако някога е имал надежди да става бейзболист, край с тях, няма да го бъде.

Притворих очи. Луис не бе сметнал за нужно да спомене факта, че е упражнил малко възмездно насилие върху Джи Мак.

— Вижте, да — говорих с Бейлий някъде около полунощ, може би бе един часът — рекох на глас. — Той ми даде адреса в Уилямсбърг.

— Вие ли го ранихте?

— Той това ли ви каза?

— Бейлий е така замаян от лекарства и упойки, че едва ли може да каже нещо. Чакаме да се пооправи и тогава ще чуем каквото има да казва.

— Не, не съм аз.

— Случайно да знаете кой тогава?

— Не, не зная.

Франсес се намеси пак.

— Детективе, можем ли да минем на следващия въпрос?

— Съжалявам, но, изглежда, вашият клиент или служител, както искате го наричайте, се оказва фатален за здравето на хората, с които разговаря.

— Вижте — въздъхна Франсес с тон на свършена готовност за всяческо сътрудничество, — тогава или му предявете съответната здравна отговорност и го освободете, или дайте да чуя някакво сериозно обвинение.

Възхищавах се от юридическите умения на Франсес, но виждах, че ченгетата започват да се дразнят и настройват враждебно. А това би могло да се окаже нездравословно, като се имат предвид все още неизстиналият труп на Гарсия, огнестрелните рани на Джи Мак и все по-надвисващата над мен сянка на Бруклинската поправителна институция, да не употребявам думата затвор.

— Г-н Паркър е убил човек — натърти Ентуисъл.

— Човек, който се е опитвал да убие него.

— Така твърди той самият.

— Е, хайде де, детективе, само си губим времето. Дайте да си дойдем на приказката като възрастни хора, още повече професионалисти. Разполагате с надупчено от пушечни изстрели помещение, стар склад със затрупани с кости помещения, някои от които току-виж се оказали на жената, която г-н Паркър е натоварен да търси, две видеокасети, на които има ясен запис поне на една явно убита жена, вероятно на още много такива. Моят клиент вече многократно декларира, че изцяло ще сътрудничи на следствието по всички възможни начини, а вие се опитвате да го накиснете с въпроси относно пострадал след срещата си с него индивид. Не е коректно, господине, не е. Г-н Паркър ще бъде на ваше разположение за по-нататъшни въпроси по което време сметнете, че това ще е нужно. Ще бъде на ваше разположение и да предявите каквито обвинения намерите за необходими в бъдеще. Така. Е, а сега какво ще правим?

Ентуисъл и Бейярд се спогледаха, сетне се изправиха и излязоха, като се извиниха, че ще отсъстват за малко. Нямаше ги бая време. Франсес и аз седяхме и мълчахме, докато те се върнаха.

— Можете да си тръгвате — заяви Ентуисъл. — Засега. И ако не ви затруднява много, ще сме благодарни да ни уведомявате, когато възнамерявате да пътувате извън щата.

Франсес се изправи и започна да събира бумагите си.

— О... — добави Ентуисъл. — И поне за известно време, моля ви, опитвайте се да не застреляте никого, а? Може и да ви хареса. Дори и да свикнете.

* * *

Франсес ме откара до мястото, където бях оставил колата си. Не ме разпитва повече за събитията от предната нощ. И аз не горях от желание да ѝ разправам каквото и да е. И на двамата така повече ни харесваше.

— Мисля, че сега положението при вас е закрепено — рече ми тя, докато спираше пред склада.

Около него още се мотаеха ченгета, множество телевизионни екипи с техника и автомобили, други репортери, дежурните любопитни минувачи и кибици.

— Мъжът, когото, сте убили, е стрелял четири или пет пъти срещу вас, докато вие — само веднъж. Свържат ли с него намерените кости, никой никога няма да си направи труда повече да ви търси за убийство. Още повече, ако останките в онази дупка в стената се окажат на Алис Темпъл. Гарантирам. Могат да се заяждат и търсят под вола теле за това, че сте възпроизвели изстрел, но сте частен детектив, във вашия случай това си е интуитивно решение. Така или иначе ще изчакаме, ще видим. Но основания за сериозно безпокойство аз лично нямам.

При това имах разрешително да нося скрито оръжие в Ню Йорк и то бе издадено още веднага след като напуснах полицията. Онези 170 долара, дето платих за него, са вероятно най-добре похарчените ми пари. Всъщност разрешителното трябва да се подновява на всеки две години, тогава пак плащаш същата сума, но да повторя — заслужаваше си. Документът се издава с подписа на шефа на градската полиция и по принцип той може да откаже подновяването му. Обаче досега такова нещо не ми се бе случвало. Иначе допускам, че да носиш оръжие е едно, да стреляш наляво-надясно друго. Трудно би било да очакваш задоволство от страна на ченгетата.

Благодарих на Франсес, излязох от колата ѝ.

— Предай съболезнованията ми на Луис — рече тя, докато потегляше.

* * *

На Рейчъл се обадох, когато се прибрах в хотела. Вдигна слушалката на четвъртия сигнал.

— Всичко наред ли е? — попитах.

— Ами добре е — отвърна ми тя.

Гласът ѝ бе равен, незаинтересован.

— Сам как е?

— Чудесно. Спа чак до седем часа, без да се буди. Току-що я нахраних. След малко пак ще я сложа да поспи. Може би час-два.

Настъпи пауза, мълчахме и двамата, поне четири-пет секунди.

— Ти как си, какво правиш?

— Имах малко неприятности преди малко — рекох аз. — Един човек почина.

И пак последва мълчание.

— Хм, мисля, че намерихме Алис... — обадох се по едно време — ... или може би онова, което бе останало от нея.

— Разкажи.

Сега в гласа ѝ прозвуча боязън.

— Човешки останки. Главно кости. В една стена намерих още — зазидани. Там имаше и неин медальон.

— А онзи, дето умрял? Той ли е отговорен?

— Не зная със сигурност. Но така изглежда.

Изчаках следващия въпрос. Знаех, че ще попита.

— Ти ли го уби?

— Аз.

Тя въздъхна. Сега чух гласа на Сам. Плачеше. Рейчъл ѝ заговори, успокояваше я.

— Трябва да прекъсвам — рече тя.

— Скоро ще се върна.

— Нали свърши вече? — запита тя, сякаш ме поощряваше. — Изяснило се е какво се е случило с Алис. Убиецът ѝ е мъртъв. Какво

повече можеш да направиш? Идвай си у дома. Просто... просто си ела, чуваш ли?

— Чувам. Ще си дойда. Обичам те, Рейчъл.

— Знам — въздъхна тя и ми се стори, че леко изхлипа, но не можех да бъда сигурен. — Зная, че ме обичаш...

* * *

Спах някъде до следобеда, събуди ме телефонен звън. Уолтър Коул беше.

— Май си имал тежка нощ — подхвърли той.

— Какво ти казаха?

— Малко. Ще трябва да доразкажеш. Край „Дафис“ има кафене на „Старбъкс“. Отивам там и те чакам след трийсетина минути.

Не успях да стигна за трийсет, направих го за четирийсет и пет, а може би и малко повече. Пресичах града и си мислех за събитията. Какво бях направил, какво бе казала Рейчъл, докато разговаряхме. В известен смисъл на думата, всичко наистина бе свършило. Имах усещането, че зъболекарските картони и снимки, както и ДНК тестовите ще потвърдят самоличността на Алис. Че намерените в апартамента на Гарсия останки са наистина нейните. Ако е необходимо, ще направят сравнителни проби и с материал от майка й Марта. Смятах, че Гарсия е замесен, може би е и прекият изпълнител. Това обаче не обясняваше защо поначало Алис е изчезнала. Скрила ли се е от някого и защо? Защо онзи Еди Тейджър й е плащал гаранция? Ами търговецът на антики Недо с приказките му за Вярващите? И фебереецът Филип Босуърт, чието разследване очевидно имаше общи допирни точки с моето и макар да не преследваше съвсем същата цел, то поне по някои пунктове му приличаше. Накрая идваше нещо много важно: собственото ми вътрешно безпокойство и усетът, че нещо се движи под повърхностните подробности на случая. Нещо много съществено и капитално важно. Нещо, свързано със скритите, кухи празнини на миналото. Нещо много опасно.

Когато седнах срещу Уолтър на ъгловата маса, косата ми беше все още влажна от бързия душ в хотела. А той не беше сам. С него бе детективът Дън, с когото се бяхме запознали в полицейското кафене.

— Вашият партньор знае ли, че се виждате с други хора, а? — попитах го аз.

— Нашата връзка е отворена. Не научи ли за моите срещи, всички сме спокойни. Между другото, той е на мнение, че вие сте простреляли Джи Мак.

— А, и ченгетата от 96-и участък така смятат. Не че ми пука какво мислите, но не съм аз.

— Хей, вижте сега, не е въпрос, че толкова много ни пука. Маки просто не желае да има ненужни угризения, особено ако някой подочуе, че ние ви открегнахме за него.

— Освен вас поне още двама души са ни насочвали в същата посока. Кажете на партньора си, че няма за какво да се безпокои.

— Насочвали са ни, а? — рече Дън.

Множествено число. Мамка му. Уморен бях, изпуснах се.

— Говоря за себе си и за Уолтър.

— Аха. Вярно.

Не ми се искаше да се заяждам с Дън. Подобни сблъсъци съвсем не ми бяха нужни. Освен това не знаех защо е дошъл.

— Е, така — рекох. — Сега да видим — защо ли сме тук? Може би заедно ще дегустираме кифлички?

Дън се обърна към Уолтър, сякаш в негово лице търси съюзник.

— Ама този човек сам си го търси, а? Труден, на такъв как да му помогнеш, кажи сега?

— Такъв си е той — самомнителен — отвърна Уолтър. — Силна личност пунтира. Четох някъде, че това предполагало сбъркана сексуалност.

— Уолтър, с цялото ми уважение, ама не съм в настроение за такива шегички — рекох и си беше самата истина.

Уолтър се усмихна, извинително вдигна ръка.

— Майтап бе, човече. Както ти каза и Дън — наистина искаме да помогнем.

— Помните Серета, нали? — започна Дън. — Тя е другото момиче. Изглежда, че и до нея са се добрали.

— Къде?

— В мотел край Юма.

— За убийствата в „Спайхоул“ ли говорите? — досетих се, че бях слушал за тях в телевизионните новини.

— Аха. Тя се оказа същата, дето бе намерена в багажника на изгорена кола. Вече са я идентифицирали. Всъщност не е било много трудно, защото колата е регистрирана на нейно име, а и част от шофьорската ѝ книжка останала недоизгорена. Но все пак изчакали да уточнят и други неща, за да са стопроцентово сигурни. Заключение на експертите е, че е била жива и в пълно съзнание, когато пламъците са стигнали до нея. Ритала е стената на багажника, успяла да я издъни откъм задната седалка в купето. Не че това е помогнало.

Опитвах се да си припомня подробностите.

— В същата кола не бяха ли намерили още един труп?

— Да. Мъжки. Неизвестен. Не носел никакви документи, нямал и портфейл. Все още се опитват да го идентифицират, но няма за какво да се хванат. Няма как снимката му на кутиите с мляко да закачат, я. Може би на чувалите с дървени въглища за барбекю, като дойде лятото, ама не и преди това. Майтапя се, ама хич не е смешно. Здравата е изгорял. Бил е застрелян в гърдите, а куршума намерили в тялото. Изстрелян е от пистолета, намерен в мексиканеца, дето пък бе убит в една от мотелските стаи. Колегите работят по версия, че може да е бил мишена на поръчково убийство, дето сетне се е превърнало в нещо друго. Свързан е с действително опасни типове, от известно време мексиканските федерални ченгета го търсели усилено. А сега с разкритията около Алис тук току-виж и други възможности излезли.

Според разказа на Джи Мак, Алис и Серета са били в къщата на Алън, когато непознати убили него и шофьора му, но те двете не видели нищо. Обаче отмъкнали нещо от дома, което, изглежда, е било достатъчно ценно, защото заинтересуваните хора са били готови включително и на убийство, само и само да си го върнат. Намерили са Алис, от нея измъкнали каквото са могли относно местонахождението на Серета. Не ми се искаше да мисля по какъв начин бяха постигнали този резултат.

— Вашият приятел Джи Мак вероятно ще бъде изписан от болницата утре — продължаваше Дън. — Чувам, че твърдял все едно и също — нищо не знаел, нищо не бил чул, нито видял. Нито за неговите проститутки, нито за човека, стрелял по него. А който го е гръмнал в крака, очевидно си е познавал работата. И петата, и глезенната връзка са на парченца. Човекът си остава инвалид до края на живота.

В съзнанието ми се мярна образ на Алисиния череп в стенната ниша в апартамента на Гарсия. Опитах се да си представя последните мигове на Серета. Температурата постепенно става нетърпимо гореща, плътта ѝ се изпича още преди пламъците, които ще я овъглят, да са стигнали до нея. Предавайки Алис на онези, Джи Мак практически бе осъдил и двете на жестока смърт.

— Кофти работа — рекох.

Дън сви рамене.

— В кофти свят живеем. А, като стана дума за това, Уолтър казва, че опитвал да поговори с Елън, младата проститутка.

Спомних си девойката в черната рокля.

— Нищо ли не можа да измъкнеш от нея?

Уолтър поклати глава в отрицание.

— Кораво момиче, и отвън, и отвътре — този занаят никому не прощава. Ще взема да се обадя на колегите от отдела за младежка престъпност. Там имам приятел, разказвал ми е, че работят по няколко програми, едната се нарича „Безопасни хоризонти“. Тъкмо за хора на нейната възраст. Все нещо ще помогне.

Дън се изправи, взе си оставеното на облегалката на стола сако.

— Вижте — обърна се към мен, — ако мога с нещо да ви помогна, ще го направя. Длъжник съм му на Уолтър и щом като той иска да ви помагам, значи от моя страна проблеми няма. Само че си харесвам професията и работата, искам да си я запазя. И в тази връзка: наистина не зная кой му е пробил дупките на онзи говнъо, обаче ако случайно го срещнете, изпълнителя имам предвид, кажете му следващия път да си ги върши тези неща на друго място, не в моя район. Надявам се сега да сме наясно?

— Съвсем наясно сме — отвърнах любезно.

— О, и още нещо. Колегите наистина са открили нещо необичайно в „Спайхоул“. По лицето на убития мотелски дежурен имало размазана кръв. Изследвали я за всеки случай и се оказало, че там имало и чужда ДНК. А най-странното нещо е, че тя се оказала с намалени стойности, дегенерирала един вид.

— Какво, какво? Какви стойности и защо дегенерирала?

— Стара, с понижени качества. Сетне решили, че пробите са развалени, може би случайно или от самия съд. Съдържали много и

непознати токсини. Все още се опитват да ги уточнят. Все едно някой е търкал парче старо месо по лицето на онзи младеж — хотелиера.

Замълчах озадачен, макар че нещо се мотаеше в подсъзнанието ми, но не можех да го назова точно. Във всеки случай изчакахме с Уолтър поне пет минути, сетне потеглихме, и двамата замислени.

— Сега какво ще правим? — попита ме той и в същия миг се наложи да изтичаме, че минаващият рейс щеше да ни забърше — така разсеяно пресичахме улицата.

— Ще трябва да поговоря с разни хора — отвърнах аз. — Ти дали ще успееш да откриеш кой е собственикът на онзи склад в Уилямсбърг?

— Едва ли е толкова мъчно. Момчетата от 96-и вече са я свършили тази работа. Аз обаче ще опитам да проверя и архивите в кметските служби.

— Ченгетата от 96-и са идентифицирали човека, когото убих. С мен едва ли ще споделят тази и други информации, така че дръж си ушите отворени, може би ще подочуеш повече, а?

— Няма проблем. Ти в същия хотел ли ще бъдеш и колко време още?

Помислих за Рейчъл, за разговора с нея и даденото обещание.

— Може би още един ден. Сетне трябва да се прибирам у дома.

— Говори ли с нея?

— Тази сутрин.

— Каза ли й какво се е случило?

— По-голямата част, да.

— Е, да. Зная какво ти е. Сега нещо сякаш ти гризе в съзнанието. Като че по тънък лед ходиш, а той се пропуква под краката ти. Значи сега е времето да се върнеш у дома. Да бъдеш с нея. Иначе всичко се обърква. Така е. Хормони... това-онова, абе всичко се прецаква. Сам го знаеш. В такива случаи понякога и дребните неща ти се струват като края на света. А за големите да не говорим, защото те наистина могат да се окажат фатални...

Стиснах му ръката, рекох:

— Благодаря.

— За съвета ли?

— Не, аман от съвети, мерси. Благодаря ти, че в труден момент дойде да помогнеш.

— Е, старо ченге на старо ченге ако не помогне. Знаеш ли, липсва ми този живот понякога. Поразведрих се малко. Иначе ми помогна да осъзная, че май с пенсията съм си по-добре, тихо и скучно, ама пък...

* * *

Следващата ми работа бе да се обадя на Луис и да уредя среща. Видяхме се в кафене на Бродуей. Изглеждаше като дълго неспал човек, макар че бе гладко избръснат, а ризата му светеше — изгладена и елегантна. Но дори и в шикозните си дрехи изглеждаше унил и потиснат.

— Сестрата на Марта пристига днес — съобщи ми той. — Уредих ѝ самолета, ще донесе здравната и зъболекарската книжка на Алис, някои други документи, снимки, каквото намери. Марта бе отседнала в един харлемски кенеф. Едвам я накарах да се премести. Сега съм им взел стаи в свестен хотел.

— Как е тя?

— Още не е загубила надежда. Казва, че вероятно не е Алис, медальонът нищо не означавал. Всеки насилник би могъл да ѝ го вземе.

— А ти? Ти какво мислиш?

— Мисля като теб. Тя е. Просто го усещам. Почувствах го вътрешно, по особен начин, още като зърнах медальончето.

— Виж, ченгетата най-късно до утре ще са идентифицирали останките. Сетне ще ги предадат на близките, веднага след като съдебният лекар се произнесе. Ти ще се върнеш ли с тях?

Луис поклати глава.

— Не мисля. Няма да ме посрещнат добре. Пък там сто на сто имам и досие, знаят за мен туй-онуй. По-добре да оставя нещата да се поуталожат. Още повече че имам и работа за довършване.

— Като например?

— Като например кой е свършил тази гадория.

Отпих от кафето. Вече бе почти изстинало. Махнах с ръка на келнерката, тя дойде, доля горещо.

— Трябваше да ми кажеш как си подредил Джи Мак — рекох тихо, когато тя се отдалечи достатъчно.

— Други неща ми бяха в главата.

— Виж, за в бъдеще, ако ще вършим тази работа заедно, по-добре е да споделяш повечко, а? Двама от детективите в 96-и участък ме харесаха мен като творец на неговото дередже. Много ми помогна и фактът, че съм оставил един друг труп в техния район.

— А казаха ли ти как е онзи задник сводникът?

— Докато ме разпитваха, той е бил все още под влиянието на упойките, кажи-речи неадекватен. Сетне подочух, че се освестил. Но твърдял, че не е виждал никого, не знае кой го е отгърмял.

— Естествено, че няма да говори. Знае си интересите.

— Ама не е в това въпросът, Луис.

— Виж — рече той мрачно, — не те карам да се замесваш в тая работа. Още в началото ти казах, че не е нужно.

Изчаках да чуя дали ще каже още нещо. Той мълчеше.

— Ти свърши ли? — попитах тогава.

— Свърших, да — наведе очи и повдигна дясната си ръка към мен в знак на извинение. — Виж, съжалявам, изнервен съм.

— Няма за какво да съжаляваш. Ако гръмнеш някого, просто ме уведоми, това е всичко, което искам. За да съм сигурен как да си устройвам алибито. Че например съм бил на друго място, нали? Особено ако наистина съм бил.

— Онези типове, убийците на Алис, ще разберат, че сводникът ни е тропал за тях — поклати глава Луис. — Смятай го вече мъртвец.

— Е, добре де, като идат да го търсят, поне няма да може да им избяга. Това е сигурно.

— Зарежи. Сега какво?

Разказах му за смъртта на Алисината приятелка Серета в Тъксън и за намереното заедно с нейното второ овъглено тяло в колата.

— Само че той не е бил застрелян в автомобила — допълних аз. — Маки каза, че ченгетата намерили следи от кръв, водещи от мотела до колата. Този тип е седнал на шофьорското място, а вратата е стояла отворена, докато той е пламтял.

— Вероятно някой го е държал на мушка, а?

— Може, ама трябва да е било с доста дълго оръжие. Дори и така всеки би предпочел да побегне и да отнесе куршума, отколкото да гори

жив. При това не е от регистрираните гости. Техните трупове са си налице.

— Значи е бил един от убийците. Няма как иначе.

— Така излиза. Сгафил е нещо, ранили са го, сетне вместо да го вземат със себе си, другарчетата му го зарязват в колата, където го подпалват.

— И той не възразява.

— Дори не прави опит да стане от седалката зад волана.

— Значи нещата трябва да стоят така: някой научава къде е Серета и тръгва след нея.

— Да, намират я, убиват я.

Луис разсъждаваше по същия начин, както и аз по-рано бях съпоставял известните факти.

— Алис им е казала къде да я търсят.

— Може би. И така да е, насилили са я.

Замисли се, известно време мълчахме и двамата.

— Май не е хубаво да говоря така, но на мястото на Серета аз не бих казал на Алис повече, отколкото е било нужно да знае. Може би най-обща неща, някакъв безопасен телефон за евентуален контакт покъсно, нищо повече. И по този начин, докопат ли се до Алис, тя така или иначе няма да може да им каже много.

— Значи някой там, на другото място също я е издал, може би на базата на онова, което вече са знаели убийците на Алис?

— Което пък означава, че някой си там познава някой си тук.

— Хм, връзката може да е бил и Гарсия. Като се има предвид колко близо е мотелът „Спайхоул“ до границата, именно една мексиканска връзка е напълно логична. Заслужава си човек да поразучи туй-онуй в тази насока.

— Да не се опитваш да ме разкараш от града, че да се захванеш с някое, хм, по така, дипломатическо разследване, а?

— Това би предполагало да съм по-хитър, отколкото съм всъщност.

— Не по-хитър, просто по-плъзгав.

— Виж, както вече казах, някой си там може да поназнайва разни неща, т.е. да има полезна за нас информация. Който и да е това, било той, било тя, няма да я изпее току-така. В същото време на твое място

бих внимавал доста къде и кого да забърсвам точно сега. Виж, просто ти подавам идеи — накъде да насочваш гнева си.

Луис повдигна лъжичката и я насочи в мен обвинително, като успя да скалъпи далечно подобие на усмивка.

— Ти, понеже напоследък прекалено много спиш с психолози, та си понаучил разни тарикатлъци.

— Не и напоследък, но благодаря ти за мисълта.

Иначе Луис бе прав: мен ме устройваше той да отсъства от града за ден-два. Това би ми помогнало да действам свободно, а не да се опитвам да крия ходовете си от него. Опасявах се, че дам ли му повече информация, той ще се заеме на своя глава да търси отговори от съответните хора, а то непременно ще бъде със силови подходи. В момента ми бе много нужно да поговоря с онзи гарант, и то пръв, преди всеки друг, включително и преди Луис. Трябваше да разпитам и онзи, който бе дал склада под наем на Гарсия. Още се налагаше да открия и агента от ФБР на име Босуърт. В края на краищата, рекох си, после винаги мога да изпратя при тях Луис.

* * *

Върнах се в хотела и този път в багажника на колата носех още нещо. Костната статуя я бях поверил за съхранение на Ейнджъл още преди да напусне склада. Сега Луис ми я бе върнал. Открит ли ченгетата, че съм я укрил от закона като важна улика, значи здраво щях да загазя, никакво място за съмнение по този въпрос нямаше. Обаче тя ми бе отворила вратата на Недо, а наложи ли се, безсъмнено щеше да отвори и други. Една нейна снимка или рисунка в никакъв случай не би събудила същия интерес.

Ейнджъл и Луис си резервираха самолетни билети за Тъксън през Хюстън и полетът бе още същата вечер. Междувременно се обади Уолтър. Беше научил как стоят нещата около склада. Той бил част от общ имот, чието унаследяване се оплело в безкрайни юридически шикалкавения и номера, затова единственият източник, до който стигнали ченгетата, бил адвокат на име Дейвид Сикюла, чиято кантора се оказа на „Ривърсайд Драйв“. А онзи телефонен номер на надписа високо горе на самата сграда се оказа автоматичен телефонен секретар

на лизингова фирма на име „Амбасейд Риълти“, само че тя не си бе плащала данъците поне три години. Може би собственикът бе починал или бордът ѝ се бе разтурил, а дейността ѝ автоматично спряла, един Бог знае. Записах си адреса и телефона на Сикюла, но реших да му се обадя на следващата сутрин — първо да се наспя и с него да говоря свеж и отпочинал.

Вече трето телефонно съобщение бях изпратил на Тейджър, гаранта, но той не отговаряше. Офисът му бе в Бронкс, недалеч от стадиона „Янки“. Реших и с него да се занимавам утре. Някой му бе възложил да плати гаранция за Алис. Открива ли кой е този някой, тогава щях да съм поне една крачка по-близо до разкриването на убийците ѝ.

* * *

Докато Ейнджъл и Луис вървели към терминала Делта на летище „Кенеди“, през гишетата на имиграционните власти минал човек, който би могъл да отговори на някои от най-важните за нас въпроси, взел си багажа, влязъл в зала „Пристигащи“. Това аз, разбира се, го научих доста по-късно.

* * *

Беше свещенослужител, пристигнал в Ню Йорк с полет на „Бритиш Еървейс“ от Лондон, мъж висок, надхвърлил четирийсетте и с вид на човек, който обича да си похапва. Братата му бе поразчорлена, по-рядка и по-червена от косата и донякъде му придаваше вид на филмов пират от продукцията с множество дандании и бой с халосни фишеци. В едната ръка носеше малко черно куфарче, в другата — днешния брой на „Гардиън“.

На летището отвън го очакваше друг мъж, малко по-млад от госта. Когато вратата се затвори с пневматичен съсък след новодошлия, двамата се здрависаха, домакинът предложи да вземе куфарчето, по-възрастният отклони любезното предложение. В замяна му подаде вестника.

— Донесъл съм ти „Гардиън“, имам и „Монд“, в куфарчето е — каза той. — Зная, че харесваш европейската преса, а тя нали тук е скъпа, та затова.

— Ех, не може ли да се сетиш и за „Телеграф“?

По-младият говореше с лек източноевропейски акцент.

— О, да, ама винаги ми се е струвало, че е доста консервативен, знаеш. Защо да му правя оборот?

Другият взе вестника и в движение се загледа в първата страница. Изглеждаше разочарован от онова, което видя.

— Вече не сме чак толкова либерално настроени, колкото ти се иска.

— Виж, Пол, не зная какво става с теб. Виждаш ми се променен. Едно време нали все на страната на добрите беше, а? Току-виж те привлекли с някоя тлъста пачка и си станал акционер някъде, а?

— Тази страна не е вече място за нехаещи либерали, Мартин. Нещата доста са се променили от онова време, когато бяхме тук.

— О, да, вече дори и аз го усетих. Докато ме проверяваха имиграционните, се появи един тип, Боже мой! За малко само дето не ме опря на масата, че да ми завре пръст в задника.

— Значи трябва да е бил доста смел човек тогава. Ама че съм забраван, не те поздравих! Е, хайде, добре дошъл тук! Радвам се, че отново сме заедно.

Стигнаха до паркинга, качиха се в кола и не заговориха за интересуващите ги неща чак докато не се отдалечиха достатъчно от летището.

— Е, има ли някакви резултати? — попита тогава Мартин.

— Само слухове, нищо повече, обаче търгът наближава — още два-три дни остават.

— Добре, добре, все едно да пуснеш малко кръв във водата, че да видиш кой веднага ще налети. Така или иначе отделни фрагменти само не им вършат работа. Нужна им е цялата. И ако са толкова напреднали, колкото си мислим, значи ще клъвнат.

— Гледай, това е доста опасна работа. Въвличаш ни в нещо наистина рисковано.

— О, та ние отдавна сме въввлечени, независимо дали сме искали или не. След смъртта на Мордан то бе неизбежно. След като е стигнал до Седлиц, значи и други ще стигнат. По-добре да запазим поне

известен контрол върху сегашното положение, отколкото да загубим всичко.

— Мордан просто е налучквал и извадил късмет.

— Ти на това късмет ли му викаш? — възрази Мартин. — Да ти счупят врата, а? Добре поне, че изглежда като случаен нещастен случай. Я по-добре разкажи за слуховете.

— Първо от Пойнт са изчезнали две жени — проститутки. Изглежда, са били в дома на колекционера Уинстън Алън в момента, когато са го убили. Нашите приятели съобщиха, че и двете впоследствие са били намерени мъртви: едната в Бруклин, другата — в Аризона. Резонно е да допуснем, че каквото и да са откраднали от Алън, вече е взето от самите тях.

Брадацият свещеник затвори очи за секунда, устните му се раздвижиха в безмълвна молитва.

— Още убийства — прошепна той след малко. — Лошо, много лошо.

— Е, не това е най-лошото.

— Така ли? Е, казвай.

— Видели са ги. Първо — един ненормално затлъстял мъж. Нарича себе си Брайтуел.

— Щом са се осмелили да излязат от дълбоките скривалища, значи са сигурни, че са близо до целта. Боже мой, Пол, няма ли поне една добра новина?

Пол Мазел се усмихна. Не беше кой знае колко весела тази усмивка, но вътрешно вярваше, че следващата вест — макар и също свързана с насилие — все пак му позволява да изпита известна доза удоволствие. Така или иначе в близко бъдеще ще трябва да признае и този си грях пред изповедника. Но сега имаха основания с новодошлия колега да възкликнат благодарствено „Аве Мария!“ поне няколко пъти.

— Убит е и един от техните хора. Мексиканец, от най-нисшите духом. Според полицията той е отговорен за смъртта на една от проститутките. Смятат, че сред намерените в апартамента му останки са и нейните.

— Убит, казваш? Как?

— Застрелян.

— Някой е сторил добро дело, истинска услуга на човечеството. Обаче сигурно ще си плати за това. На онези няма да им хареса. Кой е

този човек?

— Името му е Паркър. Частен детектив, изглежда, не му е за пръв път да има отношение към тези дела. Замесен е и в други подобни. Той е преследвал навремето Преподобния Фокнър...

* * *

Брайтуел седи пред компютърния екран, изчаква принтерът да разпечати и останалата част от материалите. Свършва, събира купчината листа и отново ги преглежда. Подрежда ги по дати, като започва с най-старата от вестникарските изрезки. Сетне препрочита фактите около първите убийства. Има снимки на жената и на детето приживе, Брайтуел обаче почти не ги и поглежда. Нито губи време да чете описанието на самото престъпление, знае, че много неща не са казани в статията, нито дори са споменати. Досеща се, че издевателствата и нанесените на съпругата и дъщерята на онзи човек рани и обезобразявания са прекалено жестоки графично и затова са неподходящи за отпечатване. И друга причина може да има: полицията да е скрила от репортерите подробностите, за да не се поощряват психопатни имитатори на престъплението. Всъщност Брайтуел се интересува от информацията за съпруга и докато чете, бележи с жълт маркер онези параграфи, които носят такава. По същия начин изчита и останалите материали, проследявайки, доколкото е възможно, житейския път на този човек през последните пет години. С интерес констатира как много често в битието му се пресичат и засичат минало и настояще. Стари престъпления излизат наяве, фантомни сили и зли духове надникват от Отвъдното, за да бъдат отново погребани завинаги.

Паркър. Непосилно бreme и все пак... мъка, неистова болка и всичко в покаяние за една-единствена, извършена срещу Него простъпка, потънала в забвение за самия виновник. Не я помниш, нали? Грешно ти е била насочена Вярата. Няма изкупление, не и за теб. Прокълнат си вовеки, спасение за теб няма да има.

За нас бе прекалено дълго изгубен. Но вече си намерен...

[1] Умалително от muerte — смърт. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

Дейвид Сикюла имаше скромен поне на външен вид офис в апартамент на „Ривърсайд Драйв“. Намираще се в стара тухлена сграда, на стената висеше медна табела — име и професия: адвокат. Натиснах звънеца край домофона до вратата. Издаде мелодично успокоителен двутонов звън, сякаш бе сложен да уверява колебаещите се, че в тази кантора проблемите им ще се оправят. След секунда малкото говорителче изпраця и женски глас ме запита с какво може да ми бъде полезна собственичката му. Казах си името. Тогава ме запита имам ли уговорена среща. Признах си, че нямам. Получих отговор, че г-н Сикюла отсъства. Обясних на жената горе, че бърза работа нямам, мога да поседя на стъпалата отвън и да почакам да се върне. Може и шишенце малцово уиски да си купя, колкото времето да минава, проблем единствено ще излезе, прииска ли ми се една вода да пусна.

Тогава зумерчето избръмча, вратата се откряна. Казах си: малко чар да имаш, навреме да го пуснеш.

Секретарката на Сикюла се оказа невероятно красива, макар че от нея се излъчваше и нещо като фатална харизма. Същински вамп. Дълга черна коса, хлабаво завързана отзад с голяма червена панделка. Сини очи, бледа кожа, толкова бяла, че загатнатата червенина на бузите ми заприлича на двоен залез-слънце. А устните? Голяма дума да не казвам, ама само на тях май може да посветите едномесечен симпозиум на фройдистки теми. Блузата ѝ черна, не съвсем прозрачна, всъщност дотолкова, колкото да намекне за изящната белота на много скъпото бельо отдолу. За миг се запитах да не би да я носи заради някакви телесни белези. Може би така ми се струваше, но на места наистина се усещаха неравности или нещо като рисунки по кожата, най-вече там, където материалът плътно прилепва по нея. Сивата пола завършва мъничко над коленете, чорапите — дебели, черни. Заприлича ми на жена, готова да обещае на един мъж знойна нощ на екстази, дето не са се мяркали и в най-горещите му блянове, но само при едно условие: непосредствено след това да го убива бавно и мъчително. Ще се намерят и люде, дето такава предложение чудесна сделка ще им се

види. То хора за всичко си има. Във всеки случай аз май не се класирах като кандидат, поне ако се съди по израза на лицето ѝ в мига, когато застанах пред нея. А може би бях подходящ, но без първата част — да минем направо на бавните жестокости. Този Сикюла дали беше женен?

Представих си, че сондирам Рейчъл дали ще е съгласна да си взема такава секретарка. Предварително мога да ви кажа отговора ѝ: вземи си, ще каже, но при условие да подпишеш документ за съгласие за временна химическа кастрация. С опция последната да се превърне в постоянна, ако проявя мераци да кръшкам от семейното ложе.

Майтапът настрана, обстановката не бе по-малко особена: застлана със сив килим приемна, заема цялата предна площ на апартамента. Пред високия френски прозорец стои ниско кожено канапе и извънредно модерна масичка, цялата от монолитно парче черно стъкло. Встрани има кресла в същите тонове и десен, а стените са украсени, ако изобщо може да се употреби тази дума, с произведения на изкуството, дето навяват мисли за тежка депресия. Представете си дълго стоял пред черно платно разстроен мозък, изпращал сигнал след сигнал към ръката да мацне някоя и друга краска в черно. Още да закачи етикет с космическа цена, сетне току-виж се подложил на доживотна психиатрична терапия.

Втората отличителна черта тук бе минимализмът. Дори и по секретарското бюро нямаше типичните папки, листове хартия и прочие задължителни атрибути на професията. Може би Сикюла не бе човек силно зает или си прекарваше времето в замечтано съзерцание на тази фатално прелестна жена.

Показах си документите. Не ѝ направиха впечатление.

— Нужни са ми само няколко минути разговор с г-н Сикюла — рекох.

— Много е зает.

Стори ми се, че зад съседната двойна врата в черно дочувам монотонен глас в безкраен монологичен телефонен разговор.

— Трудно ми е да повярвам — изтърсих ведро и отново огледах обстановката. — Да се надяваме, че там вътре тъкмо уволнява дизайнера на това помещение.

— За какво става дума? — запита жената зад бюрото, без да си направи труда да употреби името ми.

— Изглежда г-н Сикюла представлява една собственост в Уилямсбърг. За нея се интересувам.

— Г-н Сикюла отговаря за много и най-различни собствениности.

— Тази е доволно привличаща вниманието. Изглежда, защото в нея се търкалят доста покойници.

— По този въпрос г-н Сикюла вече разговаря с полицията — зачука ми го тя пак.

— Още по-добре, тъкмо помни подробностите. Ще поседна тук, ще изчакам да свърши.

Наместих се на едно от креслата. Адски неудобно беше, както могат да убиват само най-скъпите мебели. Не минаха и две минути и кръстът вече ме болеше. След пет ме сви целият гръб, стенеше и почти цялото ми тяло, съпреживявайки солидарно. Тъкмо си мислех дали да не се излегна на пода, когато черните врати се отвориха и в чакалнята влезе мъж в тъмносив раиран костюм. Бе светъл брюнет, косата му коафирана най-грижливо, досущ като професионално подрязано дръвче от участваща в конкурс градина. Дори и косъмче нямаше да не е на място, самият той излъчваше доброто самочувствие на високо ценен моден манекен, пък беше и красавец с безпогрешни лицеви черти. Толкова бяха правилни, че им липсваше индивидуалност, дето придава определен тип характер или истинско достойнство.

— Г-н Паркър, здравейте — рече той. — Аз съм Дейвид Сикюла. Съжалявам, че се наложи да чакате. Заети сме доста повече, отколкото изглежда.

Ясно, че бе чул всичко казано в чакалнята. Може би секретарката бе оставила вътрешната телефонна връзка отворена, а монтираните в апаратите конферентен тип микрофон говорители са предавали всичко. Така или иначе бях любопитен да узная с кого ли междувременно бе разговарял по телефона. Може би нямаше отношение към мен и в такъв случай май трябваше да си припомня истината, че едва ли светът се върти само около моя милост. И все пак не бях все още сигурен дали е точно така или не.

— Надявам се, че вече сте се възстановили след ужасното събитие — рече той и ме поведе към кабинета. — Предполагам, че е било истинско изпитание.

Вероятно по време на разпита ченгетата му бяха предали основните факти от случилото се в апартамента. На него — да, но дали

и на секретарката? А може и да е станало дума, а тя да не е доразбрала, като се има предвид колко богат е езикът на едно ченге. Сикюла се обърна към нея.

— Моля те, Хоуп, никакви телефонни разговори. Няма ме — нареди той.

Хоуп^[1]? За Бога! Трудно ми бе да повярвам.

— Ясно, г-н Сикюла — чинно отвърна тя.

— Страхотно име — не се стърпях аз. — Отива ви.

Сетне ѝ се усмигнах. Може да се каже, че вече сме приятели, нали? Ще ме поканят я на вечеря, я на нещо по-сериозно. Например да прекараме ваканцията заедно. Да си пийваме, да се усмихваме любезно, да си спомняме колко чепата се бе оказала първата ни среща. Да се опознаваме, докато разберем какви сладури всъщност сме били, а хич и да не сме го знаели.

Хоуп обаче не ми се усмигна в ответ. Не беше толкова лесна. Ваканцията се отлагаше за неизвестно време. Язък.

Сикюла ме въведе в кабинета, затвори вратите след мен, покани ме да седна на неудобния стол с права облегалка пред бюрото му. Бях с лице към прозореца, но през плътните пердета нямаше начин да видя какво има отвъд и вън. В сравнение с приемната, тук все пак приличаше на повечето адвокатски кантори, в които бях влизал. По бюрото зърнах документи и папки, но бяха подредени спретнато, видимо домакинът обичаше реда. Всичко си имаше етикет, надписан, залепен на точното място, документите прошнуровани както се полага. Кошчето за боклук бе празно, а шкафовете с типичната за един юрист документация бяха или скрити зад махагоновата ламперия на стените или просто липсваха. И картините по стените тук бяха далеч по-спокойни, отколкото онези в приемната. Зърнах голяма Пикасова репродукция — фавн прави серенада на момиче барабар с изтипосан подпис на художника, още едно голямо платно със сюжет, наподобяващ пещерна рисунка на коне, буквално издълбани в дебелия слой боя, все едно пресъздадено в настоящето минало. И това бе подписано от художника — Алисън Рийдър. Сикюла забеляза, че гледам картините му.

— Колекционирате ли? — любезно попита той.

Погледнах го — този да не би да ме будалка? Изглеждаше сериозен. Може би има пари, така или иначе, изглежда, бе платил

добре на информаторите си.

— Нямам нужната ерудиция за колекционер — отвърнах неутрално.

— Обаче в дома си имате интересни картини, нали? — подхвърли той.

Смръщих се. Не бях сигурен накъде бие сега.

— Имам някои, да.

— Хубаво — усмихна се той. — Човек трябва да цени красотата във всичките ѝ форми, нали?

Кимна съзаклятнически с глава към външното помещение, тоест към секретарката, и се ухили, но за мен тя вече нямаше онази омайваща привлекателност. Друго усещах зад прелестната фасада. Въртяха ми се разни мисли в главата: виждах го как прави същия жест пред нея, а тя — същинска преобразена харпия — му отскубва главата и я побива на кол в Сентръл Парк.

В следващия миг Сикюла извади шише уиски от шкаф в ъгъла и ми предложи питие, но ме попита и дали не предпочитам кафе. Казах му, че се чувствам добре и така. Той седна зад бюрото, скръсти ръце на гърдите и направи сериозна физиономия.

— Виждам, че сте добре след онзи инцидент. Не сте ранен, нали? Като изключим...

Докосна с пръст лявата си буза. Виждаше драскотините от тресчиците по моите бузи, както и наляното ми с кръв око.

— Ако бяхте видели другия... — отвърнах многозначително.

Сикюла се замисли: опитваше се да разбере дали не се шегувам. Не му казах, че образът на свлеклия се край стената застрелян Гарсия се върти почти непрекъснато в съзнанието ми. Просто не мога да го прогоня, колкото и да се опитвам. Виждам как кръвта му капе по мръсните, запечени от бялата боя чаршафи. Устните му бавно се движат в молитва, отправена към особено божество, което и да е то, дете му позволява да пролива женска кръв и в същото време му обещава надежда и помощ. Не му казах и за металическия мирис на кръвта на покойника — миризма, която ме насили да изхвърля погълнатата по-рано храна, колкото и малко да бе тя. Не споменах и вонята, която се надигна от трупа след смъртта, нито изцъклените очи, замръзнали с поглед в небитието след изпускане на последния дъх.

Не споменах и звука на последното издихание, нито начина, по който то се изтръгна от него: бавно и продължително като съсък, едновременно с нежелание и облекчение. Винаги ми се е струвало удачно да използвам свързани със свобода и спасение слова, за да опиша мига, когато мракът замества светлината, а животът отстъпва пред смъртта. Случи ли ви се поне веднъж да бъдете близо до човешко същество в този финален етап, колкото и кратък да ви се стори той, никога повече няма да забравите полученото усещане. С последното издихание тялото напуска нещо, неподдаващо се на резонно описание и логично обяснение, субстанция, която губи материален израз, започвайки преход от нашия свят в отвъдния.

— Просто не мога да си представя какво е това — да убиеш друг човек — изтърси Сикюла, сякаш в очите ми бе прочел досегашните разсъждения.

— Че защо ви е нужно да си го представяте? — отвърнах аз.

И този път най-сериозно се замисли върху думите ми. Днес май бях източник на щекотливи въпроси.

— Допускам — рече бавно след малко, — значи допускам, че в живота ми е имало мигове, когато искрено съм искал да убия някого. Мимолетни желания може би, но все пак... имал съм ги, нали? Но съм си мислил така: че няма да мога да живея с последиците, нямам предвид правните, по-скоро си представям моралните и психологическите. Но веднага трябва да си призная нещо: досега не съм бил поставян пред свършения факт на ситуация, където сериозно съм принуден да отнема нечий живот. Може би, веднъж изправен пред такава крайна дилема — моят живот или чуждият, — ще събера сили да извърша убийство.

— Досега не сте ли защитавали обвинен в убийство клиент?

— Не. Занимавам се главно с бизнес дела, което ме връща на мисълта за вашето посещение. Мога да ви кажа единствено онова, което съобщих и на полицията. Въпросната сграда е била някога склад на пивоварната компания „Райнголд“. Тя била закрыта през 1974 г., зданието — продадено. Купил я господин на име Огъст Уелш, който по-късно стана мой клиент. След смъртта му се появили най-различни юридически затруднения, главно свързани с наследството. Послушайте съвета ми, г-н Паркър, още отсега си напишете завещанието. Че дори и на гърба на книжна салфетка да го направите, пак е по-добре от нищо.

Г-н Уелш се оказа недалновиден човек. Да. Въпреки многократните молби и настоявания от моя страна все отлагаше, все се колебаеше дали да сложи на хартия намеренията си. Или пък време все не му оставаше. Мисля, че го възпираше едно особено чувство — смяташе, че като си направи завещанието, по този начин признава собствената си тленност, ерго — тя неизбежно надвисва над главата му и край. Тоест — завещания пишат хората на смъртно легло. Опитвах се да му внуша, че всички ние сме смъртни, до един. Аз, той, дори собствените му деца, че и внучетата. Нищо не се получаваше. Почина, без да остави завещание, децата му започнаха да спорят, да се карат за едно-друго, както почти винаги става в подобни случаи. Междувременно опитвах да управлявам имота максимално добре. Взех мерки цялото имущество плюс ценните книжа и капиталовложенията да бъдат менажирани по най-качествен начин. Всички новопостъпващи средства бяха незабавно реинвестирани или влягани в независима сметка. Изобщо правех всячески усилия да осигуря най-добрите резултати спрямо цялото му разнообразно имущество. За съжаление складът на „Райнголд“ едва ли бе сред най-добрите инвестиции. Всъщност цените на недвижимото имущество в същия район постепенно растат, но аз така и не успях да намеря клиент, който да се съгласи да ангажира достатъчно средства в оползотворяване на сградата било по един, било по друг начин. Тогава прехвърлих нещата в ръцете на „Амбасейд Риълти“ и постепенно забравих за нея. До тази седмица.

— Не знаете ли, че „Амбасейд“ вече не оперира?

— Тогава оперираше, а иначе по принцип те са били длъжни да ме уведомят, че преустановяват дейността си. Навремето обаче, изглежда, това не е било сред приоритетите им.

— Значи този човек — Гарсия — няма наемателен договор нито с „Амбасейд“, нито с вашата фирма?

— Не, няма, поне доколкото зная.

— А в същото време на най-горния етаж е имало преустрояване, извършвана е строителна дейност. Сетне идва и въпросът с водата и тока, нали? Някой е плащал сметките, същият или друг е ръководил промените.

— Допускам, че е била въпросната фирма — „Амбасейд“.

— Добре, но сега там никой не отговаря, няма кого да питаме.

— За съжаление наистина е така. Страхувам се, че... Бих желал да мога да ви помогна повече, но сам виждате...

— И аз бих желал...

Сега си бе поставил нова физиономия — на крайно съжаление. Само че не му стоеше достатъчно добре, не бе искрена. Както и повечето професионалисти не бе свикнал външни в занаята му лица да се съмняват в който и да е аспект на неговия бизнес. Изправи се, което означаваше, че разговорът ни е приключен.

— Досетя ли се за нещо друго, което би могло да ви е от помощ, непременно ще се опитам да се свържа с вас — обеща той. — Първо, разбира се, ще трябва да го съобщя на полицията, но при дадените обстоятелства не бих имал нищо против да информирам едновременно и вас. Естествено, след като полицията декларира, че то няма да пречи на нейното следствие.

Опитах се да подредя и анализирам казаното от Секюла. Стигнах до заключението, че ми е казал всичко, което поначало е бил готов да каже. Повече здраве му кажи. Благодарих и му оставих визитка. Изпрати ме до вратата на офиса, там отново си стиснахме ръцете, сетне затвори след мен. Опитах още веднъж да отроня късче внимание от монолитния ледник на име Надежда, като изразих благодарност за всичко, направено за мен. Но секретарката на евтини въдици не се ловеше, при това видимо интуицията ѝ тутакси засичаше неискреността. Рекох си, че Сикюла едва ли е за особено завиждане, дори и да я посещава нощем. Първо срещу ледения мраз ще трябва мерки да вземе. Може би да носи топла шапка и още нещо, кой знае?

* * *

Следващата ми спирка бе на „Шеридан Авеню“ в Бронкс. Знаех, че там се намира офисът на Еди Тейджър. В тази професия е налице страхотна конкуренция и уличките източно от стадиона „Янки“ и в съседните квартали са буквално осеяни с канторки и магазинчета на поръчители — хора, дето ви плащат гаранцията в случай че ви задържи полицията, за да излезете на свобода. Повечето са си поставили двуезични табели, а онези, които могат да си го позволят — неоновы реклами. В тях винаги изпъкват ключовите думи за

„гаранция“ на двата езика — „fianzas“ на испански, „bail“ — на английски.

Преди време тази практика бе се превърнала в същинска промишленост, обогатяваща множество нечистоплътни типове. И днес ги има, но сега са все дребни риби. Повечето от едрите работят в сътрудничество с големите застрахователни фирми и имат тяхната подкрепа. От този род бе и Хол Бънкоумб, познавах го от предишни години. Според Луис той бе гарантът, към когото в случай на нужда би трябвало да се обърне Алис. Само че не го бе направила, макар че на няколко пъти е била предупреждавана от Луис. Този факт само показваше още веднъж колко голямо и е било омерзението спрямо братовчедата, дори когато се е намирала и в най-окаяна ситуация. Заварих Бънкоумб в малка пицария на 161 улица, тъкмо захапваше едното от две поставени, на картонена чиния парчета. Накани се да избърше пръсти в салфетката, че да се здрависаме, но му рекох да не се притеснява излишно. Поръчах си безалкохолно, парче пица и се настаних на масата му.

Бънкоумб е дребен, жилав мъж, гони петдесетака. Излъчва вътрешно спокойствие и абсолютна самоувереност. Това е интересна смес — среща се у хората, виждали почти всичко, дето на този свят може да се види, пък и са се поучили от миналите си грешки достатъчно, че да не ги повтарят и в бъдеще.

— Как е бизнесът? — попитах любезно.

— Е, върви — ухили се той. — Въпреки че може и по-добре. Този месец неколцина тарикати от нашите клиенти го духнаха, което не е толкова гот. По груби изчисления миналата година на щата сме се изръсили около 250 000 долара, което означава, че тази година ще понатиснем, че да наваксаме. Та по този повод все си казвам, че е редно да престана да се правя на добър спрямо някои хора. Всъщност вече съм престанал.

Повдигна дясната ръка към мен, показва ми я. Кокалчетата бяха ожулени, кожата наоколо леко посиняла.

— Прибрах едного от улицата по-рано днес. Просто имах лошо предчувствие. Ще вземе да го духне, и ето ти — ние влизаме поне с 50 бона. Викам си: о, не, брато — повече експерименти няма да правим.

— Като гледам така, май ти се е опънал, а?

— Е, наложи се да поразменим някой и друг тупаник — засмя се Бънкоумб. — Откарахме го до „Остров Райкърс“^[2], ама там отказаха да го приберат, а пък съдията, дето разписа гаранцията, го няма в града поне до утре. И се наложи аз да го държа тук — в задната стая на офиса сме го паркирали. Твърди, че имал имот, предлага го като допълнителна гаранция, че няма да избяга, ама бил извън щата — къща някаква си в Канзас Сити, хайде де! Ние извънщатски имот нямаме право да използваме за гаранция и затова май ще трябва да си го държим под ключ при нас тази нощ, пък утре, като се върне съдията, ще гледаме да наредим нещо друго.

Говореше, но не преставаше да яде. Свърши първото, зае се с второто парче.

— Май трудно се печелят пари при теб, а?

— Е, не е точно така — вдигна рамене той. — Ние с партньорите сме печени в занаята, голям опит имаме, мангизи изкарваме, не бива да се оплаквам. Както казва един приятел, ако не вършиш работа, поне си трай.

— Слушай, можеш ли да ми кажеш нещичко за Еди Тейджър? — попитах аз. — Бива ли го в занаята?

— Тейджър ли? Кофти човек, направо лоши новини. Вулгарен тип, при това толкова отчаян, че бачка най-вече в Куинс, Манхатън, а там нещата са от зле по-зле. В сравнение с тях Бронкс и Бруклин са като лунапарк, все едно на пикник отиваш. Ама който няма сухо, не може и да избира. Тейджър движи с най-дребните престъпници, не само гаранции, и с глобите се занимава. Чувал съм, че повечето проститутки го избягват дори и когато нямат голям избор. Все налитал да си иска, кога повече пари, кога друго, нали се сецаш. Затова се удивих, като научих, че той се е погрижил за Алис. Няма начин колежките да не са я предупреждавали какъв задник е той.

В този миг спря да се храни, сякаш залькът му заседна на гърлото. Взе останалото в чинията парче и видимо загубил апетит, го пусна в металния контейнер за боклука.

— Кофти ми е, като помисля как се получи с нея. Аз онзи път, когато се е случило, тука бачках, имах останали преписки да движа, пък и на този-онзи да телефонирам трябваше. Мина един познат и ми казва, че ченгетата прибрали Алис за притежание на наркотици. Трябваше може би по-бързо да задвижа нещата, но реших, че

разполагам поне с два часа и че тя може да изчака. Ха де, откъде да зная, че така ще стане? Поразмотах се тук, опитах да хвана още някой за гаранция, че да свърша повече работа на един път. Иначе знаеш, ченгетата там ужасно бавят топката, бюрокрация, тонове хартия трябва да изпишеш. И отивам аз значи там, при това съвсем не съм чак толкова много закъснял, обаче нея вече я няма. Видях документа — тръгнала с Тейджър, моля ти се. И защо така светкавично? Знам, знам, че си има проблем с общия ни приятел и че е голям инат, затова не го взех лично. Виж сега, честно казано, тя вече не беше добре. Последния път като я видях на светло, на нищо не приличаше. Ама това не значи, че е заслужавала онова, което ѝ се случи, нали? Всъщност никой жив човек на земята не го заслужава, мамка му.

— А да си виждал Тейджър след това?

— Гледай, то пътищата ни с него не се кръстосват често, защото, както ти казах, в различни райони движим. Но поразпитах тук-таме, никой нищо не знаеше. Потънал вдън земя. Защо ли? Едната възможност е да го е шубе от нещо. Няма начин да не знае, че момичето си има особени връзки. Специални. И че някои хора ще се вкиснат, разберат ли, че той е бил замесен по някакъв начин. Особено след като тя изчезна.

Бънкоумб ме упъти как да стигна до офиса на Тейджър. Дори предложи да дойде с мен, но му отказах. Не смятах, че имам нужда от голяма помощ, за да накарам гаранта да ми каже истината. Точно в този момент за Тейджър думите бяха единствената валута, с която би могъл да откупи живота си.

Този тип бе така закъсал, че живееше и работеше в някаква бивша кръчма, затворена за ремонт още по времето на уотъргейтските скандали, така и повече не отворила врати за посетители. След описанията на Бънкоумб намерих много лесно мястото. Натиснах звънеца, никой не отвори. Обиколих сградата, опитах да почукам на задната врата. Последния път, изглежда, я шибнах по-здраво, защото се откряна.

— Ало, има ли някой? — повиках силно.

Никой не се обади. Понатиснах я още веднъж, влязох бавно, внимателно. Намирах се в кухнята на нещо като малък апартамент или поне така ми се стори. Защото то кухня не беше, а по-скоро бокс, отделен с подобие на тезгях от помещението отзад. Тейджър бе правил

непохватни преустройства, затова сигурно то на всекидневна приличаше, застлана с кафеникав килим, с канапе в кафяво и телевизор в същия цветове тон. Дори и тапетите бяха светлокафяви. Тук-таме зърнах разхвърляни вестници и списания. Най-новият вестник бе от преди два дни. От всекидневната започваше коридор, водеше до вратата на офиса, която бе отворена. Вдясно май бе спалнята, до нея — малка баня, веднага забелязах, че по найлоновата завеса има мухъл. Надникнах във всички помещения поред, преди да вляза в офиса. Не беше много чист, но се забелязваше, че домакинът има усет за ред. Затова лесно намерих документацията, прегледах всичко, нито дума не открих за Алис. Седнах на стола на Тейджър и методично започнах да отварям и преглеждам чекмеджетата на бюрото му едно по едно. Нищо достатъчно важно не намерих. Попаднах на кутия с визитни картички, беше в най-горното чекмедже. Нито едно от имената не ми говореше нищо.

В пощенската кутия до вратата имаше неголямо купче поща. Съдържаше предимно рекламни материали, няколко сметки, включително и телефонната. Отворих я, прегледах разпечатките, докато стигнах деня на Алисиния арест — когато я бяха закопчали в опит да се боцка. Както и повечето други поръчители, така и Тейджър работеше предимно с мобилен телефон. Само през въпросния ден имаше поне трийсет-четирийсет разговора, а честотата им нарастваше право пропорционално с напредването на нощта. Върнах разпечатките в плика и тъкмо се канех да го прибера в джоба, за да го разгледам още по-внимателно по-късно, когато зърнах тъмното петно върху хартията. Стреснат, погледнах пръста си и видях кръв. Изтрих я върху плика и се заех да търся източника ѝ, като тръгнах обратно по стъпките си. Те ме върнаха на стола, седнах и се наведох. Тогава я видях.

Кръв имаше по дясната долна повърхност на плота на бюрото. Беше съсирена, но не съвсем. Светнах с фенерчето, видях и косми. Сега вече забелязах и петната по килима долу. Бюрото бе голямо и не много тежко, а когато се наведох и огледах площта около краката му, забелязах следи от местене. Дълбоко хлътналите в килима отпечатъци от дългия натиск на крачетата бяха разкрити на милиметри разстояние. Ако кръвта бе на Тейджър, едно възможно обяснение имаше — че някой здраво е удрял главата му в ръба на плота, може би в ъгловата част на бюрото, докато той самият е бил проснат на пода.

Върнах се в кухнята, намокрих носната си кърпичка на мивката и старателно започнах да изтривам всяка пипана от мен повърхност. Когато свърших, материята бе порозовяла. Излязох по същия път, по който бях влязъл, но след като надничах известно време, за да се убедя, че отвън не минава никой. За намерената кръв на ченгетата не се обадох. Обадя ли се, ще трябва да давам обяснение какво съм правил на това място, сетне аз самият ще имам нужда от поръчител гарант. Във всеки случай бях готов да се обзаложа, че Тейджър едва ли ще се прибере скоро, ако изобщо някога се върне, разбира се. Някой бе поискал от него да плати гаранция за освобождаването на Алис, а това означаваше, че той вече има поне отношение към поредицата довели до смъртта ѝ събития, да не казваме прибързано, че е съучастник.

Знаех, че Гарсия едва ли е действал сам, и ето сега изглеждаше, че партньорите му са взели мерки за отстраняване на слабите звена във веригата. Неволно потупах джоба си, за да се уверя, че пликът с телефонните разпечатки е още там. Възможно е някъде в списъка на номерата да има някаква улика или странична връзка, която те да са пропуснали. Поне така се надявах.

Вече бе късно, стъмваше се бързо. Реших, че едва ли мога да свърша нещо повече днес. Ами да, ще отложам анализването на телефонните номера от Тейджъровата сметка за утре сутринта. Прибрах се в хотела, обадох се у дома на Рейчъл. Слушалката вдигна майка ѝ. Каза, че Рейчъл вече си е легнала. Сам не могла да спи добре предната нощ, пък и цял ден била кисела и ревала, докато накрая заспала, силно изморена. Рейчъл използвала мига и също си легнала, сетне, не по-малко отпаднала, и тя се унесла в сън. Така ми обясни Джоун. Казах ѝ да не я безпокои, но сетне да ѝ предаде, че съм се обаждал.

— Тя се безпокои за теб — натърти Джоун.

— При мен всичко е наред — уверих я аз. — Не забравяй и това да ѝ предадеш.

Сетне обещах, че ще се прибера в Мейн най-късно до следващия ден вечерта, тогава затворих телефона и взех един душ. Вечерях в съседния на хотела тайландски ресторант просто защото така бе по-добре, отколкото да стоя сам в стаята и да мисля гадни неща относно отношенията ни с Рейчъл. Защото тази връзка направо се разпадаше, чак хладен страх изпитвах. Избрах си само вегетариански

специалитети. След посещението в офиса на Тейджър вкусът на метална кръв в устата ми се бе възобновил с нова сила.

* * *

Чарлс Недо седеше на стол зад бюрото в своя офис. Пред него бяха разгърнати множество илюстрации, почти всичките от писани след 1870 г. книги. Повечето представяха различни вариации на тема Черния ангел. Досега Недо не бе намирал обяснение защо преди тази година няма подобни описания или рисунки. Но не, това просто не бе съвсем точно. Истината бе, че през последната четвърт на деветнайсети век те все повече и повече започват да си приличат. Или, с други думи, фантазията и спекулативното в художническото виждане постепенно заглъхват, отстъпвайки място на общи черти, особено при художниците в Бохемия. Защото рисунъкът от по-ранните векове е доста по-богат на различия, а в някои случаи при отсъствие на текстови описания и позовавания на източници, било те измислени или истински, дори е невъзможно да се каже, че става дума за един и същи обект.

В стаята звучеше музика, източникът не се виждаше, бе в сенките някъде отзад. Въртеше се диск пиеси на Сати^[3]. Недо много харесваше излъчващата се от тях меланхолия. Сега свали очилата си и се облегна на стола, отблъсквайки го от бюрото, за да протегне крака блажено. Разкърши и ръцете си, за да раздвижи кръвта, ръкавите на ризата се смъкнаха по тънките ръце, разкриха неголям белег на лявата китка. Кожата се бе сбръчкала в типично за стара рана образувание — белег, създаваше се впечатление за непрофесионален опит от недалечното минало от нея да бъде отстранено нещо нежелано, знак например... В момента мястото наболяваше леко, може би по-скоро смъдеше и щипеше. Недо се размърда и с пръстите на дясната опипа белега, връхчетата им проследиха очертанията на клеймосания някога върху кожата му двузъбец. Точно в същия миг му се стори, че го заболя, сякаш нещо го ужили. Може би е възможно човек да се откаже, рече си той, да извърне гръб на миналото и да се скрие сред непотребни антики, обаче старите пристрастия са завинаги, те тлеят в

душата и нищо не може да ги изтрие оттам. Иначе защо бе се заобиколил почти изцяло с кости?

Дръпна стола отново напред, наведе лице над рисунките. Сега в себе си усещаше началото на растяща възбуда и очакване на нещо особено. Посещението на частния детектив му бе разкрило доста неща, при това по-рано същата вечер бе имал друга, също неочаквана визита — от страна на двама духовници, монаси, доста неспокойни, нетърпеливи. Недо тутакси бе усетил, че присъствието им в града е особен знак: той говореше, че събитията вече се движат бързо и че скоро ще се стигне до някакво решение, може би и до развързка. Каза им всичко, което знаеше, нищо не скри, тогава от по-възрастния получи пълно опрощение на греховете.

Музиката привърши, стаята потъна в тишина. Недо въздъхна и прибра книгите. Смяташе, че знае предназначението на изготвяния от Гарсия предмет, разбираше и защо именно по този начин е бил майсторен. Онези бяха вече много близо до целта, всъщност както никога преди. Недо усещаше бушуващия в самия него конфликт. Много, много години се бе опитвал да се откъсне от тяхното влияние, бе го постигнал с невероятни усилия, но днес — също като реформиран алкохолик — се боеше, че никога няма изцяло да се освободи от коварното вътрешно желание да отстъпи от Вярата. Пак докосна лявата китка, сетне я допря до кръстчето, което носеше на врата. Тутакси усети горящата болка в плътта.

* * *

Рейчъл бе заспала дълбоко, когато майка ѝ я разбуди. Сепна се и понечи да отвори уста, но майчините пръсти затиснаха устните ѝ.

— Шшшт! — прошепна Джоун. — Слушай!

Рейчъл се разбуди окончателно, надигна глава, наостри уши. Имаше шум, да, определено. Само че бе някак странен. Не бяха стъпки, а по-скоро... заслуша се отново, притихна и насочи цялото си внимание към покрива. Оттам идваше това странно шумолене. Нещо сякаш пълзеше по дървените му плочи, пък и бързо го правеше.

— Там горе има някой! — повече с устни, отколкото с глас изрече майка ѝ.

Рейчъл кимна, пак наостри слух. Определено не бяха стъпки. Ето, шумът спря за миг, сетне се поднови отново. Влачене, пълзене — на нещо такова — неприятно при това й напомняше движението. На какво? Всъщност — да! На влечуго. Пак затихна, пак отекна, този път приличаше на вибрация и идваше откъм стената зад главата ѝ. Спалнята бе разположена по цялата ширина на първия етаж, а леглото бе опряно на същата стена. Сега ѝ се стори, че има втори източник на шум. Нещо тежко се катереше по отвесната страна, при това този път звучеше като движение на четири крака.

Рейчъл скочи от леглото и отвори стенния шкаф дрешник отсреща. Отвори го бързо, размести двете кутии с обувките и протегна ръка нагоре към малкия сейф за оръжие отзад. Още от началото се бе противила на монтирането му там, оръжията поначало я отблъскваха. Сетне настоя да има петцифрова комбинация на ключалката, за да не може Сам да я отваря, въпреки че сейфът бе почти на два метра височина над пода и зад най-горната лавица. Умело набра кода и чу щракването на езика. Вътре имаше две оръжия — пистолет и револвер. Взе по-малкия по калибър — револвера — и усети редовното омерзение. Мразеше ги тези неща, но след някои немного отдавнашни събития се бе научила, макар и неохотно, да борави поне с единия от тях. Зареди го за секунди с помощта на скоростен пълнач, едно просто, но ефективно приспособление, върна се при леглото, клекна край него. На стената бе инсталирана неголяма бяла кутия с червен паникбутон. Натисна го и в същия миг чу как прозорецът в съседната стаята се разклати, затрептя целият, сякаш някой отвън се опитва да го отваря.

— Сам! — извика Рейчъл.

Алармата загърмя с все сила, острият звук разкъса тишината над мочурите зад дома, а Рейчъл хукна към детската стая, майка ѝ я последва незабавно. И двете чуха плача на детето, беше стреснато и ужасено от внезапната дандания. Вратата бе точно срещу прозореца и за щастие бе отворена. Сам се гърчеше в легълцето, махаше с ръчички във въздуха, лицето ѝ бе посиняло от силния рев и напрегането. За частица от секундата Рейчъл зърна нещо белезникаво отвъд прозоречното стъкло, сетне то изчезна.

— Вземи я и бягай в банята! Заклучи се отвътре! — задъхано рече Рейчъл.

Джоун не чака повече покани, грабна детето и избяга от стаята.

Рейчъл бавно пристъпваше към прозореца. Пистолетът леко подскачаше в треперещите ѝ ръце, само че пръстът ѝ не бе вече извън спусъчната рама, а на самия спусък, бавно обирайки мекия ход, както я бяха учили. Три метра до стъклото, два и половин...

Звукът на лазещо по покрива тяло отново долетя отгоре. Този път се движеше встрани от детската стая, насочваше се към отсрещната страна на къщата. Шумът отвлече вниманието на Рейчъл, тя вдигна глава да проследи посоката, сякаш погледът ѝ можеше да проникне през тавана и гредоредата и да стигне до причината за него — странното присъствие там горе.

Когато след малко отново обърна очи към прозореца, там вече имаше лице на провесена надолу глава. Висеше откъм горната част на черчевето, черната коса разпиляна, също увиснала вертикално надолу под белите лицеви форми.

Беше жена с главата надолу.

Рейчъл стреля, без да се поколебае, стъклото се пръсна. И продължи да стреля дори и когато шумът отгоре и по стената встрани постепенно заглъхна и се премести в далечината. Онези, които и да бяха те, се оттегляха или бягаха. Отвън блесна синя светлина, раздра сърпообразно нощния мрак, сетне Рейчъл отново чу гласа на Сам. Детето ревеше колкото гласът му държи и надвикваше дори мощната аларма. Тогава и тя се разплака наред с дъщеря си, зави като животно от страх и гняв. Пръстът ѝ продължаваше да натиска спусъка, а петлето прищракаваше на празно отново и отново. Нощният въздух нахлуваше мощно в помещението, понесъл в себе си соления мирис на тресавищна вода, растения и мъртвия полъх на зимата.

[1] Норе (англ.) — надежда. — Б.пр. ↑

[2] Така се нарича най-големият нюйоркски федерален затвор, разположен на остров в Ийст Ривър между Бронкс и Куинс. — Б.пр. ↑

[3] Ерик Сати — френски композитор. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

Малцина биха нарекли Санди и Лари Крейн приятни или забавни хора. Не ги изтрайваха много-много дори и колегите ветерани от взвода на Лари през Втората световна война, чиито редове вече силно оредяваха под безмилостния ход на времето. И на редките си юбилейни събирания в най-добрия случай използваша цялата си налична добра воля, за да толерират присъствието им. А Марк Хол, единственият останал жив член на същото отделение от взвода, често казваше на съпругата си, че в дните след десанта в Нормандия било просто въпрос на чиста случайност кой би убил Лари пръв: дали германците или собствената му страна. Лари Крейн можел да обели портокал или, да речем, блокче шоколад с пръсти в джоба си, при това без да вдига шум. Качество, което го правело подходящ например за някои от частите за специални операции. Само че си бил роден страхливец и безполезен като боец за собственото си подразделение, изобщо да не говорим за елитна група калени воители, често принудени да действат зад вражеските линии, и то при отчайващо трудни условия. Марк редовно го бе виждал да клечи и да се крие зад гърба на далеч по-свестни от него люде по време на обстрел или битка в надежда вражеският куршум да отнеме нечий друг живот.

Както най-често и ставало. Умирали други бойци, Лари все оцелявал. Че бил евтино копеле и шубелия от класа, бил, но му работел и късметът. В най-големите касапници в тежките сражения масово загивали хора, но единствената кръв по него след края на поредната битка все се оказвала чужда, собствената му кожа постоянно оставала непокътната. Хол ги разказваше тези неща с апломб, обаче избягваше да добави нещо съществено, което дори и пред самия себе си с мъка признаваше: към края на войната все бе гледал да се присламчи към Лари Крейн именно с надеждата частица от късмета на Лари в оцеляването да закачи и него. Изглежда, така и бе ставало, защото у дома се върна жив, докато мнозина други си оставиха костите по европейските бойни полета.

Само че не беше единствено въпрос на късмет. Марк бе заплатил немалка цена за тези неща, на всичкото отгоре почти се бе превърнал в творение на Лари Крейн. И неразривно, всъщност завинаги, се бе обвързал с него посредством общата тайна за безбожните им дела в цистерцианския манастир във Фонфроад, за които Марк не би отворил уста дори и пред жена си. Всъщност по този въпрос с никого не бе посмял да говори, освен със своя Бог, и то единствено в най-закътаната част на душата си в труден автоизповеден миг на интимни самопризнания. От онзи, същия ден повече в църква не бе стъпвал, дори собствената си дъщеря бе успял да убеди да сключи граждански брак без църковни церемонии, а за целта я бе изкушил, плащайки от собствения си джоб за прескъпа церемония в най-модния хотел на Савана, Джорджия. Съпругата му допускаше, че наистина е изстрадал криза на вярата по време на войната с всичките ѝ страхотии и жестокости. Марк я оставяше да си мисли така, дори поощряваше мнението ѝ с разни недомлъвки и подмятания от типа на „Просто не можеш и да си представиш какво съм изживял в Европа.“. Казваше си, че всъщност зад тази фигуративна фраза се крие голяма доза истина, защото наистина бе виждал страшни неща, самият той бе извършил част от тях.

Боже мой, че те тогава бяха още кажи-речи деца — изпратени на война хлапаци. Чисти, девствени плътски и духом, такива, дето нямат работа с пушки, мерзости и стрелба срещу други подобни на тях юноши. Понякога се заглеждаше в собствените си внуци, виждаше ги в истинската им светлина — наивни и галени — въпреки всичките им претенции за знания и опит. И си казваше, че е просто невъзможно да си ги представи така, както бе виждал себе си навремето. Помнеше пътя към лагер на име „Уолтърс“, седнал в голям автобус, майчините сълзи още не изсъхнали по ризата му, тежко замислен за предстоящата война и какво ли го чака там. Помнеше и гласа на шофьора в униформа, който нареждаше на новобранците — негрите да сядат отзад, защото предните седалки са за бели хора. Говореше ги тези работи, независимо че отиваха на едно и също място и че куршумите не различават бяло от черно. Чернокожите не възразяваха, макар че Марк бе зърнал тлеещите в очите на двама-трима омерзение и гняв. Бе забелязал и как мълком отиват и сядат на посочените седалки, но юмруците им са стиснати, устните свити, главите наведени, а в този

миг и други бели момчета повтарят същите обидни, несправедливи думи. Така си беше: черният знае, че е най-добре да мълчи и да не отвърща, защото... Само една дума и ще стане такава беля, а Тексас по онова време съвсем не беше както е днес. Чернокож да вдигне ръка срещу бял ли? Сетне няма да има нужда да се тревожи кой ще го убие — германците или японците. Собствената му страна ще се погрижи, така бързо ще му вземат мярката, че дори и обувките няма да може да подноси достатъчно. После никой няма дори и да попита или да потърси отговорност от този или онзи.

По-късно бе научил, че някои от чернокожите — тези с образование, които четат и пишат, са били поканени да се запишат в сержантски школи. Но това бе поради факта че в армията създаваха дивизия единствено от чернокожи. Нарекоха я 92-ра, а по-късно стана известна и като дивизията „Бъфало“ — на името на взелите участие в индианските войни в Дивия запад черни бойци.

По същото време той бе вече заедно с Лари Крейн в прогизнали от дъжда шинелки в ужасно разкаляни окопи някъде в Англия и някой им спомена за всичко това. Тогава Крейн тутакси бе започнал да мърмори, че на чернилките им пускали аванта, а той бил вечно прецаканият бял американец. Предстоеше голяма военна кампания и в Англия пристигаха още американски войски, сред тях и чернокожи части. Крейн още повече се вкисна и все ругаеше, въпреки че по същото време на черните офицери бе забранено да влизат в щаба през парадния портал. За разлика от белите, те трябваше да използват сервизните входове и изходи. Имаше и друг нелицеприятен, скандален факт, макар че навремето не бе достатъчно известен: черните части пресичаха Атлантика на транспортни съдове без съответните охраняващи военноморски единици. Черният боец нямаше същата стойност както белия в така нареченото военно усилие на САЩ — така гласеше пряко изкованото в онзи период клише. А Лари Крейн виждаше само едно и също: някакви си нагли, фукливи черньовци. Не престана да ги нарича така дори и след като американските части превзеха предмостията на плажовете под Нормандия. Тогава техният взвод седна да почива на едни укрепления, запалиха по цигара, а долу под тях — на самия плаж — чернокожи войници мъкнеха чували с трупове и части от тела на убитите в десанта американци. Нарочно

бяха възложили тази задача само на чернокожи, сведени до нивото на гробари — събирачи на мъртва човешка плът.

А Лари стигна дотам да ги нарече и мързеливци, дори още по-далеч — страхливци, какъвто по-късно се оказа самият той. Страхливци, недостойни да докосват тленните останки на по-светните бели, макар че армията диктуваше кой какъв е и колко е пригоден за тази или онази цел. И така си беше, докато не се намесиха мъже като генерал Дейвис, който през зимата на 1944 г. настоя черните бойци да бъдат включвани в щурмовите пехотни батальони. Е, чак тогава части от „Бъфало“ участваха в тежките пробиви на италианска територия. Самият Хол също имаше проблеми с чернокожите — не искаше да спи в едно и също помещение с тях, за нищо на света не би отпил глътка уиски от шише, от което е пил черен войник. Но за разлика от Лари отлично разбираше, че Смъртта не дели хората на цветове. А щом черните се държаха като истински бойци, нямаше нищо против да носи същата униформа и да стреля в същата посока. Затова в сравнение с Лари Марк изглеждаше като епигон на либерализма, но в същото време отлично съзнаваше, че по расовите въпроси е не по-малко виновен от него. Защото не правеше нищо, само от време на време се силеше да му противоречи или му казваше да си затваря шибаната уста. По същото време Хол вече множество пъти се бе опитвал да се разграничи от Лари Крейн, да увеличи разстоянието между двамата, но едновременно с това все по-добре осъзнаваше, че Лари ужасно го бива в оцеляването. И затова малко по малко между двамата се създаде неловка за Хол връзка, а тя постепенно ставаше все по-силна и така до събитията във Фонфроад във Франция, където отношенията им преминаха в друго, ново качество. Сега вече ги свързваше нещо по-дълбоко, трудно описуемо, отблъскващо и опасно.

И затова Марк Хол продължаваше да се преструва, че двамата с Лари Крейн са приятели, сядаше на чашка с него, когато нямаше начин да го избегне, дори го покани и на опропастителната във финансово отношение сватба. И то въпреки настояването на жена си, че не желае Лари и размъкнатата му съпруга да развалят с присъствието си най-красивия ден в живота на дъщеря им. Сетне съпругата се сърди цяла седмица, защото накрая се сджафкаха сериозно и Марк рече, че той плаща за шибания повод и ако тя има проблем с приятелите му, значи трябвало е навремето да посъбере повече сухо в банката, че да плати за

сватбата, нали? Ами да, добре ѝ го рече тогава. Голяма работа бе Марк Хол — чудесен, възпитан съпруг, ругаещ жена си като хамалин, за да прикрие срама и чувството за вина, най-вече да заглуши собствената си съвест.

Хол вярваше, че с онова, което знае, държи донякъде Лари Крейн. В края на краищата сътвориха онова дело заедно, бяха същински съучастници в него. Беше оставил на Лари да продаде повечето от намереното, а сетне охотно и благодарно прие своя дял от парите. Именно те му помогнаха да си купи дял в бизнес с продажба на автомобили втора ръка. Същата инвестиция по-късно му послужи и като основа за развитие нагоре и още нагоре, докато се превърна в автомобилния крал на Североизточна Джорджия. С тези думи описваше сам себе си във вестникарските и телевизионните реклами: Марк Хол — Автокрал и първи Суверен на цените; Никой не е по-голям от Автокраля; Стане ли дума за Качество, никой не може да му отнеме Короната.

И наистина изгради империя — на базата на добър мениджмънт, ниски режийни и малко кръв. Съвсем малко, колкото за цвят. В сравнение с онова, което бе ставало във войната с тоновете пролята кръв, това — неговото — бе кажи-речи капчица. А от онзи паметен ден с Лари и дума повече не бяха отронили за случилото се. Хол се надяваше, че няма да му се наложи да заговори по въпроса отново, освен може би в смъртния си час.

И то — не щеш ли — именно така се случи.

Санди Крейн седеше на столче до кухненския прозорец и гледаше как съпругът ѝ се бори с градинския маркуч и все повече заприличва на опитващ се да покори змия псевдо Тарзан. С досада подръпна от ментоловата цигара и изтупа пепелта в мивката. Видеше ли я да го прави, Лари ужасно се дразнеше. Крясваше, че умивалникът смърдял на фасове. Санди бе на мнение, че мивката отдавна си воня ужасно и малко пепел едва ли би променила този факт. Пък ако не е миризмата на цигари, то ще е нещо друго — Лари винаги ще намери повод да се заяде. А в пушенето тя все пак откриваше някакво удоволствие, помагаше ѝ някак да изтърпява гадния му характер. Още повече че и той самият пафкаше, при това си купуваше от най-гадно вонящите, най-евтините цигари.

Маркучът се бе оплел и сега Лари клечеше край него, опитваше се да го оправи, не успяваше и все повече се вкисваше. Санди често му бе подхвърляла след употреба да го навива като хората, вместо да го набира надве-натри и да го захвърля в гаража, сякаш повече няма да му е нужен. Да, ама Лари не бе от онези, дето слушат чужди съвети, още по-малко женски, за собствената съпруга хич да не говорим. Целия си живот прекарваше в опити да се измъкна от кашите, които сам си забъркваше, а Санди непрекъснато му го натякваше, ама каква полза. Задник си беше Лари, задник и половина.

Та като ставаше дума за задник, сега от усилията панталоните му се бяха свлекли надолу и се виждаха сбръчканите му задни части. Санди отдавна вече не можеше да го търпи гол. Отблъскваше я, защото по него всичко висеше — бутовете му, коремът, мъничкият повехнал орган, загубил всякакво окосмяване, както впрочем и темето. Не че тя самата бе голяма красавица на тези години, обаче бе по-млада от съпруга си и знаеше как да рекламира малкото останал й сексапил, как да крие недостатъците. Някои мъже наистина успяваха да забележат кусурите по нея, ама късно — след като вече е смъкнала всички дрехи. И пак я бяха чукали, колкото да не се изложат. По-неопитна жена не би се оправила, пък и не би била сигурна кого да мрази повече — мъжете или себе си. Санди не придиряше много-много и както и в други области на живота си презираше всичко и всички наред, но не и себе си.

С Лари се бяха запознали, когато той вече прехвърляше петдесетте, тогава тя бе поне двацетина години по-млада. Той и по онова време не бе голям хубавец, обаче се радваше на финансова стабилност. В Атланта имаше ресторант и бар, сетне ги продаде, защото реши, че районът бързо се „изпедерастявал“. Ей такъв беше нейният Лари — по-тъп от цял файтон безсловесни олигофрени. Пък и така задръстен с предразсъдъци, че не успяваше да види същественото — заселващите се все повече в онзи район гейове бяха далеч по-класова категория хора, при това значително по-богати от дотогавашната му клиентела. А глупакът Лари шитна бизнеса за може би една четвърт от реалната му сегашна стойност. Сетне се усети и оттогава все се косеше и псуваше, но и това не му помогна да прогледне в същността на нещата. Дори напротив — съвсем се побърка на тема сексизъм, а като расист се фанатизира направо до

крайност. Вече бе на една качулка с две дупки разстояние до Клана и паленето на кръстове в нечий заден двор.

Понякога Санди се питаше защо ли още стои при Лари? Обаче бързо си даваше сметка, че мимолетни закачки с мъже или жени по мотели и откраднати ласки по чужди спални едва ли могат да доведат до стабилна и сериозна връзка, още повече със здрава финансова подплата. А с Лари поне притежава дом, кола, сравнително поносим начин на живот. Към нея той нямаше почти никакви претенции, отдавна бе загубил интерес към секса. А и нещо още по-важно: при мъжа ѝ огромна роля играеше факторът на омраза и тотално отчуждение от света — дразнеше го почти всичко живо и бе просто въпрос на известно време, докато го застигне я инфаркт, я инсулт. И тогава всичко остава за нея, нали? Ето сега и гуменият градински маркуч би могъл да ѝ направи тази услуга, само да успее да си държи устата затворена за по-дълго време.

Допуши цигарата, почти веднага запали следващата от фаса, захвърли го в кошчето за боклук. Вестникът бе на масата, седеше там, готов за четене, след като Лари се пребори с градината, да има за какво да се хване, какво да псува и къдне до края на деня. Взе го, прелисти страниците набързо, като съзнаваше, че дори този дребен акт би могъл силно да разядоса съпруга ѝ. Отдавна знаеше, че Лари държи да бъде първият, отворил пресата. Мразеше миризмата на парфюма и ментола по страниците, вбесяваше го начинът, по който тя прегъваше или разместваше страниците. Но пък иначе, не го ли прегледа сега, Бог знае кога ще има възможността да прочете новините, и без това стари с един ден. Ще четете съвсем остарели вести, при това ухаещи на тоалетна, защото Лари, изглежда, се съсредоточаваше най-добре в кенефа, стоеше там с часове, забил нос в страниците, насилвайки остарялото си тяло да изхвърли поредната доза нечистотии.

Нищо нямаше в проклетия му вестник. То пък кога ли е имало? Санди сама не знаеше какво толкова очаква да намери в поредния тъп брой. Съзнаваше също, че винаги е едно и също — чете, чете и не открива нищо забавно или интересно. Заряза вестника, захвана се с пощата. Отваряше всичко наред, дори и адресираните до съпруга ѝ писма. Съзнаваше, че той за пореден път ще се оплаква и мърмори, но в края на краищата винаги нея товареше с практическото изпълнение на тази или онази възникнала посредством пощата домашна или лична

задача. Иначе се преструваше, че неговата дума е най-важната, той трябва да се запознае с проблема, да определи как да бъде решен, а сетне да ѝ възложи конкретната реализация. Тази сутрин обаче Санди не бе в настроение да търпи поредната гавра, затова набързо накъса ръбовете на пликовете с надежда отнякъде да излезе нещо по-развлекателно. Повечето от кореспонденцията бе типичната плява, но отдели офертите с купони, събираше си ги за всеки случай. Имаше сметки, куп предложения за кредитни карти, покани за абонаменти на списания, дето никой никога няма да чете. Ха, ето ти и нещо ново! Официално изглеждащ кафяв плик. Отвори го, извади писмото и го прочете, сетне го препрочете, за да бъде сигурна, че е разбрала всички подробности. Към писмото бяха приложени две цветни снимки, всъщност бяха фотокопия на страници от каталога на бостънска тръжна фирма.

— Мамка му! — възкликна Санди. — Боже мой, шибаната му мамица!

Пепел от цигарата ѝ падна върху страницата. Побърза да я издуха, сетне забърса и с пръсти. Очилата за четене на Лари бяха на лавицата, до витамините и лекарството за гърло. Взе ги и внимателно ги избърса с една от кухненските кърпи. Иначе мъжът ѝ нищо нямаше да може да прочете.

Излезе навън и тръгна към клекналия Лари. Горкият, още се мъчеше с маркуча. Сянката ѝ падна върху него и той рязко се извърна, както винаги готов да изругае.

— Чупи се от светлината, бе майка му мръсна! — викна той и в същия миг забеляза вестника — в разсеяността си тя го носеше със себе си под мишка.

— Защо си пипала шибания вестник? — ревна той. — Само веднъж да го докоснеш и за нищо вече не става, освен лайна да бършеш с него.

— Зарежи това — рече тя. — Ей тук прочети!

И му подаде писмото. Той се изправи, изгрухтя от усилието, опита да издърпа върху шкембето свлеклите се панталони.

— Къде са ми шибаните очила, а?

Тя му ги подаде и нетърпеливо въздъхна, докато Лари вдигаше стъклата срещу светлината да види дали са чисти, сетне ги избърса в най-мръсната част на ризата.

— К'во е това? — запита той, слагайки очилата. — Толкова ли е важно, че се наложи да ми съсипеш вестника и да го мъкнеш чак тук?

Тя премълча, но посочи с пръст въпросната страница.

— Мамка му, значи! — рече Лари.

И за пръв път поне от десетилетие насам двамата — Лари и Санди Крейн — изпитаха миг на споделено удоволствие.

* * *

Лари поначало всичко криеше от жена си. За какво ѝ е да знае? Винаги бе постъпвал така. Така правеше по очевидни причини още от началото на връзката им, докато още ходеше по чуждо. Няма да ѝ казва коя е чукал, нали? И оттогава насам винаги в отношенията със съпругата си бе прилагал максимата, че колкото по-малко знае тя, толкова по-добре. Нищо по-опасно от информацията няма. Обаче един от малкото останали му пороци — конните състезания — го бе подвел и сега дължеше пари на хора, дето не обичат да чакат и изобщо са трудни като кредитори. Тъкмо преди два дни го бяха информирали по въпроса, след което си бе платил известна лихва и сега имаше две седмици да мисли как да си доизплаща дълга. Парите в банката бяха на края, една възможност бе да превърне къщата в кеш, защото и да продаде колата, сумата не би му стигнала. А не виждаше начин да убеди Санди да шитнат дома и да се нанесат в някоя кучешка колибка, за да си оправя той комарджийските изпълнения.

Възможно бе да се обърне за помощ към Марк Хол, но само преди две години бе искал прекалено голяма парична услуга от него и бе проиграл козовете си. На неговата врата би могъл да потропа само при най-крайна и отчаяна нужда. Опасна игра би било да опитва да насилва или изнудва стария Автокрал, току-виж се издънил, защото на Хол може да му писне, а Лари Крейн нямаше никакво желание да прекарва остатъка от живота си в пандиза. И Хол го знаеше това. Старият Марки може да е какъв ли не, но не и глупав.

И ето го тук сега Лари, бори се с маркуча и се пита за стотен път — няма ли начин да вземе да удуши Санди с него, че в крайна сметка и от нея да има някаква полза? Ще подхвърли тялото някъде, ще поиска застраховката. А тъкмо в този миг въпросната кучка се изтъпани зад

него и му закри слънцето. Сопна ѝ се, но в същото време я огледа и си каза, че няма да стане. Никакъв шанс нямаше да ликвидира успешно съпругата — все едно да се глави на мястото на Хю Хефнър^[1] и да вземе да оправя едрогърдите вместо него. Жена му бе едра и силна, че и подличка си падаше. Във физическа схватка ще го пречупи като някоя от онези клечки, с които си разбърква евтините коктейли.

Сетне прочете и препрочете донесеното от нея писмо и бързо си даде сметка, че може би няма да се налага да прибегва до крайни мерки. Лари бе виждал нещо подобно на описания във фотокопията предмет, никога обаче не бе дори и помислял, че може да донесе такива пари. А ето ти сега тук твърдение, че е възможно той да донесе десетки хиляди долари, може би повече. Само че в този случай думите „би могло“ съдържаха достатъчно голяма условност. Търсената вещ не се намираще в ръцете на Лари Крейн. Не и цялата, само едната част. Другата бе на съхранение, кажи го в притежание, на човека на име Маркът И. Хол — Автокраля.

* * *

Макар и Марк Хол да бе все още лице на фирмата, на практика старият бе само фигурант. Поне от десетилетие насам бизнеса ежедневно въртяха синовете му — Крейг и Марк-младши или син. Дъщерята Джини притежаваше само двацетпроцентова дял в компанията на базата на тезата на братоците, че те вършат цялата работа, докато тя самата се кефи и само чака да ѝ пристигне чекът с парите. Джини обаче не виждаше нещата по този начин, тя смяташе, че Крейг и Марк я прецакват и вече пет години наред пищеше, че дяловото разпределение не е справедливо. В тези ѝ протести Автокраля ясно съзираше почерка на съпруга ѝ Ричард. Дик^[2], както със скрита насмешка и немалко злобица го наричаха братоците зад гърба, а често и в лицето му, бе адвокат. А погледнато фигуративно, в житейска перспектива какво друго е адвокатът, освен тип гризач, който използва парите като извинение, за да се настани в сърцето на дадено семейство и да изгризе всичко, що е добро и читаво в него. Краля подозираше, че след смъртта му Дик ще заведе редица процеси, ще натъкми съответните документи за пред съда и ще ги съди за далеч по-

висок дял. При това ще направи така, че искът да е валиден със задна дата, току-виж може би още от времето на заченалата Дева Мария. И Краля си имаше адвокати, те постоянно му повтаряха, че юридически всичко е изпитано желязно и без каквито и да е пролуки за тарикати като Дик, ама Марк познаваше адвокатските душици — те просто говорят онова, което смятат, че му се иска да чуе. И се косеше, че веднъж отиде ли си от този свят, процес след процес ще се заточат, а обичният му бизнес и не по-малко любимото му семейство ще отидат по дяволите.

Днес Краля седеше на стол пред офиса на главния фирмен клон на магистрала 1 и отпиваше кафе от голяма порцеланова чаша с гланцирана на нея златна корона. Все още държеше да се появява на работа поне за ден-два всеки месец, а другите дилъри не се сърдеха, нито възразяваха, защото каквато и комисионна да изкараше Марк, тя редовно отиваше в общия кюп. Така наричаха нещо като касичка, в която всички пускат изкараните отгоре пари, а на края на месеца се събират в кръчмата „При Арти“, там се тегли жребий и някой от продавачите или продавачките прибира цялата сума. Сред фирмените дилъри вече имаше и две жени, млади, пъргави и печени — успешно продаваха автомобили на онзи тип мъже, дето пътят към парите минава през оная им работа. Печелившият от тази своеобразна лотария черпеше щедро и всички бяха щастливи.

Сега бе четири часът следобед — кажи-речи мъртво време, редовен седмичен ден по средата на месеца и Краля не очакваше да се завърти някакъв особен бизнес. Е, може някой и друг клиент да се отбие, особено след края на конвенционалното работно време по големите офиси, иначе продавачите си стояха с ръцете по джобовете.

И тогава, съвсем неочаквано за самия себе си, току в началото на големия паркинг с колите забеляза мъж да се навежда към предното стъкло на първото в реда волво. Колата не беше лоша: модел 2001 г. „Volvo V70 Turbo Wagon“, автоматик, тапицерия от истинска кожа, радиокасетофон-компакт диск плейър, свалящ се люк, само на 45 000 мили. Бившият собственик я бе гледал като писано яйце и драскотинка дори нямаше по боята и броните. Неговите момчета я предлагаша за двайсет бона, така пишеше на табелата, всъщност цената предлагаше отлични възможности за начален пазарлък. Мъжът носеше слънчева козирка и тъмни очила, но от това разстояние Краля не би могъл да

каже нищо повече за него, освен че бе възстар и малко нещо житейски поочукан. Зрението на Марк не бе вече както навремето, обаче веднъж хване ли те на фокус, ще те прецени за не повече от трийсетина секунди, и то не по-зле от повечето психолози след поне едногодишна практика.

Краля остави чашата на парапета пред прозореца, позатегна вратовръзката, сетне се върна на тезгяха, откъдето взе ключовете на волвото. Закрачи през паркинга към новодошлия, някой от дилърите отзад попита има ли нужда от помощ. Последва всеобщ смях. Краля знаеше, че са внимателни, стане ли нужда, винаги са готови да помогнат с нещичко, но никой не го подценява, напротив — уважават го заради постигнатото. Затова рече:

— Човекът е по-дърт и от мен. Единствено кофти е да не вземе да хвърли топа, преди да е подписал продажните документи.

Сега отново се разсмяха. Краля забеляза, че мъжът отваря вратата и се намества на шофьорското място. Това бе добър знак. Марк ли не ги загрява тези неща? Знае ги и още как, колко коли само е продал! Всички техники и дяволци наизуст ги владее. Обичайно е много трудно да подлъжеш клиента да седне на волана. Защото веднъж подкара ли, за да опита колата, сетне се чувства задължен. Така поне разсъждават повечето хора. Все едно са експлоатирали продавача, усмихнат, любезен, но зает човек — той сяда с тях за едно кръгче, разкарва се ненужно. Говорят за спорт, може би обичат един и същи вид музика. Може да пусне радиото, да потърси нещо за душата и току-виж намерил, а потенциалният купувач се усмихва и си казва — виж само какъв приятен човек. В края на краищата си е направил труда да му угоди все пак... е, вярно, че това му е работата, ама пък има и други продавачи, груби, невъзпитани, готови да те изгризкат, нали? Най-малкото, което един възпитан купувач може да направи, е внимателно да изслуша информацията за този чудесен автомобил. Сетне го канят да се поразхлади в офиса, там има климатик, поднасят му силно изстудена безалкохолна напитка, може и топла, зависи от случая. Започва разговор. Може би все пак желаете да се консултирате с госпожата, нали? Е, да, да, така си е правилно. Но, вижте, няма начин тя да не хареса тази красавица: това е кола безопасна, чиста, икономична, забележете само! — запазила си е стойността, ехе... може отново да се препродаде. И току-виж, докато се колебаете, сме я

продали... Така де. Докато разговаряте със съпругата, а то няма нужда да го правите, защото и тя ще ви каже същото: направо без пари ви излиза този автомобил. И надеждите й ще останат излъгани: ще се върнете, а колата вече я няма. Хайде де! И какво? Ще се окажете в лоша позиция и от преди. Може би за банката се колебаете? Ама няма защо, господине, няма защо. Ние тук имаме по-добра от всяка банка финансова оферта. Ооо, не, не! Това са просто числа: всичко е точно, няма да се минавате с такава лихва...

Усмихнат вътрешно, самоуверен, Краля стигна до волвото, наведе се и надникна през шофьорското прозорче.

— Добър ден, добър ден, как сте дне...

Думите застинаха току на устните му. Отвътре му се захили Лари Крейн, лъснаха жълтите му зъби, немитата кой знае откога коса, нечистото лице.

— Че защо, екстра съм си, ваше величество, просто екстра.

— Ти сигурно не си тук заради колите, а, Лари? Ще купуваш ли?

— Сигурното е, че гледам, Кралю, гледам, но засега няма да купувам. Обаче на бас се ловя, че ти можеш услуга да ми направиш, нали с теб сме си стари авери от войната още, нали?

— Хм, да, сделка може и да се уреди — рече Краля, но нещо го жегна отвътре.

— Ами да — ухили се още повече Лари. — Обзалагам се, че може. И аз мога да ти уредя нещичко в замяна.

И както си бе ухилен, надигна задник от кожената седалка и шумно се изпърдя. Краля се намръщи, бързо се изпаряваше цялата му фалшива топлина. И без това с мъка я бе имитирал.

— Аха — рече той сурово. — Аха. Виждам. Ти да купуваш не си дошъл. Какво искаш, а, Лари?

Лари се наведе към обратната страна и отвори тамошната врата.

— Поседни малко с мен, Кралю. Хайде де, поседни. Ако ти намирисва, ще отворим прозорците, нали? Ей така. Хоп, готово. Имам едно предложение.

Краля не се хвана на въдицата.

— Няма да сядам. И пари няма да ти дам, Лари. От мен няма да получиш, вече съм ти го казвал това. По въпроса сме наясно. И точка.

— Ама аз пари не искам. Поседни, човече. Поседни де. Нищо няма да ти струва поне да чуеш за какво става дума.

Краля въздъхна, пое въздух, шумно го изпусна. Извърна се към офиса, сега съжаляваше, че си остави кафето. Защо му бе да става от удобния стол, мамка му на този навлек Лари. Поколеба се за миг, седна във волвото.

— Носиш ли ключовете за това лайно?

— Нося — изръмжа Марк.

— Хайде тогава да се поразходим. Да си поприказваме малко.

* * *

Франция, 1944 година

Френските цистерцианци умеят да пазят тайни, колко ценности само са крили през вековете, пък и хора. В периода от 1164 до 1166 година приютяват английския архиепископ Томас Бекет, изгнаник като противник на крал Хенри II. Дават му убежище в манастира в Понтини в Бургундия, докато той самият решава да се завърне при своето паство и за тази доблест заплаща с живота си. В Лок Дийо при Марсиел в Средните Пиренеи е скрита Леонардовата Мона Лиза през Втората световна война — чудесно място за една така прекрасна дама, принудена да потърси подслон зад високите му крепостни стени в импозантната феодална обител. Вярно е също, че и други манастири във вътрешността на континента и още по-нататък са съхранявали свои собствени съкровища: както например цистерцианците от Дълси Кор, което означава Любима, в Лох Киндар в Шотландия. На тях им било поверено балсамираното сърце на Джон, лорд Бейлиол, както и това на съпругата му лейди Диворджила, последвала го в гроба две десетилетия по-късно. В Злата Коруна в Чешката република цистерцианците пазели като светиня трън от Христовия трънен венец, предаден на манастира от чешкия крал Пршемисъл Отакар II, който го купил от френския суверен Луи IX. Но това били реликви, за които се знаело достатъчно и макар че практически те били в ръцете на монаси, до двацети век едва ли е имало някакви опасения относно безопасността им или целостта на манастирите, където се намирили те.

Не те, а друг вид ценни предмети, пазени в тайна, скрити зад дебелите стени на гробници, крипти или понякога в самите олтари, носел риск за манастирите и техните обитатели. Тайната за точното им

местонахождение се предавала от игумен на игумен, затова на пръсти се броели хората, знаещи за съществуването на скривалище например под библиотеката на манастира Салманвайлер в Германия или под красиво изработения църковен паваж в Байланд в йоркширския Норт Райдинг.

Или във Фонфроад.

Във Фонфроад монаси е имало още от 1093 г., макар че първата им общност е официално основана през 1118 г., вероятно от бивши отшелници от Бенедиктинския орден. Абатството там се появява през 1148 или 1149 г. и почти веднага се превръща в челен отряд на битката против ереста. Когато папа Инокентий III повежда борба срещу манихейците, негови легати са двама монаси от Фонфроад, единият от тях е по-късно убитият Пиер дьо Кастелно. Друг от старите абати на Фонфроад е ръководител на кръвопролития кръстоносен поход срещу албигойците, обединил всички негови сили и против катарите. Няма защо да се удивляваме, че в края на краищата това неголямо абатство ще се прочуе така много и Фонфроад ще получи най-голямата морална, награда за своето постоянство, благочестивост и най-вече устойчивост на всички схизми и ереси — неговият бивш абат Жак Фурние ще бъде папа Бенедикт XII.

Фонфроад е бил богата обител. Просперитетът му се опира на притежаваните от него цели 25 големи земеделски стопанства с обширни поля, ферми и повече от 20 000 глави добитък. Така или иначе монасите там постепенно намаляват на брой и по време на Френската революция град Нарбон го превръща в голяма странноприемница. В известен смисъл на думата това е истинско спасение за манастира, защото по този начин абатството остава непокътнато, избягвайки участието на много други, които са сринати до основи или просто занемарени и оставени на произвола на съдбата да се рушат. Абатството се възражда в периода от 1858 до 1901 година и цистерцианско братство отново се появява там. Това става, когато държавата го обявява за продан, а го купуват двама почитатели на старинното изкуство от историческата провинция в южната част на Франция Лангедок, чийто исторически и културен център е град Монпелие. Именно те го запазват.

Независимо от променливата и изменчива съдба Фонфроад никога не остава извън наблюдателното око на Цистерцианския орден,

дори и в периодите, когато в обителта му няма монаси. Всъщност те са там дори когато тя е странноприемница, преоблечени в цивилни одежди, грижат се за болни и страдащи. Връщат се гордо и когато богатите благодетели Густав Файе и съпругата му Маделин го купуват за пореден път, само за да предотвратят изпращането му тухла по тухла в САЩ. На по-малко от миля от Фонфроад има църквица, далеч по-скромен Божи дом в сравнение с импозантния ѝ съсед. Наричат я Църква на вечерната молитва, но в името ѝ има игра на думи, затова някои я назовават също и Църква на Бдението, защото именно от нея цистерцианците наблюдават и опазват Фонфроад и неговите тайни. Може би точно затова почти 500 години скритите там съкровища остават непокътнати. Тогава Втората световна война навлиза във финалната си фаза и идват войниците...

* * *

— О, не — сопна се Краля. — Без мен. И аз получих такова писмо, ама замина на боклука.

Марк Хол съзнаваше, че времената са се променили, макар че Лари Крейн очевидно не бе на същото мнение. В месеците след войната светът все още не бе излязъл от хаоса на конфликтите и човек можеше да мине метър за много неща, особено като вземе малко мерки или направи някои усилия. Днес обаче съвсем не бе така. Марк бе внимавал много — четеше вестници, слушаше новините, следеше събитията. С особено повишен интерес и някои опасения бе проследил случая със семейство Медър, вдигнал голям шум не само в пресата. Джо Том Медър бе служил в американската армия през Втората световна война. В Германия някак се бе добрал до информация за скрити в пещера край град Кведлинбург църковни манускрипти и реликви, изнесени от градската катедрала и оставени там на съхранение по време на световния конфликт. Е, Джо ги бе свил и хитроумно опаковал, сетне изпратил по пощата на майчиния си адрес през май 1945 г. След завръщането си у дома се изхитрил да ги показва на жени, от които в замяна получавал сексуални услуги. През 1980 г. починал, тогава брат му Джак и сестра му Джейн решили да ги продадат доста левашки в още по-некадърен опит да прикрият начина,

по който са били получени. Във всеки случай съкровищата били оценени на около 200 милиона щатски долара, но от германското правителство двамата Медър успели да вземат само 3 милиона минус юридическите разноски. В същото време, както би могло да се очаква, привлекли вниманието на щатския прокурор за Източен Тексас Каръл Джонсън, която през 1990 г. наредила да бъде назначено международно разследване. Шест години по-късно жури в разширен състав обвинило Джак, Джейн и техния адвокат Джон Торигън в тайно сговаряне с цел продажба на незаконно придобити, тоест откраднати, скъпоценни вещи с историческа стойност. Обвинението предполагало присъда от десет години тъмничен затвор и глоби за около 250 000 долара. Съвсем друг бе въпросът, че бяха успели да отърват затвора, плащайки 135 000 долара на вътрешните данъчни служби. Божа работа, както казват хората.

Така или иначе заключението, до което Марк Хол стигна тогава, бе съвсем безкомпромисно: най-добрият вариант е да отнесе със себе си в гроба информацията за останалата част от изнесеното от Фонфроад. Но ето ти го сега тук алчният и тъпоумен Лари Крейн се натиска сами да си го натресат. И без това Хол доста се бе разтревожил от появата на въпросните писма. Те означаваха, че някой си някъде прави различни връзки и от тях вади заключения. Ако си кротуват и не се натискат сами да клъвнат уловката, тогава Хол може би ще има шанса да си отиде от този свят мирно и тихо, без да се налага да харчи наследството на децата за съдебни и Бог знае още какви разноски. Така де, ама какво да прави с този кретен Лари?

Междувременно същият докара волвото пред дома на Марк. Съпругата му бе на гости на Джини, както често правеше, затова сега бяха сами на алеята пред къщата. Лари хвана Марк за лакътя с трепереща ръка и отвори уста. Хол се опита да се измъкне, но Лари извади необичайна за него сила и го стисна като с клещи.

— Виж, единственото, което ти искам, е да хвърлим едно око двамата, нали така? Само да го сравним с онова на снимката, става ли? Да проверим за същото нещо ли става дума, а? Онези хора предлагат големи пари, хей! Чуваш ли какво ти говоря?

— Аз пари си имам.

Сега за пръв път от много време насам нервите на Крейн не издържаха.

— Ти имаш, ама аз нямам, мамка му! — кресна той. — Имам топки! Ей това имам! Чуваш ли, Кралю! И съм потънал в лайната чак до шията!

— Сега пък в какво си се забъркал, а? — досети се Марк. — Дъртак като теб, срамота е!

— Е, знаеш, че отдавна поигравам на туй-онуй.

— Ох, боже мой. Знаех си аз, че си глупак, ама нали все за по тарикат от всички останали се пишеш. Значи на конете залагат само онези, дето могат да си позволят да губят, това съм ти го казвал сто пъти. А както чувам, напоследък не си от този тип хора, нали?

Крейн прие двойната обида мълчаливо. Много му се искаше да му тресне един в мутрата на това самодоволно копеле Хол. Крал, а, мамка му! Да му засили главата в арматурното табло на тази скандинавска изгъзица и да я блъска там, докато не му остане лице. Ама това не го устройваше. Хич. Пари му бяха нужни.

— Може би — процеди той през стиснати устни и за пръв път от много години насам Крейн показа пред друг човек частица от дълбоко потисканото в душата презрение към самия себе си. — Може би съм се издънил. Аз твоя акъл никога не съм го имал и това си е вярно. Кофти жена си избрах, сетне грешки и в бизнеса направих, фатални решения взех. Аз деца нямам и може би така е по-добре, защото иначе току-виж и тях съм ги прецакал. Значи, признавам си, че съм си получил заслуженото, пък и отгоре, ето на — това е положението.

С тези думи освободи лакътя на Краля.

— Но виж, Марк, тия хора ще ме затрият, изобщо няма да ми простят. И къщата ще ми вземат, изобщо няма и окото да им мигне. Дявол го взел, тя е единственото по-свременно нещо, дето ми е останало. А междуременно ще ме въртят на шиш, биячи ще ми изпращат... виж, човече, аз на болка не издържам, чуваш ли? Единствено ти искам да погледнем онова нещо и да видим същото ли е, а? Моля ти се! Може би ще успеем да направим сделка с онези, дето го търсят? Само един телефон е достатъчно да завъртим. Ще го направим предпазливо, тихо, никой изобщо няма и да научи. Моля си се, Кралю! Направи ми тази услуга и вече никога няма да ти се мяркам пред очите. Знам какво си мислиш. Зная, че не можеш да ме траеш, лошо ти става, като ме видиш. И жена ти също: тя и в Ада да ме види, че горя значи, една капка вода не би хвърлила да ме охлади, зная си аз. Ама не ме

интересува повече. Само едно ти искам: да чуя онзи тип какво ще каже. Но няма как да стане, преди да проверим онова същото ли е, което той търси, а? Ето, нося моята част тук...

И от захвърлената на задната седалка намачкана торбичка, явно взета от някой супермаркет, извади омазнен кафяв плик. Вътре имаше неголяма сребърна кутия, видимо доста стара и поочукана.

— Досега голямо внимание не й бях обръщал... — рече той тихо.

На Краля тръпки му пробягаха по гърба, макар и да се намираше на броени метри от входа на големия си елегантен дом. Сам не знаеше поначало защо го бе взел онзи предмет. Ама ето ти на, още когато го зърна за пръв път, някакъв вътрешен глас се бе обадил, пошушнал му бе, че е доста необичаен, вероятно е и ценен. Харесваше му да си мисли, че интуицията не го бе излъгала, още повече че онези мъже бяха загинали в опит да го задържат за себе си.

Само че това му хрумна по-късно, когато кръвта му още кипеше — и неговата, и на онези — другите.

— Хм, не зная... — измърмори той сега.

— Моля ти се, дай да го видя — прошепна Лари. — Само да ги сложим един до друг, да ги сравним и тогава ще се разбере...

Краля остана на място, дълбоко замислен. Гледаше красивата си къща, без да я вижда достатъчно добре, мяркаше му се прекрасно поддържаната ѝ морава отпред, прозорецът на спалнята, дето споделяше със съпругата си. Да бих могъл едно нещо назад в живота си да върна, мислеше той, само едно-единствено действие да бих могъл да анулирам, ето това същото ще да е. Всичко, което бе последвало по-късно, цялото семейно щастие и радостта от живота, все това нещо ги бе засенчвало. Един-единствен спокоен ден не съм имал в живота, рече си той, и то все заради него. Независимо от удоволствията, които му бе донесла успешната работа, независимо от богатството, което бе натрупал, независимо от престижа, който бе спечелил.

Краля бавно отвори вратата на автомобила и още по-мудно закрачи към дома.

* * *

Онази нощ редник Лари Крейн и ефрейтор Марк Т. Хол бяха наистина загазили.

Взводът им изпълняваше патрулни задачи в Лангедок, това бе съвместна операция заедно с англичаните и канадците за осигуряване на югозападния фланг и за издирване на изолирани германци, докато главните, американски сили продължават настъплението в източно направление. И по време на поредния вечерен патрул попаднаха на засада недалеч от селце край Нарбон — германци в кафяво-зелени камуфлажни костюми, имаха и бронетранспортър с тежка картечница. Заблудиха ги униформите. Заради недостиг в снабдяването някои американски подразделения използваха експериментални камуфлажни облекла, които напомняха тези, рутинно носени от есесовците в Нормандия. Поради въпросната прилика в облеклото вече бяха ставали грешки: Крейн и Хол дори бяха участвали в инцидент — макар и по-рано в кампанията, — когато тяхната част откри огън по четворка пехотинци, изостанали от частта си след тежки сражения между 41-ва бронирана дивизия и Втора СС танкова бригада недалеч от Сен Дени ле Гаст. Двама от тях бяха ранени, преди още да имат възможността да се обадят, че са американци, единият по-късно почина от раните си. Тогавашният им командир лейтенант Хенри бе изстрелял първия фатален куршум. След този случай Хол често бе наблюдавал лейтенанта да изчаква врагът да напредне достатъчно, че да се разпознава без въоръжени очи, и чак тогава да дава заповед за огън на своите бойци.

Но този път и двамата с Лари, а и целият взвод се подлъгаха най-елементарно, а приближиха ли, вече бе късно. Досега Хол не бе виждал бойно подразделение да се движи с такава скорост, точност и координация. Зърнаха есесовците пред себе си, само минута по-късно те бяха залегнали от двете страни на пътя със завидна бързина и хладнокръвност, готови да унищожат взвода. Лари и Марк забиха носове в една канавка на фланга, а около тях заваля истинска градушка от разярени метални оси. Всъщност стреляше качената на бронетранспортъра тежка картечница. От дърветата се изсипаха купища листа и отрязани клонки, околните храсти се разхвърчаха на трески, самите те свистяха във въздуха като стрели, готови да се забият във всичко живо. Много страшно беше, почти на разстрел заприлича.

— Германци! — извика напълно ненужно Лари, пръв заврял лице в пръстта. — Тук не би трябвало да има толкова много шваби, мамка му! Какво, по дяволите, търсят край Нарбон?

„Търсят леваци като нас, че да ги убият, рече си наум Марк, какво друго да търсят!“ Само че Лари бе прав — тук германците отстъпваха, а това подразделение видимо имаше самочувствие, сякаш настъпва. От лицето и скалпа му потече кръв, а обстрелът не секваше. Загинаха доста от другарите им, имаше и тежко ранени, шепа хора бяха все още способни да отвързват на огъня. Хол виждаше прибъгващите напред германци и бързите им точни удари с бойните ножове — доубиваха ранените, прошка за никого нямаше. Сега фаровете на бронетранспортъора светнаха, бяха свалили затъмнителите — няма кого повече да будалкат, рече си горчиво Марк. Чак сега забеляза, че той е американски — модел М15. Сигурно бе трофеен, носеше само една 37-милиметрова картучница. Това не бе обикновено подразделение. Тези хора бяха отлично обучени, по действия приличаха на специални части, вероятно бе изпратена с някаква си цел диверсионна група.

В същия миг Лари изхленчи в съседство. Живо е копелето — усмихна се в тъмното Хол, макар че изобщо не му беше до смях. Другарят му долази до него и се завря в тялото му, толкова бе близко, че се усещаше дъхът му, а и продължаваше да се навира, сякаш се надява Марк да му осигури прикритие. Хол вече го познаваше достатъчно добре и грубо го избута, изсъсквайки:

— Разкарай се от мен, мамка му!

— Ама трябва да се държим заедно — хленчеше Лари и скимтеше като паленце.

Отвратен, но и зверски уплашен, Марк запълзя вдясно, към още гъстите храсти. Имаше надежда да се измъкнат от германците, нощта бе тъмна. Недалеч от тях тъмните зловещи фигури на есесовците крачеха сред труповете и от упор разстрелваха недоубитите. Но изстрелите все повече и повече оредяваха, изглежда, другарите им бяха избити или част от тях бяха успели да се изтеглят още в началото.

В същия миг усети Лари зад гърба си. Лазеше след него и хапеше устни, за да не издава звук.

* * *

И ето го сега, много години по-късно, стотици хиляди мили надалеч от онова място и развилите се през онази злокобна нощ там събития, Лари седи във волво с работещ климатик и с пръсти потрива гравирания върху сребърната кутийка кръст. Опитва се да си спомни как изглеждаше финия ръкопис, който бе в него навремето. Помнеше, че го бе разглеждал, но той не му говореше нищо, бе напълно неразбираем със знаците и рисунките си, затова го бе отхвърлил като безполезен. Думите бяха на латински, макар че той това не го разбра, единствено виждаше някаква си напълно загадъчна безсмислица. Същинската информация бе на друго място — два мънички буквени знака в горния десен ъгъл на пергамента, само че и Хол, и Крейн не го знаеха, пък и вниманието им бе привлечено най-вече от илюстрацията. Беше като скица на нещо, може би статуя някаква, но те и двамата не разбраха защо му е на някой да прави такава статуя. И то статуя от неща, които приличаха на кости и кожа от животни и хора.

Обаче сега ставаше ясно, че някой си има нужда от това нещо, при това е готов да заплати достатъчно добре за удоволствието да го получи.

* * *

Двамата се скитаха дълго, загубили посоката в нощта, опитвайки се отчаяно да намерят подслон от хапещия студ. Страх ги беше от онези свирепи есесовски убийци, които вероятно изпълняват някаква специална задача и сто на сто няма да допуснат някой да издаде присъствието им на американското командване. Което значеше, че хванат ли ги... При това задачата им явно не бе типичният за германците тевтонски тип самоубийствен опит да си възвърнат загубени позиция или да обърнат хода на войната в своя полза. Тази група сигурно е скочила с парашути, по пътя някъде е пленила бронетранспортъора и сега изпълнява особената си мисия. Мътна и тайнствена работа, казваше си Хол, още повече че в последния миг на светлината на фаровете бе забелязал и друга подробност — от

бронетранспортъора излязоха неколцина цивилни. Не знаеше защо, но усещаше, че те са там, за да ръководят усилията на германците. В това особена логика нямаше, нямаше и смисъл, ама пък... За тях с Лари най-важното сега бе пътят им да не се кръстоса отново с този на есесовците, а да ги отведе колкото се може по-надалече от целта им.

Насочиха се към по-високо място и по едно време попаднаха в необитаем район на Корбиерските възвишения. Тук нямаше къщи, нито ферми с животни, но така или иначе германците отдавна бяха откарали местния добитък в кланиците, за да бъде превърнат в хранителни продукти.

По едно време заваля. Хол веднага усети, че краката му се намокрят. Изруга наум: в командването и снабдяването действаха негодни бюрократи, решили, че новият вид бойни боти с каишки ще вършат работа и есенно, и зимно време, само трябва да бъдат намазани с импрегниращи вещества. Вятър и мъгла, вече бе ранна есен и стопроцентово доказателство за некадърността на снабдителите бяха мокрите му нозе. Тези обувки нито пазеха топло, нито бяха непромокаеми, както би трябвало да бъдат, и двамата скоро почувстваха резултатите: краката им се подбиха, замръзнаха, с мъка пристъпваха през високата и мокра трева. И друг проблем имаше, също свързан с домакинските служби: бричовите им бяха вълнени, но якетата летни, а студът бе доста осезаем. Общо разполагаха с четири осколочни гранати, автоматичната карабина на Крейн с резервна пачка за „светкавично презареждане“, която висеше на ремъка на оръжието му (ама защо ли, тъй като по време на засадата Крейн едва ли бе изстрелял повече от куршум-два) и автомата на Хол, който бе браунинг — БАР М1918. Патроните им бяха повече, почти всички негови пълнители си стояха в паласките неизползвани. Имаха и четири порциона храна, по два със салам и консервирано месо. Общо взето, не бяха съвсем зле, но не бяха и добре, особено ако онези главорези подушат следите им.

— Имаш ли си идея къде се намираме? — попита Крейн с треперещ глас.

— Тц — отвърна Хол, ядосан на тъпоумието му.

От всички други възможни другари от взвода точно с този шубелия и галфон Лари Крейн ли трябваше да му се падне да търси подслон след онова истинско клане? Шибана работа и туйто. Обаче

имаше и друго: този тип бе просто сякаш неубиваем — винаги оцеляваше. И само гледай го сега — по тялото му нито драскотина, докато Марк имаше чувството, че са го превърнали в игленик. Навсякъде го болеше, по гърба имаше десетки ранички от нацепените на трески храсти и какво ли още не. Точно както винаги си бе мислил, пък и другите момчета често го бяха коментирали: Крейн сякаш сам Господ Бог го пази или кой знае — някаква друга сила. И стоиш ли близо до него в опасни ситуации, можеш да закачиш частица от този късмет. Така че в крайна сметка може би не е толкова зле да е именно с Лари. Има причина дори да е благодарен, рече си Хол. Поне бе жив, нали?

— Студено ми е — захленчи Лари. — Целият съм мокър...

— Мислиш, че аз не съм ли?

— Ама все така ли ще вървим? Докато съвсем капнем, а? — продължаваше да скимти другият.

— Ще вървим, докато... — накани се Марк сурово да му се скара, но изведнъж замръзна на място.

Бяха на върха на нещо като възвишение сред възвишенията. Отдясно мътно проблясват бели скали — луната се бе подала иззад облаците, видимостта не беше лоша. И ето, на фона на нощното небе срещу тях изведнъж се очерта група постройките. Хол ясно забележа нещо като две кули, по-скоро може би камбанарии. На високите стени чернееха тъмни прозорци.

— К'во е това, мамка му?

— На църква изглежда, по-скоро манастир.

— Мислиш, че там има монаси ли?

— Ами. Умен човек няма да седи там по време на война.

Крейн изохка и приклепна над мократа земя, опрян на карабината.

— Какво ще правим?

— Ще слезем към сградите, ще се огледаме. Хайде, ставай!

Протегна ръка, дръпна Крейн нагоре и неволно изцапа якето му с кръв. Чак сега почувства острата болка в пръстите си и видя, че и там са се забили тресчици.

— Хей, изцапа ме, бе! — обади се Крейн и се нацупи.

— Ах, ужасно ти се извинявам — сардонично отвърна Хол и облиза пръсти. — Просто си нямаш представа колко ми е неудобно.

* * *

Санди Крейн говореше по телефона със сестра си. В нейното семейство най-много харесваше съпруга ѝ. Беше готин, симпатичен, добре сложен. Винаги с маркови дрехи, със скъпи одеколони. Имаше и пари, не ги стискаше, умееше да харчи и изобщо беше ларж. Жена му бе най-добре облечената в местния голф клуб и винаги засенчваше другите на благотворителните мероприятия. На такива ходеха всяка седмица и сестра ѝ непрекъснато само за това говореше, чак ушите я заболяваха. Ама да почака малко, Санди ще ѝ покаже на нея, само веднъж този нещастник — мъжът ѝ Лари — да сложи ръка на онези пари. От отварянето на писмото бяха минали около осем часа, а Санди вече бе наместила неполучените все още мангизи — за всичко си бе планирала покупката, че и десет пъти отгоре.

— Аха — рече на глас. — Той сега Лари чака едни пари, не са много, ама... една от инвестициите му се изплаща и сега очакваме чекът да дойде.

Търпеливо изтърпя неискрените поздравления на сестра си.

— О, да — рече в отговор и не успя да се въздържа: — Може пък и ние да се запишем в онзи моден ваш клуб, ти нали ще ни препоръчаш за членове?

Санди знаеше със сигурност, че това е просто абсурд и никога няма да стане. Сестра ѝ — каквато си е снобка — никога няма да се навие дори да ги заведе там, камо ли за членство да ги препоръча. Ще се излага тя с такива бедни и неугледни роднини. Ама пък ѝ беше кеф да я будалка и да види как ще реагира. Но най-главното бе друго: много се надяваше този път Лари да не се издъни, както бе типично за него.

* * *

Хол и Крейн бяха на хвърлей камък разстояние от външните стени на манастирския комплекс, когато забелязаха сенките. Там някъде се движеха светлини, хвърляха дълги, източени сенки.

— Залегни! — изкомандва шепнешком Хол, нали беше по-старши.

Двамата се проснаха край стената и наостриха уши. Сега ясно чува гласовете.

— Френски — прошепна Лари. — Тия говорят френски.

Надигна се, покатери се по стената, надникна над нея за миг и се върна при другаря си.

— Трима са — докладва той. — И оръжие не видях.

Онези хора се движеха вляво от двамата войници. Хол и Крейн тръгнаха към тях, тук стената стана по-ниска, фигурите на вървящите се очертаваха ясно. Тримата вървяха в двора и по едно време стигнаха до самата църква, а единствената ѝ врата бе отворена. Над нея имаше тимпан, изработен с три барелефа, в центъра бе изваяно разкошно разпятие, а на стената изпъкваша издаден навън висок прозорец с цветни стъкла и още два прозореца, традиционната архитектурно-църковна представа за триединството. Макар че двамата не можеха да знаят този факт, но разпечатването на въпросната врата бе само по себе си явление извънредно рядко. Не знаеха и друго — че в миналото тя е била отваряна единствено за да приеме тленните останки на наварски благородници или други благодетели на абатството във Фонфроад.

Сега чува и шумове вътре в самата църква. Особени звуци бяха — като от местене на големи камъни, може би плочи, тежко дишане и пъшкане като от непосилно физическо усилие. Друга фигура се появи вдясно и застана в сенките — наблюдаваше водещия към манастира път. В момента бе с гръб към войниците. Хол се промъкна като котка зад него, като в движение извади войнишкия нож от канията. Застана точна зад човека и светкавично затисна устата му с длан, а острието на ножа допря в гърлото.

— Не мърдай и нито звук! — нареди Марк. — Comprenez?

Човекът кимна. Под овехтялото палто Хол зърна бяла роба.

— Монах ли си? — прошепна той.

Мъжът кимна отново.

— Колко души има вътре? Покажи с пръсти!

Монахът повдигна три пръста.

— И те ли са монаси?

Отново кимване.

— Добре, сега влизаме вътре — ти и аз.

Крейн дотича веднага.

— Монаси са — обясни му Марк и чу облекчената въздишка на Лари.

— Риск няма да поемаме — кимна му Хол. — Ти ме прикривай и умната!

Крейн кимна.

Хол поведе монаха към двора, слязоха по четири каменни стъпала, закрачиха към входа. Когато приближиха, Марк зърна потрепващите светлини вътре, забави ход, сетне спря на прага и без да пуска монаха, внимателно надникна.

На каменния под имаше злато, много злато: потири, църковна утвар, монети, старинни мечове, саби и кинжали, по чиито дръжки и ножници блещукаха скъпоценни камъни. Както бе казал монахът, трима мъже работеха вътре, двамата бяха голи до кръста в доста студеното пространство, но бяха запотени, задъхани, устите им бълваха големи бели кълба, бисерни капчици блестяха по челата и гърдите им. Тези двамата надигаха една от подовите плочи с помощта на дебели метални лостове. Третият, видимо доста по-възрастен от тях — направляваше работата им. Беше обут в сандали, полуприкрити от падащата върху тях дълга бяла роба. В мига, когато Марк надникна, той тъкмо се извъръщаше и високо извика нечие име. Когато не получи отговор, закрачи към вратата.

Хол взе бързо решение и се показва, прекрачвайки прага. Освободи мъжа, когото тикаше пред себе си, и леко го побутна напред и навътре. Крейн пристъпи след него с насочено оръжие.

— Всичко е наред — рече той. — Ние сме американци.

Възрастният монах го изгледа втренчено. Изражението на лицето му в никакъв случай не показваше облекчение или вяра, че опасност няма. Хол веднага схвана, че за свещенослужителя съюзниците са толкова проблематични, колкото и всяка друга потенциална заплаха.

— Не, не — рече възрастният монах. — Не бива да влизате тук. Трябва да си вървите. Вървете си!

Говореше английски доста добре, със съвсем лек, почти недоловим акцент. Двамата зад него, спрели за миг при влизането на американците, сега подновиха усилията си да отместят плочата.

— Няма да стане — възрази Хол. — В беда сме. Появиха се германци. Загубихме много хора.

— Германци ли? — възкликна другият. — Къде са?

— Имаше битка край Нарбон — отвърна Хол. — СС.

— Значи насам идват — въздъхна монахът. — И скоро ще бъдат тук...

Обърна се към онзи, когото бе изпратил да пази отвън, и му махна с ръка да излезе отново. Крейн пристъпи, за да го спре, но Хол го дръпна назад, монахът се плъзна покрай тях и изчезна в мрака.

— Няма ли да ни кажете какво правите? — настойчиво запита Марк.

— По-добре за самите вас е да не знаете — отсече монахът. — Моля ви, вървете си.

В този миг двамата работещи изреваха в един глас с разочарование и гняв, а почти отместената от тях плоча отново се плъзна обратно назад в гнездото. Единият падна на колене и вдигна нагоре ръце в знак на отчаяние.

— Опитвате се да скриете тези неща, нали? — подхвърли Хол.

В настъпилата тишина сянка мина по лицето на възрастния свещеник, сетне той глухо рече:

— Да — а Марк интуитивно усети, че не казва цялата истина.

Запита се обаче какъв ли е този монах, който изрича лъжи в центъра на собствената си църква. Помисли малко и си отговори сам.

Може да лъже само свещенослужител, който е в отчаяно положение и действа не в свой интерес, а в този на Светата църква. И в този миг му хрумна идея.

— Дебелата плоча няма да я вдигнат онези двамата сами — заяви той. — Ние можем да помогнем. Става ли?

Обърна се към Крейн, а очите на другаря му бяха пламнали, втрещени в лежащите на пода богатства. Хол го плесна с все сила по рамото.

— Казах им, че ще помогнем. Ти да имаш нещо против?

— Ах, не... разбира се, ще помогна — ахна от болката Крейн, но отмести очи от златото.

Свалиха якетата, оставиха ги на пода с оръжието върху тях и пристъпиха към голите до кръста мъже край плочата. От сегашното разстояние Хол забеляза тонзурите им. Двамата мълчаха и гледаха към възрастния монах, който очевидно бе лидерът тук. Очакваха неговата реакция.

— Vien — прошепна той след малко и отново сянка мина върху лицето му. — Помагайте.

Четиримата напрегнаха мишци заедно, плочата потрепна и се понадигна, но все пак тежестта бе огромна. На два пъти им се изплъзва, връщайки се на място с глух трясък, но накрая в общо, прекомерно усилие я издигнаха достатъчно високо, че да успеят с лостовете да я плъзнат странично по пода. Хол се наведе, поставил ръце на колене и се вгледа в зейналата яма.

В пръстта отдолу лежеше сребърна шестоъгълна кутия, може би не повече от 15 сантиметра в диаметър, запечатана с восък. Изглеждаше проста, неукрасена, като изключим гравирания отгоре ѝ кръст. Старият монах клекна, протегна ръка и внимателно я хвана, за да я извади. Тъкмо я повдигаше, когато изпратеният навън часови даде сигнал за тревога.

— Мамка му! — тихо изруга Хол. — Задават се неприятности.

В същото време старият монах вече хвърляше златните предмети в ямата и даваше знак на по-младите мъже да хванат лостовете, за да наместят обратно плочата. Обърна се и към двамата американци:

— Моля ви, помогнете им.

Но Хол и Крейн вече тичаха към вратата, излязоха и крадешком се огледаха. По осветения от лунните лъчи път вървяха поне дузина мъже, каските им блестяха мътно. След тях се движеше бронетранспортърът, а след него идваха още хора. Двамата американци се спогледаха, шмугнаха се в двора приведени и потънаха в мрака.

* * *

Краля се изкачи на най-горното стъпало на стълбата и протегна ръка към въженцето на ключето за електричеството. Дръпна го, в тавана светна. Но тази светлина не бе достатъчна, крайните ъгли оставаха в сянка и полусянка. Не помнеше колко пъти съпругата му бе натяквала, че е крайно време да пробият капандура, нали вече ги правят целите от стъкло и метал, пък и монтажът не е труден, или поне силна крушка да сложат. На Марк обаче това не му бе първата грижа, пък и все забравяше. Още повече че не им се налагаше често да идват

тук, той лично дори и не помнеше какво точно има в старите куфари и сандъци. Да ги чисти и проверява си беше бая работа, а годинките му тежаха, едва ли му беше до тях. Отдавна се бе примирил и свикнал с мисълта, че децата ще се занимават със старите боклуци на тавана, а така му бе и по-лесно. Те да си ги гледат и решават какво да пазят и какво да хвърлят. Така де, след като той и съпругата му вече няма да ги има.

Исключение правеше една-единствена кутия като малко сандъче — нея отлично знаеше къде е и какво съдържа. Бе я оставил на широка лавица с предмети от времето на войната и перипетиите му по различните фронтове. Събираха прах вече доста време, преди години бе решил да направи нещо като изложба или кътче със спомени от онова време. Както и повечето други американски войници бе събирал трофеи от противника, за да си ги подреди у дома да му напомнят за битките. Но не ставаше дума за отблъскващи, придобити по напълно нецивилизован начин експонати, като например отрязани уши, каквито колекционираха разни откачени копелета във Виетнам. Не, той си бе донесъл немски фуражки, пистолет люгер, церемониална сабя, открита в един бункер в Нормандия. Бе ги взел без дори да се замисля. Разсъждавал бе така: в крайна сметка не е ли той, някой друг ще ги вземе, иначе на предишните си собственици вече едва ли са нужни. Помнеше как влезе в онзи пълен с дим бункер и зърна почти овъгленото тяло на офицер — някогашен горд собственик на сабята — в ъгъла, смалено, неестествено извито. Гаден начин да умреш — залят с изстреляна с огнехвъргачка през амбразурата горяща течност. Не гаден, а направо жестоко мъчителен. След като се бе завърнал у дома, обаче желанието му да си припомня болезнени гледки от войната постепенно се бе изпарило, както и мераците за нещо като военно кътче, а трофеите се озоваха на тавана.

Сега Хол влезе в помещението, навел глава, за да не я удари в някоя от напречните греди, и бавно запристъпя сред сандъци, навити стари килими и куфари. Стигна до лавицата, огледа предметите. Сабята си бе на мястото, завита с кафява хартия и найлоново платно. Остави я на място, без да я пипа. Зад нея стоеше заключена кутията. Винаги я беше държал така, отчасти защото в нея бе скрит люгерът, а не искаше децата му, особено като по-малки, да играят с оръжие и да го разнасят насам-натам като любима играчка. Ключа държеше в

намиращ се в съседство буркан със стари, ръждиви пирони — още един начин да отклони детското любопитство. Исипа пироните на пода, разбърка ги с върха на обувката и взе ключето, сетне отключи кутията. Отдясно бе поставена стара ракла с още по-стари книги с твърди корици. Седна на нея, постави кутията на колене. Стори му се доста по-тежка от онова, което помнеше, но пък отдавна не я бе пипал, а и бе доста поостарял. Хрумна му странна мисъл: може би лошите спомени и старите грехове натрупват физическа тежест във времето? С течение на годините бремето им постепенно се увеличава и придобива реално измерение. Сама по себе си кутията представляваше придобили форма достатъчно лоши спомени или, другояче казано, облечени в материя и геометрични характеристики грехове. За миг изпита неприятно усещане — главата му натежа, като че надолу я теглеше самата кутия, увесена с тежка верига на шията.

Отвори я, започна да вади съдържанието и бавно да го подрежда на пода в краката си. Първо люгера, сетне идеше кинжал. Бе сребристо черен, дръжката украсена с емайлирана мъртвешка глава. Измъкна острието наполовина, по него бе избила ръжда, но стоманата си бе здрава. Помнеше, че го бе грижливо смазвал и завил с найлон; тези мерки бяха дали резултат: е, ръждата може и да е всесилна, но все пак не бе много като количество. С лекота издърпа найлона и острието лъсна, все още тънко гресирано. Заприлича му почти на органична материя, като че бе свалил кожата и разкрил плътта на нещо блестящо, живо.

Остави кинжала до люгера, извади третия предмет. Немалко негови познати се бяха върнали от фронта с взети от труповете на убити противници железни кръстове. Повечето бяха обикновените бойни отличия, други бяха успели да се сдобият с по-висшите степени, както бе и случаят с кръста на Хол. Неговият бе украсен с китка дъбови листа, значи кавалерът му трябваше да е свършил нещо много специално, за да бъде удостоен с тази висока награда на Третия райх. Изглежда са му вярвали много, за да му поверят и специалната диверсионна задача край Нарбон, и то в лицето на напредващ противник със значително числено превъзходство. Мисия, отвела го в манастира на Фонфроад, с цел да открие и вземе нещо от особена важност за нацистите.

Сега в кутията оставаха само още две неща. Първото бе златен кръст с височина десетина сантиметра, богато украсен с рубини и сапфири. Хол го бе задържал заради изключителната му изящност и красота, въпреки че един вътрешен глас го бе предупреждавал да не го прави, пък и угризенията бяха страшни. Но не събра воля да се раздели с него, може би защото символизираше още и собствената му загубена вяра. Днес, когато усещаше, че животът му върви към края, започваше да се надява, че тя не го е напуснала изцяло. А кръстът винаги бе държал в кутията, заключена в таванското помещение заедно с изхвърлените от употреба предмети. Далеч от очите и здраво потисканото чувство за вина.

Поглади го с пръсти, задържа ги върху централния скъпоценен камък — рубин с големината на мекото на палеца му. Рояк мисли нахлуха в съзнанието му. Запазил го е не само защото е много красив и ценен, каза си в този миг. А защото все още вярва — в сърцето и душата си, — вярва в силата, в чистотата и добротата му. Вярва във всичко онова, което олицетворява.

Този кръст има особена роля, така винаги го бе възприемал. Защото лежи върху пергамента в дъното на кутията, като че го затиска и задържа на място, като че омекотява съдържанието му — помисли Марк Хол. Аз не съм като Лари Крейн, той нищо не разбира и в нищо не вярва, безбожник жалък. Отгледан съм и възпитан като вярващ, такъв ще си и умра. Ужасен грях сторих във Фонфроад, ще бъда наказан за него след смъртта, знам го отлично, чувствам го. И все пак в мига, когато докоснах онова късче, тутакси ми бе дадено да разбера, че то е част от нещо много, много по-скверно и зло. Онази нощ есесовците не рискуваха така отчаяно, за да се доберат до златото и скъпоценните камъни. Те едва ли са имали стойност, достатъчна да оправдае самоубийствената им мисия. Не, идваха, за да сложат ръка на същото късче пергамент. И може би единственото извършено онази нощ добро дело бе, че не успяха да го вземат. За съжаление това няма да ме спаси от проклятието и вечните мъки. Не, и двамата с Лари Крейн ще пламтим заедно в Геената Огнена заради стореното там, във Фонфроад, онази паметна нощ.

* * *

Есесовците се изсипаха по стълбите като мътен порой и тутакси заеха позиции навсякъде в двора. Част от тях образуваха шпалир за четиримата цивилни, които слязоха от бронетранспортъора. Сетне плътно ги оградиха като почетна стража. От тъмното кътче, където бе залегнал, Хол видя, че старият монах понечи да застане на пътя им и да ги спре. Но го сграбчиха, най-грубо го блъснаха към неколцина стоящи с насочени автомати встрани войници, а те веднага го опряха на стената. Хол долови още, че се опитва да говори с офицера — старшия на групата с кръста на шията и кинжала на колана, който придружаваше цивилните. Протегна към него обсипан със скъпоценни камъни златен кръст, продължи да го държи така, сякаш му го предлага. Хол не разбираше немски, но бързо схвана смисъла на посланието: вземете го, тук имаме още злато и ценности. Офицерът отвърна рязко, сетне той и четиримата мъже в цивилни дрехи влязоха в църквата. Чу се глъчка, викове, няколко изстрела, кратък откос. Нечий глас извика нещо високо, Хол различи отделни думи, но не ги разбираше. Заприличаха му на заповед за прекратяване на огъня. Не знаеше какво точно ще направят, нито колко време ще им отнеме то. Но едно бе сигурно: свършат ли си работата, всички свидетели ще бъдат мигновено избити — не са им нужни живи, защото по-късно ще говорят за видяното.

Хол запълзя назад бавно и много внимателно. Лазеше в мрака и към гората, докато стигна голата площ край пътя встрани от бронетранспортъора. Вратата люк бе отворена, на кормилото седеше войник, оттам през амбразурата наблюдаваше какво става в двора. Хол измъкна бойния нож и отново запълзя — този път напред, към пътя и машината на него. Когато вече бе сигурен, че есесовците в двора няма да го видят, притича към нея силно приведен и ловко, максимално безшумно се плъзна в кабината. Германецът го усети в последния миг, нямаше как да не го усети, извърна се и отвори уста, за да извика и предупреди другарите си. За негово нещастие Хол бе вече на нужното разстояние и бърз като пантера. С едната ръка здраво сграбчи устата на есесовеца, другата заби ножа в сърцето му. Германецът потръпна за миг, изви се конвулсивно и притихна. Хол го прикова към седалката с ножа, сетне ловко се покатери на седалката при картечницата. Сега имаше идеален изглед към войниците отдясно на стъпалата и повечето в двора, но все пак оставаха още хора. Бяха поне трима по грубите му

изчисления — закриваше ги стената вляво. Обърна се в другата посока и веднага забеляза Крейн — надничаше иззад група храсти. Неволно се усмихна: поне веднъж Лари да е на правилното място в точното време. Погледите им се срещнаха, даде му сигнал с пръсти, посочвайки му да заобиколи машината и прекоси рядката гора вляво, за да мине във фланг на скритите от самия него германци.

Лари загря бавно, но все пак разбра какво се иска от него. Кимна и веднага потегли.

* * *

Крейн се опитваше да запали цигара, обаче проклетата запалка бе извадена от гнездото. Вероятно в опит да обезкуражава пушачите — да не прецакват с тютюнев дим изкуствено създадения със специален спрей мирис на нова кола и свежа кожена тапицерия. Потърси кибрит навсякъде, потупа си джобовете, обаче и неговата запалка липсваше. Сигурно я бе забравил у дома в бързината да говори със стария авер, автомобилния Крал Хол. Всеки ден не ти пада възможност леко да забогатееш, я! Сега изведнъж усети, че цигарата в устата му има неприятен, застоен дъх. Огледа се, опипа сакото — не беше това, дето обичайно носи. Бе грабнал първата попаднала му подръка дреха. С кожени кръпки на лактите, на гъзария за някой нюйоркски еврейски професор прилича, мамка му, пък и ръкавите въздълги. Сигурно у дома заедно със запалката бе останало и прясно отвореното пакетче, а в джоба на тази дреха бе намерил стара кутия с изветрели цигари. Ама де! Почувства се още по-стар и някак смален. Само това му трябва сега. Още повече му се допафка, Боже, пустата никотинова дозичка! Рече си, че влизайки у дома, няма начин Краля да е заключил вратата след себе си. А в кухнята кибрит сто на сто ще има. В най-лошия случай ще запали от газовата печка. Няма да му е за пръв път, я. Веднъж на две-три пътиета, намотан и с направена глава си бе обгорил веждите именно при такъв опит. Дясната все още растеше накриво, пък и оредя. Ама к'во толкова.

Мамка му на шибания Автокрал в скъпата къща с дебелията му жена, лъскавите синове и вечно хленещата дъщеря! И дъщерята е една, мамата си джаса, някой по-истински мъж така да вземе да я

поохрани малко, че да я опъне и оправи както се полага. А на Краля за какво са му още пари, а? Не му ли стигат сегашните, има и за умрелите, а старият боен другар да се гърчи в жалко очакване Негово Височество да вземе решение — дали да клъвне или не. Ама ще клъвне, къде ще ходи старият педал, иска, не иска, ще налапа въдицата. Лари Крейн няма да пропусне шанса, само защото Автокраля имал някакви си скрупули. Какво ще ми се прави на чиста вода ненапита, заканваше се мислено Лари. Ако не беше той самият — Крейн, — това дърто копеле нямаше да има нито мангизи, нито бизнес. От онзи манастир щяха да си тръгнат бедни като църковни мишки, както бяха и отишли там. И к'во? Хол на стари години да брой стотинките и да събира купони от вестници и хранителни продукти, че да закърпи аванта някоя и друга супа или консерва боб. Така де. А не да бъде баровец и уважаван стълб на щатския бизнес в Джорджия, да живее в къща като палат и в скъп квартал. Ама какво си мисли той, а? Че пак ще го уважават, като научат откъде се е сдобил с мангизите, че да започне сериозен бизнес? Човек може задника да си заложи, че няма да го уважават, нали? Ще му обърнат гръб, а може и една-две съдебни дузпи да му бият — и на него, и на оная кучка жена му, и на целия му шибан род.

Лари си говореше сам и се навиваше все повече и повече. Отдавна не му се беше разигравала кръвта така, чак готино му стана. И той самият може да бие един шут на Автокраля, мамка му кралска и на него. Какво ще му се гърчи и ще му се шубелисва! Не и този път. Не и повече.

Така Лари се самонави и ядоса, чак цигарата се намокри от обилните слюнки в устата му. Сетне изскочи от автомобила и самонадеяно закрачи към дома на Хол да търси огънче.

* * *

Офицерът излезе от църквата заедно с онези четиримата, цивилните. Единият от тях грижливо държеше сребърната кутия в ръка, двама други носеха чували, вероятно там бяха прибрани златните предмети, старинно оръжие и скъпоценности. След тях вървеше един от монасите, които бяха вдигали плочата заедно с Хол и Крейн, с

извити на гърба ръце, водеха го двама есесовци. Изправиха го до стената заедно с абата и другия монах, който бе пазил на двора. Трима бяха, това означаваше, че другият монах е вече мъртъв. Вероятно и тези — живите — скоро щяха да го последват. Абатът отвори уста може би да отправи последна молба, но офицерът му обърна гръб и направи знак на трима войници да заемат позицията за екзекуция.

Хол се понамести на седалката зад тежката картечница, огледа терена внимателно. Преброи 12 германци. Тях виждаше отлично, значи за Крейн оставаха още неколцина. Не беше много трудна задача, само дано всичко мине добре и не изпусне предимството на изненадата. Пое въздух дълбоко, стисна ръчките, натисна спусъка.

Последвалият тътен сякаш раздра тишината на нощта, бе оглушителен и страшен. Тежкият механизъм разтреса машината под него, здраво разтърси и самия Хол. Във всички посоки полетяха отломки от вековна зидария, тежкокалибрениите куршуми зачаткаха в манастирските стени и надупчиха църковната фасада. Разбиха барелефите на тимпана, въпреки че част от силата им бе отнета — по пътя към скулптурните фигури минаваха през телата на германците. Дузината есесовци рухваха като парцалени кукли един след друг на земята с разкъсани тела, сред фонтани бликаща кръв. Хол метна светкавичен поглед към Крейн, видя спорадичната, бликаща на тласъци, огнена струя пред дулото на неговото оръжие. Иначе не чуваше нищо, защото ушите му кънтяха и звънтяха от ужасяващата, смъртоносна музика на картечницата в ръцете му. Отсреща фигурите гротескно подскачаха в нейния ритъм, досущ марионетки, гърчеха се и се сриваха надолу. Ясно зърна как главата на офицера изведнъж се пръсна, а тялото на стоящия до него цивилен подскочи и се удари гърбом в стената, но не падна, само подскачаше в такт с всеки следващ попаднал в него куршум. Още веднъж обсипа с огън цялата видима част на двора, въртейки с лекота тежката машина, пусна един шев и върху стъпалата, за да е сигурен, че оттам няма да се появи някой похитро прикрил се есесовец, сетне отпусна пръста. Целият бе облян в пот, едва сега усети, че вали — мокър бе отвсякъде, а краката му ситно трепереха.

С мъка слезе от бронетранспортъора и залитайки, посрещна излизания от храстите Крейн. Двамата огледаха резултатите от съвместната работа. Навсякъде имаше кръв; дворът, стъпалата, стените

на множество места бяха алени, търкаляха се парчета човешка плът, телата лежаха разпрани, с грозно подаващи се нащърбени кости. Един от монасите пред стената бе мъртъв. Имаше гръдна рана, може би бе ударен от рикошет или напосоки пуснат откос от автомата на умиращ германец. Чувалите с църковната утвар и злато бяха на земята, част от съдържанието се бе разпиляло край тях. В съседство лежеше и сребърната кутия. Хол се загледа в тях като хипнотизиран, а в същия миг старият абат се наведе и протегна ръце към кутията. Лицето му кървеше, но това бяха ранички дребни, нанесени от отломките. Другият монах — постовият — вече събираше разпиляното злато и съдовете. Никой от двамата не каза и дума на американците.

— Хей! — обади се Крейн.

Хол извърна лице към него.

— Това злато си е наше — рече Лари.

— Как „наше“?

Крейн посочи монасите и чувалите с дулото на карабината.

— На тези не им ли спасихме живота, а? Не заслужаваме ли възнаграждение?

Сега насочи цевта към монаха.

— Хей, ти, остави това!

Онзи дори не погледна към него.

— Пусни го! — повтори Крейн, сетне добави: — Няма да повтарям! Остави го на място!

Монахът вече бе събрал разпиляното в чувалите, изправи се и ги понесе нанякъде. Крейн не се поколеба — първият откос бе в паважа пред краката му. Монахът спря, изчака секунда-две, продължи.

Вторият откос попадна в гърба му. Залитна, изпусна чувалите, те издрънкаха върху камъните, а той се подпря с ръце на близката стена. Остана така, дишайки трудно, тежко, но след малко коленете му поддадоха и той рухна встрани.

— Какво правиш, дявол да те вземе? — викна Хол, неповярвал на очите си. — Ти го уби! Монах уби!

— То си е наше! — глухо и с упорит, вдървен глас отвърна Крейн. — Наше си е! Да не съм оцелявал досега, че да гледам това злато тук и да си ходя у дома беден. Ти на нива ли искаш да копаяш, а? Защото аз не искам!

Старият абат гледаше в мъртвото тяло и мълчеше.

— Какво ме зяпаш — знаеш какво трябва да направиш — кимна с глава към другаря си Крейн. — Ей го, само един остана.

— Можем да си тръгнем и така — рече Хол.

— Ами! Мислиш, че ще си трае ли? Ще ни издаде като едното нищо. Колко му е да ни опише, а? Сетне ще ни разстрелят като убийци и мародери.

Ами — по-скоро тебе ще те разстрелят — рече си наум Хол. — Ти си убиец и мародер — аз съм герой. Избих сума ти есесовци и спасих златото на този манастир. Ще получа... какво! Медал? Похвали? А може би не... всъщност какво толкова героично направих? Нищо... обърнах картучницата срещу група нацисти. А те дори и на огъня не можаха да отвърнат.

Погледна Лари косо, сетне се взря в очите му и се досети. Тъмни огънчета пламтяха там, стари като света. Онази рана в гърдите на монаха не е била от рикошет, не. Той — Лари — още тогава си е правил сметка.

— Ти го убий... или... — глухо рече Крейн.

— Или какво?

Хол с удивление забеляза как оръжието в ръцете на Лари описа кратка дъга и застана по средата между него и абата. От това по-ясно, здраве му кажи.

— В тая работа сме заедно — обади се Крейн. — Или не сме. Избирай сам...

По-късно Хол си бе повтарял множество пъти, че не бе ли се съгласил, онзи със сигурност щеше да го убие. Но дълбоко в себе си съзнаваше, че не е точно така. Лари си беше шубелия, а той самият дори не бе направил опит да му се противи. Би могъл да се опъне, още тогава, още на онова място. Би могъл да се пазари, пък иначе да изчака удобен миг... само че не го бе сторил. Отчасти защото знаеше, че Лари от логика не разбира, нито пък резонни доводи ще чуе. Но най-главното бе друго: на Хол медал или похвали сериозна работа нямаше да му свършат никаква. Знаеше си го това и тайничко в себе си се полакоми за златото. Трябваше му някакъв старт в живота, нужен му бе и малко късметец, още повече пари. Крейн бе прав: защо да се връщат у дома все така бедни, за да работят на някоя нива в нечия ферма ли? А в създадената ситуация връщане назад вече нямаше: Крейн току-що бе убил невъоръжен човек, при това свещенослужител. Кажи го двама

или трима, защото съвсем ясно беше, че ще убие и абата. Време бе самият той да вземе решение и в този миг му хрумна абсурдната мисъл, че може би на тях двамата с Крейн им е било съдено пътищата в живота им да се кръстосат. За да извършат нещо заедно. И още: че в крайна сметка двамата не са много различни един от друг. И в същия миг с тъгълчето на окото си бе забелязал, че абатът отстъпва странично към църковната врата. И без да му мисли повече, насочи автомата, натисна спусъка. Спря да брои след първите пет патрона, а когато трептящият край дулото пламък секна и очите му се успокоиха, първото, което видя, бе кръстът. Лежеше на педя разстояние от разтворените пръсти на абата, осеян с капчици искряща като разпилени скъпоценни камъни кръв.

Отнесоха чувалите и сребърната кутия почти до Нарбон, заровиха ги в развалините на съседна ферма. Може би два часа по-късно по шосето се зададе колона зелени камиони. Прибраха ги и оттук нататък доживяха да видят края на войната след поредица битки из Европа, кога смело и с обърнато към Смъртта лице, по-често прикътани зад някоя преграда, изчакващи тя да ги отmine. Дойде време за демобилизация и връщане у дома в САЩ, но и двамата поискаха разрешение да останат в Европа известно време. Намериха си джип от военните излишъци, или по-точно той влезе в тази категория, когато си платиха съответния подкуп на съответния чиновник. С него се върнаха в Нарбон и прибраха заровеното. Крейн успя да влезе във връзка с хора от бизнеса с антики, които не бяха друго, освен посредници на още по-безскрупулните колекционери на антично изкуство, вече ровещи с алчни ръце в още неизстиналите пепелища на следвоенната европейска култура. Тези хора не се заинтересуваха от сребърната кутия или нейното съдържание. Пергаментът не бе красив, нито им говореше достатъчно и го отхвърлиха като труден за пласиране. Един посредник рече, че трябвало да търси много специализирани колекционери, просто не си струвало. Тогава Крейн и Хол си разделиха плячката на две, където Лари прибра неособено изящната сребърна кутия, а Хол — пергаментния документ. Веднъж Крейн се опита да продаде кутията, обаче не му предложиха добра цена и той се отказа, решавайки да си я запази за спомен. Защото, честно казано, на него спомените за случилото се във Фонфрод му бяха наистина приятни.

* * *

Сега Лари намери кутийка кибрит в кухненски шкаф, запали, дръпна жадно, с удоволствие. Тъкмо гледаше през прозореца към задния двор, когато чу стъпките на слизащия по стълбището Хол.

— Ало, тук съм — обади се на висок глас.

Хол влезе в кухнята.

— Не помня да съм те канил да влизаш — рече намръщено.

— Слушай сега... — започна Крейн, но млъкна веднага, щом Хол направи две стъпки към него.

Сега бяха един срещу друг — двама наежени старци, Крейн с почти опрян в мивката задник, Хол — от другата страна, леко надвесен към него.

— Няма да слушам — почти крясна Хол. — Ти слушай! Писнало ми е от теб. Драйфа ми се, като те видя! Цял живот се въртиш около мен като неплатен дълг, мамка ти! Дълг, дето не може да се оправи. Значи днес слагам край на това. Ей тук и точка!

Крейн нагло пусна дълга струя дим в лицето му.

— Нещо да си забравил, момченце? — изсъска той. — Отлично помня какво направи там пред онази църква. С очите си го видях. Мислиш, че ще ти се размине ли? Аз си отивам, но и ти с мен!

Събрал известна смелост от собствените си думи, пристъпи крачка, изблъска Хол назад. Дъхът му миришеше лошо.

— Ще сложиш край, ама друг път. Когато аз кажа, тогава ще...

Изведнъж очите му се изцъклиха, изпъкнаха, като че изскачат от гнездата си. Устата му се отвори широко, зейна и понечи да поеме въздух, а устните се разкривиха в шок. Стълбче тютюнев дим се източиха бавно, след него изхвъркна струйка слюнка, а тя попадна върху лявата буза на Хол. Последният побърза да затули с длан зяпналата паст на Лари, измъкна от корема му есесовския кинжал и отново го заби между ребрата и в сърцето.

Хол знаеше какво прави. В крайна сметка беше го правил и преди. Тялото на Лари политна към неговото, засмърдя на изпражнения. Крейн се бе изпуснал.

— Хайде де, Лари, кажи го де! — ръмжеше възбудено Хол. — Кажи го де...

Кръв имаше, но Хол бе очаквал повече. Не му отне много време да я попие и изчисти. Докара волвото зад къщата, зави тялото на Лари в стари найлонови парчета, скътани в гаража след поредното пребоядисване на къщата. Уви го дори и повторно, за да е сигурен, че няма да капе, напъна мишци и го прехвърли в багажника. Поизмори се малко, все пак годинките си казваха думата. Сетне се качи и потегли. Отиваше да се поразходи до тресавищата извън града.

[1] Собственикът на „Плейбой“. — Б.пр. ↑

[2] Dick — английски жаргон за пенис. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

Тъксънското летище бе в ремонт, затова от багажното до бюрото за коли под наем бе построен импровизиран с пластмасови плоскости тунел и двамата минаха по него. Високият поиска камри^[1], това накара по-дребният да замърмори горчиво по пътя към гаража.

— Значи, свалиш ли малко килограми от задника, и няма да ти се вижда толкова тясно или кофти — каза Луис. — Аз съм с цели трийсетина сантиметра по-висок и пак си се побирам в камрито напълно спокойно.

Ейнджъл рязко спря.

— Намекваш значи, че съм дебел, а?

— Ами натам отиваш.

— Но досега никога не си казвал такова нещо!

— Айде бе, дявол го взел, казвал съм, не съм казвал. Още откакто се запознахме, само това ти повтарям — проблемът ти, момче, е, че здраво си падаш по сладкото. Ще се наложи да му удариш една-две диети.

— Да гладувам искаш, така ли?

— Не ми се прави, че не загриваш. Хората в Африка гладуват, направо загиват. А ти като свиеш кльопачката мъничко, направо на катеричка ще заприличаш. И като подремваш по-честичко така, организмът ти да изгаря калориите, ето те готов.

Ейнджъл се огледа и дискретно опипа коремчето си. Сетне заципа плътта с два пръста.

— Колко трябва да е щипката за нормална дебелина, хайде кажи?

— По телевизията казват, че не бива да е повече от 2–3 сантиметра.

Ейнджъл се загледа в заципаното между пръстите.

— По дължина или дебелина?

— Стига вече, човече, сам виждаш, че не си в нормата.

За пръв път от дни насам Ейнджъл си позволи усмивка. Макар че тя бе мимолетна, светна и веднага угасна. Откакто Марта се бе появила в дома на Паркър, Луис почти не се бе хранил, нито спал нормално.

Ейнджъл често се събуждаше посред нощ, за да намери леглото до себе си празно, възглавницата и чаршафите студени, недокосвани. Още първия ден от завръщането в Ню Йорк, след като прехвърлиха лелята в нов, далеч по-приличен хотел, се бе сепнал посред нощ и като не видя партньора до себе си, стана да го потърси. Завари го потънал в размисли, облегнат на отворения прозорец, взрян надалеч в нощния град, сякаш се надява нейде да зърне лицето на Алис. От него осезаемо се излъчваше болка, чувство за вина, а в стаята сякаш миришеше на нещо горчиво.

Ейнджъл знаеше за Алис още отпреди. Нали бе придружавал приятеля си навсякъде, където я бе търсил. В началото обикаляха Осмо авеню, когато по дискретните си канали Луис научи, че тя е пристигнала в Ню Йорк. По-късно проверяваха и на самия Пойнт, когато полицейските мерки срещу проституцията и наркотиците бяха активизирани, а служителите на отделите за борба с порока започнаха редовни акции в Манхатън. По тамошните улици работят немалко полицейски информатори и действащи под прикритие ченгета, но мерките засегнаха най-вече района под 44 улица. В него най-често пристигаха пикапи без маркировка и от тях в поредна акция се изсипваха цивилни полицаи. На Пойнт бе по-спокойно, тъй като бе доста по-отдалечен и за него важеше друго мерило — не го ли виждаш, значи не е толкова страшно; то беше нещо като мантра за кмета Джулиани — бащата на въпросните мерки. За кмета важното бе туристите, чуждестранните гости и всякакви други посетители да не се препъват в малолетни проститутки, вземат ли случайно или нарочно да мръднат от „Таймс Скуеър“ и да се озоват в по-нечистоплътните нюйоркски квартали. На Хънтс Пойнт титуляр бе 90-и участък, но той нямаше достатъчно хора да провежда повече от една операция на месец. В нея обичайно участваше не повече от десет на сто от числения състав, гонеха редовната клиентела, понякога пускаха и представяща се за проститутка полицайка.

Вярно, имаше и масови акции, в началото те не бяха така редовни, но сетне се появи девизът за „нулева търпимост“ и борбата с порока постепенно набра такава инерция, че полицията не съумяваше да се оправя с потока задържани проститутки, бездомници и наркомани. Повечето от тях не можеха да си плащат глобите, това водеше до арести и дела, макар че редовният полицейски чиновник

просто изнемогваше, затиснат от планина бумажки, които трябваше да попълва и завежда, та макар и компютърно. А в Райкърс понякога отвеждаха дори и по 90 души на ден. Проститутките се принуждаваха постоянно да сменят „маршрутите“, тъй като ценгетата ги знаеха, залагаха засади и ставаха все по-безкомпромисни. По същата причина жените започваха да работят на най-отдалечени и скрити места, само че това пък доведе до увеличаване на броя изнасилвания, отвличания и убийства.

Алис постепенно затъваше именно в такава пропаст на безнадеждност, отчаяние и гавра с човешкото достойнство и за нея надежда почти нямаше. Защото въпреки честата намеса на Луис тя не искаше да получава помощ и всячески ѝ се съпротивляваше. Накрая Ейнджъл се убеди, че тази жена изпитва особена наслада да отблъсква Луис, да отхвърля опитите му за роднинска солидарност, каквито и да бяха те. Това неизменно водеше до все по-голяма деградация от нейна страна, а в крайна сметка доведе и до смъртта ѝ.

Единственото, което Луис все пак успяваше да прави, бе да отправя сигнали към поредния сводник да внимава добре в картинката да не ѝ се случи нещо лошо. И, разбира се, да плаща глобите ѝ, за да е сигурен, че няма да влезе в затвора. По едно време Луис вече не можеше да гледа спокойно как тя затъва в блатото на дрогата и все повече запада физически. Затова може би не бе за учудване фактът, че някак пропусна смъртта на Фрий Били, респективно преминаването ѝ в яслата на сравнително новия в бизнеса Джи Мак.

Онази нощ Ейнджъл дълго стоя зад него, наблюдавайки го безмълвно, с огромно състрадание. Накрая не издържа и рече:

— Но ти опита всичко...

— Не съм бил достатъчно настойчив.

— Все пак тя може и да е още жива...

Луис поклати глава едва доловимо.

— Не. Мъртва е. Усещам го, сякаш е взета частица от мен.

— Слушай какво ще ти...

— Недей. Лягай си.

И Ейнджъл се върна в леглото, защото наистина нямаше какво повече да му каже. Нямаше смисъл да му повтаря, че вината не е негова. Че хората сами определят съдбата си, че всеки сам взема решенията си. Че не можеш да спасиш човек, който не желае да бъде

спасен. Колкото твърдо и систематично да се опитваш. Луис не би приел такива думи, просто не би могъл да ги преглътне. Усещаше вината си прекалено болезнено и остро, угризенията надвиваха иначе силния му характер. Смяташе се длъжник на Алис, мислеше, че пътят ѝ не е бил определен единствено и само от нея, с действията си други хора и фактори също са го направлявали. И той е бил един от тях.

Днес за пръв път от появата на Марта и онова разкритие в Уилямсбърг Луис изглеждаше живнал, зареден с енергия. Ейнджъл усещаше какво може да означава това. Някой щеше да пострада във връзка със случилото се на Алис. И пет пари не даваше за това, дори се радваше, защото то би донесло покой в душата на приятеля му.

Междувременно стигнаха в гаража, където ги очакваше наетият автомобил — златисто камри.

— Мразя ги тези коли. А тази най-вече! — озъби се Ейнджъл и въздъхна.

— Аха, това вече го чух. Е, за късмет няма да я вземем, нали?

Ейнджъл го изгледа изненадан, но с подозрение.

— Защо? Онази жена в бюрото само как ме гледаше... сякаш не можем да си вземем читава кола, нали?

Оставиха си чантите на земята и се огледаха. Но дежурният с фирмената униформа вече подтичваше към тях.

— Изглежда, имате проблем с колата, нали?

— Пукната е гумата — рече му Луис и двамата се спогледаха с разбиране.

След като чу уговорената парола, дежурният клекна, ловко измъкна сгъваем нож от джоба си и още по-умело заби блестящото острие в предната дясна гума. Завъртя стоманата леко, измъкна ножа и го прибра, гледайки със задоволство как тя започва да спада.

— Вижте, съжалявам, че така се получи, но имам нещо по-хубаво — рече той. — Чудесно мъркюри, ей го там на края на редицата, виждате го, нали? Само че, моля ви, ще трябва поне единият от вас да се върне до офиса да го уредим документално.

— Аз идвам — откликна Ейнджъл с готовност. — Нали е с моята кредитна карта.

Двамата закрачиха към бюрото, а Луис вдигна чантите и се запъти към мъркюрита. Отвори багажника, сетне се огледа, чак тогава повдигна капака над резервната гума. На парче плат бяха поставени

два глока, деветки, с общо осем резервни пачки, хванати с ластици по две и симетрично подредени встрани. Едва ли ще трябват повече патрони, рече си Луис. Няма война на Мексико да обявяваме, я.

Прибра всичко в широките джобове на връхното палто, грижливо постави капака на място, сетне постави чантите отгоре му. Когато Ейнджъл се върна усмихнат, Луис вече превключваше каналите на радиото, търсейки подходяща музика. На една от местните станцийки чу познато парче, беше „Трепет“ на Хауи Гелб. Не е лошо човек да уважава местните момчета, усмихна се той и остави музиката да свири.

Ейнджъл се настани на широката седалка с доволно пухтене, все пак познаваше чувството за хумор на Луис и този тип шегички не му бяха за пръв път. Луис го изгледа с полуусмивка, подаде му глока с две резервни пачки. И двамата провериха оръжието, презаредиха, опитаха предпазителите. Сетне прибраха пистолетите.

— Ти знаеш ли къде отиваме? — попита Ейнджъл.

— Хм, мисля, че да.

— Чудесно. Най мразя карти да разчитам.

И посегна към копчето за станциите.

— Не пипай там, човече. Предупреждавам те.

— Ега ти скучната музика.

— Остави я.

Ейнджъл въздъхна. Излязоха от полумрака на гаража, а навън ги пое още по-тъмната нощ. Иначе небето бе напръскано със звезди, хладен пустинен ветрец полъхваше през отворените прозорчета, разхлаждаше лицата им.

— Я, че тук било хубаво — обади се Ейнджъл.

— Аха.

По-древният продължи да се взира навън, а след минутка подхвърли:

— Хей, няма ли да се отбием за по една поничка, а?

* * *

Късно беше, но отново се намирах на „Кортланд“, а в устата ми още нагарчаше от сосовете на тайландската храна. Откъм централната

улица долитаха гласове и смях. На масичките пред един от баровете хората си допиваха, флиртуваха, пушеха. През няколко къщи светеше магазин, мъже с гащеризони сваляха стари мебели от голям камион и ги внасяха, внимавайки да не се спънат. Надпис предупреждаваше за дупки в паважа. Вървах, а стъпките ми глухо кънтяха. Странен въпрос ми хрумна: колко ли пласта надолу се чуват — в кухнята, пореста земя?

Стигнах до къщата на Недо, застанах на прага. Този път не ми изигра номера с веригата, веднъж след като си казах името. Заведе ме в същия овехтял и опърпан офис, предложи ми чай.

— Хубав е — увери ме той. — Купувам го от магазина на ъгъла, познавам ги хората, свестни търговци са.

Кимнах, мълчаливо гледах, докато наливаше в изящни порцеланови чашки, мънички, чак на детски играчки приличаха. Взех едната в ръка, веднага личеше, че са много стари, по вътрешната стена се виеше същинска мрежа от много фини кафеникави, прилични на тънички нишки, пукнатини. Чаят наистина бе хубав: дъхав, силен.

— Чета във вестниците за случилото се — рече Недо. — Виждам обаче, че са запазили името ви в тайна.

— Може би се опасяват за сигурността ми — рекох.

— Видимо по-загрижени са от вас самия. Човек би могъл да предположи, че сам си търсите смъртта, било то съзнателно или подсъзнателно.

— Е, на този етап поне мога да кажа, че засега не съм я намерил.

— Засега. На този етап. Интересно говорите, г-н Паркър. Надявам се, че не са ви проследили дотук. Честно казано, нямам желание да свързвам продължителността на живота си с вашата.

Казах му, че съм бил внимателен и продължавам все в този дух.

— А сега, г-н Недо, моля ви, разкажете ми за Санта Муерте.

Недо се сепна, за миг изглеждаше озадачен, сетне лицето му се проясни.

— Говорите за убития мексиканец, нали? За него ли става дума?

— Първо вие ми отговорете, сетне ще видя какво мога да ви кажа аз.

Недо помисли, кимна в знак на съгласие.

— Това е нещо като мексиканска икона, култова — бавно обясни той. — Света Смърт — ангелът на низвергнатите, отхвърлените от обществото, беззаконните. Дори престъпниците и злите люде имат

нужда от свои светци. Покланят ѝ се на всяко първо число от месеца, понякога публично, понякога — тайно. Възрастни жени ѝ се молят да спаси синове и близки мъжки чада от злото, в същия ред същите млади мъже ѝ се молят да им помогне в замислено престъпление, да им подкрепи ръката да убият враговете си. Смъртта е най-новата Велика сила, г-н Паркър. В зависимост от замаха на косата ѝ зависи дали ще ви защити или убие. Може да се превърне в убиец, може да бъде съзаклятник. Смъртта получава своя форма и образ в лицето на Санта Муерте. Тя е човешко творение, г-н Паркър, не и Божие.

Недо се изправи и потъна някъде из къшетата на магазина. Върна се с череп, поставен върху грубо издялан дървен блок. Беше забраден със синя прозрачна марля с щамповани по нея образи на слънцето. Черепът бе боядисан в черно, изключения правеха зъбите, те бяха златисти. В костта бяха завинтени евтини обици, на краниума бе закрепена грубо направена от боядисана жица корона.

— Ето, — рече Недо, — това е Санта Муерте. Представят я и като скелет или украсен череп, често заобиколен с жертвоприношения и запалени свещи. Тя обича плътската любов, но тъй като си няма собствена плът, поощрява и одобрява сексуалното желание в поклонниците си и така съществува, вживявайки се в тях и чрез тях. Обличат я в крещящи дрехи, слагат ѝ пръстени. Нравят ѝ се чистото уиски, цигарите и шоколадът. По време на поклонение или служба не се пеят химни, свири се мексиканска инструментална музика. Тя е Тайна светица. Гваделупската Богородица минава за Светицата покровител на Мексико, но това е страна, където хората се ужасяващо бедни, борещи се за едното оцеляване, затова именно прибягват към престъплението, най-често от нужда, по-рядко поради склонност. Така или иначе си остават фундаментално религиозни, но им се налага да нарушават църковните и държавните закони, за да оцеляват. Сам разбирате, че говорим за държава, която е истински и крайно корумпирана. Санта Муерте позволява на тези хорица да обединят нуждата с вярата. Нейни икони и олтари се намират в Тепито — Мексико Сити, в Тихуана, в Сонора и Хуарес, където често се събират най-бедните.

— Говорим за култ, нали?

— Да, именно. Тя е култ. Католическата църква отдавна е забранила всякакво поклонение пред него, заклеявайки го като

обожествяване на Сатаната. И макар аз лично да имам някои проблеми с въпросната институция, трябва да ви призная, че в дадения случай основанията са напълно налице. Повечето от онези, които се молят на Санта Муерте, го правят, за да намерят някаква защита от бедите в своя живот. Има и друг вид поклонници — те пожелават зло на свои близки. И така този култ е придобил особена сила сред отрепките на човешкия род: трафиканти на дрога, търговци на хора, организатори на детска проституция. В началото на годината в Синалоа имаше масови убийства — загинаха повече от петдесет души. Повечето от тях носеха по телата си татуировки или амулети и пръстени с образа на Санта Муерте.

Протегна ръка, забърса с парцалче прахта по очните дупки в черепа на Тайната светица.

— И тези хора едва ли са от най-лошите — заключи той. — Да ви сипя още мъничко?

Поднесох чашката, наля ми още чай.

— Човекът, който умря в онзи апартамент, бе скрил подобна статуя в иззидана в стената ниша, а докато стреляше, непрекъснато повтаряше Санта Муерте — разказах му аз. — Останах с впечатлението, че той, може би заедно с други, е използвал помещението за мъчения и убийства. Смятам, че черепът в неговия олтар бе на жената, която търся.

Недо хвърли кос поглед към черепа върху бюрото си.

— Съжалявам — рече той. — Ако знаех за тези обстоятелства, щях да си помисля дали да ви показвам иконата. Веднага ще я махна, само кажете.

— Оставете я, не ми действа чак толкова страшно. Сега поне зная с каква цел е била направена и какво олицетворява.

— Разпознаха ли човека, когото сте убили? — попита изведнъж Недо.

— Името му е Омеро Гарсия. В Мексико има криминално досие като юноша.

Не му казах, че мексиканските федерални служби се интересуват много живо от Гарсия и след новините за смъртта му техни служители бяха звънели многократно в 96-и участък. Официална молба бе отправена и посредством мексиканския посланик за пълно сътрудничество между нюйоркската полиция и мексиканските съдебни

власти. Те самите настояваха да получат копия от всички свързани с разследването по случая Гарсия материали. Явно търсеха връзка с нещо много по-едро и важно от малолетен престъпник, за това говореше и фактът, че в играта бе включена и тежка артилерия — дипломати и висши магистрати.

— Кажете ми повече за този Гарсия.

На мен обаче не ми се искаше да го правя. Все още не знаех почти нищо съществено за Недо, а нездравословният му за мен интерес към употребата на човешки останки направо ме притесняваше. Той веднага усети недоверието в мен.

— Г-н Паркър, независимо от това дали одобрявате моите интереси или не, а и начина, по който се издържам, иска ми се да акцентирам на един важен за вас факт: в този град няма човек, който да знае повече от мен по темата. Моето увлечение по нея е чисто научно. Казвам го, защото долавям, че не одобрявате сферата на заниманията ми. Мога да ви помогна, и то вероятно повече, отколкото си мислите, само че трябва да ми кажете вие какво знаете.

При това положение реших, че голям избор нямам. По-добре да му кажа каквото зная и да получа нещо в замяна.

— Вижте, мексиканците се интересуват прекалено много от този човек. Струва ми се, че доста повече от нормалното, като се има предвид досието му на малолетен престъпник — започнах аз. — Съобщили са на нашата полиция някои данни за него, но общото впечатление е, че има други, по-важни неща, които не споделят. Гарсия е роден в Тапито, но семейството му се преместило, докато той самият е бил още невръстно дете. По-късно чиракувал при роднина златар. Очевидно това е семейна традиция. Известно е, че по онова време се занимавал с крадени златни вещи — претопявал ги срещу процент от печалбата след продажба. Така се стигнало до задържането му. Осъдили го на тригодишен тъмничен затвор, освободен бил предсрочно, пак се върнал към златарския занаят. Само че след това е чист — няма повече данни за закононарушения. Поне официално.

Недо се наведе към мен, помисли малко.

— Къде е практикувал тази професия, г-н Паркър? — попита той и сега в гласа му прозвуча тревога. — Къде се е намирал магазинът му?

— В Хуарес — рекох аз. — Работил е в Хуарес.

Недо въздъхна продължително, сякаш бе очаквал да чуе нещо подобно.

— Жени... — рече той. — Момичето, което търсите, не е първото. Мисля, че Омеро Гарсия е професионален убиец на жени.

* * *

Когато прашното мъркюри, сега силно зацапано, влезе в паркинга, в „Харис Бест Рест“ цареше сравнително спокойствие. Коли имаше навсякъде, както винаги, но в ресторантчето нямаше жива душа. По това време на деня всеки зажаднял за женска плът тираджия би се радвал на голям избор сред проститутките, макар че броят им бе понамалял след полицейските набези във връзка с убийствата в „Спайхоул“. Кръчмата затваряше през нощта, но на бара все още висяха две жени, небрежно подпрели гърбове на плота с надежда да хванат последния възможен клиент. Самият той седеше на високо столче, пушеше трева и отпиваше бира направо от шишето. Беше достатъчно затъмнено, приглушените баровски светлини едвам докосваха лицето му, така че чертите му не се виждаха добре.

Ед беше отвън, подреждаше касите с бира и в този миг Луис се появи като зъл дух от мрака.

— Ти ли си собственикът тук? — попита той.

— Аха — рече Ед. — Търсиш нещо ли?

— Търся някого — поправи го Луис. — Кой държи жените тук?

— Те сами се държат — отвърна Ед, сам се изсмя на шегата си и се извърна да влезе в ресторанта.

По принцип неговите хора обслужваха клиентите, ще обслужат и този, щом като си каже какво иска. Обаче на пътя му пред вратата стоеше невисок мъж с тридневна брада, пък и неподстригван доста отдавна. Изглежда, обичаше и да похапва, защото бе понапълнял. Ед това само си го помисли, изобщо не му и хрумна да го казва на глас, защото онзи държеше пистолет. В момента не беше насочен точно в него, но Ед чудесно разбираше, че ситуацията е в движение и никой не може да ти каже какъв ще е следващият ход.

— Име ми е нужно — рече Луис спокойно. — Името на човека, който държеше Серета.

- Аз такава не познавам.
- Не си я познавал. За минало време става дума — рече Луис.
- Мъртва е. Умряла в „Спайхоул“.
- Съжалявам да го чуя — рече Ед.
- Лично ще ѝ предадеш съболезнования. Особено ако не ми кажеш името.
- Аз неприятности тук не искам.
- Онези бараки твои ли са? — попита Луис, посочвайки три паянтови постройки откъм външния периметър на паркинга.
- Да, за уморени шофьори са, дето им е писнало да спят по кабините. Който си плати, има и чисти чаршафи за през нощта.
- Или за един час, а?
- Това си е моя работа — отвърна Ед.
- Виж, писна ми, времето ми е кът. Инатиш ли се, ей там влизаме. Ще те заболи, всичко ще изпееш. Излъжеш ли ме, ще се върна, тогава ще умреш. Толкова е просто. Но имаш и трети избор.
- Октавио — бързо рече Ед, разпознал излъчването на Луис, макар и с известно закъснение. — Октавио се казва, ама го няма. Наистина. Ската се, когато убиха курвата.
- Разкажи подробно.
- Тя беше тук, има-няма два дни, бачкаше. Тогава дойдоха двама. Единият дебел, огромен и тлъст. Другият изглеждаше кротък, носеше сини дрехи. Знаеха му на Октавио името, направо при него отидоха. Поговориха си нещо, после се разкараха. Веднага след това ми каза, че е най-добре да забравим цялата работа. Същата нощ онези в мотела ги изтрепаха.
- Този Октавио къде отиде?
- Не зная. Честно, не ми каза. Изглеждаше здравата уплашен.
- Кой се занимава с жените, докато го няма?
- Племенникът му.
- Опиши го.
- За мексиканец е висок. С тънки мустачки. Зелена риза носи, сини джинси, бяла шапка. Ей го там, вътре е.
- Как се казва?
- Руис.
- Оръжие носи ли?
- Боже мой, всички тези хора носят патлаци.

— Викни го.

— Какво?

— Рекох „викни го“. Кажи му, че едно момиче е дошло, работа търси.

— Ще загрее, че съм го продал, сетне лошо ми се пише...

— Няма, ще му покажем pistolетите. Ще разбере, че сме те принудили. Хайде, викни го!

Ед пристъпи към вратата.

— Руис! — викна той. — Едно момиче тук пита за работа.

— Прати я при мен — отвърна глас отвътре.

— Не иска. Страхува се.

Мъжът вътре изпсува. Сетне се чува стъпки. Вратата се отвори, на прага застана млад мексиканец. Изглеждаше сънен, около него се носеше дъх на марихуана.

— Пуста дрога, здравето ще ти вземе — рече Луис, като застана зад него, ловко измъквайки сребристия колт от колана му. — Само че куршумът е по-бърз. Хайде да те поразходя.

Сетне извърна глава към Ед.

— Този юнак повече няма да се връща. Дръж си устата затворена, за да не става нужда да си говорим пак. Ти и без това си човек зает, толкова много неща имаш да забравяш, нали?

Сетне двамата отведоха Руис. Минаха около пет мили, стигнаха до черен път, свиха по него в мрака и продължиха, докато светлините на трафика по голямото шосе вече не се виждаха. Не беше нужно много време Руис да каже всичко, за което го питаха.

Сетне отново потеглиха. Спряха пред очукан фургон, поставен на дървени трупи зад недовършена къща по средата на неограден парцел земя. Човекът на име Октавио ги чу и се опита да побегне, но Луис го рани в крака. Октавио се препъна и полетя надолу по стръмен, песъчлив склон. Спря се на дъното, край сух кладенец. Викнаха му да хвърли pistolета, дето държеше в ръка, иначе ще го убият на място.

Октавио захвърли оръжието и безпомощно загледа слизащите към него две смътни сенки.

* * *

— Най-опасните са в Хуарес — рече Недо.

Чаят бе вече изстинал. Образът на Санта Муерте все така стоеше между нас двамата, сякаш слуша, но без да чува, гледа, но без да вижда.

Хуарес. Вече разбирах доста неща.

В Хуарес живеят милион и половина души, повечето от тях в неопишуема мизерия, още по-трудна за издържане поради близостта на пребогатия Ел Пасо. Тук са търговците на дрога, хора, човешка плът. Тук проститутките са току-що излезли от пубертета момичета. Тук са големите електрозаводи, големи халета за производство и монтаж на микровълнови печки и сешоари за Първия свят. Цените на тези иначе качествени и често луксозни стоки остават ниски, защото работниците получават не повече от 10 долара дневно, нямат правна и медицинска помощ, нито профсъюзна защита. Бедняците живеят извън зоните на заводите и кварталите на богатите чужденци зад огради с бодлива тел. Обитават нехигиенични бордеи от импровизирани от боклуци строителни материали, наречени *colonias populares* — без канализация, течаща вода, електричество, павирани улици и пътища. Някои от тях имат късмета сутрин да ги водят на работа с бивши училищни автобуси, обслужвали навремето американски деца. Повечето обаче ходят до заводите пеша, прекосявайки опасната рано сутрин, мрачна и смърдяща на отпадъци *Sitio Colosio Valle* или някоя еднакво неприветлива равнинна област. Зад домовете им са градските сметища, откъдето понякога скитниците припечелват повече от дневната надница на заводските работници. В съседство са и публичните домове в Марискал, и увеселителните бордеи на улица „Угарте“, където младежите и девойките се друсат с „мексикански катран“ — жаргонен термин за евтин хероинов дериват. Синтезират го в Синалоа, а сутрин по улиците се въргалят десетки окървавени игли и спринцовки за еднократна употреба. Тук се подвизават поне осемстотин улични и други банди, вилнеещи из района денем и нощем, дръзки и неуловими, всъщност недосегаеми за закона, който е прекален слаб или доволно корумпиран, че да се справи с тях. Затова и мексиканските федерални ченгета, и самото ФБР вече не уведомяват местните полицаи за своите акции и операции, защото знаят, че направят ли го, сами ще си ги издънят.

Не това обаче е най-тъжното в Хуарес: през последното десетилетие изнасилени и убити в града са над триста млади жени — сред тях има няколко проститутки и склонни да се продават момичета, но повечето са трудолюбиви, бедни и уязвими момичета, които работят за единия хляб. Трупозете обичайно захвърлят в сметищата, там ги намират скитниците — най-често обезобразени. Властите в Чиуауа обаче продължават да се правят, че не знаят нищо, а убийствата си продължават със зашеметяваща редовност. Напоследък все по-често се намесват федерални институции, като за предлог използват трафика на органи за присаждане, което е федерално престъпление. Това обвинение обаче е само претекст, който те използват, за да си вършат работата. Сред хората, движени от страх и параноични слухове, се говори за задоволяване на ниските страсти на богати хора, както и за намесата на религиозни култове, не на последно място сред тях и Санта Муерте.

Досега за убийство е осъден само един-единствен човек — египтянин по народност на име Абдул Латиф Шариф. Съдът го е свързал с трагичната кончина поне на двајсетина жени. Според един следовател хвърленият в затвора Шариф продължавал да убива дори и оттам, използвайки членове на една от градските банди на име Лос Ребелдес. Плащал им, те отстранявали посочените от него жени. Всеки член на бандата, участвал в такова убийство, получавал по хиляда песо. Полицията успяла да задържи бандата, съдът — да я вкара в затвора, но според слухозете тогава Шариф си намерил четирима шофьори на градски автобуси, които продължили черното дело, ликвидирайки още двајсетина жени. Заплащането на глава било по-различно: 1 200 песо месечно, което делели с пети човек при положение че за същото време успеят да убият поне четири жени — по една всяка седмица. И през 1999 г. повечето обвинения срещу Шариф паднали, нямало как иначе. Но той е един-единствен човек, колкото и да е ужасяващ като престъпник, и дори с помощта на съучастници не би могъл да се справи с няколкостотин жертви. Имало и други, които също продължавали да убиват, докато той стоял на топло.

— Има едно място, нарича се Анапра — продължи разказа си Недо. — Предградие е, от най-мизерните. Там, в подножието на планината Кристо Рей, живеят поне 25 000 души. И знаете ли какво има на върха ѝ? Статуя на Христос.

Засмя се кухо, на мен ми се стори фалшиво, и добави:

— Как смятате сега, странно ли ви се вижда, че хората се отвръщат от Господ Бога, за да се кланят на някакво си божество от кости и черепи? Говори се, че Шариф е отвличал повечето си жертви именно от Анапра. Сега други са се заели да продължат това кърваво дело, дебнейки тамошните жени, както и девойки от Марискал. Все по-често напоследък намерените заклани и обезобразени трупове носят образи на Санта Муерте. Някои са обезобразявани след смъртта, тогава престъпниците са отрязвали от тях крайници и глави. Ако можем да вярваме на слуховете, виновниците се учат от грешките на предишни убийци. Стават все по-внимателни, търсят си протекция нагоре по веригата. Говори се, че стигаме до много богати хора, за които убийствата са вид спорт, нещо като лов на хора. Може да е вярно. Но може и да не е.

— В апартамента на Гарсия имаше видеозаписи — намесих се аз. — На тях бяха показани жени, убити, но и умиращи.

Недо прояви достатъчно човещина — колкото да направи загрижена физиономия.

— И все пак този човек е в Ню Йорк, нали? — рече той. — Може би е надживял полезността си, не са имали нужда от него повече. Може би е побягнал сам. Може би е имал нужда от такива записи, за да изнудва подходящи хора. Може би е планирал по този начин да гарантира собствената си безопасност, един вид застраховка. Има и друго обяснение: например че изпитва перверзно удоволствие да изживява собствените си престъпления отново и отново, като ги гледа на видеозапис. Каквато и да е причината за прехвърлянето му на север, едно нещо се набива на очи — потвърждава се наличието на връзка между Санта Муерте и убийствата в Хуарес. Никак не е странно, че мексиканските власти живо се интересуват от него. Както и аз самият.

— Какво пък ви интересува вас? — запитах с интерес. — Като, разбира се, изключим връзката със Санта Муерте?

— В Хуарес има малка костница — отвърна Недо. — Подобие на параклис — украсен е с останките на мъртвци. Не е нещо впечатляващо или монументално, в създаването му не са вложени особени умения и изкуство. Дълго време е била оставена на произвола на съдбата — да се руши. Но през последните години някой посвещава много време и усилия за реставрацията ѝ. Посещавал съм я.

Наличните предмети са стегнати, изчистени, поправени. Има и нови добавки към съществуващите отдавна — свещници, стенни украшения, дарохранителница. Те всички са с качество, значително по-високо от това на старите оригинали. Отговорният за реставрацията човек твърдял, че са използвани само намерени в костницата материали, но аз се съмнявам в това. Не ми бе позволено да огледам отблизо новите придобивки — свещеникът, който сега служи в църквата край костницата, се държа странно. Видимо го беше страх, пък и ми се стори, че искаше нещо да прикрие. Смятам, че някои от костите бяха изкуствено състарени, също както беше случаят с онзи череп, който ми донесохте първата вечер. Помолих за среща с отговорния фактор, но се оказа, че си бил заминал. Чух и друго — че федералните власти го търсят. И още нещо: имало специална инструкция да бъде задържан жив на всяка цена, по никакъв начин да не го убиват. И това бе преди година.

В същата костница въпросният човек бе наредил създаването на олтар на Санта Муерте — крайният резултат бе предмет с изящество и красива украса. Ако Омеро Гарсия е наистина от Хуарес, то голяма е вероятността реставраторът и той самият да са едно и също лице. В крайна сметка способен да работи със сребро с такова майсторство човек би могъл да постигне не по-малко и с друг вид материал. Като човешка кост например.

Облегна се на стола и въздъхна. Отново на преден план излизаше увлечението му по финия детайл — същото, което показва и когато говорехме за Преподобния Фокнър, книгата му и уменията да работи с човешка кожа и кости.

Може би Гарсия наистина бе дошъл в Ню Йорк по свое желание, без чужда помощ, но дълбоко в себе си се съмнявах в тази възможност. Някой бе научил за таланта и влеченията му, респективно го бе отвел в Уилямсбърг и му бе дал пространство да работи. Именно затова е бил доведен на север — заради специалните му умения. Да е далеч от мексиканските федерални ченгета, сигурно и от онези, за които бе работил по-рано — търсейки подходящи жертви, вероятно убивайки ги също. Неочаквано в съзнанието ми се пръкна онази гадост — крилатата статуя от части на птици, животни и хора. Спомних си ясно и празните кафези, парчетата от кости върху импровизираната маса, инструментите — досущ майстор занаятчия, зарязал за миг работата

си. Гарсия е бил на финала, работата му е била пред завършване — каквото и да са му били възложили да сътвори.

Погледнах към Недо, но той бе потънал в размисъл, впил очи в поставената на масата Санта Муерте.

Толкова много неща ми бе разказал и пояснил и все пак — имах чувството, че нещо е останало неказано. Питам се какво скри от мен този човек?

* * *

Тъкмо приближавах хотела, когато иззвъня мобилният телефон. Луис беше. Даде ми номера на уличен автомат и рече да му се обадя веднага щом се добера до нормална линия. Не беше трудно, спрях на улицата, позвъних му също от автомат с карта на „АТ&Т“. Чакаше ме, отзад ясно се чуваха шумовете на уличен трафик, някой пееше.

— Какво става? — попитах го аз.

— Сводникът, при когото последно е била Серета, се казва Октавио. След като я убили, той веднага се покрил, но намерихме племенника му, по този начин и самия него. Наложих се да го понатиснем. Призна, че тъкмо се канел да се връща в Мексико, в Хуарес, откъдето бил родом. Хей, слушаш ли ме?

Бях занемял, за малко да изпусна слушалката. В продължение на по-малко от час Хуарес се споменава за втори път. Започнах да подреждам картинката. Гарсия би могъл да познава Октавио именно от Хуарес. Серета бяга от Ню Йорк, попада в обкръжението на същия Октавио. Хванали са Алис, сто на сто са я разпитвали за приятелката ѝ. Казала им е каквото знаела. Гарсия пуснал дума, Октавио научил, обадил му се. Тогава са изпратили и онези двамата да намерят Серета и да приберат каквото и да е била взела, евентуално скрила.

— Аха — рекох на Луис. — Ще ти обясня, когато се върнете. Къде е сега Октавио?

— Почина.

Поех въздух дълбоко, премълчах.

— Октавио е имал капия в Ню Йорк — продължи Луис. — Трябвало е да му се обади, ако някой започне да разпитва за Серета. Става дума за адвокат. Името му е Сикюла.

* * *

В Скарбъро Рейчъл седеше на края на леглото, притискаше в обятията си Сам. След дълги усилия детето току-що бе заспало. Пред къщата бе спряла патрулна кола, местните ченгета бяха заковали дъски върху разбития прозорец. Майката на Рейчъл стоеше приведена до дъщеря си, стиснала ръце между коленете и настоятелно я гледаше.

— Обади му се, Рейчъл — повтаряше за пореден път Джоун.

Рейчъл упорито клатеше с глава, но това не бе в отговор на майчините настоявания.

— Ама така не може да продължава! — изтърси Джоун на висок глас — Просто не може така...

Рейчъл обаче продължаваше да притиска дъщеря си и не казваше нищо.

[1] Модел на тойота. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

Уолтър Коул ми се обади чак на следващата сутрин. Все още спях, когато телефонът иззвъня. По факс му бях изпратил списъка с номерата от разпечатката на Тейджър, тоест набиранията от мобилния му телефон, с молба, ако му е възможно, да ги провери. Не успее ли да го направи, имаше и други хора, към които бих могъл да се обърна. Този път щях да действам откъм обратната на закона страна, ама какво толкова? Иначе смятах, че Уолтър е в състояние да свърши работа най-бързо.

— Нали знаеш, че отварянето на чужда поща е федерално престъпление? — рече той вместо здрасти.

— Не съм го направил, само по погрешка сметнах, че писмото е изпратено до мен.

— Е, хайде от мен да мине. Всеки може да сгреши. Само да ти кажа: вече съм изчерпал хората, дето имат да ми връщат услуги, чуваш ли? Мисля, че с този път съвсем ги привършвам.

— Не се безпокой. Предостатъчно работа свърши, че и отгоре. Повече да не ти пука.

— По факса ли да ти ги изпратя?

— Недей. По-късно ще го уредим някак. Сега само ми прочети имената. Започни по часове — от един след полунощ на датата, дето съм я подчертал. Някъде по това време ченгетата са заковали Алис на улицата.

Вярвах, че някой се е обаждал на Тейджър с поръчка да отиде да ѝ плати гаранцията. Надявах се още, че той пък сетне е позвънил на въпросната персона, за да докладва, че е свършил работата.

Коул ми прочете цял куп имена, нито едно не ми бе познато. Повечето бяха мъжки, само две — женски.

— Я, моля, повтори женските.

— Гейл Фрийдман и Хоуп Заан.

— Второто... това бизнес номер ли е или частен?

— Мобилен телефон, човече. Сметката е на името на пощенска кутия на „Ъпър Уест Сайд“, регистрирана е на частна фирма на име

„Робсън Риълти“. Въпросният „Робсън“ е част от групата „Амбасейд“, същата, дето имаше отношение към онзи апартамент и сградата в Уилямсбърг. Излиза, че Тейджър се е обаждал два пъти: първия в четири и четири минути и още веднъж в четири и трийсет и пет минути на разсъмване. Повече обаждания от неговия телефон няма чак до следващия следобед. И този номер повече не фигурира.

Хоуп Заан — Ледената кралица. Представих си Сикюла в изисканата приемна, обръща се към ледено прекрасната си секретарка и ѝ нарежда да не го безпокои — „Моля те, Хоуп, никакви телефонни разговори. Няма ме...“ — докато ме прослушва що за птица съм. На този Сикюла дните му май вече бяха преброени.

— Е, върши ли ти някаква работа? — попита Уолтър отсреща.

— Току-що ми потвърди нещо много важно. Можеш ли да изпратиш всичко по факса до стаята ми?

В нея имах персонален факс — стоеше на бюро в ъгъла. Дадох му номера отново, за всеки случай.

— Още проверих и мобилния номер, дето ни го каза Джи Мак — добави Уолтър. — Фиктивен е. Ако някога е съществувал наистина, то вече никъде не фигурира.

— Така и очаквах да бъде. Но няма голямо значение.

— Сега какво ще правим?

— Ти отдъхни, аз трябва да се прибера у дома. След това ще видим. Зависи.

— От какво?

— От любезността на непознати. А може би думата любезност не е най-точната...

* * *

Излязох да пийна едно кафенце и по пътя позвъних в офиса на Сикюла. Обади се жена, но си личеше, че не е обичайната му секретарка — тази, която познавах. Момичето отсреща имаше птичи глас, все едно цвърчеше. Сякаш в птичарник се обаждах.

— Добър ден, мога ли да говоря с Хоуп Заан, моля?

— Ох, опасявам се, че ще отсъства от офиса за няколко дни. Желаете ли да предадете нещо за нея? Ще го запиша и препратя.

— Ами господин Сикюла?

— И той не е тук, съжалявам.

— Кога очаквате да се върнат?

— Извинявам се, но мога ли да попитам кой се обажда? — опъна се секретарката.

Замислих се малко по въпроса и отговора. Сетне изтърсих:

— Кажете на Хоуп, че се е обаждал Еди Тейджър. Във връзка с Алис Темпъл.

Най-малкото обаждат ли се Сикюла или Заан, поне да има за какво да си мислят.

— Тя има ли ви номера?

— Би могло да се каже — рекох, благодарих за отделеното ми време и затворих.

* * *

Санди Крейн започваше да се тревожи за съпруга си. По-малко в началото, сетне все повече и повече. Тази седмица се бе развила доста необичайно, случиха се отдавна неслучвали се неща: първо се появи надежда за пари, каквато не се бе задавала на хоризонта от много време насам. Второ: бяха изпитали взаимно удоволствие, каквото не помнеше също доста отдавна — откакто на Лари му беше понатежала възрастта и някои работи вече не му се правеха. А ето ти сега и тревога за съпруга, макар и здраво примесена с крайно егоистични интереси. Но наистина, какво ставаше с Лари? Все още не се бе прибрал, след като излезе да се срещне със стария боен другар. Пък като си помисли малко, той и друг път не се е прибирал по цели нощи, така че не е чак толкова необичайно. И все пак... Иначе продължителните му отсъствия от дома обикновено съвпадаха с конните състезания във Флорида, но пък вчерашното излизане бе по-различно — изцяло целенасочено, свързано с определена задача. Санди знаеше, че мъжът ѝ си пада по залаганията на коне, което си е чист хазарт. Понякога се тревожеше от тези му навици, но докато се придържаше в рамките на приличното, нямаше намерение да му прави скандали, защото знаеш ли? Какъвто си е кибритлия, избухлив и вечно кисел, току-виж отрязал

й някои от разноските, а тя и без това си нямаше кой знае колко удоволствия, с които да си угажда.

Ето и сега — напълно в стила на дъртия пръдльо би било да вземе да я изключи от играта. Донякъде се успокояваше с мисълта, че е необходима на Лари. Беше доста одъртял и отслабнал, нямаше истински приятели. Дори и ако онзи задник Хол се навие да участва в номера, Лари пак би имал голяма нужда от нея — да се навърта където трябва, да следи нещата онзи да не го прецака. Все още бе донякъде учудена, че не ѝ се обади от Джорджия още предната вечер, ама той си беше точно такъв. Може да е попаднал на заведение с подходящи развлечения, може би Хол се е съгласил и са решили да се почерпят заедно. Кой знае? Най-вероятно бе сега да си отспива в някой мотел. Така де, познаваше си стоката — само дето ще става да пикае по няколко пъти на нощ, такива са мехурите на дъртаците. Не, проблеми няма. Лари ще се върне, така или иначе.

Санди си наля двойна водка, отпи от чашата — първата за деня — и се замисли за нещата, които ще си купи с парите. Първо, нови дрехи, второ, кола — такава, дето няма да вони на дърт пикльо. В главата ѝ се въртеше и друга идея, харесваше ѝ да си намери нещо помладо. Някой със здраво, мускулесто тяло, дето ще я работи както трябва, а не да пухти и да се пресилва, както застаряващите мъже, дето сега я обслужват от време на време. Не би имала нищо против и да му плаща за прекараното с нея време. По този начин няма да може да ѝ отказва нищо, нали?

В този момент на вратата се позвъни и тя се стресна, а в бързината, с която се изправи от стола, разля върху себе си част от водката. Лари ключ си имаше, значи не е той. Ами ако наистина нещо му се бе случило? Може би онова копеле Хол са го натиснали угризения? Боже мой, ами ако е взел да си признае на ченгетата? Не, не, няма начин да е толкова тъп, рече си Санди. То би означавало да е слязъл на нивото на онези бавноразвиващите се от специалното училище, дето всяка сутрин минават пред къщата и ѝ махат като малоумни, каквито са си наистина. Не можеше да ги трае с изчанчените им физиономии, на змии и гуцери ѝ приличаха, а и пет пари не даваше за тях.

Отвори вратата, отвън стояха мъж и жена. Добре бяха облечени, даже супер: мъжът в сив костюм, жената в син жакет и пола. Дори и

Санди трябваше да признае, че жената е красавица: дълга черна коса, бледа кожа, стегнато тяло. Мъжът носеше куфарче в ръка, жената бе заметнала кафява кожена чанта през рамо.

— С госпожа Крейн ли имаме удоволствието да говорим? — запита мъжът. — Името ми е Сикюла. Адвокат съм, от Ню Йорк. Това е асистентката ми, госпожица Заан. Вчера вашият съпруг се свърза с нашата фирма. Спомена, че разполага с предмет, който би бил интересен за нас.

Санди се озадачи. Дали да похвали привързаността на Лари като предвидливост, или да го наругае за изпреварващия ход? Сега нещата зависеха от тези двамата — какво ли ще бъде отношението им? Толкова е бързал да си осигури продажбата старият глупак, че се свързал с изпратилите писмото хора, преди още да си е осигурил и двете съставни части на стоката — кутийката и пергаментата. Почти си го представи: ухилен хитро, убеден, че ги върти на пръста си тези градски тарикати, все едно ги омайва като факир змия, ама хайде де! Толкова хитър не беше. И никога не е бил. Издал се е като влюбен ученик или пък им е обещал невъзможното. Иначе защо са пристигнали тук, и то с такава бързина? Запита се дали им е съобщил за Марк Хол, сетне реши, че не го е направил. Ако знаеха за Хол, сега щяха да са на неговия праг, а не на нейния.

— Съпруга ми го няма точно сега — рече тя. — Очаквам го да се върне всеки момент.

Изписаната по лицето на Сикюла усмивка не помръкна, напротив.

— Тогава няма да ни върнете, нали? Можем ли да го изчакаме у вас? Настина много бързаме да получим предмета. При това с колкото се може по-малко формалности и гласност.

Санди неспокойно пристъпи от крак на крак.

— Хм, не зная — измънка тя. — Убедена съм, че сте свестни хора и така нататък, но всъщност не мога да допусна непознати у дома.

Замръзналата на лицето на Сикюла усмивка започна да се разтегля и физиономията му ѝ заприлича на онези кретенчета от специализираното училище. В нея имаше нещо неестествено, празно. Дори и онзи говньо Марк Хол съумяваше да придаде някаква човечност на гумените си усмивки, особено когато се опитва да шитне поредния автомобил на някой празноглавец.

— Напълно ви разбирам, госпожо — с лекота заговори отново Сикюла. — Аз ли да не ви разбирам? Може би ей това тук ще ви увери в най-добрите ни намерения?

Опря куфарчето си на съседната стена и щракна с ключалките. В отвореното и изложено пред очите ѝ пространство лежеше най-примамливо съдържание. Няколко зелени пачки с ликовете на покойни президенти, подредени току като издълбаните релефни образи в скалите на планината Ръшмор^[1].

— Ето на, сами виждате. Доказателство за добрата ни воля — изпя Сикюла.

Санди почти се подмокри.

— Вижте, хм, мисля, че мога да направя едно изключение — рече тя. — Само този път...

* * *

Странното в цялата работа бе, че Сикюла наистина не възнамеряваше да използва силови методи спрямо тази жена, пък и инак. Нали именно затова бяха останали скрити толкова дълго време, докато други каузи биваха преследвани и унищожавани. По принцип тяхната не нападаше, не убиваше. До такива мерки прибегваха само в най-краен случай и при отсъстваща алтернатива. Или казано с други думи, не го правеха изобщо, докато разследванията на Сикюла не бяха довели до резултати, налагащи ускоряване на търсенето. Последвалото вербуване на онзи отблъскващ тип Гарсия от страна на Брайтуел бе белязало и начало на нова фаза, която донесе неочаквана ескалация на насилието.

Сикюла бе вещ юрист, но и отдавнашен Вярващ. Бяха го привлекли към каузата почти веднага след като завърши правния университет и си взе дипломата. Самото вербуване бе операция внимателна, деликатна, постепенна. Използваха невероятните му правни умения, за да проследяват съмнителни сделки и продажби, да установяват собственост или проучват източници, когато това е необходимо. Постепенно стигнаха до още по-детайлни проучвания на личности извън кадър, хора от сенките, съществуващи и действащи в тайна спрямо околните обкръжения. Хора с двоен или таен живот. За

него тази дейност се бе оказала извънредно привлекателна и интересите му не намаляха дори и когато схвана, че го използват като инструмент за посочване на мишени или индивиди, които щяха да бъдат експлоатирани от самите тях, а не предавани на правосъдието и закона. Срещу тези индивиди използваха събраната от Сикюла информация. Така работодателите му постепенно набираха влияние, привилегировани информационни данни, натрупваха и големи богатства. Сикюла скоро разбра и друго — че този факт не го вълнува, не предизвиква в него угризения на съвестта. В края на краищата бе адвокат и ако се бе заел с наказателно право, вероятно би се захванал да защитава онези, които обикновените люде наричат уязвими. В сравнение с тази хипотетична възможност, работата, която сега вършеше, едва ли бе компрометирана в морално отношение, освен може би по най-неуловими начини. В резултат на нея стана много богат, значително по-богат от колеги и съвипускници, които работеха двойно повече от него. Надмина ги и в други отношения, получавайки още и още придобивки. Една от тях бе Хоуп Заан. Бе получил предложение да я назначи на работа, направил го бе по своя собствена воля. Оттогава тя се бе оказала незаменима за него: и лично, и професионално, а би трябвало да се признае — и сексуално. Ако Сикюла имаше някакви слабости, то това бяха жените, но госпожица Заан задоволяваше всичките му апетити изцяло, че и някои други, за които той дори не бе и сънувал, докато тя самата не му ги разкри.

А когато, много години по-късно, го информираха за истинската същност на тяхното търсене, Сикюла не съумя да събере достатъчно енергия, за да се покаже дори и леко изненадан. Понякога се питаше дали това не е показателно за степента на падението му. Или може би той си е бил такъв по природа — податлив на морален упадък и корупция? Но не го е съзнавал, докато работодателите му не са разпознали качеството дълго преди него самия, за да го използват по най-удачен за тях начин. Фактически той бе автор на идеята да стигнат до двамата бойни другари.

Почти се беше добрал до тях посредством разкрития за тайна продажба на особени предмети чрез посредници в Швейцария скоро след края на Втората световна война. В началото продажбата бе минала незабелязана поради купищата други сходни незаконни сделки в оставения от световния конфликт хаос, където стотици ограбени

предмети сменяха собственици с удивителна бързина. А мнозина от истинските собственици бяха отдавна унищожени в нацистките пещи по концентрационните лагери, от тях бе останало само незначително количество сажди по дърветата в Източна Европа. Сикюла бе платил добри пари на недоволен служител в една от тръжните компании, човек, усетил, че адвокатът е готов да възнаграждава чудесно за предадена релевантна информация. Затова му бе дал и преписи от архива и дневниците на фирмата. Именно от тях бе научил и за въпросната продажба. Бе се удивлявал, а в по-късно време и с благодарност възхищавал на швейцарците за скрупулъозния начин, по който си водят счетоводно-продажната документация. Така че дори и съмнителните сделки са заведени и надлежно обяснени, продадените предмети — описани. Беше си казал и друго: в стремежа да документират престъпленията си швейцарците имат много повече общо с нацистите, отколкото иначе са склонни да признаят.

Онази бележка бе съвсем ясна и точно обясняваше продажбата на украсена със скъпоценни камъни дарохранилница от четиринайсети век на частен колекционер от Хелзинки. Още повнимателно и подробно бе описана самата вещ, а това бе достатъчно за Сикюла да я разпознае като част от откраднатото от Фонфрод. Всички подробности бяха налице: уговорената при продажбата точна сума, фирмената комисионна, полученият от продавача остатък. Официално продавач се водеше частен парижки дилър на име Жак Год. Сикюла грижливо проследи документацията в бюрократичните ѝ превъплъщения обратно до Год и оттам вече започна да упражнява съответния натиск. Носещият фамилното име на Год семеен бизнес се бе доста разрасъл след военните години и по онова време се радваше на значително реноме в съответната област. Сикюла обстойно провери и редица други трансакции на швейцарската тръжна фирма, многократно попадайки отново и отново на името Год. Поне дузина от тях можеха да бъдат описани като подозрителни, при това най-меко казано. Проверяваше всеки продаден предмет, сравнявайки го със своя списък на ограбени от мародери вещи и ценности по време на войната. Някои се водеха като „изчезнали“ и доста от тях се оказаха продадени с посредничеството на Год. Излизаше, че той се е възползвал и печелел от нещастията на много хора. Така Сикюла вече разполагаше с мощен инструмент за изнудване или натиск върху фирмата на наследниците

на Год. Защото спокойно би могъл да предаде където поиска — било на вестници, било на правосъдието — отлично проверени и изложени факти за нейните тежки закононарушения и престъпления. Репутацията на компанията бе поставена на карта, налице бе реална опасност от разорително съдебно преследване. Е, след дискретни преговори и уверения от страна на Сикюла, че натрупаната информация ще си остане у него, компанията „Год и Братя“ му предаде преписи на всичко, свързано с продажбата на взетите от Фонфрод съкровища.

Тук някъде и следата съвсем изтъня почти до изчезване. Защото Год бе платил на действителния продавач в наличност, вземайки невероятно висок процент за услугата — всъщност, реално погледнато, сума, равна на грабеж. Относно самоличността на продавача сегашните собственици знаеха единствено, че е бил американски войник, може би войници. Това не учуди Сикюла, знаеше, че съюзниците не са отстъпвали на нацистите в мародерствата и ограбването на национални и частни богатства. Освен това бе намерил данни за две масови убийства — край Нарбон и Фонфрод — и двете не приличаха толкова на сражения, колкото на чиста проба клане с тежко огнестрелно оръжие. Не бе трудно да стигне до хипотезата, че оцелели от първото биха могли да са замесени във второто, макар че в онзи отрязък от време във войната американците не бяха присъствали така многочислено в съответния район. Независимо от това с повече усилия и настоятелност Сикюла установи връзката между избиването на американско патрулиращо подразделение от есесовски щурмоваци и съответно последвалата им кончина край Фонфрод. Намери нужните канали в Администрацията на ветерани и други сродни организации, оттам научи имената на оцелелите войници, участвали в операции във въпросната област. Взе куп адреси — лични, на загубили близки войници роднини и прочие. Бе просто въпрос на малко търпение и систематично елиминиране на имена и факти. Разпрати над 1 000 писма с молба за най-обща информация относно военновременни сувенири, търсени предмети, колекции и колекционери. Неголям брой от тях съдържаха конкретно запитване относно изчезналото от Фонфрод съкровище. Имаше два варианта — и да бе сбъркал адреса, пак бе възможно да получи някаква полезна информация. Окажеше ли се прав, тогава пък писмата щяха да

послужат самият той да прикрие следите си. Във въпросните писма се предлагаша възнаграждения за информация във връзка с продадени необичайни предмети с отношение към Втората световна война, с особено ударение върху ръкописи, включая материали с непряко отношение към световния конфликт. Писмата бяха внимателно съставени и редактирани и до едно съдържаха уверения за конфиденциалност, тоест че получената информация ще бъде запазена в най-строга тайна. Реалната примамка бе извадки от тържния каталог на търговската къща „Стърн“ със снимки на очукана сребърна кутия с гравирани кръст. Е, Сикюла можеше само да се надява, че който е взел кутията, с нея евентуално е запазил и пергамента. И да прояви търпение.

И ето, предната сутрин му се обади непознат мъж и описа фрагмент от пергамент, подобен на карта, и кутията, където е бил съхраняван. Човекът на телефона бе очевидно стар, опитваше се да запази анонимност, но се бе издал още в мига, когато бе използвал домашния си телефон, за да позвъни на нюйоркския номер на адвоката. Сикюла не загуби нито час, един ден по-късно вече беше на нужното място — в съответната къща заедно с помощничката си, поканени от постепенно напиващата се домакиня — грозна жена в евтин, окапан с водка костюм.

— Той скоро ще си дойде — повтаряше тя все по-често и вече леко фъфлеше. — Просто не мога да си обясня къде се бави...

По едно време Санди настоя отново да види парите и Сикюла изпълни желанието ѝ. Тя протегна ръка и със закривен пръст нежно погали банкнотите, сетне се изкикоти високо и пиански.

— Почакайте само да ги види и той — хълцукна тя. — Направо ще се насере дъртият пръдльо...

— Може би, докато чакаме, е най-добре да хвърлим един поглед на въпросния предмет — учтиво подхвърли Сикюла.

Санди го изгледа и хитро почука с палец носа си.

— На всичко ще му дойде времето — рече успокоително. — Лари ще ви го донесе... ей сегинка, значи. Ще го донесе, даже и да се наложи да вземе да го набие онзи дърт педал.

Сикюла усети помръдването на Хоуп Заан до себе си. И за пръв път благоразположената му физиономия започна да се променя, а маската на любезността падна.

— Да не искате да кажете, че въпросният предмет не е притежание на съпруга ви? — рече той все още внимателно.

Санди Крейн усети грешката, опита се да я поправи. Но беше късно, пък и главата ѝ се бе замотала.

— Не, не, негов си е, ама нали разбирате... има един друг човек и той също има думата по въпроса, нали така? Но той ще се съгласи, сигурна съм. Няма къде да ходи, Лари ще го накара...

— Кой е този човек, госпожо Крейн? — попита Сикюла.

Санди поклащаше глава. Кажете ли му, този тип ще се разкара и ще отиде да си преговаря директно с Хол, а той на тях с Лари пари при това положение няма да им пусне. Толкова бе просто, мамка му! И без това май много се бе раздрънкала. Я да си трае.

— Мъжът ми скоро ще си дойде — рече тя твърдо. — Повярвайте ми, погрижили сме се.

Сикюла се изправи. Толкова просто би могло да стане. Дават им парите, прибират пергаментата и си тръгват. Проста, чиста работа. Ако сетне Брайтуел реши да отстранява продавача, негова си работа. Ама на, сега всичко се обърка. Би трябвало да предположи, че няма да е толкова лесно.

* * *

Сикюла не беше печен в тези дела. Именно затова му бяха придали госпожица Заан — нея си я биваше. Действително я биваше, и то много. Вече се бе изправила, сваляше жакета, разкопчаваше блузата, докато Санди Крейн я гледаше сащисано, зяпнала в нея с увиснала долна челюст, неразбираща и невярваща на очите си, занемяла. Чак когато Заан разкопча и последното копче и свали блузата от тялото, чак тогава Санди започна да загарява.

Сикюла смяташе, че татуировките по тялото на любовницата му са много шик, направо впечатляващи, още повече еротични. Макар че не би могъл да си представи какви ли болки е изтърпяла, докато са ѝ ги правили. Като изключим лицето и ръцете, цялата останала част на тялото ѝ бе плътно покрита с многоцветни илюстрации, така ги наричаше в съзнанието си адвокатът. Чудовищни, разкривени, преливащи едно в друго лица, така че почти бе невъзможно да отделиш

някаква индивидуалност. Но най-страшни бяха очите, дори и за самия Сикюла. Прекалено много бяха на брой, големи, малки, разноцветни, почти всеки познат на човека цвят бе използван. До едно приличаха на овални рани върху плътта ѝ.

Сега, когато Заан пристъпи към Санди Крейн, те сякаш оживяха, зениците им заискриха, свиваха се и се разширяваха, очите като че се въртяха в орбитите, оглеждайки непознатото място, а пияната жена се разтрепери пред тях кажи-речи неистово.

Всичко това обаче бе може би просто игра на светлината.

Сикюла излезе в коридора, тихо затвори вратата след себе си. Прекоси късото разстояние и влезе в столовата, където се отпусна в едно кресло. Оттук ясно се виждаше алеята към дома и улицата отсреща. Огледа се, опита да намери нещо за четене, но единственото, което зърна, бяха броеве на „Ридърс Дайджест“ и типичните супермаркетни таблоиди. Чу гласа на госпожа Крейн в стаята отвъд, сетне ужим заглъхна. Но секунди по-късно лицето на Сикюла се разкриви в гримаса — жената крещеше с все сила въпреки превръзката на устата.

* * *

Нюйоркският клон на ФБР се бе местил толкова често, че служителите му вече се майтапеха с факта. Вървеше приказка, че били катун цигани, вечно в движение, постоянно мигриращи. През 1910 г., когато го откриха за пръв път, беше разквартируван в сградата на старата поща, мястото днес обаче е вече градски парк. След това се бе устроявал къде ли не — на „Парк Роу“, в сградата на финансовото министерство на „Уол“ и „Насау“, край централната гара, в съда на площад „Фоли“, на Бродуей, в бившите линкълнови складове, както ги наричаха на Източна 69-а, най-накрая вече получи официалната си главна квартира във федералната сграда „Джейкъб Джейвитс“ недалеч от „Фоли“.

Обадих се на същото място малко преди единайсет часа, помолих да ме свържат със специалния агент Филип Босуърт, този, дето бе посещавал Недо да се интересува от информацията му относно Седлиц и Вярващите. Разиграваха ме доста и накрая ме прехвърлиха

на администрацията. И тя носеше едно от онези претенциозни лъскави имена, дето нищо не означават, да се чуди човек как да ги дешифрира. Официално отделът се нарича Офис на служебния мениджър, което ще рече, че тамошните хора не се занимават с оперативна и следователска работа. На телефона бе човек, който се представи като Грантли, и ме запита за името и причината за обаждането ми. Продиктувах му номера на разрешителното си, повторих, че ми е много нужно да се свържа със специален агент Босуърт във връзка с издирването на безследно изчезнало лице.

— Специален агент Босуърт вече не работи в нашия офис — рече Грантли.

Ядосах се, но се насилих спокойно да попитам къде тогава мога да го намеря.

— Не мога да ви кажа — бе отговорът.

— Може ли да ви оставя моя номер и вие евентуално да му го предадете?

— Не.

— А можете ли по някакъв начин изобщо да ми помогнете?

— Мисля, че не.

Благодарих му. Така и не бях сигурен защо, ама нали това е възпитаният начин на поведение.

Отлично знаех, че Едгар Рос е все още сред началниците на отдел Специални агенти в нюйоркския клон. Ако не е станал дори и още по-голям шеф. За разлика от другите оперативни федерални подразделения, с изключение на Вашингтон, в Ню Йорк този отдел не е най-главното ръководно звено. Рос е равен по чин на заместник-директора, човек извънредно свестен на име Уилмотс. В същото време му е и подчинен, пък той самият има цял куп подчинени заместник-началник отдели и е най-старшото и най-влиятелно федерално ченге, което изобщо познавам. Пътищата ни се бяха кръстосали навремето, докато преследвах човека, който уби Сюзън и Дженифър, и все си казвам, че Рос ми дължи някоя и друга услуга, макар че в началото направо не можеше да ме трае. Иначе по-късно понякога ми е пускал известна служебна аванта в името на доброто старо време. Подозирам също, че все още изпитва неохотно благоразположение към мен, но това е може би защото съм гледал прекалено много телевизионни предавания на тема полицейско битие. От ония, в които намръщените

лейтенанти винаги тайно ги спохождат хомоеротични фантазии относно изкривяващите се от бачкане подчинени. Е, разбира се, това са думи пресилени и със сигурност отношението на Рос към мен едва ли попада под този знаменател, обаче той понякога е прекалено труден за разбиране. Какво да ви кажа? Човек не знае какво може да очаква, нали?

Обадих се в неговата служба почти веднага след като Грантли ме сиктирдоса. Дадох си името на личната му секретарка и зачаках. Тя изчезна някъде, върна се след известно време и рече, че Рос го нямало, но по-късно ще му предаде, че съм го търсил. Това все пак бе нещо. За миг рекох да задържа дъх и да изчакам на място, пък може и той да позвъни, но в крайна сметка реших, че най-много паяжини да хвана. От номера със забавянето на секретарката заключих обаче, че Рос е някъде там, само че е решил да ме поразиграе. Кой знае какво ли е научил този път за мен?

Много ми се искаше вече да се прибирам при Рейчъл и Сам, но в същото време ми бе нужно — поне докато съм в Ню Йорк — да събера цялата налична информация и тогава да си замина. Е, накрая си рекох, че нямам друг изход, освен да се изръся прескъпо за такси и да се разходя до федералния площад.

Този район е особена смес на конфликтни култури: от източната страна на Бродуей се извисяват големите федерални сгради, заобиколени с железобетонни барикади и украсени с изчанчени ръждясващи произведения на модерната скулптура. На другата страна, откъм мощната фасада на ФБР, се редят витрините на множество магазини с реклами на евтини часовници, шапки и какви ли не джунджурии, но в същото време там се върти доходоносен бизнес с документация и съвети за имигрантите. Тук са и евтините магазини за облекло с голяма отстъпка — мъжки костюм можете да си купите за 55,99 долара. Взех си кафенце в „Дънкин Донътс“, поседнах на масичка и реших да почакам, може би ще засека Рос. Защото в крайна сметка, ако не друго, беше човек на навика и рутината. Лично си го бе признал последния пък, когато се видяхме: тоест от самия него знаех, че най-често се храни в „Старкс Въранда“ на ъгъла на Бродуей и „Томас“ — ресторант за правителствени чиновници, създаден може би още през деветнайсети век. Само не дай Боже напоследък да не се е научил да похапва в движение на служебното бюро. Е, висях поне два

часа, допих кафето и се въртях като гламав на стола, когато накрая той наистина се зададе откъм служебния вход на път към ресторанта. Истинско удовлетворение изпитах от следователските си умения и изпълнен с оптимистични чувства, бързо закрачих към него. Да, но ми беше съдено да претърпя бързо разочарование и да изпитам болката на отхвърления. Още щом ме видя, изражението му се промени и той отсече:

— О, не, не. Изчезвай.

— Вече не пишеш, не се обаждаш — усмигнах му се аз. — Губим връзката. И какво се получава? Връщаме се в изходната позиция — както навремето, нали?

— С теб връзка не ми е нужна. Предпочитам да ме оставиш на мира.

— Аз пък мислех, че ще ме поканиш на обяд, ще почерпиш.

— О, не! Абе ти какво, не разбираш ли думата „изчезвай“?

Спря на края на тротоара и това му беше грешката. Трябваше да се пробва да се спаси, като се шмугне в трафика.

— Виж, опитвам се да открия един от твоите агенти — рекох примирително.

— Аз да не съм ти нещо като личен пропуск в Бюрото, а? — изгледа ме той. — Какво си се лепнал за мен? До шията съм затънал в работа. Терористи ли не щеш, наркотрафиканти ли, гангстери всякакви. Цялото ми внимание е заето с хиляди ежедневни проблеми. Секунда свободно време нямам. Каквото и когато ми остане, го делия с хората, които харесвам — семейството, приятелите... с всеки, само да не си ти самият.

Извърна глава от мен и с омерзение загледа продължаващия гъст, неспиращ трафик. Гледах го и неволно си представих: както си е ядосан, вади патлака и картата, размахва ги, колите спират, той си пресича. Без мен, разбира се. Сигурно бе научил за Гарсия.

— Хайде сега — подхванах го отново. — Зная, че тайно ме харесваш. Вярвам, че и снимката ми си пазиш. Твоят човек се казва Филип Босуърт. В администрацията ми казаха, че вече не работел при вас. Каквото и да означава това. Моля те, само искам да се свържа с него.

Трябва да призная, че за малко щеше да ми избяга. За секунда отместих очи и той рискува, втурвайки се на сляпо през минаващите

автомобили. Само че тутакси хукнах след него.

Някои и други спирачки изскърцаха зловещо, но пристигнахме отсреща цели, макар и запъхтени. Изгледа ме и в очите му се мярна нещо като усмивка.

— Все се надявах някой да те прегazi — рече сурово, но си знаех, че е впечатлен.

— Ти се правиш на голям стражник, обаче аз нали те познавам — в душата си като памук — продължавах да го будалкам, дано мине. — Виж, Босуърт само няколко неща ще го питам, а?

— Защо бе? Какво толкова ти е притрябвал той лично?

— Онази далавера в Уилямсбърг. Човешки останки в склада. Сигурно знае нещо за историята на случая и замесените хора.

— Какви хора, бе? Аз само за един чух. И го застреляли. Веднага се досетих, че си ти. Кога ще спреш да гърмиш така, а? Колко пъти стана вече?

Междувременно стигнахме пред входа на „Старкс Въранда“. Знаех си, че вляза ли с него като навлек, само ще намигне на охраната и преди да съм казал „ох“, ще изхвърча навън, за да се приземя по задник на паважа. Погледнах го в очите и ми се стори, че разчитам поне една от мислите му: опитваше се да прецени дали да ме разкара, или да ме поразпита. Знаеше хитрецьт, че винаги може да научи нещо полезно, дето другите ченгета не го знаят. Изглежда надделя това, може би повлия и вероятността, че ще вися отвън и ще го чакам, докато се нахрани.

— Този същият не е сам — помагали са му, настанили са го там, дали са му поръчки — рекох с апломб.

— Колегите казаха, че си търсил безследно изчезнала жена.

— Че ти откога говориш с простите ченгета? — запитах злорадо.

— Бюлетини получаваме един куп, умнико — зачука ми го той. — И ето го там и твоето име. Накарах един подчинен да позвъни в 96-и участък, да понаучи туй-онуй.

— Видя ли, знаех си аз, че ти липсвам.

— Това е нещо относително. Кое е момичето, чиито кости сте намерили?

— Алис Темпъл. Приятелка на един приятел.

— Ти приятели много никога не си имал. А един от малкото го зная — доволно е затънал. Все с кофти хора дружиш.

— Ех, Рос, видиш ли ме, все конско ми четеш. Вземи помогни малко ей така, заради доброто старо време.

— Видиш ли, ей затова с теб винаги е трудно. Страхотен навлек си, не знаеш къде да спреш. Друг като теб не познавам — всичко да прецака.

— Босуърт е човекът — натъртих аз. — Филип.

— Ще видя какво мога да направя. Може би някой ще ти позвъни по-късно. Но на мен повече не ми се обаждай, чуваш ли? Просто забрави.

Вратата се отвори, излязоха две възрастни дами. Рос се шмугна непосредствено след тях. Останах да държа вратата, изчаках да се отдалечи достатъчно и подвикнах:

— Е, хайде, ще ти се обадя, нали?

* * *

Марк Хол не преставаше да повръща. Още откакто се прибра у дома, стомахът му се разбунтува, докато накрая загуби мярка и избълва цялото си съдържание. И пак, и пак. А предната нощ почти не бе спал, цялото тяло го болеше, главата го цепеше още повече. Добре че съпругата му я няма, иначе щеше нервите да му скъса с опиявания и настоявания незабавно да повика лекар. А така му беше по-лесно — издрайфа се в тоалетната чиния, положи мокра буза на студените плочки в банята. Лежеше, изчакваше да последва поредният спазъм. Бе загубил представа за времето. Колко часа бе лежал така? Поне няколко. Отлично съзнаваше: каквото и да прави, каквото и да мисли за Хари и случилото се, от едно не може да избяга. Отвратното, тежко, вонящо последно издихание на Лари, когато му заби ножа. Лъхна го право в носа, сякаш духът на Крейн му диша в лицето някъде от Отвъдното. Ето, помисли си за това и отново забълва жлъчна течност и пяна, то иначе в корема му вече нищо друго нямаше.

Странно нещо. Той този идиот Крейн от много отдавна го мрази. Колчем го срещнеше, все едно демон някакъв му се хили от задгробното гадно, давайки му да разбере какво ще го чака там. Страшният съд и грозни мъки заради общите грехове — убийства и мародерски грабеж. Какво друго?

Бе се надявал Хари просто да склопи очи и сам да си пукне един ден, ама на, не стана така. Хари си бе същият — безсмъртен сякаш, както някога през войната.

Марк Хол бе убивал достатъчно през онези години. Някои от жертвите бяха врагове, далечни фигури в чужди униформи, стреля в тях от разстояние, карабината трещи, фигура пада. И край.

Други бе срещал в близък бой, някак като лична схватка, защото в такава ако ти не убиеш, тебе ще те убият. И убиваше, целият оплискан — и лице, и униформа — с кръвта на врага. Обаче от такава смърт не се бе плашил, претръпна още след първия случай. Отдавна вече го нямаше онова невинно момче, което се бе качило във военния автобус на път към базата за обучение. Престана да съществува, а Хол се превърна в мъж, пресметлив, претръпнал, способен да отнеме живота на друго човешко същество. Това си беше война, всеки да се спасява както знае — трепеш наред, за да не си отидеш ти самият. Сетне бе повярвал, че тези кървави дни и опит са останали далеч назад в миналото, че ги е надживял. Не си бе помислял дори и за миг, че ще вдигне ръка с нож срещу невъоръжен възрастен човек, та бил той толкова омразен и отблъскващ, колкото Хари Крейн. Самият шок от извършеното и последвалото по-късно омерзение някак изпиха енергията му, погълнаха я и сега съзнаваше, че вече нищо не може да бъде както си беше.

Марк чу, че на предната врата се позвъни, но не стана да отвори. Нямаше нито силата, нито желанието да го направи. Пък го беше и срам да се появи в този си вид, който и да бе отвън. Остана легнал на пода в банята, затворил очи. Може би се бе унесъл и заспал, защото по едно време се стресна от звука на отваряща се врата. Напрегна взор, съзря два чифта крака — мъжки и женски. Очите му полазиха по женската фигура нагоре, минаха полата и стигнаха до ръцете. Тогава му се стори, че по тях има кръв. Запита се дали пък и тя не вижда неговите ръце по същия начин?

— Кои сте вие? — запита Хол.

Бе съвсем отпаднал. Гласът му гъгнеше и стържеше, досуц метла от клони по суха земя.

— Тук сме, за да поговорим за Лари Крейн — рече Сикюла, а Хол се опита да надигне глава, но го заболя и се отказа.

— Не съм го виждал — рече той.

Сикюла приклепна край възрастния мъж. Сега Хол успя добре да огледа чистото, гладко избръснато лице, проблясващите златни зъби. И хич не го хареса.

— Какви сте? От полицията ли? — отново запита той. — Ако сте ченгета, покажете си документите.

— Че защо се опасявате дали сме полицаи, г-н Хол? Може би имате нещо наум? Желаете ли да го споделите с нас? Да не сте извършили нещо нередно?

Хол отново се задави в напразен опит да повърне: в съзнанието му пак се връщаше смрадният дъх на Лари.

— Вижте, г-н Хол, налага се да побързаме — продължи Сикюла. — Мисля, че се досещате защо сме тук.

Ах, това тъпо, алчно копеле Лари Крейн! Дори и в смъртта си някак успява да ми навреди, светна в главата на Хол.

— Няма го — рече Хол. — Той го взе и го отнесе.

— Къде?

— Не зная.

— Не ви вярвам.

— Абе, я да ми се разкарате от къщата! Вървете по дяволите! — безсилно викна Хол.

Сикюла се изправи бавно, кимна на госпожица Заан. Този път не излезе, остана в помещението, за да се убеди, че тя достатъчно точно осъзнава спешността на създалата се ситуация. Оказа се, че не ѝ е нужно много време. Старият мъж задрънка в скоропоговорка още в мига, когато съзря приближаващата се към очите му спринцовка с игла, но Заан я заби за всеки случай — да е сигурна, че не лъже. По това време вече Сикюла извърщаше лице, отблъскваха го и писъците, и вонята на повърнато.

Когато тя привърши, хванаха за ръцете полуослепения Хол и го помъкнаха към колата. Отведоха го на същото място, където той лично бе захвърлил трупа на Крейн. Беше в кална яма непосредствено до тресавището, прикрита от гъсталаци трева. Крейн лежеше по гръб във вонящата мътна вода, притиснал сребърната кутия към окървавените си гърди. Там я бе поставил самият Хол заедно с пергамента, от който направо го втрисаше, зарязвайки бездиханния си боен другар да гние веќе веќе. В гнева и шока си бе решил, че в края на краищата защо

пък Лари да не си ги отнесе в Отвъдното? На него самия му се повръщаше от тях.

Бяха нужни известни физически упражнения, за да се добере до мъртвеца, но Заан успя да го стори, внимателно измъкна кутията изпод ръцете и я отвори. Парчето пергамент бе вътре сухо, запазено от калната вода в ямата. Кутията бе правена от голям майстор, още в онуй далечно време успял да постигне отлична херметизация, за да не пострада ценното съдържание било от вода, сняг или други стихии.

— Само още едно остана — рече Сикюла на жената. — Вече сме съвсем близо.

Марк Хол по прозвище Автокраля седеше в замърсените си старчески панталони направо върху земята в полуунес, притиснал незрящото си око с длан. Не се възпротиви, когато Заан го улови за ръката и го поведе към самото тресавище. Не рече нищо дори и когато го принуди да падне на колене и натисна главата му във водата. Държа я така, докато го удави. Когато тялото му се отпусна безжизнено, двамата го завлякоха до ямата и го хвърлиха до бившия му другар — заедно в смъртта, както и приживе, макар и с безгласна, тиха омраза помежду им.

[1] Национален мемориален парк в Южна Дакота, в скалния масив са изваяни образите на четирима от най-прочутите държавници на САЩ — президентите Вашингтон, Джеферсън, Линкълн и Рузвелт. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

Уолтър Коул ми се обади в мига, когато напусках града с колата.

— Имам още новини — рече той. — Съдебна медицина потвърди самоличността на намерените в апартамента на Гарсия останки. Наистина са на Алис. Токсикологичните тестове показват наличие на ДМТ — диметил триптамин — в микроскопична тъканна частица, останала в черепната кухня.

— Не съм чувал за тази субстанция. Какви свойства има?

— Става дума за халюциноген, но с особени качества, респективно симптоми. Причинява параноични усещания, в съзнанието на потърпевшия субект се генерират особени образи — страховити чувства, чудовищни видения. Понякога се явява усещане за пътуване във времето или в други екзистенциални нива. Само слушай какво още, дори по-интересно: в организма на Гарсия има остатъци от същия препарат. Съдебният лекар смята, че са внасяни в организмите посредством намерената в кухнята му храна. Но това все още не е потвърдено от пробите — изчакват крайните им резултати.

Възможно бе да са давали на Алис препарата, за да я направят безволева и склонна към сътрудничество. Така похитителите ѝ са се явявали в ролята на спасители, особено докато е била в абстинентните фази, когато ефектът на лекарството е изветрявал, за да го замести наркотичният глад. Но защо са го прилагали и спрямо Гарсия? Може би за да го контролират по някакъв начин. Или така в него са поддържали състояние на почти постоянен страх. Сигурно и дозата не е била висока, само достатъчна да го държи полузамаян — по този начин при нужда биха могли да манипулират параноичните му изяви.

— И още нещо имам за теб — добави Уолтър. — Оказа се, че сградата в Уилямсбърг има и мазета. Входът към тях е бил скрит зад фалшива стена. Изглежда, сега се изяснява какво е правил Гарсия с костите.

* * *

Подземните помещения били открити от „Разследвания & ресурси“ — така се нарича отделът на нюйоркската полиция за съдебна медицина и обследване на местопрестъпленията. Неговите служители, заети по случая, работели систематично, бавно оглеждали и изследвали етаж по етаж, тръгвайки от горе на долу. Снабдили се с оригиналните планове на сградата, сравнявали с тях и нови, и стари промени. Така стигнали до стена, която в първата архитектурна версия липсвала. Съборили я, намерили нова стоманена врата със специални ключалки и допълнителни устройства за заключване в пода, а квадратурата ѝ била около 12 квадратни метра. Отворили я с големи усилия, цял час и специална техника им били нужни, междувременно повикали екип за бързо реагиране — от същите момчета, дето се появили в апартамента на Гарсия току след смъртта му. Повдигнали вратата с мъка, открило се временно стълбище, тежковъоръжените полицаи внимателно слезли по него.

Отдолу, на дълбочина около три метра и половина имало голямо помещение. Тук Гарсия видимо бил работил доста дълго време, и то здравата. По ъглите висели гирлянди от кости със заострени краища и черепи. Стените били покрити с циментова замазка, в която на височина до средата били зазидани части от различни почернели кости — челюсти, пръсти, бедрени и лакътни, ребра, сякаш разкривани по време на археологически разкопки. В квадрат в центъра на стаята се издигали четири кулички във формата на свещници от мрамор и кости, свещите поставени в блюда от монтирани върху костени фрагменти половинки от черепи — доста подобни на намерените от мен в апартамента на Гарсия. Четирите свещника били свързани един с друг с вериги от по-къси кости, ограждащи обширното централно пространство, сякаш за да бъде то използвано за някакъв неизвестен засега елемент на тази импровизирана костница. Имало още и специално изработена ниша с височина 70–80 сантиметра, също очакваща добавянето на нов, неизвестен елемент.

Може би ставаше дума за неголямата статуя от човешки и животински останки, която в този същия момент бе в багажника на колата ми.

Тежка задача предстоеше на екипа от съдебна медицина — законът го задължаваше да изследва и идентифицира намерените останки. Затова пък вече се досещахме поне откъде могат да започнат

неговите експерти. Най-добрият стартов пункт бе списъкът на безследно изчезналите или убити жени в Хуарес, Мексико, както и изчезналите от улиците на Ню Йорк след пристигането на Гарсия в него.

* * *

Отивах на север. Веднаж като излязох от нийоркските предградия, пътят се поизчисти и можех да карам по-бързо, наваквайки закъснението във времето. В Бостън пристигнах към 17 часа. Тръжната фирма „Стърн & Къмпани“ се намираше в странична уличка, кажи-речи в сянката на „Флийт Сентър“. Мястото не беше типично за подобен бизнес, още повече че бе и достатъчно близко до няколко от най-шумните барове, от които непрестанно долиташе глъчка на пийнали хора и музика. Стъклата на сградата бяха цветни, опушени, в долната им част с красиви, дребни златисти букви бе изписано името на фирмата. Отдясно имаше импозантна дървена врата, с гравирано златисто чукало във формата на отворена уста. Встрани висеше подходяща по стил пощенска кутия, украсена с фигури на гонещи опашките си змейове. В някой друг и по-различен по стил квартал портата на „Стърн & Къмпани“ вероятно би привличала като магнит децата по време на празника на Все светии.

Натиснах звънеца, изчаках. Отговори ми млада жена с яркочервена коса и крещящо лилав маникюр, поизпадал тук-там по върховете на ноктите.

— Опасявам се, че сме затворени — рече ми тя. — За клиенти сме отворени от десет до четири часа всеки ден от понеделник до петък включително.

— Не съм клиент — отвърнах аз. — Името ми е Чарли Паркър, частен детектив съм. Бих желал да се срещна с Клодия Стърн.

— Тя дали ви очаква?

— Не, но съм убеден, че ще пожелае да ме приеме. Може би е по-добре да й покажете ето това.

Подадох ѝ кашона, който държах в ръце. Младата жена го изгледа с подозрение, взе го в ръце. Поддържа го известно време, сетне внимателно разви слоевете вестници, с които го бях опаковал. Видимо

искаше да види какво има вътре. Надигна капака леко, зърна част от статуята, сетне отстъпи, отвори вратата по-широко и ми кимна да я последвам. Заведе ме в неголяма приемна, настани ме на стол, сетне се скри зад облечена в зелено врата.

Тук мебелировката бе скромна и овехтяла, личеше обаче, че е имала и по-добри години. Тапетите по стените бяха потъмнели, отлепени по ъглите, килимът бе износен, тук-там оръфан, видимо белязан от множество стъпки и тътрени по него тежести. Отдясно се намираха две бюра с хартиени покривки, отгоре им стояха два загасени компютъра. Отляво забелязах четири подобни на сандъци кафези за пренос на обемисти предмети с разковани капаци, от тях подобно на непокорна човешка коса стърчаха дървени стърготини. На стената зад тях висяха поредица литографии. Сюжетите бяха интересни — ангели в противобожествен сблъсък или така ми се струваше от мястото, където седях. Станах и се приближих да ги огледам по-добре. Напомнях на работата на Гюстав Доре^[1] — илюстраторът на „Божествена комедия“, но самите те имаха малко по-различна тематика, основана на непозната за мен работа.

— Темата е Бунтът на Ангелите — обади се женски глас зад мен — и падането на непокорното им войнство. Датират от началото на деветнайсети век, поръчани са от Ричард Лоурънс, оксфордски богослов, доктор на науките, специалист по староеврейски език, за да илюстрират първия му превод на „Книгата на Енох“^[2] през 1821 г. Сетне имало недоразумения с художника и той ги отказал, така останали неизползвани. Тези тук са от малцината оцелели копия. Другите са били унищожени.

Обърнах се, за да видя дребна, много привлекателна жена може би в началото на петдесетте. Носеше черни панталони и бял пуловер, тук-таме позацапан с тъмни петна, може би от допир с прашни предмети. Косата ѝ бе почти изцяло посивяла, на слепоочията бяха оцелели полузагатнати руси кичури. Лицето ѝ бе гладко, почти без бръчки, кожата опъната, само на шията имаше фини следи от сбръчкване. Ако правилно определях възрастта ѝ, значи чудесно си носеше годините.

— Госпожица Стърн?

Тя протегна ръка, здрависахме се.

— Клодия се казвам. Приятно ми е да се запозная с вас, г-н Паркър.

— И на мен ми е приятно — отвърнах и отново се извърнах към литографиите. — Просто от любопитство да попитам: защо другите са били унищожени?

— Художникът е католик на име Ноуълс, редовно сътрудничел на лондонски и оксфордски издатели. Бил много добър професионалист с определени постижения, макар и понякога да подражавал чужди стилове. Когато приел поръчката от Лоурънс, Ноуълс не познавал в дълбочина противоречивия характер на книгите на Енох. Чак по-късно, когато разговарял с ерудирани свещенослужители, осъзнал какво е работил, характера и историята на въпросните апокрифи. Всъщност вие самият познавате ли темата за библейския апокриф, г-н Паркър?

— Нищо особено или по-специално — отвърнах аз, но това не беше съвсем вярно.

Вече бях попадал на „Книгата на Енох“ в контекста на убийството на съпругата и дъщеря ми. Оригиналният текст не съм виждал, но Пътника, човекът, който ги унищожил и обезобрази, се бе позовавал на нея. Тя бе само една част от апокалиптичните източници и неканоничните тайни откровения, които движеха съзнанието и фантазиите му.

Клодия Стърн се усмихна, показаха се бели зъби, съвсем леко жълтеещи към венците и долните ръбове.

— Тогава може би е по-добре наистина да ви осведомя за донесения от вас предмет, както сетне на свой ред трябва да направите и вие, нали? „Книгата на Енох“ е била част от общоприетия библейски канон и части от нея са намерени сред ръкописите в Мъртво море. Преводът на Лоурънс се основава на източници, които датират от втори век преди Христа, но самата книга е може би още по-стара. Повечето от това, което знаем или си мислим, че знаем за падналите ангели, идва именно от Енох. Някои изследователи са на мнение, че е възможно дори самият Христос да е бил запознат с труда, защото в някои от по-късните Евангелия има ясно ехо от мъдростологията на Енох. По-късно теолозите започват да го отричат, най-вече на базата на залегналите в книгата теории за природата на ангелите.

— Може би във връзка и с въпроса за магьосничеството^[3]? — подхвърлих аз.

— В известен смисъл да — отвърна Стърн. — Макар и да е налице поне известно съгласие с тезата, че началото на произхода на Злото на Земята се крие в падението на ангелите, самата природа на явлението предизвиква идеологичен разнобой и разногласия. На първо място: ангелите материални ли са? Тоест корпорални ли са те, значи телесни — да притежават тела? И ако не е така, какво да кажем за техните апетити, желания, страсти? Защото според Енох големият грях на черните ангели не е Гордостта, а Похотта — да пожелаят греховно и да се съвкупят с човешките дъщери или земните жени — най-красивия аспект на най-великото Божие творение, човечеството. Това именно води до непослушание — съгрешават и се оскверняват, — а сетне до бунт против Господа и за наказание той ги низвергва и пропъжда от Небето. Ето тези разсъждения, а можем да ги наречем и теории или спекулации, не намират горещ отзвук сред църковните власти. Затова Енох е отхвърлен и изваден от канона, а някои фактори стигат и по-надалеч — обявяват го за еретичен по природа. Някъде около 1773 г. съдържанието на книгата е вече полузабравено, обаче не щеш ли, един шотландски изследовател на име Джеймс Брус пътува в Етиопия и там се сдобива с три копия на книгата, запазени от Църквата на тази държава. Петдесет години по-късно Лорънс завършва превода си и така Енох е представен на англоговорещия свят за пръв път след повече от хилядолетие.

— Обаче без илюстрациите на Ноуълс.

— Той се обезпокоил от противоречията и усложненията, които биха могли да се появят след публикуване на труда. Изглежда и изповедникът му го е заплашвал, че повече няма да получава от него участие, в случай че сътрудничи за издаването на книгата. Тогава Ноуълс уведоми Лорънс за решението си, а последният ходил в Лондон нарочно да обсъжда нещата на място с художника. Говорили и спорът се разгорещил извънредно много, тогава художникът захвърлил повечето от рисунките си в огъня — едновременно оригинали и коректури. Лорънс успял да сграбчи част от оцелялото и с него побягнал. Честно казано, тези илюстрации не са особено ценни, но аз много харесвам историята за създаването им и затова ги пазя вече много години, макар и да съм имала спорадични предложения за

покупка. По свой собствен начин те илюстрират и духа на нашата фирма — да не допуска никога невежеството и страхът да допринасят за унищожаването на онова, което наричаме тайно изкуство. С други думи, неговите произведения да стигнат до онези, които най-добре могат да ги оценят и опазят. А сега, ако обичате, последвайте ме, за да поговорим и за онова, което сте ми донесли.

Тръгнах по стъпките ѝ, минахме през зелената врата, отзад имаше коридор, който водеше към ателиета. В едно от тях заварихме секретарката с червената коса — изследваше състоянието на няколко доста стари на пръв поглед тонове в кожена подвързия. В следващото мъж на средна възраст с оредяваща коса работеше напрегнато над голяма картина под светлината на няколко мощни лампи.

— В интересен момент идвате — каза ми Клодия Стърн. — Тъкмо подготвяме поредния търг, чийто централен експонат е свързан със Седлиц, характеристика, която споделя с вашата статуя. Но пък си мисля, че вие вече знаете това, след като сам сте дошли при нас. Мога ли да ви запitam обаче кой ви препоръча да ми донесете тази костна статуя?

— Човек на име Чарлс Недо. Нюйоркски дилър в същата област на изкуството, което нарекохте тайно.

— Зная го г-н Недо. Надарен аматьор. Понякога се натъква на уникали, обаче никога така и не се научи да разграничава между истински ценното и онова, което спокойно можем да оставим настрана и да забравим за него.

— За вас самата той се произнесе с голямо уважение.

— Е, това не ме учудва особено. Честно казано, г-н Паркър, нашата фирма е експертна, тук имаме претенциите да познаваме из основи изкуството, радваме се на упорито създавана вече десетилетие отлична репутация. Преди да се появим ние самите, предметите на тайното изкуство бяха периметър, запазен за улични търговци, разни неуки търгаши, които наричат себе си антиквари и трупат всякакви боклуци в магазините си мазета. Понякога някой от по-реномираните от тях ще попадне на истинска ценност и ще я продаде под името „черен материал“, както понякога го наричат, обаче нито един от тях не е истински специализиран в материята. Къщата „Стърн“ е в това отношение уникална. Истинските познавачи и доставчици рядко пропускат да се консултират с нас, преди да продадат или купят

истинско произведение на нашето изкуство. По същия начин много често множество частни лица се отнасят към нас за справки и съвети относно колекции, манускрипти, дори и човешки останки — било официално, било по неофициални канали.

Отведе ме до маса, на която зърнах намерената в апартамента на Гарсия статуя. Беше грижливо закрепена върху въртяща се кръгла поставка. Стърн протегна пръст и запали висока настолна лампа. Блесна ярка светлина, заля костите.

— Е, да се върнем на темата. Предполагам, че г-н Недо ви е казвал нещичко относно източниците на този образ, нали?

— Той, изглежда, смяташе, че това е само копие на нещо друго — затворен някъде през петнайсети век в сребърно покритие демон. Нарече го Черния ангел.

— Аха. Имодей — каза Стърн. — Една от най-интересните фигури в демоничната митология. И е от сравнително скорошните позовавания. Рядко се среща такава.

— Позовавания ли казахте? Не ви разбирам.

— Ще ви обясня. Според Енох разбунтуваните ангели били общо двеста на брой. При прогонването им от Небето те падат върху планина на име Ермон или Армон — идва от староеврейското „херем“ или „ерем“, което значи проклятие. Някои от тях, разбира се, били запокитени и по-надолу и в Бездната основали Ада. Други обаче останали на Земята. Енох цитира имената на деветнайсет от тях, доколкото си спомням. Имодей не е сред тях, макар че в някои от версиите можете да срещнете името на неговата половинка — Асмодей. Всъщност първото позоваване на името Имодей намираме в създадени в Седлиц ръкописи след 1421 г. В същата година се твърди, че е бил създаден Черният ангел и ето ви как тръгва и митологията.

Говореше и бавно въртеше поставката, оглеждайки внимателно предмета отвсякъде.

— И къде, казвате, го намерихте това нещо?

— Не е точно такъв случаят.

Тя извърна глава и ме измери над свлеклите се напред по носа ѝ очила.

— Значи не е такъв... а какъв е, ако мога да попитам? Би трябвало да зная, преди да продължа да ви информирам.

— Значи, оригиналният собственик, който най-вероятно е и създателят му, е мъртъв. Беше мексиканец на име Гарсия. Недо твърдеше, че той е също реставратор на една костница в Хуарес, още е и отговорен за създаването на олтар на мексиканска култова фигура на име Санта Муерте.

— А как е починал въпросният г-н Гарсия?

— Вестници не четете ли?

— Не и когато мога да го избегна.

— Бил е застрелян.

— Много жалко наистина. Имал е невероятен талант... ако, разбира се, той е авторът на това произведение. То е наистина чудесно. Допускам, че използваните човешки кости не са стари. Почти никакви следи няма от износване или патина на времето. Повечето от костите са от деца. Вероятно са подбрани така заради размерите. Още кучешки и птичи кости виждам, ноктите на края ми приличат на котешки. Забележително наистина, но според мен вероятно непродаваемо. Веднага биха възникнали въпроси относно произхода на детските кости. Много голяма е вероятността той да е свързан с извършването на престъпление, респективно престъпления. Всеки, които се опитва да го продаде или купи без знанието на компетентните власти, би се подложил на риска да бъде обвинен най-малкото във възпрепятстване на правосъдието.

— Изобщо не се опитвам да го продавам. Човекът, който е създал този предмет, е замесен в убийствата на най-малкото две млади жени на територията на САЩ и на може би много повече в Мексико. Някой е организиран довеждането му в Ню Йорк, там му е създал известни условия за действие. Целта ми е да намеря това или тези лица.

— Е, тогава ми кажете каква е ролята на статуята и защо ми я носите тук?

— Мислех си, че ще събудя интереса ви, в замяна вие може би ще разрешите да ви задам някои въпроси.

— Е, събудихте го. Разказах ви цял куп неща.

— Остана ми още нещо, което поначало възнамерявах да ви питам. Разкажете ми за Вярващите.

Стърн посегна към ключа, загаси лампата. Този жест ѝ даде малко време да овладее изражението си, защото чертите ѝ се бяха

поразкривили от изненада и тревога. Е, няколкото секунди ѝ позволиха да ги върне в сравнително старото им състояние.

— Вижте, аз май не съм сигурна дали ви разбирам.

— Аз бях в апартамента на този същия Гарсия. Там намерих череп, а от вътрешната му страна бе издълбан особен символ. Двужъбец. Според Недо използва го някаква си групировка. Да речем, че е култ. С него членовете ѝ се разпознават един друг, с него маркират и някои от жертвите си. Вярващите имат силен интерес към историята на Седлиц и намирането на статуята на въпросния Черен ангел, ако той, разбира се, наистина съществува. Междувременно разбирам, че вие се каните да предложите на търга си фрагмент от пергамент, на който е нарисувана карта. Предполага се, че тя съдържа указания за откриването на статуята. Ето, затова предполагам, че само той е достатъчен да привлечете вниманието на онзи култ.

В един миг помислих, че госпожица Стърн ще избухне. Толкова силно омерзение се изписа по лицето ѝ след казаните от мен думи.

— Вижте, сигурна съм, че Недо ви е информирал — много често си имаме работа с чудати личности, но повечето от тях винаги са безвредни. Като колекционери можем да им простим ентузиазма и крайните увлечения, тъй като те не посягат върху ближния. Вярващите са съвсем друга категория — рече тя с плам. — Ако може да се вярва на слуховете, и пак ви повтарям — говорим за недомлъвки, приказки в пространството, — те съществуват векове наред, а формирането им като групировка е пряк резултат от сблъсъка на Ердрик и Имодей в Бохемия. Но са малко на брой и се държат на разстояние от другите хора. Единствената причина за съществуването им, или нека да речем тяхната кауза, е отново да обединят в едно Черните ангели.

— Ангели? Но Недо ми говори само за една статуя.

— Не става дума за статуя — поклати глава Стърн. — А за нещо, което съществува.

Отведе ме в съседното ателие, където мъжът с оредяващата коса работеше върху картина. Платното беше голямо — може би три на осем метра, представляваше бойно поле. На далечни хълмове пламтяха огньовете, воители от многочислени армии се движеха между разрушени къщи и опожарени нивя. Детайлите бяха грижливо изпипани, всяка фигура — нарисувана красиво и с голямо внимание, макар че ми бе трудно да кажа дали виждам самата битка или последствията ѝ. На

няколко места, изглежда, се водеха изолирани схватки, обаче в централната част бяха изобразени царедворци, заобиколили внушителна, кралска на вид фигура. На известно разстояние от тях се виждаше друга фигура — едноока. Тя видимо зовеше воините си да се съберат за бран около нея.

Творбата бе окачена на тежък статив и осветена от достатъчно лампи, реставраторът се суетеше наоколо с особена загриженост. Не зная защо, но цялата тази работа ми заприлича на операция с тежко пострадал пациент. Наоколо на столчета и лавици бяха подредени микроскопи, лупи, скалпели, увеличителни стъкла и стъкленици с най-различни химикали. Докато гледахме от прага, мъжът взе тънка дървена клечица и я заостри с джобно ножче, сетне с удивителна сръчност и пъргави пръсти нави памук около края и създаде нещо като тампон с нужната му дебелина. Огледа я, видимо доволен от резултата, потопи тампона в течност и бавно започна да работи върху сектор от картината.

— Това е ацетон в разтвор с други реактиви — обясни ми Стърн. — Използва се за почистване на слоеве ненужна боя, насляване на нежелани вещества, тютюнев дим, пушеци, замърсяване и окисляване. Тук се изискват специални умения, за да бъде налучкана точната за определени бои и картина химическа смес. В този смисъл всеки художник и произведение са уникални. Целта е да се постигне достатъчна наситеност на разтворителя, за да може да се отстрани мръсотия, боя, нанасяна например в по-късни периоди от други художници или реставратори, без да се навреди на оригиналните слоеве най-отдолу. В този конкретен случай реставрацията се оказва извънредно труден и болезнен процес, тъй като анонимният художник е използвал необичайна комбинация от техники.

Приближи се към платното и последователно ми посочи с пръст сектор, където пластове боя изглеждаха някак ненужно дебели.

— Ето тук, тук и тук е използвал бои без разтворител, така оцветяването му добива необичайна плътност, както сам виждате. Това наричаме импасто — напластяване на бои, а в нашия случай в създадените микроскопични вдлъбнатини и бразди се е наслявал прах. Сега той го чисти с ацетон и скалпел.

Показваше ми различни места, а ръцете й артистично танцуваха върху картината, без реално да докосва повърхността ѝ.

— Ето виждате и фината мрежа от пукнатини, този т.нар. мрежов ефект, най-типичен в секторите, където старият пигмент е изсъхнал отдавна и с времето се е напукал. О, да, елате, сега ще ви покажа още нещо.

Пристъпи встрани и се доближи до по-малка картина, на която бе изобразен мъж със сериозно изражение, в хермелинова мантия и черна шапка. Отнякъде се появи секретарката ѝ и също застана зад нас, загледана в произведението, заслушана в думите на шефката си. Очевидно ерудицията на госпожица Стърн намираше добра почва сред подчинените.

— В случай че не знаете, това е известният алхимик доктор Дий^[4]. Каним се да представим картината на търга, заедно с другата картина, върху която сега работи Джеймс. Но момент, нека наглася осветлението.

Отиде при шалтерното табло и загаси силните лампи, за миг останахме в полумрак, в следващата секунда в нашия ъгъл лумна ултравиолетово сияние. Зъбите и очите ни се осветиха в лилаво, но най-чувствителната промяна бе в платната. Повърхността на по-малката творба — ликът на алхимика Дий — се оказа покрита с точици и петънца, сякаш нечия налудничава ръка я бе нарочно напръскала с потопена в нечистотии четка. По-голямата картина обаче бе напълно редовна в това отношение — повърхността ѝ изглеждаше съвсем нормална, само в единия ъгъл имаше особено петно с формата на полумесец — тъкмо върху него се трудеше в момента реставраторът Джеймс.

— Виждате онези петънца върху портрета на Дий, нали? Това е добавъчна боя, всъщност с помощта на ултравиолетовата техника лесно маркираме местата, където предишни реставратори са ретуширали или запълвали повредени сектори — продължи Стърн. — Можете да опитате този експеримент в почти всяка голяма световна галерия, неизменно ще откриете същото състояние на нещата при повечето от изложените творби. Консервирането на големите произведения на изкуството е процес постоянен и така е било от много години насам.

Върна се при таблото и отново включи нормалното осветление.

— Знаете ли, г-н Паркър, какво значи спяща картина? Това е наше професионално арго, така наричаме предмети на изкуството,

чиято реална стойност не е установена от тръжната фирма и на съответната продажба и, да речем, тя попада в ръцете на купувач, който впоследствие разпознава истинската ѝ ценност. Ето там — картината с бойното поле, тя е от този вид. На нея попаднахме на провинциална разпродажба в Съмърсет, Англия, купихме я за около хиляда долара. Ясно е, че досега не е била реставрирана, независимо от факта, че изглежда в много добро състояние, като, разбира се, изключим нормалния процес на стареене. И все пак в нея има един скрит елемент — намира се в долния десен ъгъл, веднага се забелязва с ултравиолетовата техника. Именно там, където говорихме за ненормално количество пренаслоена боя. В оригиналния ѝ вид някои сектори са били замазани доста грубо, както би могло да се види, с цел прикриване на определени детайли. Разкрихме ги сравнително леко. Но това, което виждате в момента, е втората част или ниво на реставрация. Сега отстъпете, моля ви, малко назад и се опитайте да видите картината с нови очи. По нов начин, така да се каже.

Сега наистина забелязах нещо, което преди не ми бе направило впечатление: нарисуваните в долния десен ъгъл тела на монаси, почти всичките облечени в бяло — обесени, висят страшно от стената на манастир. Под краката им, досущ готова за подпалване клада, са наредени човешки кости. От челото на единия монах стърчи забита стрела. Отпред, на гърдите на всички раса с червено, може би кръв, е белязан двузъбец. Група конници галопира встрани, сякаш току-що напуска мястото на извършеното гнусно дело. Отпред язди висок, окован в черна броня брадат предводител, а в дясното му око бяла резка. От седлата на воините висят човешки глави и части от тела, на челата си конете носят черни рогове, същински шишове.

Макар и черният конник да е лидерът, то вниманието на всеки заинтересован наблюдател би било тутакси привлечено от друга една фигура. Тя върви пеша, край коня на своя командир, в дясната си ръка държи окървавен меч. Това е неимоверно дебел мъж, уродлив, с увиснали тлъсти телеса, гушата му подпухнала, цялата на морави буци, обезформено грозна. Носи ризница от зле съединени кожени, всъщност гъонени плочи, но и те не могат да прикрият огромното му шкембе. Краката му се превиват от огромната тежест на подпухналото тяло отгоре. Устата му е окървавена, хранил се е с мъртва човешка плът. В лявата си ръка издига флаг със символа на двузъбеца.

— Този елемент защо е бил скрит? — запитах аз.

— Той отразява резултата от погрома в манастира на Седлиц — отвърна Стърн и ме изгледа.

— Отначало убийствата на монаси по време на официално примирие били приписани на Ян Жижка и неговите хусити, но за мен тази картина е много по-близо до истината. Тя внушава, че погромът е работа на наемници, действащи непосредствено в следвоенно време, предвождани от тези двамата. По-късно намерени документи, включително и записани разкази на очевидци, на практика подкрепят версията на този художник и неговото претворяване на събитията.

С показалеца на дясната си ръка Стърн показва брадатия конник в черната броня и гротескната фигура до коня му.

— Ето този — рече тя, посочвайки дебелия мъж — е безименен. Никъде не е записано прозвище, прякор или нещо друго. Лидерът е известен само с думата „Предводителят“, но ако разгледаме по-внимателно митовете около Седлиц, ще се досетим, че всъщност той е Асмодей, първият Черен ангел. Според сказанията и апокрифите след прогонването от Небето Асмодей е отбягван и изолиран дори и от събратята си паднали ангели. Понеже носел в очите си Божия лик, останал там запечатан завинаги, бидейки съзрян в последния миг, когато бунтовните ангели били низвергнати. В отчаяние и самота Асмодей се разкъсва на две, за да има дружина в странстванията си по пустия свят и на тази част от себе си той дава името Имодей, а оттук нататък се отнася към него както с брат. С времето скитането им дотяга, тогава те слизат в Бездната, някъде недалеч от самия Седлиц, където заспиват дълбок сън. По-късно хората създават сребърните мини в този район и неволно ги разбуждат, без да знаят за съществуването им. Светът над тях е разкъсван от войни и те умело се намесват в човешките конфликти, манипулират ги, настройват едната срещу другата страна, използват користолюбиви и алчни хора за свои цели. В един сблъсък с монаха Ердрик Имодей е повален във вана с разтопено сребро, по този начин окован в сребърна статуя и заловен. Асмодей започва да го търси, но монасите го скриват добре, а когато накрая той се добира до манастира им, те тайно изнасят статуята. Асмодей разгромява манастира, избива обитателите му и продължава търсенето. Според легендата за Вярващите то продължава и до ден-днешен. Ето, сега вече и вие знаете тази история, г-н Паркър.

Истинската им цел сега е да съберат в едно двете части на падналия ангел или, с други думи, да обединят Черните ангели. Това е разказ за чудодейно апокрифно тайнство. Планирам да увелича продажната цена с още двайсет на сто заради нея. В края на краищата, изглежда, единствено аз ще спечеля от историята на Черните ангели.

* * *

У дома се прибрах преди полунощ. Къщата бе тъмна, някак няма. Качих се на горния етаж, намерих Рейчъл заспала. Не я събудих. Тъкмо се канех да надникна при Сам, когато на вратата се появи Джоун, майката на Рейчъл, и поставила пръст на устните си, ми даде знак да слезем долу.

— Ще пийнеш ли чашка кафе? — попита ме в кухнята.

— Добре, едно кафенце няма да е лошо.

Затопли вода, извади смляното кафе от хладилника. Докато го приготвяше, мълчахме и двамата. Усещах, че не ми е работа да започвам с нея какъвто и да е разговор, на каквато и да е тема.

Джоун постави на масата пред мен голяма чаша с ухаещо кафе, своята стисна между двете си длани.

— Снощи имахме проблем — рече тя, без да ме гледа, докато говореше.

— Какъв беше той?

— Някой си се опита да влезе в къщата през прозореца на Сам.

— Крадец ли?

— Не знаем. Полицията, изглежда, така смята, но Рейчъл и аз... е, не сме никак убедени, че е било така.

— Защо?

— Първо не се включиха сензорите за движение. После се оказа, че не са повредени, нито изключени, затова не можем да разберем как са се добрали до къщата, без да заработи алармата. И това, което ще ти кажа, може би звучи налудничаво, но изглежда, че онези са лазили по стената нагоре. Чухме единия да се движи по външната стена точно зад леглото на Рейчъл. Друг имаше на покрива, а когато Рейчъл изтича в детската стая, там тя в самия прозорец зърнала женско лице, обаче с главата надолу. Така поне ми каза. Тогава стреляла в прозореца и...

— Тя какво?

— Аз бях извела Сам от стаята, а Рейчъл натисна паникбутоната. Имаше пистолет, стреляла в прозореца и той се пръснал, аз с детето бях в банята. Днеска сложихме нов прозорец.

Все едно нещо ме бодна право в сърцето. Закрих лице с длани, замълчах потресен. Усетих допир по дясната ръка и Джоун я пое в двете свои.

— Нека да ти кажа нещо — кротко заговори тя. — Зная как се получава понякога — все едно Франк и аз сме ти чужди, прекалено сме строги спрямо теб. Зная също, че с Франк сте стигали и до по-остри приказки, че не се погаждате. Но разбери, ние много обичаме Рейчъл и Сам. Знаем, че и ти ги обичаш също, че Рейчъл много държи на теб... тя те обича повече от всеки друг мъж в живота си и това е самата истина. Само че тези чувства към теб й струват ужасно много. В миналото са я излагали на ужасни рискове, а ето и днес също... И я боли, боли я много.

Понечих да отговоря, гласът ми засече. Отпих глътка кафе, опитах пак, не се получи.

— Зная, че Рейчъл ти е разказвала за Къртис — обади се Джоун.

— Да — този път успях да отвърна. — Стори ми се свестен човек.

Джоун се усмихна на оценката.

— Като хлапак беше ужасно буен — продължи тя. — Но когато порасна, вместо да се укроти, стана още по-необуздан. На двайсетина години имаше приятелка на име Джъстин и направо я подлудяваше. Момичето си бе далеч по-кротко от него и макар че Къртис я обожаваше и се грижеше за нея, понякога то се плашеше от действията му. И един ден го остави. А той не може да разбере защо, налагаше се да седнем двамата и аз да му обяснявам, че младите хора поначало са склонни към щуротии и че това си е в рамките на нормалното. Можеш да полудуваш на млади години, но все пак идва време, когато е нужно да помъдрееш и да се укротиш. Да започнеш да се държиш като възрастен, отговорно. Това не значи цял живот да носиш официален костюм и вратовръзка и да говориш тихо или да не се осмеляваш да поотпуснеш от време-навреме, нали? Но в същото време трябва да си научиш урока: човешките отношения си имат цена — дай, за да получиш. Понякога може да се получи да дадеш повече, отколкото

сетне да получиш, но това е жертва, каквато всички ние сме правили. Друг път става обратното, съответно си получаващ възнаграждението. Така е в живота. И му казах, значи, че ако той не е готов да направи тази жертва, тоест да вземе и да порасне, значи тогава трябва да се примири със загубата на любимата и да приеме факта, че тя не е за него или по-скоро обратното — той не е за нея. Е, изглежда ме разбра. Отне му известно време, но промяна имаше. В сърцето си беше все същият младеж, разбира се, и буйният нрав така и не го напусна, но съумяваше да го контролира. Така както човек може да обучи кон — да владее голямата му физическа сила и да насочва енергията му. В по-късни години стана полицай и беше добър, съвестен служител. И струва ми се, че след смъртта му светът някак обедня, да не говорим за множеството сърца, които все още скърбят за него.

Помълча и продължи:

— Аз съм си мислила, че никога повече няма да водя подобен разговор с мъж. Признавам също, че обстоятелствата не са същите. Зная, че си преминал през страшни изпитания, мога да си представя донякъде и болката ти. Но нека да ти кажа как аз виждам нещата: длъжен си да избираш между живота, който ти се предлага тук — с жена и дете, може би по-късно официален брак и евентуално още деца, — и този другия живот, който водиш. Ако заради него, не дай Боже, ти се случи нещо, тогава насилието ще отнеме на Рейчъл и втория мъж, когото е обичала така много, и сигурно ще я унищожи. Обаче представи си обратното — че в резултат на твои деяния нещо се случи на Рейчъл или на Сам, или и на двете, тогава всички, които ги обичат, ще бъдат съкрушени жестоко, а от всички тях ти ще страдаш най-страшно. Защото не вярвам, че ще успееш да оцелееш след втора загуба на най-любимите хора. Никой не би успял.

Ти си добър човек. Мисля си, че разбирам какво те движи: опитваш се да намериш справедливост за хора слаби, без закрила, хора унижени и оскърбени, жестоко наранени, дори унищожени. В това има нещо много благородно, но аз не мисля, че благородството е твоят истински мотив. Иначе наистина правиш големи жертви, но те не са точни. Опитваш се да коригираш неща, които са необратими, не можеш ги върна назад. Обвиняваш себе си за това, че си допуснал те да се случат, макар че никога не си имал истинската сила да ги спреш. Според мен дошъл е моментът, когато трябва да престанеш да се

самообвиняваш. Да престанеш да се опитваш да променяш миналото. То е, образно казано, вода отвъд моста, твърд факт, който трябва да приемеш, колкото и да ти е трудно. В замяна сега ти е дадена нова надежда. Не я оставяй да ти се изплъзне, не позволявай никому да ти я отнеме.

Джоун се изправи, изсипа остатъка от кафето си в мивката, изплакна чашата и я постави в миялнята.

— Мисля, че Рейчъл и Сам трябва да ни погостуват за известно време — рече тя. — Защото ти се нуждаеш от време да свършиш започнатото този път. И сетне да помислиш сериозно. Виж, не се опитвам да застана между тях и теб. Никой от нашето семейство не го желае. Ако случаят бе такъв, никога нямаше да водя този разговор с теб. Обаче Рейчъл е уплашена и в този миг направо нещастна. И да не забравяме, че все пак е раждала неотдавна с всичките психически и физически аспекти, които носи този факт. Тя има нужда да промени средата за малко време, да бъде с хора, които също обича, а тези хора да бъдат с нея абсолютно постоянно.

— Разбирам — рекох, какво друго можех да направя.

Джоун постави ръка на рамото ми, сетне се наведе и леко ме целуна по челото.

— Дъщеря ми те обича много, аз самата уважавам преценките ѝ повече, отколкото на всеки друг, когото познавам. В теб тя вижда и разпознава нещо. Може би и аз започвам да го виждам. Не забравяй това. Забравиш ли го, всичко е загубено.

* * *

Черният ангел върви, облян е от лунна светлина. Край него се нижат туристи, местни хора, магазини, художнически галерии, ресторанти. Мирише на кафе и бензин, далечни камбани известяват смяната на часа. Гледа лицата в тълпата, винаги търси онези, които би могъл да разпознае, очаква да срещне очи, които да се задържат върху му за по-дълго време.

Оставил е Брайтуел в офиса сред сенките и старинните вещи. Върви и в съзнанието си повтаря състоялия се преди малко разговор. Усмивва се далечно, може би и не го осъзнава, а минаващите наоколо

влюбени двойки отвърщат на усмивката му с разбиране. Може би преживява спомена за неотдавнашна целувка или прегръдка на раздяла? Но това е тайна, съкровена за Ангела: винаги би могъл да прикрие и най-скверната мисъл зад прекрасни жестове, думи, цветове, защото иначе кой би се наел да го следва?

* * *

Отново се връща мислено към състоялата се среща, на нея Брайтуел не се е усмихвал нито веднъж.

— Той беше това, той — упорито повтаря уродливо пълният мъж.

— Прибързани заключения, стряскат те сенките — отвърща Черният ангел.

Тогава Брайтуел изважда сноп листа изпод якето и ги поставя на бюрото пред Ангела — принтирани, преснимани материали, статии. Другият ги прелиства бавно, четейки големите заглавия, тук-там и началото на някоя вестникарска информация. Постепенно интересът му расте, накрая се навежда над тях, хвърля дълга сянка, тя се разкривява и пада върху думи и снимки. Дългите, тънки пръсти шарят върху имена и места от приключили случаи. Загадки разкрити, имена на станали известни места, действащи лица убити: Харон, Пъд, Чарлстън, Фокнър, Ийгъл Лейк, Китим^[5].

Китим. Хм.

— Може да е и съвпадение — тихо казва Ангелът, но в думите му не звучи сигурност.

По-скоро говори наслуки, не и на базата на истината.

— Толкова много съвпадения, а? — подхвърля Брайтуел — Не ми се вярва. Той върви по нашите стъпки, сякаш нещо именно в нас го привлича, сякаш ни дебне.

— Не е възможно. Не може да съзнава истинската си природа.

— Ние всички осъзнаваме природата си — възразява Брайтуел.

Ангелът се взира в Брайтуеловите очи и в тях съзира гняв, любопитство и силно желание за мъст.

Страх? Има ли страх или не? Да, може би има. Мъничко.

— Грешка е било да се ходи в неговата къща — отсича Ангелът.

— Хрумна ми, че с детето можем да го примамим сам да дойде при нас.

Черният ангел отново се взира в лицето на другия. Не, помисли той, не да го примамим да дойде, ти си искал детето за друго. Винаги те е движила тази неукротима страст да причиняваш болка на земните. И ще дойде миг, именно тя ще те доведе до края и унищожи.

— Не внимаваши в думите ми — изрича на глас. — Многократно те предупреждавах да не привличаш вниманието към нас. Особено в този най-важен етап на делото.

Брайтуел отваря уста да протестира, но Ангелът е станал, облича закачената на старинната закачалка дреха.

— Ще изляза за малко. Остани тук. Отдъхни и мисли. Скоро се връщам.

* * *

И ето го сега, върви по улиците, видим и същевременно невидим, неразгадан и страшен, същинско раково образуване в плътта на човечеството. Върви, а тази странна усмивка заиграва на лицето му, сетне чезне, умира и пак се ражда. Секунда-две, плъзва се по чертите, до очите не стига.

* * *

След около едночасова разходка се връща в офиса, където Брайтуел търпеливо изчаква, седнал на стол в сенките, далеч от светлината.

— Добре, срещни се с него, щом смяташ, че това би могло да потвърди тезата ти — заявява Ангелът. — Но може и да я елиминира.

— Мога ли да го притисна със сила и болка? — веднага пита Брайтуел.

— Ако се налага.

Няма нужда да задава въпрос за най-тежката мярка, той си остава недоизречен, би бил безсмислен. Унищожение не бива да има и няма

да има. Защото то би го освободило и тогава сигурно никога повече няма да го намерят.

* * *

Сам лежеше будна на легълцето. Пристъпих към нея, но тя не ми обърна внимание. Очичките ѝ бяха вперени замечтано в нещо над нас, нещо неуловимо за мен. Мъничките ръчички махаха във въздуха възторжено и тя се усмихваше блажено или на мен така ми се струваше. И друг път я бях виждал в подобно състояние, в мигове, когато надвесени с Рейчъл над нея, сме ѝ предлагали играчка или някоя любима вещ. Пристъпих още напред, изведнъж усетих мразовита вълна в пространството непосредствено около нея. Сам дори и сега не ме погледна. В същото време се изкикоти, както правят децата, когато им е много приятно.

Протегнах ръка с разперени пръсти към нея. За частица от секундата имах усещането, че нещо веществено се плъзна върху тях. Като фина материя беше — газ или може би мека коприна. Сетне това чувство секна, изчезна и мразът. В същия миг Сам ревна. Взех я на ръце, притиснах я към себе си, но тя не спря да плаче. Усетих движение зад себе си, до мен застана Рейчъл.

— Аз ще я взема — рече тя и протегна ръце към Сам, а в гласа ѝ звучеше раздражение.

— Няма нужда. И аз мога да я подържа.

— Казах ти, че ще я взема аз — тросна се тя и сега вече в тона ѝ имаше много повече от раздражение.

Като присъствал на сцени на битово насилие полицаи навремето бях чувал този тон. Познат ми беше, и то отлично. Майки, вклецили ръце в деца по абсолютно същия начин. Не пускат, наежени, готови да издерат очите на когото и да е, само за да защитят чадата от насилие или друга заплаха. След скарване или сблъсък със съпруг или приятел, въпреки евентуални извинения и съжаления, дори и в присъствието на полицията. Познавах погледа в очите на поставена в такова положение жена. И ето го сега същия в очите на моята жена. Моята. Няма здравей, няма добре дошъл, просто нищо. Подадох ѝ детето без всякакво понататъшно възражение.

— Защо трябваше да я будиш? — сопна се тя отново, вече стиснала Сам в прегръдките си, като я галеше и потупваше по гърба. — Едва съм я приспала, часове ми бяха нужни.

С мъка си намерих гласа си.

— Но тя си беше будна. Аз само влязох да я погледна, пристъпих и...

— Няма значение. Ето — резултатът е вече налице.

Обърна ми гръб. Оставих ги и двете, отидох в банята, там се разсъблякох, сетне си взех дълъг душ. Когато свърших, слязох на долния етаж, намерих долнище от анцуг и тениска. Вмъкнах се в моя офис и изтиках Уолтър от канапето. Тази нощ ще спя на него, казвах си отново и отново. Горе бе тихо — Сам бе спряла да плаче, вероятно бе и заспала. По едно време дочух тихите стъпки на Рейчъл по стълбището. Над нощницата беше облякла роба, иначе беше боса. Облегна се на рамката на отворената врата и се загледа в мен. Отначало не можах да кажа нищо, все едно бях загубил дар слово. Опитам ли да говоря, нещо ме сграбчва за гърлото и гласът ми секва. Искаше ми се да я наругая, да ѝ се развикам. Ужасно ми се искаше и да я прегърна. Да ѝ кажа, че съжалявам, че всичко ще се оправи. А тя също да се притисне в мен и да ми рече същите слова. Макар че сигурно и двамата няма да говорим истината.

— Просто бях изморена — рече тя по едно време. — И изненадана, че си се върнал.

Но на мен ми беше нужно повече. Въпреки всичко, казано от Джоун.

— Ти се държа, сякаш смяташе, че ще я изпусна или ще ѝ направя нещо — отвърнах, напрягайки воля да не повишавам глас. — И това не е за пръв път.

— Не, не, няма такова нещо — рече тя и направи няколко крачки към мен. — Зная, че никога не би могъл да направиш каквото и да е...

Сетне протегна ръка към мен, опитваше се да ме докосне по лицето, но за свой срам аз се отдръпнах. Тя се разплака и това ме шокира, чак сърцето ме заболя.

— Не зная какво става... какво е то — издума тя задавено. — Не съм сигурна как точно да го нарека. Каква е причината? Тя не може... теб те нямаше и нещо се появи. Нещо страшно дойде и аз се уплаших.

Разбираш ли? Страх ме е... а най-много мразя да ме е страх. Не съм такава, но ето на — ти ме караш да се държа така!

Ето, започна се. Сега вече почти викаше, лицето ѝ се разкриви в гримаса на крайна обида, гняв и мъка.

— Ти ме караш да чувствам нещата по този начин — и за Сам, и за мен самата, и за теб, да — за теб! Измъкваш се, когато най-много имаме нужда от теб тук. Излагаш се на опасности, рискуваш и за какво? За какво те питам?! Заради непознати, за хора, които дори не си срещал! А аз стоя тук сама. Сам също. Това е твоят живот сега — ние сме твоят живот! Ти си баща, ти си моят мъж. Обичам те, ето на, Бог ми е свидетел! Много те обичам, наистина, сигурно те обичам прекалено много и затова страдам... обаче ти не можеш да продължаваш да се държиш по този начин с нас! Трябва да вземеш решение, защото повече не издържам така. Няма да мога да изкарам следващата година по същия начин. И няма да стане, да ти е ясно! Знаеш ли какво направих? Знаеш ли какво ме принуди да направя твоео отсъствие, твоята вечна работа? Изцапала съм си ръцете с кръв! Да, на човешка кръв миришат! Поглеждам от прозореца и виждам къде съм я проляла. Всеки ден гледам онези дървета и преживявам онова, което стана тук. То се връща при мен, в мен. Човек сигурно съм убила, за да си защита детето, а снощи бях готова отново да го направя! И го сънувам това нещо, знаеш ли? Отнемам му живота там в тресавището... и пет пари не давам, дори съм щастлива. Удрям го отново и отново и ми се иска да го удрям така до безкрая. На парченца ми се иска да го разкъсам, а той да страда безмерно. Всяка секунда да умира пак и пак и да го боли вечно! Виждам кръвта във водата, виждам как потъва и се дави и се радвам, разбираш ли? Зная какво иска да стори и на мен, и на детето ми и няма да му позволя да го направи, майната му! Ненавиждах го това шибано копеле, и теб те мразех, дете ме принуди да сторя онова, дете направих. Дете ме постави на своето място, твоята работа да върша! Мразех те! Виж само на какво съм се превърнала заради теб!

След истеричните нотки гласът ѝ внезапно стихна и тя се свлече на пода. Устата ѝ се отвори широко, сякаш се давеше за въздух, прехапваше устни, а сълзите ѝ струяха по бузите в нестихваща, мъчителна агония.

— Мразех те — повтори тя. — Разбираш ли? Не мога така... не мога да те мразя...

Думите секнаха, сега от устата ѝ излизаха само звуци нечленоразделни, звуци без смисъл. Чух, че Сам се разплака, но не можех да отида при нея. Единственото, което успявах, бе да прегръщам Рейчъл, да ѝ шепна успокоителни думи и да я целувам. Опитвах се да заглуша болката ѝ и накрая завършихме легнали на пода, притиснати един в друг. Беше ме прегърнала през врата, притиснала устни в него. И двамата се опитвахме с все сила да задържим, да запазим онова, което губехме именно поради това, че сме се обвързали един с друг.

* * *

Същата нощ спяхме заедно. На сутринта тя събра разни неща в две чанти, настани Сам в детското столче на задната седалка в колата на Джоун и се приготви да отпътува. Седях до автомобила, мълчах.

— Пак ще говорим — рекох по едно време.

— Да.

Целунах я по устата. Тя ме прегърна през врата, пръстите ѝ погалиха косата на тила ми. Потрепнаха още няколко секунди там, после тя оттегли ръце, но ароматът на парфюма ѝ остана край мен дори и когато колата бавно се стопи в далечината. Остана при мен и когато дойде дъждът, и когато слънцето угасна и падна мракът, а звездите обсипаха свода небесен, досущ скъпоценни искрици в очите на видяна в мечтите жена, образ далечен, полузабравен.

А в пустия дом полази хлад, настани се и остана, но когато заспях, един познат глас ми зашепна:

Казвах ли ти, че ще си отиде? Само ние ще бъдем винаги с теб...

Усетих по кожата нежен допир, а парфюмът на Рейчъл отстъпи място на друго — сега миришеше на земя и кръв.

* * *

В Ню Йорк младата проститутка на име Елън се събуди в леглото на Джи Мак и усети нечия ръка върху устата си. Опита се да я отблъсне и да се бори, но в следващия миг почувства студеното дуло на пистолет, допрян в бузата ѝ.

— Затваряй очи — заповяда ѝ мъжки глас. — Затваряй очи и мълчи!

Познаваше го отнякъде този глас, сигурна бе в това. Само че откъде? Във всеки случай изпълни нареждането. Ръката остана върху устата ѝ, но дулото се махна. До себе си усети размърдването на Джи Мак, събуждаше се. Болкоуспокояващите го приспиваха и замайваха, затова и мъчно се будеше. Вземаше ги вечер преди лягане, ефектът им минаваше някъде през нощта, тогава се събуждаше и гълташе още.

— К'во става? — прошепна Джи Мак, все още замаян.

Тя чу още няколко произнесени думи, след това и звук като от падането на книга на пода. Нещо мокро обля лицето ѝ. Тогава и ръката се махна от устата ѝ.

— Дръж си очите затворени — нареди същият глас.

Тя остана да лежи със затворени очи, напрегнала мускулите на веждите, докато не се увери, че онзи човек е напуснал апартамента. Когато ги отвори, видя кървава дупка в челото на Джи Мак, а възглавниците бяха подгизнали от кръвта му.

[1] Прочут френски художник и илюстратор (1833–1883 г.). — Б.пр. ↑

[2] Всъщност те са две книги — „Книга Енох“ 1 съдържа обети и пророчества за световни събития и идване на Месията, който е наречен Човешки син, Избраник, Син на жена. Свят, и „Тайните на Енох“ (2 Енох), описваща възнесението на Енох на небето, където му се разкрива съдбата на света от грехопадението до потопа. — Б.пр. ↑

[3] По стил и дух Първата книга на Енох е най-близка до Книга Даниил. Историята за грехопадението авторът (или авторите) свързва не с Бит 3, а с Бит 6:1-6: падналите ангели научават хората да магьосничестват и затова са хвърлени в бездната (вж. Юд. 1:6, 14–15). — Б.пр. ↑

[4] Джон Дий, английски астролог, математик, алхимик (1527–1608 г.). — Б.пр. ↑

[5] Вселен в човек демон от книгата „Родени да убиват“ на Конъли. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

Без Рейчъл и Сам около мен сякаш в черна дупка попаднах. Не помня добре първите двайсет и четири часа след заминаването им. Спях, хранех се механично и по малко, на телефона не отговарях. По едно време ми хрумна да се напия, но бях потънал в такова самоомерзение, че просто не посмях да направя и тази стъпка. Телефонът звънеше, понякога ми оставяха и съобщения, но не бяха особено важни, а накрая дори престанах да ги изслушвам. Опитвах да гледам телевизия, преглеждах стари вестници, но ми бе трудно да се концентрирам, разпиляваше се вниманието ми. Опитвах се да прогоня мислите за Алис, за Луис и Марта далеч от себе си. Вече не желяех да съм част от тях.

Така часовете се точеха един подир друг мъчително бавно, а в мен се обади една позната, напомняща кървяща язва болка. Лежах свит на кравай на канапето, притиснал колене към гърдите си, от време на време потръпвах спазматично в тон с нападащата и отстъпваща на пресекулки агония. Струваше ми се, че от горния етаж дочувам гласове и стъпки на жена и дете — майка и дъщеря. По едно време събрах сили, станах и отидох да проверя, но нямаше никой. От килера бе паднала кърпа, вратата зееше отворена, виждаше се дъската за гладене. Не помнех дали аз съм я оставил отворена по този начин. Всяка втора минута ме налитаха мисли да се обадя на Рейчъл, но ръката ми така и не се вдигна към телефонната слушалка. Знаех си, че нищо няма да излезе, дори и да го направя. Какво ще й кажа? Какво мога да й обещавам, без в себе си да се съмнявам още в същия миг, че ще съумея да изпълня обещанията си?

А думите на Джоун звучаха в съзнанието ми отново и отново. Веднъж вече бях загубил толкова много: втора подобна загуба би била непоносима и вероятно би ме убила. И в непознатата за мен, странна и враждебна тишина в къщата отново усетих, че губя представа за времето: минало и настояще се размазаха и сляха, рухнаха бентовете, които бях изградил с вяра между онова, което е било, и другото, което би могло да бъде, пропуснаха мъчителни спомени в новия ми живот.

Чувах гласове, които осмиваха надеждите, че миналото може наистина да бъде погребано.

Всъщност тях ги отприщи тишината, заедно с някакво чувство за екзистенциална летаргия, за прекъснато кратко съществуване. Дрехи на Рейчъл все така си висяха в шкафовете, не ги бе взела всичките, а на нощната масичка стоеше нейна козметика. Балсамът ѝ бе на поличката в банята. На плочките пред мивката във формата на въпросителна се виеха няколко косъма от буйната ѝ и дълга червена коса. Леглото миришеше на нея, отпечатък от главата ѝ бе останал и върху възглавницата на кушетката пред прозореца на спалнята, където обичаше да се изтяга и чете. Под леглото намерих бялата ѝ панделка, а под радиатора — случайно търкулнала се обица. На мивката имаше неизмита кафена чашка с отпечатък от начервените ѝ устни. В хладилника открих преполовено блокче шоколад — нейно беше, от любимата ѝ марка.

Детското легълце на Сам си бе на мястото по средата на стаята ѝ, защото се бе оказало, че Джоун пази старите детски легла на тавана в техния дом. Естествено, че беше по-лесно да се свали едното от там, отколкото да се разглобява тукашното и да се пренася с кола чак до Върмонт. Мисля си също, че на Рейчъл не ѝ се е искало да изнася детското легло от нашия дом. Много добре си е давала сметка какво би означавал за мен този жест — неизбежни мисли за необратимост на заминаването им. Край леглото и стената бяха оставени и повечето от играчките на дъщеря ми, търкаляха се и дрешки. Събрах последните и ги отнесох в коша за пране, решавайки по-късно лично да ги изпера. Докоснах възглавничката и дюшечето с пръсти, сетне ги подуших — усетих типичната бебешка миризма, по същия начин някога миришеше и Дженифър.

* * *

И ето, нападат ме спомените: виждал съм подобни неща и в миналото, само че обстоятелствата са много по-жестоко трагични — цепнатините между дъските на пода са пълни с кръв, много кръв. По легълцето се валят дрехи, върху детския стол седи кукла. На масата има чашка с кафе, изпита наполовина, в съседство — стъклена чаша с

остатъци от мляко. Животът в къщата е спрял сякаш само за миг, но всъщност не е така. Виждам оставена четка за коса с косми по нея, козметика, гребен и четки, червило... изглежда, че хората са излезли за мъничко, а сетне ще се върнат и всеки ще си довърши започнатото. Кафето ще бъде допито, косата вчесана, куклата ще бъде прибрана или положена да спи заедно с детето. Битието ще продължи и ще ми позволи да заема своето място в него, да живеем заедно, да се обичаме много и заедно да ни дойде краят. И няма да ме оставят сам да страдам и тъгувам за тях.

* * *

Въпреки всичко така бе станало, а болката и страданието се бяха превърнали в единствен мой спътник и така продължи извънредно дълго време, докато накрая нещо от тях се върна... върнаха се родени от агонията ми фантазии. Две сенки, които бяха почти моята съпруга и дъщеря.

Почти.

* * *

Сега се намирах в друга къща и отново около себе си усещах повеи от нечий живот, ехо от дела недовършени, думи недоизказани. Само че субектите на тези възпоминания съществуваха нейде далече, на други места, на други нива. Тук по пода кръв нямаше, може би не още. Тук окончателността не си бе казала думата, само животът бе застинал за миг, колкото да си поемем дъх. И да преосмислим нещата. Преоценка да направим може би. И всичко би могло да продължи, може би не тук, а някъде далеч от този дом, някъде, където ще има сигурност.

* * *

И ето, светлината бавно гасне, отвън загърмява. Руква пороен дъжд, нощта захлупва земята като тъмен саван. Полудочути гласове шепнат в мрака, докосват ме невидими пръсти. В косата си усещам пръст, в носа — кръв.

*ние оставаме
при теб
винаги ще бъдем*

* * *

Събуди ме звънът на телефона. Изчаках да се включи телефонният секретар. Обади се мъжки глас, звучеше ми познато, не можех със сигурност да си спомня кой беше. Оставих касетката да се върти — нека го запише.

По-късно, след като се изкъпах и облякох, изведох Уолтър на разходка. Ходихме чак до Фери Бийч, там го пуснах да поиграе на пясъка на воля, да се порадва на водата. От мястото, където бяхме, се виждаха сградите на пожарната команда в Скарбъро. Пред клетките стояха мъже с маркучи, миеха служебните коли. Есенното слънце пробиваше през облаците от време на време, под икономичните му лъчи водата се превръщаше в сребристи струи, преди да паднат на земята и да попият там, капчиците се разпръсваха на всички страни, блестяйки като скъпоценни камъчета. В ранните дни на пожарната, горяло ли някъде, главната работа по гасенето я вършели доброволци. Събирали ги със силни удари на стоманени прътове по окачени на метална жица парчета от жп релси. На Плезънт Хил все още се намира една такава система за противопожарна тревога, точно пред клетките на депо №3. Някъде към края на 1940 г. жена на име Елизабет Либи заедно с дъщеря си Шърли поели службата на противопожарни диспечери от магазина си на „Блак Пойнт Роуд“, където работели и живеели. Обади ли им се някой със сигнал за пожар, те включвали алармената си система марка „Геймуел“, а тя на свой ред задействала система от разположени по депата със специализираните коли сирени. Двете жени били на практика дежурни — противопожарна охрана по двайсет и четири часа на ден, седем дни на седмицата, а през първите

11 години служба отсъствали в отпуска заедно само два пъти, и то не за дълго време.

Сред най-ранните ми спомени като хлапак в Скарбъро е церемония през 1971 г., на която старият кмет Клейтън Ъркуарт награди Елизабет Либи с мемориална почетна значка за дълга служба. Дядо ми също беше доброволен огнеборец, винаги помагаше, когато имаше нужда да се гаси нещо. Баба пък бе член на подвижната кухня, действала по време на големи пожари и по-продължителни бедствия, обслужвайки с храна и напитки огнеборци и спасителни екипи. Затова и двамата присъстваха на церемонията, бяха завели и мен. Елизабет Либи бе чудесен човек — помня как винаги ме черпеше с бонбони, когато минавахме покрай магазина ѝ. На онова тържество носеше бяла рокля със закачено на нея цвете и големи рогови очила с рамки във формата на криле. Полуразплакана от умиление, попиваше сълзите си с носната кърпичка, докато редица познавали я години наред хора говореха за нея най-прекрасни неща.

По-късно се разходих до гробището. Завързах Уолтър за металната решетка на портите и закрачих пеша към гробовете на дядо и баба. Баба почина доста по-рано от дядо и за нея спомените ми са доста избледнели, пък и значително по-малко на брой. Един от тях с по-ясна картина в паметта ми е именно награждаването на Елизабет Либи.

Сам бях погребал дядо. Взех лопатата, след като дошлите на погребението опечалени си тръгнаха, и бавно затрупах ковчегата с изкопаната пръст. Денят беше горещ, бях свалил и закачил сакото на съседен надгробен камък. Имам мъглив спомен, че докато работех, съм говорил с него, но не помня какво съм казвал. Сигурно съм дърдорел обичайните хлапашки приказки, тъй като за дядовците мъжете си остават винаги момчета. Навремето дядо бе работил като полицаи и заместник-шериф, но един тежък случай му се бе отразил недобре. По особен начин го бе обсебил, в кръвта му бе влязъл и може би го бе отровил. И в съзнанието му се бе настанил, за да го мъчи непрестанно, затова и в разсъжденията си покой не намираще, а те се въртяха постоянно в един омагьосан кръг, който бавно го убиваше. В края на краищата се бе паднало на мен да разкъсам кръга и да унищожа демона, който измъчваше дядо в мислите му. Всъщност това бе заплетен случай с жестоки убийства и аз го бях разнищил до края. И до

ден-днешен се питам дали при смъртта си той се отърва от тази си агония, или я отнесе и в Отвъдното? Дали последното издихание му донесе покой и заглуши шепнещите в съзнанието му гласове? Или мирът в душата му настъпи по-късно, когато същото онова момче, което бе друсал на коленете си, вече мъж, падна ранен, но успя да сложи край на един дивен ужас^[1]?

Огледах гроба, изскубнах няколко плевела тук и там. Лесно ги изкорених, така и се полагаше. Дядо ме беше учил и на това — да разграничавам растения от плевели: истинското цвете има дълбоки корени, фалшивите виреят на плитко. Помнех почти всичко, което ми бе казал — той говореше, аз се стараех да попивам словата и философията му. Подреждах ги в младата си памет, честно да си кажа, отчасти и заради това, че обичаше да ме препитва, а беше срамно да не мога да отговоря и издържа тези своего рода житейски изпити.

— Знаеш ли, очите ти изглеждат много стари — беше ми казал понякога, загледан в тях. — Съответно би трябвало да имаш нещо от опита на един доста стар човек...

Но постепенно отслабваше, жизнената му енергия го напускаше, започна да му изневерява и паметта. Нападна го и онази проклета болест, Алцхаймеровата. Полека-лека и безмилостно му отнемаше всичко, което е ценно в един човек, разпадаше личността и интелекта му. И затова на мен се падна да му повтарям същите неща, на които ме бе учил навремето, и така някак неусетно от ученик се бях превърнах в учител на дядо си.

Истинското цвете има дълбоки корени, фалшивите виреят на плитко.

Малко преди да почине, болестта го отпусна, това беше, разбира се, явление изключително временно. Но неща, които иначе изглеждаха завинаги загубени за него, се върнаха обратно в съзнанието му. Помнеше съпругата си и брака си, дъщерята, която им се бе родила. Помнеше сватби и разводи, кръщенета и погребения, имената на колеги, които много преди него бяха поели пътя на последната тъмна нощ без надежда за утринно зарево. Говореше като картеница, изстрелваше безспирни спомени и някак успя да изживее словесно целия си активен живот в продължение на няколко часа.

Сетне всичко това отново изчезна и той потъна в безпаметен, безличен мрак, сякаш потокът кратко възстановени факти от живота

му бе отнесъл и последните му характерни качества, оставяйки само една празна кухня с белезникави прозорци. Те отразяваха всичко, но не излъчваха нищо, защото нямаше какво да излъчат.

Все пак в последните мигове на яснота той ме хвана за ръката, а очите му заблестяха с особена светлина, нетипична за него. Сами бяхме, и двамата усещахме, че сетният му час не е далеч, че неговото слънце залязва.

— Виж, баща ти... — рече той. — ... ти не си като него, да знаеш, различен си. Всички семейства носят своя кръст, своето бреме, своята загубена душа. Майка ми беше тъжна жена, баща ми така и не успя да я направи щастлива. Не беше негова грешката, не беше и нейна. Такава си беше тя, просто такава, но хората в онези години не можеха да го разберат. Болест някаква я мъчеше и я довърши, също както ракът изяде майка ти. И в твоя баща имаше нещо подобно — болест ли да го нарека или нещо нездраво, сам не зная. Може би именно то бе привлякло майка ти към него — защото ѝ е говорело за онова, което е мъчело нея самата. Въпреки че тя невинаги искаше да чуе онова, което то ѝ казваше.

* * *

Много пъти съм се опитвал да си припомня татко, но годините минаваха и все по-трудно бе да извадя от паметта си някакъв достатъчно ясен образ. Опитвах ли се да си го представя като външност, все някаква сянка падаше върху лицето му или чертите му бяха разлети и неясни. Беше полицай, самоуби се със собствения си пистолет. Казваха, че го е направил, защото не можел повече да живее с делата си. Разказваха ми също, че убил момче и момиче, след като му се сторило, че момчето вади пистолет от вътрешния си джоб. Никой обаче не можеше или не искаше да обясни защо пък е убил и момичето. Тогава сам си казвах, че сигурно обяснение наистина няма или пък то е неадекватно на случилото се.

* * *

— Аз така и не стигнах до мига да го запитам защо го е направил, но ми се струваше, че поне малко разбирам случилото се — каза ми дядо. — Виждаш ли, и в мен има частица от същата тази тъга, има нещичко и в теб, макар и не точно същото. Цял живот съм се борил против нея. Не се оставих да ме разсипе по онзи начин, по който разсипа майка ми. И ти така трябва да постъпиш — да не ѝ позволиш да те победи.

И стисна ръката ми още по-силно. Сетне по лицето му се изписа внезапно объркване. Млъкна и присви очи — видимо се опитваше отчаяно да си спомни какво е искал да каже.

— Онази тъга — обадох се аз в желание да му подсказжа. — Говореше за тъгата във всички нас.

Сега лицето му се отпусна. Видях, че от дясното му око се отрони сълза, плъзна се по бузата надолу.

— При теб е по-различно — продължи той. — По-трудно е, част от нея идва не отвътре, а отвън, от друго място. Не ние сме ти я предали с кръвта си. Ти сам си я носиш. Тя е част от теб, част от природата ти. Тя е стара и...

Изскърца със зъби и цялото му тяло се разтресе, сякаш се бори за още малко яснота на ума.

— Те имат имена.

Тези думи излязоха с особена сила. Сякаш някой ги изхвърли от системата му, отрязва ги и запокити като тумори.

— Те всички имат имена — повтори той и гласът му сега бе съвсем различен, не беше неговият.

Груб някак, изпълнен с жестокост и отчаяна омраза. За миг човекът на леглото се промени, нещо го трансформира в друго същество. Вече не беше моят дядо, а нещо много по-различно и страшно. Нещо от друг свят, овладяло болестта и западащия му дух, заредило го с друга енергия, за да може поне за кратко да направи връзка с друго измерение или пространство, до което иначе достъп няма.

— Всички те, те имат имена и те са тук. Винаги са били тук. Те обичат болката, нещастieto и страданието и винаги търсят, винаги виждат...

И ще те намерят, защото и ти носиш същото в себе си... ще трябва да се бориш с него. Не можеш да бъдеш като тях, но си им

нужен. Винаги са те търсили.

И в същия този миг се надигна от постелята, сетне падна назад напълно омаломощен. Пусна ръката ми, а по кожата ми имаше дълбоки отпечатъци от пръстите му.

— Те имат имена... — прошепна за последен път и болестта отново го надви, променяйки го, както разляното мастило променя водата, в която попада, отнемайки му спомените отново, захвърляйки го в мрака.

— Те имат имена...

* * *

Позареден с енергия, пуснах Уолтър да потича в двора и седнах да прослушам телефонните съобщения. Разходката ме бе ободрила, опреснила съзнанието ми, прекараното на гроба време ми бе донесло някакъв особен мир, а в същото време ми бе дало отговор на нещо — защо думите на Недо относно Вярващите ми се бяха сторили познати. Защото ги бях чувал от дядовите уста при онези особени обстоятелства. Усещах облекчение още може би и поради факта че бях стигнал до някакво решение и отгук нататък нямаше нужда да агонизирам и страдам.

От Рейчъл съобщение нямаше. Едно или две бяха конкретни предложения за работа. Тях ги изтрих. Третото беше от секретарката на Рос в Ню Йорк. Обадох ѝ се веднага, тя обясни, че Рос отсъствал от офиса, но обеща да го потърси и да му съобщи, че съм го търсил. Рос ми звънна още преди да съм успял да си направя сандвич. Гласът му звучеше на фон с вторични разговори и шумотевица — изглежда беше в ресторант или някакво друго заведение, може би и бар. Чувах дрънчене на чинии, звън на чаша, хора говореха и се смееха, изглежда, по време на хранене.

— За какво се вайкаше толкова, че бързаш с Босуърт, когато половин ден не можеш да сколасаш да се обадиш, а? — заяде ме той незабавно.

— Не ми беше добре — рекох. — Наистина съжалявам.

Извинението, изглежда, удиви Рос.

— Бих попитал как си сега — отзова се той в типичния стил, — но не ми се ще да оставаш с впечатлението, че нещо ми пука за теб.

— Добре, добре. Ще го минем като миг на слабост.

— Е, кажи, интересува ли те все още каквото питаше?

Замълчах за миг, замислен, сетне рекох:

— Да. Интересува ме.

— Босуърт не е от моите хора. Не е бил оперативен работник, следователно е под егидата на друг колега.

— Кой? Как се казва?

— Казва се г-н Не е Твоя Работа, чак ли си? Не ставай нагъл. Всъщност няма толкова голямо значение. При дадените обстоятелства и аз бих постъпил с Босуърт по същия начин, както и неговият шеф. Сгафил е, подложили са го на обичайната процедура.

„Обичайната процедура“ във ФБР наричат неофициалния метод за разправа с агенти, дето вместо да слушкат, своеволничат и правят бели. В по-сериозни случаи, като например да говориш повечко пред журналистите за безобразията на високопоставените, най-напред се вземат мерки за дискредитиране на въпросния агент. Колегите ги разпитват за навиците му, съответно намери ли се нещо лично, което да го компрометира, то на свой ред се „подава“ на пресата, та да го представи в кофти светлина. ФБР се придържа към правилото да не уволнява служители в подобна ситуация, защото тогава бюрото само ще подсказе на обществеността, че човекът може би е говорел истини. Да подгониш „съгрешил“ агент, и да му (й) окаляш името е далеч по-ефективна мярка.

— А той с какво се издъни? — попитах Рос.

— Босуърт е компютърджия преди всичко, специализирал е кодове и криптография. Не мога да ти кажа повече, защото ще издам служебна тайна и сетне ще трябва да ти запушвам устата и прочие. Абе, истината е повече във факта, че аз самият не му разбирам работата, а на тебе как да ти я обяснявам тогава, а? Иначе се оказало, че той покрай служебното си работел малко така и частно. Карти, древни манускрипти. Отначало му правили забележки, имал служебно мъмрене от ПО-то...

Знаех, че във ФБР има отдел, наречен „Професионална отговорност“ (ПО), той се занимава със случаите на нарушаване на

служебната етика, изтичане на информация, издаване на служебни тайни и прочие.

— ... ама до дисциплинарната комисия не се стигнало. Само че това било още преди една година. А сетне нашият човек си взел отпуска и хоп! — цъфнал не където и да е, а в Европа, и то във френски затвор. Тамошните го пандизили за оскверняване на църква.

— Какво? Църква ли?

— Ако трябва да сме абсолютно прецизни, за манастир ставало дума. Абатство на име Сет Фон. Заловили го на място: разкопавал пода на крипта някъде посред нощ. Арестували го, уведомили нашия представител в Париж и той, разбира се, направил всичко възможно, за да не стигне тази история до вестниците. Когато се върнал в САЩ, от работа го отстранили, но без уволнение, с право на заплата. Наредили му да потърси професионална помощ, само че за беля през този период не е бил под наблюдение. Върнал се на работа след седмица-две, а в същото време в едно от онези откачените списания, дето пишат за неидентифицирани летящи обекти, световни заговори и прочие, се появило интервю „с анонимен агент на ФБР“, който твърдял, че бюро то възпрепятства налагащо се с актуалността си разследване на култова дейност в САЩ. Веднага се досетили, че пак става дума за Босуърт, който каканижел все една и съща дивотия за свързани крипти, кодирани карти, сатанински и тям подобни страхотии. Тогава на по-високо ниво решили, че този път наистина се налага да го отстранят както му се полага и ето ти го пуснат през процедурата. Достъпът му до секретни материали бил отнет или снижен до елементарни неща. Отнели му правото и да работи с компютър и да се рови из Интернет с помощта на „Гугъл“. Дали му някаква си работица далеч под възможностите и бюро край мъжкия кенеф в сутерена. Отрязали му контактите с колегите, но той пак се опъвал.

— И?

— Е, ясно какво. Накрая му предложили да се подложи на медицинските прегледи за годност за работа в бюро то. Знаеш къде са, нали? В Колорадо — „Пърл Хайтс Сентър“.

Проверка за „годност за работа“ във ФБР е все едно смъртоносна целувка за кариерата на един действащ агент. Откаже ли да се яви на прегледите, това е равносилно на самоуволнение. А подложи ли се, най-често резултатът е „психическа неустойчивост“ и той е предрешен

от ръководството още преди субектът да се е явил на място в колорадския център. Проверките се извършват в специализирани медицински институции, които имат нарочни договори за лечение и прегледи на федерални служители. Обичайно продължават три-четири дни. Въпросният агент е поставен в пълна изолация, без да се броят, разбира се, контактите с медицинския персонал, дават му се за попълване листовки или устно отговаря на около 600 въпроса само с „да“ или „не“. Даже и да е бил напълно нормален, когато се е явявал за проверка, излизайки, можете да бъдете сигурни, че вече е изкукал.

— Явил ли се е на тестовете?

— Тръгнал за Колорадо, до центъра така и не стигнал. При това положение автоматично го уволнили.

— А къде е сега?

— Официално казано, нямам си представа. Неофициално, като за теб, е в Ню Йорк. Изглежда, че родителите му имат пари, разполагат с апартамент на Първа и Седемдесета в жилищен дом на име „Удроу“. Босуърт живее там, поне доколкото разбрах, но вероятно е изперкан. Не е имал контакти с бюрото след уволнението. Сега вече знаеш, нали?

— Дотук разбрах само, че не бива да постъпвам на работа във ФБР и да взема да се ровя в чуждестранни църкви или манастири.

— Не се бъзикай. За работа във ФБР хич и наум да не ти идва. Няма да те пуснем и покрай сградата да минеш, камо ли да постъпиш, затова забрави. Обаче сведенията, дето ти ги давам, не са за без нищо. Ако Босуърт има нещо общо с далаверата в Уилямсбърг, очаквам подробно да ме информираш.

— Разбира се, така е справедливо.

— Справедливо ли каза? Ти откога разбираш от справедливост? Във всеки случай запомни: пръв искам да науча, в случай че Босуърт има пръст в онази работа.

Обещах незабавно да му позвъня, ако разкрия каквото и да е с отношение към неговата работа. Това, изглежда, го задоволи. Затвори, без да каже думичката „довиждане“, но пък не ме и напсува, нали?

Продължих да изслушвам записаните на телефонния секретар съобщения. Последното бе от човек на име Матисън. Беше ми бивш клиент. Миналата година бях разследвал случай, свързан с къщата, където бе починала дъщеря му. Не бих казал, че краят беше много ведър, но пък самият Матисън остана доволен от моята работа.

Сега се обаждаше, за да ми каже, че някой се интересувал и разпитвал за мен. Обърнал се към него за евентуална препоръка или поне така твърдял. Човек на име Алексис Мърнос го посетил с обяснението, че идва от името на своя работодател, а последният на този етап предпочитал да остане анонимен. Матисън бе особен човек, имаше силна интуиция и бе склонен към подозрителност. Затова не му дал подробности, съобщил му възможно най-малко за мен. Мърнос си тръгнал, без да остави телефон за евентуален контакт, и единственото, което още изпуснал относно работодателя, било, че е доволно богат и обичал да действа максимално дискретно. Матисън молеше да му се обадя, след като получа съобщението.

— Не бях сигурен как точно да действам, но предпочетох да постъпя точно така — обясни Матисън, след като секретарката прехвърли линията на неговия телефон. — Пък и толкова много въпроси ми прозвучаха подозрително.

— А той самият не обясни ли поне нещичко за това защо ме търси?

— Направо нула — нищо не каза. Предложих му да ви се обади лично, щом като има нужда от частен детектив. Той рече, че точно така ще постъпи, а сетне добави, че ще ми бъде много благодарен, ако запазя тайна относно посещението му. И аз, естествено, веднага ви се обаждам.

Благодарих му за предупреждението, а той настоя да го потърся в случай че имам нужда от друга помощ. Веднага след като приключихме разговора, аз се обадох в офисите на „Прес Хералд“ и потърсих Фил Айзъксън, изкуствоведа на изданието. Казаха ми, че е излязъл, но по-късно ще се прибере, тогава му оставих съобщение. Причината да го търся бе чиста проба изстрел в мрака, но Фил бе човек, силно ерудиран в редица области, от изкуствата чак до архитектура и право, че още и други. Във всеки случай щях да го поразпитам относно „Стърн & Къмпани“ и търга, който фирмата организираше. Кое то ми напомни, че Луис и Ейнджъл не се бяха обаждали сравнително отдавна. А това бе нетипична ситуация. Едва ли щеше да продължи така още дълго.

Реших да отскоча до Портланд, по този начин да убия малко време, поне докато се чуя с Айзъксън. Взех и друго решение: утре ще помоля съседите да се грижат за Уолтър и ще се върна в Ню Йорк с

надеждата Рос да се навие да ми пусне нещо повече за бившия агент Босуърт. Включих алармената система, оставих Уолтър полузаспал в кошчето му и потеглих. Знаех си, че в мига, когато затворя вратата, той ще хукне право в офиса и ще се намести на канапето — то му беше любимото за излежаване място. Обаче какво толкова, нека се кефи псето. Доволен бях, че го имам около себе си, а лепящите се постоянно по мебелите косми са все пак дребна цена за кучешкото другарство.

Всички те имат имена.

В съзнанието ми пак заиграха дядовите думи. Шофирах, а след тях се занизах и други — на Недо, на Клодия Стърн също.

Бунтовни били двеста ангели... Енох дава имената само на деветнайсет...

Имена. Да. В южен Портланд имаше християнска книжарница. Почти бях сигурен, че ще имат раздел на тема Апокрифи. Крайно време беше да прочета повече за Енох.

Червеното беемве се закачи за мен още на магистралата и остана така и когато я напуснах, за да се отбия към улицата около „Мейн Мол“ — това е пазарният център. Влязох в големия паркинг, спрях точно пред хлебарницата „Панера Бред“. Там изчаках, но беемвето мина зад мен и продължи. В него имаше двамина. Дадох им пет минути, сетне излязох от паркинга, като непрестанно поглеждах в огледалото за задно виждане. След малко го зърнах — беше спряно пред „Дънкин Донътс“, но този път не се опита да ме следва. Направих две кръгчета и сравнително бързо загрях кой беше смяната в проследяването. Този път беемвето беше синьо, а отпред имаше само един — водачът, но бе повече от ясно, че аз съм обектът на неговото внимание. Почти се ядосах. Какво става — цели две беемвета? Плащат им за две коли, вероятно на час свършена работа, което означаваше евтино. Нещо в мен се палеше да спра и да ги запитам какво толкова искат, но не бях сигурен, че ще успея да си овладеем нервите. И без това бях станал доста избухлив — кажи-речи бе сигурно, че цялата работа ще завърши зле. Тогава постъпих иначе: обадих се по телефона. Джаки Гарнър вдигна слушалката още на първия сигнал.

— Хей, Джаки, как е? — рекох топло. — Какво ще кажеш да пукнем нечия и друга тиква?

Изчаках в колата пред магазина на Тим Хортън, дето продава понички. Червеното беемве остана в паркинга на „Мейн Мол“ през

улицата отсреща, а синият му браток увисна в паркинга на „Шератон“. По една от двете страни на пътя. Амазьорска работа, но с известни перспективи за бъдещето.

Иззвъня мобилният в джоба ми.

— Къде си, Джаки?

— Пред „Бест Бай“.

Огледах се бързо. Пикапът му работеше на нулева в съседната алея.

— Синьо беемве, масачузетски номера, може би през три редици коли от теб. Закова ли го? Ще тръгне веднага, щом и аз потегля.

— А другата кола къде е?

— Пред „Мейн Мол“ — на паркинга. Червено беемве. Вътре са двама.

Джаки, изглежда, се озадачи.

— Ама тия типове същата марка ли карат?

— Дори и същия модел, само цветът е различен.

— Аре бе! Нередовни ли са тия, к'ви са?

— Не е хубаво да ги наричаш по този начин, Джаки. Правилно е да кажеш например амбициозни, не и нередовни.

— Ами с червените какво ще правим?

— Ако се намесят, и тях ще трябва да настъпим. Защо питаш?

Запитах и веднага загрех, че Джаки сигурно има и алтернативно решение.

— Ами скиваш ли — рече той доволно, — аз съм довел едни приятелчета. Ама ако искаш безшумна работа, тогава не...

— Джаки, ако исках да стане по тихия начин, щях ли да ти се обаждам?

— Е, и аз това си викам.

— Виждам. И кого доведе?

Опита се да мине въпроса метър, но аз го притиснах.

— Хайде, Джаки, казвай: кого си довел?

— Братоците, бе — Фулси — отвърна той с извинителен тон.

Боже мой! Братята Фулси. Типични евтини наемници и побойници. Двама с яки мускули, гръдни кошове като бъчви, отдолу килограми увиснала плът. Прочути скандалджии, избиващи комплекси дребни мутрички и половина. Дори и думата „наемник“ не е напълно подходяща за техния случай, защото ако една ситуация предлага

възможности и пространство за здрава саморазправа и як побой, братята Фулси сами биха си предложили услугите, и то безплатно. Тони, по-големият от двамата, държи своеобразен рекорд — беше най-скъпо струвалият на държавата затворник в щата Вашингтон, изчислено на базата на продължителност на престой в пандиза и някои други неща. За последен път бе лежал в края на деветдесетте — период, когато повечето затвори даваха „под наем“ затворници на големите корпорации, за да им движат продажби по телефона и най-различни други услуги. И на Тони му дали бачкане — да върти телефона и предлага услугите на нов интернетски доставчик на име „Фаст Уайър“ — само че на клиенти на конкурентни фирми. С други думи, да ги „навива“ да се откажат от досегашната услуга и да си плащат на новопоявилия се на пазара играч. Ето как Тони провел още първия си телефонен разговор:

Тони (четящ бавно от написан на лист като за идиоти текст):
Обаждам се от името на компания „Фаст Уайър“, за да ви...

Клиентът: Нямам нужда от такава услуга.

Тони: Хей, чакай да свърша, бе, човече.

Клиент: Няма нужда, не се интересувам.

Тони: Я слушай, бе, чукундур, ти къв си, а? Тъпанар ли си? Т'ва е супер оферта.

Клиент: Вече казах, няма нужда.

Тони: Ще ми затваряш, а? Направо забрави! Я си ми затворил, я си се гътнал! Значи сметай се мъртъв.

Клиент: Ама вие не можете да ми говорите по този начин!

Тони: Значи не мога, а? Ще ти го начукам аз на теб, знаеш ли къде? Зная те аз кой си, зная къде живееш и като изляза оттук след пет месеца и три дни, ще те издиря и задника ще ти скъсам, чуваш ли? Ще те спукам, значи, а може и друго да ти се случи, нали? Сега приемаш ли лайнната оферта или не?

„Фаст Уайър“ сравнително бързо се отказала от схемата да използва затворници за телефонни предложения, ама все пак не била достатъчно бърза, за да избегне съдебното преследване. Затова Тони струвал на вашингтонските затвори поне 7 милиона долара от провалени договори веднъж след като историята с „Фаст Уайър“ се

разчула достатъчно надалеко. А това излязло по около 1,5 милиона месечно за всеки месец до освобождаването му. Сега да добавя, че от цялата фамилия Тони е най-кроткият, иначе като се вземат предвид всички други поведенчески характеристики, пред семейство Фулси монголските орди навремето сигурно са изглеждали смирени, кротки войничета.

— Е, bravo на теб. Не можа ли да намериш някой по-откачен, а?

— Можех, ама повече сухо ще струва — напълно сериозно ми отвърна той.

Така или иначе вече връщане нямаше. Казах му, че тръгвам към „Къмбърланд Авеню“ и синьото беемве вероятно ще ме последва, а Джаки да върви по него. Братята Фулси да се заемат с двамата в другата кола, когато намерят за добре.

— Само две минути ми дай — рече Джаки. — Да обясня туй-онуй на братоците, че и без това са друсани. Само да знаеш как се шашнаха, като им казах, че ще се върши детективска работа. Тони рече, че е требвало да му кажем по-отрано, та да не се боцка.

* * *

Не се наложи двамата Фулси да правят сложни операции, за да прихванат червеното беемве. Те просто блокираха възможността му да излезе от паркинга на „Шератон“, като се наместиха с камиона си току зад него. Фулси карат правен по поръчка додж четири по четири, а конструкцията му е вдъхновена донякъде от онези автомобили, дето ги има по трилърите за камионите чудовища. И все в него си прекарват, разбира се, когато не малтретират някой и друг нещастник за едно или друго.

След малко вратите на беемвето се отвориха. Водачът бе прясно избръснат мъж на средна възраст в евтин сив костюм. Приличаше на служител от компания, дето се бори двата края да свърже и едва-едва успява. Я тежеше осемдесетина кила, я не — значи колкото половината на един Фулси. Партньорът му бе по-едър и плещест и все пак двамата заедно да тежаха най-много един Фулси. Е, да речем Фулси и четвърт, ако Тони не взема редовно хапчетата за отслабване и други разни медикаменти. Доджът е с тъмни прозорци, затова можем да простим

привързаността на мъжа в сиво, що се отнася до казаните от него думи.

— Хей — рече той, — я разкарай тая шибана тенекия оттук. Бърза ме значи.

В продължение на петнайсет секунди нищо не се случи. През това време примитивните, задръстени с химикали мозъци на братята се опитваха да обработят постъпващата информация под формата на казани за любимия им камион обидни думи. Сетне шофьорската врата на доджа се отвори и един здравата ядосан Тони Фулси се изтърси на цимента без особена грация. Носеше купувани от магазин „Гигант“ найлонова фланела за голф, еластично долнище на анцуг и бачкаторски ботуши с метални носове. Шкембето му издуваше фланелата като бирена бъчва, а ръкавите ѝ едва стигаха до огромните бицепси, по-надолу нямаше как. Пък и материалът не бе достатъчно гъвкав да обхване изкуствено надутите мускули. По раменете му и чак до ушите играеха дебели мускулни възета, а симетрията не се губеше от издадения нагоре врат като същински пън. Общо взето, приличаше на човек, насила глътнал огромна закачалка за дрехи.

Брат му Поли се изсули от другата страна. В сравнение с неговата грамада от мускули и плът Тони изглеждаше малко нещо недохранен.

— Божи мили! — възкликна шофьорът на беемвето.

— Аре сега, Господ ти бил крив. И той ли кара такава шибана тенекия, а? — изръмжа Тони.

Сетне братята се хванаха на работа.

* * *

Синьото беемве се залепи за мен по целия път до „Дийринг Авеню“, допускаше по две, най-много три коли помежду ни, но нито за секунда не ме изпусна от очи. Джаки Гарнър пък вървеше след него. Направих ненадеен ляв току зад хлебопроизводителя „Биг Скай Бред Къмпани“ и намалих, за да му дам шанс да ме настигне. Иначе рискуваше да ме изпусне, понеже кръстовището беше току отпред и предлагаше множество възможности за измъкване. Зърнах в огледалото за задно виждане, че се поколеба, колкото да прецени

възможностите, сетне сви вляво. След него зави и Джаки. Веднага щом и тримата се оказахме в уличката, включих на задна и натиснах газта. Онзи в беемвето погледна назад, загоря, че нещо става, и намери единствена възможност да свие вдясно и в служебния паркинг на хлебопроизводителната фирма. Така печелеше единствено малко време и пространство. Направи завоя бързо и добре, само че ние двамата го заклешихме само секунди по-късно и почти го заковахме срещу високата стена.

Излязох от колата с изваден пистолет, държах го ниско, увиснал край панталона. Никого не исках да плаша. Приближих, а той задържа и двете си ръце на волана с леко повдигнати пръсти. Сега вече го зърнах отблизо. Носеше размъкнат син костюм с вратовръзка в подходящ тон. Кабелчето на слушалката на мобилния му телефон бе защитено за ревера на сакото. Изглежда не бе успял да се свърже с приятелчетата си, но това можеше да се очаква.

Кимнах на Джаки, той в дясната ръка държеше браунинг със скосено дуло. Насочи го в човека на кормилото, с другата отвори вратата.

— Излезте — рекох спокойно. — По-бавно.

Човекът постъпи изцяло, както му казах. Беше висок, оплешивяващ на темето, иначе косата му бе черна, прекалено дълга за добрия вкус, пък и не стоеше добре.

— Не съм въоръжен — обяви той.

Джаки го опря на моята кола, ловко го опипа. Обискът завърши с появата на портфейл и пистолет от глезенен кобур.

— Това к'во е? — попита Джаки. — Сапун за крака сигурно, а?

— Човек не бива да лъже — рекох поучително. — Че езикът му почернява.

Джаки ми подхвърли портфейла. Съдържаше масачузетска шофьорска книжка, името на нея бе Алексис Мърнос. Имаше и няколко делови визитки с името на компания — „Дрезден Ентърпрайзис“ с офиси в Пруденшъл, Бостън. Мърнос бе шеф на корпоративна служба за сигурност.

— Казаха ми, че задавате въпроси за мен, г-н Мърнос — започнах аз. — Много по-лесно би било да се обърнете направо към моя милост. Всичко щях да ви кажа.

Не отговори.

— Провери как са другарите му — кимнах на Джаци.

Джаци се отстри на известно разстояние, извади мобилния телефон и заговори. Чуваха се само възклицания от рода на „ъхъ“ и „да, да“, като изключим накрая едно изречение със загрижен тон:

— Боже, толкова леко ли се счупи? Тоя човек, изглежда, има крехки кости...

— Братята са ги прибрали в каросерията на камиона — докладва той след малко. — Били ченгета от охранителна агенция в Согъс, работели и на парче. Тони казва, че кървенето им вече спирало.

Ако новините бяха обезпокоили Мърнос, то поне външно не му пролича. Хрумна ми, че може би е доста по-добър в работата си от другите двама, но някой си му е възложил сложна работа за прекалено късо време и с недостатъчни или неточни ресурси. Реших, че сега е удобно време да погъделичкам професионалната му гордост.

— Не сте много печен в тези дела, г-н Мърнос — рекох. — Май в „Дрезден Ентърпрайзис“ ще трябва да поработите повече върху професионализма.

— Хей, че ние дори не знаем к'во бачкат в „Дрезден Ентърпрайзис“ — ухили се веднага Джаци. — Може и пилци да охраняват, а?

Мърнос изпусна въздух през зъбите. Беше леко почервенял.

— Такааа — проточих думата аз. — Сега ще поговорим ли като хора на чашка кафе, за да ми кажете за какво става дума или предпочитате да ви отведем да се срещнете с другарите си? Както подочух, те ще имат нужда някой да ги откара у дома, а може би и от малко лекарска помощ. Ще се наложи да ви оставя при господата, които в момента се занимават с тях, но то ще бъде най-много за ден или два, докато сам си направя справките за фирмата, където работите. Това ще означава вероятно и посещение до самата „Дрезден Ентърпрайзис“, може би ще отведа там и някои други хора. Не вярвам да се отрази добре на професионалната ви репутация.

Мърнос се замисли. Отдалеч си личеше, че възможностите му не са кой знае колко много.

— Струва ми се, че приказката за кафето не е лоша — рече той накрая.

— Виждаш ли? — подхвърлих на Джаци. — Не било толкова трудно.

— Ти с хора да работиш умееш — изчетка ме Джаки. — Дори и един тупаник не се наложи, майка му мечка.

Погледна ме, изглеждаше леко разочарован.

Оказа се, че всъщност Мърнос бил упълномощен да разговаря с мен, дори да ми направи предложение. Обаче предпочел първо да се послуша, да ме поогледа отстрани, докато си изясни някои аспекти на нещата. Сетне призна, че практически е събрал доста обширна информация за моя милост, без дори да излиза от кабинета си, дори се досетил, че и Матисън ще ми се обади. И ако се стигне до най-лошото — както бе станало, — тогава щял да види как действам, когато съм притиснат до стената или ядосан.

— Те, моите колеги, не са наранени, нали? Беше спомената думата „кървят“, затова питам? — подхвърли той несигурно.

Седяхме на маса в „Биг Скай“. Тук ухаеше приятно — на прясно изпечени кифлички и сладкиши. Зад тезгяха дрънчеше метал. Хлапаците от персонала чистеха тавите, приготвяха прясно кафе.

Погледнах Джаки виновно. Ядеше втория си щрудел и се хилеше.

— За съжаление навярно наистина кървят — рекох аз.

— Ония хора, дето са се погрижили за тях, не придирият много-много, знаете — рече Джаки. — Пък и един от вашите взел, та издрънкал нещо много лошо за камиона им, а те много си го обичат.

Благодарен бях на Джаки за помощта, но бе време да го разкарам. Затова го изпратих при братята — да вземе мерки никого повече да не бият. Той кимна с глава, купи торбичка кифли и потегли.

— Интересни приятели имате — рече Мърнос, след като Джаки излезе.

— Повярвайте ми, дори и понятие си нямате за едни други, те са далеч, далеч по-забавни — подхвърлих аз. — Та значи, ако имате да ми казвате нещо, то сега му е времето.

Мърнос отпи от кафето и заговори.

— Работя за г-н Джоаким Стъкълър. Той е главният шеф на „Дрезден Ентърпрайзис“ — бизнесмен, занимава се със софтуерни и мултимедийни продукти.

— Значи е богат?

— О, да. Мисля, че това е точна преценка.

— Е, щом като е богат, защо наема евтина работна ръка?

— Моя беше грешката. Трябвах ми помощници, а с тези двамата съм работил и преди. Не съм очаквал, че ще се стигне до силови неща и бой. Още по-малко съм допускал, че ще ме заклецят натясно, ще ми вземат оръжието, а сетне същият човек ще ме покани на кафе с кифли и разговор.

— Е, ето ви един интересен ден.

— Да, вярно. Г-н Стъкълър е също и колекционер. Има достатъчно средства, за да си угажда на вкусовете.

— И какво колекционира?

— Изкуство, антики. Култово изкуство, онова, което наричат скрито.

Аха. Ясно накъде бие.

— Например сребърни кутийки от петнайсети век, а?

Мърнос сви рамене.

— Той знае, че вие сте човекът, стигнал до човешките останки в онзи апартамент. И е на мнение, че вашият случай може да доведе и до други интересни за него предмети. Затова би искал да се срещне с вас, за да обсъдите възможностите най-подробно и на четири очи, така да се каже. Надява се, ако, разбира се, сте свободен, да му отделите няколко часа от времето си. Естествено, от само себе си се разбира, че ще ви заплати за безпокойството и отделеното време.

— О, да, напълно естествено. Само че сега не съм в настроение да пътувам до Бостън.

Мърнос отново сви рамене.

— Вие търсехте една жена — рече той с напълно делови тон. — Господин Стъкълър би могъл да ви даде информацията относно хората, отговорни за изчезването ѝ.

Огледах се, хвърлих едно око към хлапаците, които чистеха посудата и си тананикаха нещо. Ужасно ми се прииска да му тресна един в шестицата на този Мърнос. И да го бия, докато си каже всичко, което знае. Той прочете това желание в очите ми.

— Повярвайте ми, г-н Паркър, много ограничена е информацията ми по цялата тази история. Но така или иначе зная със сигурност, че г-н Стъкълър няма нищо общо с онова, което се е случило с жената. Той просто научил, че вие сте убили Омеро Гарсия, а в неговия апартамент бяха намерени човешки останки. Знае още и за разкритата в мазето на същата сграда крипта. От негово име проучих

няколко неща и разбрах, че вие се интересувате за жената и обстоятелствата около изчезването ѝ. Значи той с удоволствие е готов да сподели мисли по същите тези въпроси с вас.

— А в замяна какво ще иска?

— Първо, вероятно бихте могли да попълните някои празнини в собствената му информация. Но дори и да не сте в състояние да го направите, той пак с охота би разговарял с вас и споделил онова, което смята, че може да ви интересува. Няма какво да загубите, г-н Паркър. И в двата случая печелите.

Мърнос разбираше, че ще се хвана на въдицата, така или иначе избор нямах. В същото време бе достатъчно възпитан да не покаже злорадство. Съгласих се да се срещна с него и работодателя му през следващите два дни. Мърнос потвърди съгласието ми в телефонен разговор с някой си от помощниците на Стъкълър или поне така го разиграха. Сетне Мърнос помоли за разрешение да си тръгне.

Възпитан човек, рекох си наум, а в същия миг загрях, че това е деликатен начин да си поиска пистолета обратно. Изпратих го до колата му, изпразних пачката, захвърлих патроните в един канал и му го върнах.

— Друг пистолет трябва да си вземете — рекох. — Този едва ли ще ви върши работа, особено в глезенен кобур.

Дясната му ръка подскочи към мен и за част от секундата срещу ми зейна дулото на смит и уесън, пистолет и половина, дето има една дума. И това ако не беше изненада, здраве му кажи.

— Имам си друг пистолет — съобщи ми той. — Изглежда не само аз наемам евтина работна ръка.

Задържа оръжието насочено в лицето ми малко повече от нужното, колкото да ми натрие носа, сетне патлакът изчезна обратно в гънките на ръкава. Усмихна ми се, качи се на колата и си замина.

Прав беше Мърнос. Дръвник си беше Джаки Гарнър, ама не баш толкова, колкото човека, дето го бе наел да му върши работа.

* * *

Потеглих обратно към Скарбъро, първо обаче се отбих в книжарницата. Продавачката ми се зарадва много, сетне усмивката ѝ

леко помръкна, щом разбра, че няма да си купувам от предложените сребърни ангелчета, нито от стикерите за задно стъкло, на които пише „Ангелът ми хранител казва, че сте прекалено близо!“ За сметка на това пък ѝ направих оборот с два тома апокрифи.

— О, от тези продаваме много напоследък — осведоми ме тя. — Днес повечето хора смятат, че католическата църква крие разни неща, крила ги е от вярващите вече години наред.

— И какво толкова има за криене? — запитах аз, без да се усетя.

— И аз не зная — отвърна тя, говорейки бавно като за дете идиотче. — То си е скрито. А като размисли човек...

Оставих я да размишлява и си тръгнах. В колата седнах, разлистих първия том, само че там нямаше кой знае каква полезна за мен информация. Вторият том се оказа по-интересен — съдържаше целия текст на „Книгата на Енох“. Имената на падналите ангели се намираха в глава седма, а версията беше от онези, за които бе споменала Клодия Стърн — Асмодей бе един от тях. Бързо прехвърлих останалата част на книгата, силно алегорична по същество, като изключим началното описание с прогонването на ангелите и падането им. Според Енох тяхното наказание не предвиждало смърт, нито прошка — когато и да е — за прегрешенията им. Тогава падналите се заели да учат земните синове да правят мечове и щитове, дали им първите познания по астрономия и движението на звездите и „затова светът се променил... така започнало и унищожението на човеците...“. Имаше известни подробности за александрийския богослов Ориген, анатемосан заради тезата му, че падналите са онези, в които „божествената любов угаснала“, а по-късно те „били скрити в противни тела, подобни на нашите, и били наречени хора...“.

В съзнанието ми се върна онази картина в ателието на Стърн — фигурата на Предводителя, окървавения двузъбец върху расата на монасите и онази грозна фигура — болезнено затлъстялата, уродлива форма, крачеща край коня на лидера, окървавена, демонски ликуваща в сластта на убийства и разрушение.

* * *

Купих си сандвич от „Амато“ край магистралата и преди да тръгна на изток и към дома, спрях на бензиностанция да заредя. Пред съседната помпа, където бе спряло силно зацапано черно пежо, стояха двама с пътна карта и нещо обсъждаха по нея. Единият бе брадат, възпълен, другият по-млад и строен. Брадатият носеше сив, видимо ръчно плетен пуловер, на врата му забелязах типичната бяла якичка, свещеник беше. Не ми обърнаха внимание, може би затова не им предложих и помощ.

Вече приближавах къщата, когато зърнах спряла пред нея кола. Не бе запушила входната алея съвсем, но за да влезе, така или иначе трябваше да я заобикалям и за целта да намаля скоростта значително. Върху капака на двигателя отпред се бе опрял мъж, от тежестта му предницата с бронята почти допираше земята. Бе по-висок от мен поне с петнайсетина сантиметра, масивен и тлъст, тялото му като гигантско яйце с огромна буца тлъстини на корема, увиснал над слабините му, чак допиращ бедрата. Краката му — съвсем къси, затова и ръцете му изглеждаха значително по-дълги, китките — подпухнали и месести, оттам надолу дланите с пръстите обаче бяха фини и деликатни. Получаваше се впечатление за крайно непохватна сглобка на телесни части от различни източници. Сякаш млад, неопитен доктор Франкенщайн е работил наслуки с останки от варварско клане. Обувките му бяха черни, обикновени, краката в тях — малки спрямо телесата. Носеше преправяни кафеникави панталони с вътрешен подгъв, непрофесионални шевове и дупчици тук-там. Нагоре се разширяваха във формата на голямо „V“, но поради гигантското шкембе не се закопчаваха, така си и стояха — разкопчани — под надиплената и издута над тлъстините бяла риза. Тя пък бе затворена на врата и това подчертаваше подпухналите буци по крещящо виолетовата шия — цвят, характеризиращ типичното потъмняване на човешки труп, когато кръвта се събира в крайниците. Бе си наметнал манто от камилска вълна, под него не личеше да има сако. Копчета на връхната дреха почти нямаше, вероятно бяха изпадали след поредица несполучливи опити да бъде закопчавано. Главата му стоеше права върху врата с нагънатите тлъстини, буци и няколко гуши, черепът бе объл, брадичката — малка, леко издадена напред. Глава с тяло, все едно обърнато наопаки ластовиче яйце върху друг гигантски щраусов негов събрат. По принцип лицевите му черти би трябвало да

се губят в мазнини и гънки, досущ зле нарисувана карикатура на тлъсто човешко същество, но не беше така. Лицето бе отлично очертано и правилно, грозотата започва вече някъде от горната част на шията, очите — по-скоро сиви, но и зелени, бръчки около тях няма, взорът студен, зениците тъмни, сякаш виждат едноцветно. Дълги клепки, фин, тесен нос, леко разширени ноздри. Малка, почти женствена уста, устните извити, подсказващи чувственост. Неголеми уши, обаче с подчертано едри месести части. Беше си подстригвал косата почти нула номер, но личеше, че е черна, виждаше се и V-образната ѝ чупка над челото.

Удивителна бе приликата със скверното създание на картината от тръжната оферта на Стърн. Този тип тук бе може би по-затлъстял, а чертите му — някак по-износени, но иначе имах чувството, че онази демонична фигура с окървавената уста е слязла от платното, за да придобие ново измерение в нашия свят днес.

Мустанга спрях недалеч от него, но отзад, предпочетох да не заставам редом с колата му. Излязох от колата, а той дори и не помръдна. Ръцете му си останаха скръстени на гърдите, отчасти опрени на започващото от високо шкембе.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — запитах аз.

Той се замисли върху въпроса.

— Може би — рече след малко.

Отблизо очите му ми се видяха воднисти. Гледаха ме като от упор, не мърдаха, не мигаха. Почувствах странно усещане, че го познавам, изключая самата картина. Това чувство бе някак лично, не зная как точно да го опиша. Представете си, че неочаквано чувате песен по радиото, тя ви е някак позната, може би от далечното детство, дете се вика, едва си я спомняте и все пак...

— Делови предложения обикновено у дома не приемам — обясних аз.

— Офис нямате — възрази той. — Трудно е човек да ви намери, като за частен детектив. Може да се предположи, че не желаете да бъдете намерен.

Отблъсна се от колата, премести се встрани. За огромното си тяло и тегло се движеше с невероятна пъргавина, дори грация бих казал. И не вървеше, а сякаш се плъзгаше по земната повърхност.

Ръцете му си останаха скръстени върху корема, докато се приближи още и на разстояние вече половин метър протегна ръка.

— Нека да ви се представя — рече той. — Казвам се Брайтуел. Вярвам, че с вас трябва да обсъдим някои неща.

Още докато ръката се задвижи към мен, ръкавът се плъзна назад и видях края на белег. Беше двузъб — като върховете на две поставени под остър ъгъл стрели. Интуитивно отстъпих крачка назад, ръката ми посегна към пистолета под сакото. Той обаче бе доста по-бърз от мен, всъщност светкавичен, почти не усетих придвижването. В един миг между нас имаше някакво си разстояние, в следващия — то се бе стопило, той се притисна в мен, пръстите на лявата му ръка се забиха като стоманени щипци в дясната ми предмишница. Ноктите проникнаха през тъканта на ръкава и направо разкъсаха кожата ми, усетих, че избива кръв. Лицето му се докосна в моето, носът допря бузата ми, устните спряха на два сантиметра от устата ми. От челото му прокапа пот, падна върху устните ми, полази към върха на езика. Опитах се да я изплюя, но тя се втвърди в устата ми, проникна навътре чак до небцето и залепи зъбите ми като мощно хирургическо лепило. Челюстите ми се затвориха, чак изщракаха, здраво прехапах върха на езика си. В този миг неговите се разтвориха, видях му зъбите, връхчетата леко затъпени, сякаш дълго време е гризал и гложгал само кости.

— Намерен — изрече той и сега подуших дъха му.
Миришеше на сладко вино и разчупен хляб.

* * *

Усещах, че падам, летя, стремглаво се нося надолу в пространството, обзет от мощни чувства на срам и мъка, на загуба, която ме унищожавя, защото няма никога да свърши, както никога няма да получа и прошка, ще ми бъде отказвано всичко, което съм обичал, което съм имал като свое във вечността. Горях, пламтах, крещях и виех, удрях по пламъците с юмруци, но те не загасваха. Цялото ми същество трептеше в стихийна, пареща агония, огънят струеше във вените ми, разкъсваше мускулите. Ръководеше словото ми, болезнено сияеше в очите ми. Премяха се във въздуха, падайки, а

далеч долу под мен вече съзирах мътното сияние на голяма водна маса. В този океан съзирах пламтящата си форма, а имаше и мнозина други като мен. Този свят бе потънал в мрак, но ние му носехме светлина.

Намерен.

И така падахме като звезди, а в момента на удара прибрах почернели, обгорели крила, тогава пламъците изгаснаха...

* * *

Усетих се, влачеше ме в някаква си посока, хванал здраво яката на сакото ми. Не исках да ходя никъде, опитвах се да се противя. С мъка държах очите си отворени, затова светът ми ту угасваше, ту отново се явяваше. Мрак, светлина, тъма, зарево... Чувах собствените си думи. Повтарях като обезумял все едно и също:

Прости ми. Прости ми. Прости ми.

Видях се почти пред колата на онзи — Брайтуел. Беше голям черен мерcedes, задната му седалка демонтирана, за да може свободно да се движи шофьорската. Тук миришеше на месо. Опитах да се съпротивявам, но бях много слаб и дезориентиран. Чувствах се като пиян, а в устата си — вкус на сладко вино. Отвори багажника, беше като горяща плът. Очите ми се склопиха. За последен път ли?

Нечий глас ме повика по име:

— Чарли! — говореше той. — Как си? Много време мина, брей! Надявам се, че не прекъсваме нещо важно, а?

Отворих очи.

Все още бях до вратата на моя мустанг. Брайтуел се бе поместил встрани от неговата кола, но на известно разстояние от мен. Отдясно зърнах черното пежо, онова — от бензиностанцията. Брататият с бялата якичка бе излязъл от него и сега здраво стискаше ръката ми.

— Хей, какво става? Много време не сме се виждали, а? Едва ти намерихме адреса, човече, нека да ти кажа, цяло мъчение беше. Никога не съм и допуснал, че градско момче като теб ще се завре в тези пущинаци. Не го ли помниш Пол, а? Поли!

По-младият му спътник тъкмо заобикаляше пежото и идваше към мен. Забелязах, че внимаваше да не обърне гръб към огромната фигура, която с интерес ни наблюдаваше от мястото си. Брайтуел

остана там още известно време, несигурен как точно да постъпи, сетне се качи в мерцедеса, даде мощно заден и с рев на двигателя потегли в посока Блэк Пойнт. Опитах се да запомня регистрационния му номер, но мозъкът ми не функционираше като хората.

— Кои сте вие? — запитах тогава другите двама.

— Приятели — отвърна брадатият свещеник.

Погледнах дясната си ръка. От пръстите ми капеше кръв, течеше по дланта. Свалих самото, навих си ръкава, горе по ръката имах бая дълбоки разкъсвания на кожата. Пет на брой.

Извих глава към пътя, но мерцедесът се бе стопил в далечината.

Свещеникът ми подаде носната си кърпичка, за да попия течащата кръв.

— От друга страна — проследи погледа ми той, — онзи определено не е ваш приятел.

[1] Събития от „Дарк Халоу“ на Конъли. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

*Казвам им, че опрощение няма,
и все пак прошка винаги може
да има...*

Майкъл
Колинс^[1]
(1890–1922 г.)

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА

Настаних ги на кухненската маса у дома, откряхнах прозорците, тъкмо бе време за приливите в мочурите — вечното движение на Майката природа. Приливи и отливи — смърт и обновление, тогава и въздухът е по-различен — околният свят притихва, времето замира, сякаш увисва неподвижно, настъпва особено напрежение, а всяка жива гадинка, чието съществуване зависи от тресавищата, се настройва към техния ритъм, усещайки инстинктивно какво иде.

Почистих раните на ръката си, макар и да нямах достатъчно ясен спомен за развитието на последните събития. Все още се чувствах замаян, виеше ми се свят, не стоях стабилно на краката си. Освен това изпитвах странна несигурност, а вкусът на сладко вино не изчезваше от устата ми, колкото и да се жабурках.

Предложих на гостите кафе, те изразиха предпочитания към чай — ако, разбира се, ви се намира, помоли единият. Помнех, че зад буркана с нес кафето Рейчъл държеше билков чай. Подуших пакетчето, замириса ми особено — като че някой е пуснал една вода в розов храст. Поднесох им го с извинение. Брадатият свещенослужител — представил се с името Мартин Рийд — направи лека гримаса, когато го вкуси, но упорито продължи да отпива. Изглежда, прекараните в служба на Всевишния дълги години го бяха дарили с немалка вътрешна сила.

— Как ме открихте? — попитах ги аз.

— Не беше много трудно да свържем онези събития в Бруклин с вас самия — отвърна ми той. — Където и да се движите, винаги правите впечатление, доста силно при това. Освен това понаучихме още малко и от г-н Недо в Ню Йорк.

Това ме изненада. Каква връзка биха могли да имат подобни хора с Недо? Признавам си, че при всяка поредна мисъл за него неизменно ме побиваха тръпки. Разбира се, нищо общо нямаше с огромната му ерудиция в областта на окултните теми, нея изобщо не я отричах. Безпокоеше ме или, по-точно казано, отблъскваше ме удоволствието, което изпитваше от връзката си с тях. Контактът с него ми напомняше

общуване с полуизлекуван наркоман, чиято амбиция да стои далеч от наркотика често отстъпва пред влечението към него.

— Мисля си понякога, че г-н Недо не е съвсем морално чист — изтърсих съвсем искрено. — Общувате ли с него често, току-виж сте се заразили.

— Всички ние сме несъвършени, кой повече, кой по-малко.

— Може и така да е, но аз у дома нямам долапи с черепи на току-що убити с куршум в тила китайци.

Рийд кимна с глава в знак на съгласие.

— Признавам, че не съм се опитвал да вниквам надълбоко във влеченията, заниманията и придобивките му. Но в същото време Недо е извънредно ценен източник на информация и вие самият имате сериозна причина за благодарност лично към него. Той ни уведоми за посещението ви и за онова, което разследвате. Респективно ето ни тук. А онзи господин отвън на пътя не изглеждаше никак очарован от пристигането ни, нито от неволното прекъсване на онова, което се готвеше да направи. И ми се струва, че ако не бяхме пристигнали точно в онзи миг, щеше да го направи — нещо може би много грозно. От ръцете на още по-грозен изпълнител.

Кимнах.

— Определено не беше красавец.

Рийд отпи и отблъсна чашата.

— Боже, как го пия това нещо, сам не зная — рече той. — Ще го помня до последния си дъх.

Отново се извиних, добавяйки, че друг вид чай нямам.

— Онзи отвън, когото споменахте, се представи с името Брайтуел — продължих веднага, избягвайки темата за чая. — Струва ми се обаче, че вие знаете доста повече за него.

Спогледаха се с по-младия свещеник, когото Рийд нарече Пол Бартек. И двамата бяха цистерциански монаси от Европа, в момента на посещение в манастир в Спенсър — пак според техните думи. Рийд имаше подчертан шотландски акцент, но този на Бартек бе направо неопределим — чуваха се следи от френски, американски английски и още нещо, по-екзотично, ако мога така да се изразя.

— Разкажете ми какво стана пред дома ви, моля — запита Рийд, отклонявайки намека ми. — Какво почувствахте?

Опитах се да си припомня поредицата усещания, дето ме бяха споходили. Опитът направо засили световъртежа и желанието да повърна, но се насилих да ги преодолея.

— Беше се облегал на колата си. В следващия миг ми връхлетя... буквално се залепи за мен — казах им аз. — Усетих дъха му, на вино миришеше, и вкусът му бе същият. После помня, че ме държеше за ръката и ме влачеше към неговия автомобил. Значи от него са тези разкъсвания на нея. Помня, че капакът на багажника му се отвори и ми заприлича на огромна рана. От кръв и човешка плът беше направен... направо смърдеше...

Рийд и Бартек отново се спогледаха.

— Е, какво? — попитах ги аз.

— Виждахме ви добре и двамата, докато се приближавахме — обясни ми Бартек. — Той не се е помръдвал през това време. Не ви е и докосвал.

Без да кажа дума, свалих ризата, обърнах раните към тях.

— Ама пък си имам ето тези — не сдържах язвителността си.

— Вярно, факт — отвърна Рийд. — Не може да се отрече. Нещо каза ли ви?

— Каза ми, че било трудно човек да ме открие. И че сме имали неща за обсъждане.

— Нещо друго?

Помнех усещането, че падам, падам, летя надолу и пламтя. Но не желяех да го споделям с тези мъже, защото то носеше още и чувство на унизителен срам и съжаление. В същото време един вътрешен глас ми повтаряше, че на тези двамата мога да им имам доверие, че са свестни и готови да отговорят на някои от въпросите, на които отговор нямах, а не се очертаваше да имам. Наивно нещо е това вътрешният глас, ама пък... И тогава изтърсих:

— Усещах, че падам отвисоко, всичко около мен се въртеше, губех свят. В същото време пламтях целият, а около мен имаше и други горящи. Чух го да говори, докато ме влачеше към колата. А може и така да ми се е сторило.

— И какво казваше?

— „Намерен“. Каза един-два пъти, че съм бил намерен.

Ако Рийд бе изненадан от думите ми, поне не го показа. Бартек обаче нямаше покерджийските качества на колегата си. И в същия миг

изглеждаше направо шокиран. Или потресен. И двамата мълчаха, но забелязах многозначителния поглед, който Рийд хвърли на по-младия.

— Този човек Вярващ ли е? — попитах ги тогава аз — още един изстрел в мрака.

— Откъде ви дойде наум да запитате точно това? — изгледа ме странно по-възрастният.

— Имаше белег на ръката. Нещо като двузъбец. Недо ми обясняваше, че всички те го носят. Вярващите.

— Но вие дори и представа си нямате какво е това Вярващ, нали? — подхвърли Рийд и в тона му усетих някакво снизхождение, което никак не ми хареса.

Опитах се да запазя гласа си равен и учтив. Доста голямо усилие ми бе нужно. Тогава рекох:

— Мразя да се отнасят с мен като с невежа и да ми размахват надежда за просветление като кокалче под носа — рекох ужким тихо. — Този номер не го обичам дори когато и на кучета го правят, затова не прекрачвайте мярката тук. Отлично зная какво търсят, зная и какво са в състояние да направят, за да си го осигурят.

Все така гневен се изправих, взех от тезгяха книгите, дето ги бях купил в южен Портланд, и захвърлих едната към Рийд. Улови я непохватно във въздуха с двете си ръце, тя се разтвори и страниците се смачкаха. Продължих да изстрелвам поредица думи към него, докато той разлистваше томчето.

— Седлиц. Енох. Черни ангели в телесни форми. Апартамент с човешки останки, кости, натопени за остаряване в пълна с урина вана. Крипта в мазе, декорирана с човешки кости, подготвена за пристигането на сребърна статуя със заловен в метала демон. Човек, който седи примирено в горяща кола, докато тялото му се изпепелява. Украсен със златни дрънкулки череп на млада жена — поставен в ниша в стената. Самата тя заклана в специално построено за подобни цели, застлано с фаянсови плочки помещение. Сега по-ясен ли съм, отче, или братко, не знам как предпочитате да ви наричам?

Рийд бе достатъчно възпитан да направи извинителна физиономия, обаче аз вече съжалявах за избухването си пред двамата непознати. Не толкова за това, че си изпуснах нервите, колкото заради непредпазливостта да издам какво зная. Беше прибързано, погрешно. Лошо като тактика.

— Съжалявам — обади се Рийд. — Не съм свикнал да работя с частни детективи. Винаги допускам, че дадено лице не знае достатъчно по такива особено, хм, специализирани теми... и да си призная честно, рядко съм бил изненадан, както сега тук.

Седнах на масата, кимнах извинително и изчаках да видя какво още ще каже.

— Вярващите или онези, които ги ръководят, са убедени, че са паднали ангели, низвергнати и прогонени от Небето, сетне преродени в човешки тела. Убедени са още, че никой не е в състояние да ги унищожи. Убият ли ги, те се понасят в етера в нематериална форма и така, докато намерят подходящ гостоприемник. Това може да отнеме години, десетилетия и повече дори, но след това същият процес започва отново и отново. Ако ли не ги убият, тогава смятат, че процесът на стареене при тях е значително по-бавен, отколкото при нормалните хора. Или че са безсмъртни — тоест неподвластни на Смъртта. В това наистина вярват.

— А вие в какво вярвате?

— Не вярвам, че са ангели, паднали или други, ако това ме питате. Навремето съм работил много в психиатрични болници, г-н Паркър. Най-често срещаната заблуда или илюзия, да я наречем мания за величие или ако искате, разстройство, сред този вид душевноболни е представата, че са Наполеон Бонапарт. Не зная защо най-често се предпочита именно Бонапарт, а не да речем Хитлер или генерал Патън например, но, честно казано, тази подробност не ме интересува професионално, затова не съм я проучвал. Достатъчно ми бе да разбере друго: никакво значение няма за един такъв възприемащ се като Наполеон пациент дали аз му вярвам или не. Познавах един господин от Пакистан, бе на четирийсет години, без дрехи тежеше стотина килограма. Изобщо не му пукаше, че не го признавам за френски император, самият той си вярваше. Ето такъв, г-н Паркър, е случаят и с Вярващите. Те си вярват, още повече постоянно убеждават разни други по-слаби души да възприемат същата вяра. Някои от тях очевидно особено добре владеят силата на сугестията. Умеят да внушават свои мисли, да „имплантират“ фалшиви спомени на плодородна почва, тоест в подходящи индивиди. В същото време със или без тази илюзия те и хората, с които се ограждат, са не по-малко опасни за околните.

Не ми казваше всичко обаче. Обстоятелствата около кончината на Алис бяха ясно доказателство, че тези индивиди определено са много по-страшни в действията си, а и по-могъщи, отколкото Рийд бе готов да признае. Поне в този момент, а може би и пред мен. Ами ДМТ — наркотичната субстанция, намерена в останките на Алис и трупа на Гарсия? Не, не беше въпрос на сила на волята и внушението. Подчиняването на хора в техния случай се постигаше и с други средства и това бе очевидно. И все пак какво търсеха при мен тези двама свещеници?

— А какво според вас е искал да каже с думата „намерен“?

— Не зная.

— Не ви вярвам.

— Това си е ваше право.

Реших да го преглътна, продължих с друго.

— Добре, тогава какво знаете за компания на име „Дрезден Ентърпрайзис“?

Сега Рийд наистина се удиви.

— Зная нещичко, но не е много. Собственост е на човек на име Джоаким Стъкльър. От германски произход е, така че зависи как ще го произнесете — може да е и Йоахим Щюклер или може би Щюклер. Колекционер е.

— С него ми предстои да се срещна в Бостън.

— Той ли се свърза с вас?

— Изпрати свой бияч да уреди подробностите. Всъщност бе изпратил трима наемници, двама от тях се оказаха истински шутове и известно време май няма да упражняват професията. Между другото и те се опитваха да ме работят...

Рийд въздъхна неспокойно при тази явно намекната заплаха и поклати глава.

— Ще ви кажа нещо, г-н Паркър. Може би ви изглеждаме слаби, но зад нас стои голяма сила. А фактът, че призванието ни е да бъдем Божи служители, съвсем не ни прави беззащитни.

— Хората, дето прегазиха пратениците на този Стъкльър-Щюклер, се казват Тони и Поли Фулси, братя са — рекох непринудено. — Не мисля, че са добри католици въпреки италианския си произход. И още по-точно казано, изобщо не са читави люде, но се гордеят с делата си. Нали сте работили в психиатрични институции, сам казахте

— психарите са особена категория. Никакви угризения няма да имам, просто ще ви ги изпратя, при положение че аз сам и лично не реша да ви усложня живота или да ви предам на някой друг, пред когото братя Фулси ще изглеждат като мисионери.

Не зная какво дирите тук, защо сте дошли, какво всъщност мислите по въпросите, за които говорим, още и защо се правите на интересни. Но ще ви обясня друго: убитата млада жена се казваше Алис Темпъл. Тя е братовчедка на един от най-близките ми приятели, обаче думата „братовчедка“ не обяснява добре онзи ангажимент, който той смята, че има към нея. Също както думата „приятел“ не е в състояние да предаде смисъла на огромния ми дълг, който пък аз имам към него. Заедно търсим отговорните за смъртта ѝ и ще ги намерим. Това е императив. В този контекст не зная как възприемате заплахите ми. Вероятно не ви плаши възможността да ви налетят двама сто и петдесет-шейсет килограмови итало-американски бизони с объркана душевност. Но ще ви кажа и друго: приятелят ми Луис е с доста понисък праг на търпимост от мен. С други думи: всеки, който застава на пътя му, пречи с нещо, отказва информация, си играе с огъня и може здравата да се изгори.

Струва ми се, че на всичко това гледате като на някаква интелектуална игра, в която залогът е определен тип информация. В същото време обаче на карта е поставен животът на мнозина и точно сега не разполагам с времето да правя с вас пазарлъци. Или ми помогнете както се полага, или си тръгвайте и приемерте последиците, когато ние пък дойдем да ви потърсим за разговор.

Бартек пристъпи от крак на крак, наведе очи.

— Вижте, зная всичко за вас, г-н Паркър — рече Рийд, като говореше бавно и леко се запъваше. — Зная какво се е случило със съпругата и дъщеря ви. Чел съм за хората, които сте преследвали. Подозирам също, че навремето сте се сблъскали, без сам да го знаете, със същите тези Вярващи, поне със сигурност сте унищожили неколцина, които споделят заблудата им. Тогава не сте успели да направите нужните връзки, не са успели и те — не зная по каква точно причина. Но сега вече не е така. Може би проблемът е свързан с разликата между зло и добро: доброто е безкористно, злото точно обратното — винаги е егоцентрично. Доброто привлича добрите, те лесно се обединяват в името на обща кауза. Злото на свой ред

привлича негодяите, но те никога не действат като един. Сред тях винаги има разнбой и скрити проблеми — завист, недоверие, алчност. Всеки от тях се стреми максимално към властта, власт за самия себе си, именно и затова в крайна сметка злите винаги се разпадат като колектив.

Усмихна се с неудобство.

— Знаете, имам тази слабост да философствам ненужно. То е последица от работата ми с духовни дела. Във всеки случай, зная също, че сега вие имате приятелка и тя е родила момиченце. Не виждам следи от тях тук. В мивката има мръсни чинии, по очите ви познавам, че ви мъчат неща, дето нямат никаква връзка с този случай.

— Това не е ваша работа — отсякох аз.

— О, не, не сте прав. Моя работа е. Вие сте уязвим, г-н Паркър, лесно се гневите, прибързвате, те ще използват именно това. Ще го използват, за да се доберат до вас. Нито за миг не се съмнявам, че сте готов да посегнете на хората, които ви противоречат или стоят на пътя ви. И в този миг например забелязвам, че бихте го направили дори и без достатъчния за това претекст. Но повярвайте ми, налице е много сериозна причина, да внимаваме в отговорите си. А между другото, може би вие сте прав. Изглежда е дошло време да бъдем откровени едни с други. Затова нека започна.

Стъкълър има две лица, съответно две колекции. Едната е за пред обществеността, другата е изключително лична и тайна, разбира се. Първата се състои от картини, скулптури, антики, с отлично аргументиран документално произход, безупречна като вкус и източници. Втората издава истинската му същност. Баща му е майор от носещия името на самия фюрер полк от Втора танкова СС дивизия. Щюклер е още и ветеран от руския фронт и един от онези, които по-късно оставят след себе си залети с кървища градове и села във Франция през 1944 г. Присъствал е на екзекуцията на деветдесет и девет цивилни лица, обесени на улични фенери в Тулон. И това е само част от репресиите, в които е участвал срещу френското население като наказателна мярка за нападенията на макитата^[2] срещу германските сили. Ръцете му са миришели на бензин вероятно след кланетата и изгарянето на повече от 600 цивилни в Орадур сюр Глан. Иначе Матиаш Щюклер изпълнявал заповеди, без да мисли или задава

въпроси, както може да се очаква от армейския елит и както след войната изтъкваха за оправдание неговите представители.

Щюклер обаче е имал и друга, скрита, много по-важна роля. Бил е пълномощник на нацистката върхушка в търсенето и изнасянето на чуждестранни богатства. Всъщност избран е на тази служба заради репутацията си на ерудит в областта на изкуството. Безсъмнено е бил човек образован, културен, но за нещастие както и у мнозина други вкусът му към красивото се е развивал съвместно с редица нечистоплътни качества в изцяло варварски манталитет. Помогнал е да бъдат ограбени и изнесени съкровищата на Хабсбургската династия от Виена през 1938 г., заедно с прочутото копие, което според недоверливи източници принадлежало на Лонгин Стотник, началникът на войниците, охранявали разпятието на Христос в Йерусалим. Бил е любимец на Химлер, а както знаем, СС райхсфюрерът е имал извънредни интереси към окултното. В края на краищата именно той е човекът, изпратил експедиции в Тибет да търсят произхода на арийската раса. Той е използвал труда на военнопленници роби, за преустройството на Вевелсбургския замък^[3] край Айзенах и превръщането му в германски Камелот, заедно с огромна Кръгла маса, по подражание на оригинала на Крал Артуровите рицари. Лично аз смятам, че Щюклер едва ли е вярвал искрено в нацистката идеология на Третия райх, обаче партийната му принадлежност и специалната длъжност са му давали правото, както и нужното извинение, да граби и изнася уникални ценности по свой вкус и избор. А когато е имал съответната възможност, е заделял от тях и грижливо скривал част от каймака за самия себе си.

След войната откраднатото попада в ръцете на съпругата му, а чрез нея и в сина му. Смятаме, че години по-късно то е намерило място в центъра на явната му колекция и едва ли има по-добро скривалище от една такава форма. Ако може да се вярва и на някои слухове, голяма част от колекцията на самия Гьоринг — ценности и произведения на изкуството — също се е озовала в скривалищата на Йоахим Щюклер. Към края на войната от ловното си имение в Бавария Гьоринг изпраща натоварен с предмети на изкуството влак към друго скривалище, но при въздушно нападение охраната напуска композицията и колекцията като по чудо изчезва. Има една открадната от френска галерия през 1943 г. прочута картина на Франсоа Буше^[4], за която се знае със

сигурност, че се е намирала в Гъоринговата лична колекция. Миналата година тя дискретно бе върната в родината и хора от занаята шушукат, че това е дело на Стъкълър. Изглежда, че е търсил подходящ клиент, за да я продаде изгодно, но се е разчуло. Тогава, за да избегне евентуалните усложнения, е върнал картината на французите, твърдейки, че и той самият я е купил преди години, без да съзнава, че е заведена като френско национално богатство. Стъкълър винаги е отричал, че има тайна колекция — защото това се говори в съответните среди, — и твърди, че дори и баща му да е притежавал крадени ценности, то местонахождението им е останало скрито и за самия него. Друг път категорично и енергично е опровергавал твърденията, че баща му е събирал откраднати произведения на изкуството.

— Каква е съдбата на бащата?

— Матиаш Щюклер е убит през 1944 г. в недоизяснен инцидент във френския планински цистерциански манастир Фонфроад. Обстоятелствата остават мъгливи и донякъде доста загадъчни, но основните факти са, че група есесовски командоси, няколко цивилни специалисти и преподаватели от Нюрнбергския университет, както и четирима цистерциански монаси са загинали при престрелка в манастирския двор. Щюклер е изпълнявал специална задача по нареждане на Химлер, но се е случило нещо непредвидено. Съюзниците вече са напредвали в района, германците отдавна отстъпвали, а есесовците вероятно били спуснати с парашути. Във всеки случай Щюклер не е успял да се добере до съкровището във Фонфроад.

— А за него какво се знае?

— Официално се твърди, че там е бил пазен извънредно ценен златен кръст от четиринайсети век, различни антични златни монети, известно количество скъпоценни камъни, два златни потира и малка, украсена със скъпоценни камъни дарохранителница.

— Такива предмети едва ли биха привлекли човек като този Щюклер, още повече станали причина за прехвърляне на специален есесовски отряд в лицето на настъпващ неприятел.

— Златото е било маскировка. Истинската ценност се е намирала в обикновена сребърна кутия. Било е част от кодирана карта, самата тя разделена на шест фрагмента, поставени в подобни кутии и скрити на

различни места през петнайсети век. Съдържащата се на картата информация е за съжаление изгубена за нас, което вероятно би било най-добре и за човечеството, особено ако бяха безследно изчезнали и кутиите.

Не можах да сдържа иронията си.

— Доста безгрижно от ваша страна — рекох — ... така да я затриете тази статуя.

— Нашият орден никога не е възнамерявал да я пази като ценност, още по-малко излага на показ — възрази Рийд. — Още в началото повечето отговорни фактори са настоявали да бъде унищожена.

— И защо не са я унищожили?

— Вижте, съхранил я е самият мит за създаването ѝ. Опасявали са се, че всеки опит да бъде унищожена, би освободил заключения в нея демон. Бързам да добавя само, че в онези години на тези неща се е гледало много по-сериозно, отколкото днес. Затова са я скрили, а информацията за точното ѝ местонахождение е била разпределена така да се каже и поверена на шестима най-доверени игумени под формата на пергаментови фрагменти. Всеки от тях съдържал достатъчно количество откъслечна и добавъчна информация — илюстрации, размери на помещения, данни за създаването на статуята, както я наричат вие. Още и помощна цифрова информация за посоките в комбинация с буква — D или S, тоест „dexter“ или „sinister“ — ляво или дясно на латински. Цифрите са информация за разстояния в определена мярка, отчитани от една и съща начална точка. Събрани заедно, шестте фрагмента биха дали вярна представа за точното местонахождение на крипта. Щюклер се е опитвал да събере тези 6 части и да възстанови картата в оригиналния ѝ вид. И други преди него също са се опитвали да го направят, все безуспешно. Скрытата във Фонфроад част е изчезнала именно при онзи инцидент и оттогава не се знае къде е.

Вие знаете, че според легендата статуята е заровена във въпросната крипта под описана на картата църква. Това е търсил Щюклер, същото нещо се опитват днес да направят и Вярващите. Неотдавнашни събития говорят за известен напредък от тяхна страна. Един от фрагментите е намерен по-рано тази година в Седлиц в Чешката република, обаче по-късно отново изчезнал — преди още да е

бил достатъчно проучен. Разполагаме с информация, че от бруклински адрес е бил откраднат друг от фрагментите, и то преди няколко седмици.

— Къщата на г-н Уинстън Алън, нали?

— Да, знаем как сте се намесили в тази афера. Търсели сте онази жена, а тя заедно с друга своя колежка са били в същия дом по време на убийствата. Сетне и двете стават обект на преследване, защото търсачите вярват, че изчезналият фрагмент е взет от проститутките.

— Така да е. Това прави два фрагмента, без да смятаме онзи от Фонфроад.

— Знаем още неща. От векове насам липсват три части — едната се е намирала в Бохемия, другата — в Италия, третата — в Англия. Съдържанието на италианския фрагмент е добре известно отдавна. Другите два обаче вероятно са попаднали в нечистоплътни ръце. Вчера ни бе съобщено, че евентуално изчезналият във Фонфроад е бил засечен в Джорджия. В тресавище са били намерени трупове на двама американци, ветерани от Втората световна война.

Причината за смъртта им е неизвестна, но пък научихме друго: и двамата са оцелели след сражения с есесовци в околностите на Фонфроад и, изглежда, става дума за същия есесовски отряд, по-късно избит в манастирския двор.

— Стъкълър ли е отговорен за смъртта на тези двама ветерани?

— Възможно е да е така. Обаче не се вписва в неговия почерк и методи на действие. Убедени сме, че той разполага най-малкото с един фрагмент, може би и повече, при това има отлична мотивация да търси и останалите.

Позамислих се върху Мърнос и неговите хора. Не, не ми се връзваха в контекста на убитите в Джорджия стари ветерани. И Мърнос лично не бе този тип.

— Стъкълър от Вярващите ли е?

— Твърда информация в този смисъл няма. Обаче те умеят да се прикриват достатъчно добре, така че подобна възможност не можем да изключим стопроцентово. Напълно е възможно да е един от тях, но има и друга вероятност: да е ренегат, да е напуснал тяхното „братство“ и да се опитва да намери статуята сам.

— Значи по принцип и той може да е сред търсачите на картата?

— Един от фрагментите ще бъде представен на търг тази седмица в бостънска фирма на името на собственицата Клодия Стърн. Не е от най-известните тръжни компании, но смятаме, че този път става дума за намерената в Седлиц част. За съжаление не можем да го докажем. И пергаментът, и сребърната кутия изчезват от тамошната църква скоро след намирането им, при това преди още да са били изследвани и документирани, както се полага в такива случаи. Проверихме възможностите да направим необходимите правни стъпки, за да спрем търга и евентуалната продажба, поне докато със сигурност се установи източникът на намиране. Доказателства, че частта е взета от Седлиц, нямаме, нито пък Цистерцианският орден може да предяви претенции за собственост. Опасяваме се, че скоро и шестте фрагмента ще изплават и ще станат публично достояние. Тогава ще започне опасна надпревара кой пръв да се добере до статуята.

* * *

Стоях на прага, докато си тръгвах. Вечерта падаше тъжна, мрачна, тиха. Не бях научил много, а се бях надявал да ми кажат повече неща. Но и те не научиха много от мен. Играехме си на котка и мишка, дебнехме се взаимно, обикаляхме в кръг един около друг, не желаейки да споделим информацията си. Не им казах нищо за Сикюла, затова пък говорих с Ейнджъл и Луис да хвърлят едно око на кантората му, след като се приберат в Ню Йорк. Намерят ли нещо интересно, веднага да ми се обадят, така се бяхме разбрали.

Затворих вратата, завъртях номера на Рейчъл на мобилния телефон. Включи ми се направо гласовата поща. Поколебах се дали да не се обадя на домашния телефон на родителите й, но размислих и се отказах. Не ми се говореше с Джоун, с Франк още по-малко. Изведох Уолтър на разходка покрай мочурите, но стигнахме ли до групата дървета на края на голямата гора, той се опъна и повече напред не пожела и стъпка да направи. Това ме озадачи, а в същото време песът се възбуди още по-силно. Тогава реших, че може би е по-добре да се върнем у дома.

Луната бе вече на небосклона, отразяваше се в повърхността на малкото езерце. Заприлича ми на лицето на увиснал над дъното му

удавник.

* * *

В същото време Рийд и Бартек били вече недалеч от I 95. Мълчали чак докато автомобилът стъпил на междуцатската магистрала и поел на изток.

— Защо не му каза? — попитал тогава Бартек.

— Достатъчно му казах. Даже повече, отколкото беше нужно.

— Ти го излъга. Каза му, че не знаеш какво означава „намерен“.

— Тези хора са психирани, заблудени.

— Брайтуел не е както останалите. Различен е. Може ли да бъде друго, след като постоянно се появява непроменен във времето?

— Нека си вярва, каквото си иска, включително и за Брайтуел. Няма смисъл да го натоварваме повече и да го тревожим. Не видя ли сам, че едва понася собственото си бреме? Защо и ние да добавяме към него?

Бартек се загледал през прозореца. На детелината правели разширение, големи маси пръст били струпани встрани за допълнителни насипи. Дървета лежали повалени в очакване да ги нарежат и отнесат. На фона на чернеещото небе изпъкнали кулите и стрелите на крановете, подобни на вкаменени в битка огромни древни чудовища.

Не, мислел ли Бартек. Не става дума само за заблуда или психиране. И онези не търсят само статуята.

Решил да настоява. Заговорил тихо, внимателно. Познавал Рийд — лесно избухвал, а пък не му се искало да прекарат остатъка от пътуването в мълчание — нацупени и сърдити.

— Нужно е да му се каже, независимо от проблемите, които той си има — казал по-младият свещеник. — Онези ще се върнат, защото смятат, че в негово лице са намерили търсеното. И този път може и да го...

Вече приближавали отклонението за Кенънбънк. Бартек забелязал светлините на големия автопаркинг със заведенията за аламинути. А Рийд карал в скоростното платно, отдясно се движел голям камион.

— Досадник си ти — въздъхнал Рийд. — Знаех си, че не бива да те взимам със себе си.

Въздъхнал отново, но натиснал газта здраво, засякъл камиона не много колегиално, но успял да хване отбивната. Секунди по-късно вече се движели по обратния път.

* * *

Чух ги и аз, а Уолтър се разлая ентусиазирано. Вече се бе научил да реагира на предупредителните сигнали на сензора за движение на портата. Надникнах и видях колата им да спира на същото място. След като Рейчъл си тръгна, бях отворил оръжейния сейф и извадил оттам нужното. Един пистолет стоеше на масичката в коридора, втори държах в кухнята. Третия и най-големия — смит десетка — се опитах да държа винаги подръка. Едрият свещеник излезе от колата и тръгна към мен, вторият също излезе, но остана до нея.

— Пътя ли загубихте? — запитах и отворих вратата.

— Пътя го загубихме още преди много години — изпъшка свещеникът. — Има ли някъде наблизко свястно място, че да похапнем? Направо загивам от глад.

Заведох ги в заведение на име „Голямата загубена мечка“ — тъкмо отиваше на подхвърлените при завръщането им приказки. Иначе аз „Мечката“ си я харесвам отдавна. Първо, там не са претенциозни, второ, готвят вкусно и евтино, аз пък нямах никакво намерение да се прецаквам със скъпи манджи за двама тарикати монаси. Поръчахме печени пилешки крилца, бургери, пържени картофки. Рийд бе впечатлен от избора на бира и си поръча някаква вносна английска, дето изглеждаше като че са я бутилирали още по Шекспирово време.

— Изглежда, бързо са ви ухапали угризения за спестената истина, а? — попитах с усмивка. — Къде точно стана?

Рийд метна отровен поглед на колегата Бартек.

— Гласът на шибаната ми съвест се обади някъде след първия „Бургер Кинг“ — отвърна по-старият язвително.

— Е, не беше както по пътя за Дамаск — включи се и Бартек. — Обаче и вие не сте апостол Павел^[5], нали? Прилика има някаква само в гневливия ви темперамент.

— Може би сте разбрали, че аз наистина не бях съвсем откровен по някои въпроси — започна Рийд след първата глътка бира. — Моят млад колега настоя, че сме длъжни да ви разясним рисковете, на които се подлагате и, още по-точно, какво е искал да каже Брайтуел с думата намерен. Аз все пак ще потвърдя своето лично убеждение, което изразих и преди това: тези хора — Вярващите — са жертва на илюзии, а желаят и други да споделят тези им заблуди. Те имат правото да си вярват, но вие не сте длъжен да се подвеждате по разни небивалици. В същото време длъжен съм да призная, че тяхната вяра все пак може да бъде опасна за вас.

Тя е свързана с апокрифите и падналите ангели. Господ Бог прогонва бунтовниците от небето, а в падането си те горят. Изпраща ги в Ада, но някои от тях предпочитат да бродят по току-що родената земя, движени от пламтяща омраза срещу Всевишния, а по-късно и срещу все по-бързо множащите се човеци. Те бързо налучкват онова, което в същото време смятат за слабост в Божите творения: Господ е дал на човека свободна воля, следователно той е еднакво податлив и на Добро, и на Зло. Затова бунтът и войната срещу Бога продължава и на земята, водена с помощта на човеците и посредством тях. В известен смисъл и в духа на съвременната терминология, можем да я наречем партизанска война.

Обаче не всички ангели са обърнали гръб на Бога. Според Енох един се е покаял и вярва, че може да получи опрощение. Тогава другите го подгонват в опит да го заловят, но той се скрива сред човеците. Спасението, което търси, така и не го спхожда, но той продължава да вярва, че може да получи изкупление посредством делата си — опитвайки се да поправи сторени в миналото злини. И затова не губи вярата си. Прегрешенията му са големи, значи и наказанието му би трябвало да бъде съответстващо. Той е готов да изстрада онова, което ще му бъде присъдено като наказание в надежда за окончателна прошка и спасение. Ето, сам виждате: нашите приятели — Вярващите — продължават да преследват същия този паднал ангел, вярвайки, че той е сред хората. Продължават също да го мразят почти толкова, колкото мразят и Бога.

Намерен.

— И искат да го унищожат ли?

— Според техните догми не може да бъде унищожен. Убият ли го, той отново ще изчезне. Ще се скита, ще намери нова форма и преследването му ще започне отново.

— Тогава какви са възможностите им?

— Да го покварят, да го докарат до такова отчаяние, че отново да стане един от тях. Или друго: могат да го затворят завинаги, да го изолират някъде сам и да го оставят да вехне и чезне, постепенно да губи себе си, без да има дори и надеждата за някогашна смърт, респективно освобождение. Така той ще живее във вечността на един постепенен, бавен упадък на духа. Отчайваща мисъл, ако не друго.

— Но нека ви кажа и друго — намеси се Бартек. — Бог е всеопрощаващ и милостив. В това аз изцяло вярвам, вярва и Мартин, в същото вярва и този ангел, поне според Енох. Бог би опростил дори и Юда Искариотски, ако той бе помолил за прошка. Юда не е прокълнат заради предателството на Исуса. Той е прокълнат заради отчаянието си, заради отхвърлянето на възможността да получи прошка за прегрешението си.

— Лично аз винаги съм смятал, че Юда има прекалено лоша съдба — продължи Рийд. — Христос умира, за да ни спаси, и множество хора играят особена роля в пътя му към Кръста. Би могло да се спори, че ролята на Юда в този процес е предопределена и още нещо: в крайна сметка от кой смъртен бихме могли да очакваме да понесе бремето на Божии убиец без отчаяние? Човек би могъл да помисли също, че едва ли е имало много голямо пространство за избор и маневриране в големия Божии план относно Юда.

Аз си отпихах от поръчаната безалкохолна бира. Нямаше особен вкус, ама мога ли да виня самата бира за това?

— Значи, иначе казано, те ме смятат за същия онзи ангел, дето са го търсили векове наред, така ли? — подхвърлих и отпих поредна, още по-безвкусна глътка.

— Да — потвърди Рийд. — Енох е доволно алегоричен в писанията си, както вероятно сам сте се уверили досега. Обаче има достатъчно места в труда му, където алегорията избледнява и нещата се казват почти едно към едно, нали? При Енох Създателят е искал разкаяният ангел да символизира надеждата за опрощение и изкупление — същата, каквато всеки от нас трябва да носи в себе си. Всеки, дори и онзи, който е съгрешавал по най-тежкия начин.

Вярващите са предпочели да тълкуват тази теза буквално и във ваше лице смятат, че са открили, тоест намерили загубения си разкаян събрат. И все пак не са съвсем сигурни. Ето затова Брайтуел се опита да се приближи до вас максимално.

— Не ви казах по-рано, но ми се струва, че и друг път съм виждал подобие на Брайтуел — рекох неочаквано и за самия себе си.

— Къде?

— На картина от петнайсети век, която ми показаха в ателие на Клодия Стърн. Тази седмица ще бъде предложена на търга заедно с кутията от Седлиц.

Очаквах Рийд да се подиграе с моето наблюдение, но не стана така.

— Г-н Брайтуел е интересен в прекалено много отношения. Но най-простото обяснение в неговия случай е, че векове наред роля в човешкото битие са играли поредица негови предци, с които той удивително силно си прилича.

Кимна на по-младия си спътник и Бартек измъкна от чантата си папка. От нея извади снимки и картички и започна да ги подрежда на масата. Бяхме в дъното на заведението, на келнерката бяхме казали, че си имаме всичко, затова тя не се въртеше около нас често. Придърпах с пръст най-близката до мен снимка, вдигнах я да я огледам по-отблизо. Беше черно-бяла, показваше група мъже, повечето с нацистки униформи, но сред тях зърнах и неколцина цивилни. Общо не бяха повече от дванайсетина, седяха на дълга дървена маса близо до подобна на хан постройка, а пред тях имаше празни винени шишета и остатъци от храна.

— Ето го Матиаш Щюклер — отляво и малко по-назад — рече Бартек. — Униформените са членове на специален есесовски екип. Цивилните са от службата Аненербе — тя се е занимавала с проучване на родово наследство, а някои от служителите ѝ са преподавали и в университетите. През 1940 г. службата е придадена към СС и става негов отдел. Сетне на практика се превръща в Химлерова изследователска институция, има широки прерогативи и е доста брутална в действията си. Нейният експерт по расовите въпроси Бергер пръв вижда огромния потенциал за експериментирание в концентрационните лагери и това е някъде през 1943 г. По същото време посещава Аушвиц и прекарва осем дни там. Избира над стотина

затворници за специализирани изследвания, измервания и оценки, „процесира“ ги в газова камера, а сетне изпраща труповете в анатомична клиника в Страсбург.

Всички служители на Аненербе са имали есесовски офицерски чинове. Неколцина от тях — ето ги тук — са били заедно с Щюклер във Фонфроад, респективно са били убити там. Снимката е правена няколко дни преди смъртта им. По същото време множество от Щюклеровите бойни другари от полка „Адолф Хитлер“ са загинали в боевете след десанта в Нормандия, опитвайки се да спрат мощната офанзива на съюзниците. Офицерите на снимката са част от най-лоялните му, специално обучени кадри. Останалите са избити някъде в Унгария и Австрия в отчаяните и самоубийствени опити на нацистите от Третия райх на всяка цена да забавят напредването на противника към Германия. До един са били посветени, макар и на погрешна кауза люде.

Огледах мъжете и лицата им. Нищо впечатляващо нямаше в тях, макар че самият Щюклер изпъкваше сред групата — беше най-висок и най-едър, може би и най-млад. Изражението му бе вяло, чертите — възгуби, а дръзновеният блясък в очите му, изглежда, бе отдавна угаснал. Тъкмо щях да оставя снимката, когато Бартек рече настоятелно:

— Огледайте мъжете отзад.

Чак сега обърнах внимание на факта, че на фона на основната група се виждаха и други маси. И по тях бяха насядали униформени, тук-там сред военните имаше и жени, но повечето бяха само мъже. В десния ъгъл на маса седеше сам мъж с чаша вино в ръка. Изглежда, че в мига на снимането беше дискретно извърнал лице към групата висшепоставени есесовци, затова физиономията му се виждаше частично.

Беше Брайтуел. Може би съвсем малко по-слаб и с повечко коса, но подутият и подпухнал врат си бе същият, а особените лицеви характеристики с леко женствената уста, макар и леко размазани, разсейваха всяко съмнение за евентуална грешка.

— Но тази снимка е правена преди около шейсет години — рекох аз. — Като нищо може да е подправена.

— Винаги е възможно подобно нещо — рече Рийд, но в гласа му звучеше съмнение. — И все пак ние мислим, че тя е автентична. Дори

и да приемем, че тази е манипулирана, то разполагаме с други, където място за съмнение няма.

Силно заинтригуван, събрах снимките на куп и започнах да ги разглеждам една по една. Повечето бяха черно-бели, няколко — кафеникави. Част от тях носеха на гърба си дати, най-старите датираха чак от 1871 г. Най-често представяха църкви или манастири, нерядко с богомолци или групи поклонници пред тях. Във всяка от тях се мяркаше въпросната фигура — странна, отблъскващо пълна, с пълните устни и бялата кожа.

Наред с фотографиите попаднах на преснимана картина с отлично в техническо отношение качество. Много приличаше на показаната ми от Клодия Стърн, възможно да е била рисувана от същия художник. Сюжетът бе много близък — пак имаше група конници, отново батална атмосфера с насилие и сблъсъци. Хоризонтът пламтеше, групи мъже се сражаваха ожесточено, касапницата бе графично представена — добре се виждаха отделни детайли на страдание и смърт. Конниците изпъкваха със същия символичен знак — двузъбец в червено на седлата им. Водеше ги мъж с дълга коса, под големия му плащ се виждаше бронята. Авторът бе представил очите му по особен начин, с нарочно нарушени пропорции — те изглеждаха прекалено големи за главата му, затова се забелязваше белият белег в едното, сякаш боята бе изстъргана, за да се види платното отдолу. Отдясно безпогрешно разпознах Брайтуеловата фигура, в лявата му ръка знаме с нарисуван на него червен двузъбец, в дясната — отрязана женска глава, държеше я за косата.

— Почти е като онази, която видях при Стърн — рекох им аз. — Тази е по-малка, тук център са групата конници, докато в другата те са само отделен елемент, но приликата е удивителна.

— Платното представя бойни действия в околността на Седлиц, днес той е в Чешката република — обясни ми Бартек. — Знаем със сигурност, че именно там е бил сблъсъкът между Имодей и монаха Ердрик. Години минали, докато в ордена спорели къде да държат статуята. Знаели, че е много опасно да продължават да я пазят в манастира на Седлиц, решили да я преместят и скрият на по-сигурно място. Картата била направена, фрагментите раздадени на неколцина от най-уважаваните игумени, а всеки от тях споделил тайната само с по един свещенослужител от своето обкръжение. Единствено

игуменът на Седлиц знаел къде са разпратени кутиите и след като те пристигнали на местоназначенията си, той издал заповед за прехвърляне на статуята в ново скривалище.

За жалост преместването ѝ съвпаднало с нападение — от страна на тези, които са изобразени на картината. В крайна сметка игуменът успял да изпълни задачата си и статуята била успешно скрита, но информацията за местонахождението на скривалището била изгубена, тъй като той бил убит. Както казах вече, единствено той е знаел кои са шестте манастира, съхранили по един фрагмент от картата, а техните игумени се заклели да пазят тайната под угрозата от отлъчване от Църквата и вечно проклятие.

— Значи статуята си остава изгубена, при положение, разбира се, че изобщо е съществувала, така ли? — запитах аз.

— Кутиите съществуват — рече Рийд. — Знаем го със сигурност, както знаем, че всяка една съдържа част от карта. Вярно е, че има и друга възможност: това да е хитроумна лъжа, да речем, някаква шега от страна на Седлицкия игумен. Но дори и шега да е, пак е факт, че той е убит заради нея. А след него по същия повод са избити още прекалено много други хора.

— Но защо не ги оставите да си я търсят? — запитах аз. — Съществува ли, да си я вземат. Ако ли не, просто времето са си изгубили.

— Статуята съществува — натърти Рийд. — Това го вярвам абсолютно. Аз оспорвам не съществуването ѝ, а самата ѝ природа. Тя е нещо като магнит с огромна привлекателна сила за злото и то се отразява в нея, вместо да се крие във вътрешността ѝ. Това има дълбоко духовен смисъл, както може би разбирате.

А всички тези неща тук — той посочи с жест на ръката снимките, — са просто инцидентни потвърждения. Честно казано, нямам добро обяснение за постоянното присъствие на въпросния Брайтуел или някой, който удивително много прилича на него, във всички тези така отдалечени във времето образи. Освен да речем, че той е потомък на стар род, а лицата по снимките са негови предци. Какъвто и да е случаят, Вярващите убиват вече векове наред и според нас е дошло време на тази тяхна практика да бъде сложен край. Напоследък стават все по-небрежни, може би защото обстоятелствата форсират действията им. Сега за пръв път им се струва може би, че са

неимоверно близо до финала на делото — събирането на всички фрагменти заедно. Ако внимаваме в движенията и игрите им, ще сме в състояние да ги разпознаем, съответно да вземем мерки и да ги спрем.

— Какви по-точно мерки имате предвид?

— Говоря за доказателства и улики, които ги свързват с престъпления. Ще ги предадем на властите официално и те ще бъдат дадени под съд.

— Ами ако не намерите такива доказателства?

— Тогава ще разкрием кои са те пред най-широката общественост. Това ще бъде достатъчно. Други ще направят онова, което ние не сме в състояние да извършим.

— Тоест други с по-лека ръка, които ще ги избият, а?

Рийд сви рамене.

— Не зная. Ако искат да ги затворят. Или по-лошо. Не е моя работа.

— А не казахте ли, че те не могат да бъдат убити?

— Не извъртайте думите ми, не сте внимавали. Казах, че те вярват в безсмъртието си. Не е едно и също.

Затворих очи. Това ми миришеше на лудост.

— Сега знаете всичко онова, което знаем и ние — продължи Рийд. — Искаме от вас единствено едно: на свой ред и вие да споделите вашата информация относно тези хора. По този начин ще ни помогнете. Ако се срещнете със Стъкълър, ще ви бъде задължен да ми предадете всичко, което ще ви каже той лично. И още, намерите ли този агент на ФБР — Босуърт, — също да ни уведомите. Възможно е той да разполага с много важна информация. В създадената засега ситуация той остава неизвестна величина, която може да се окаже ключова за нас.

За Босуърт им бях казал по пътя към Портланд и „Мечката“. Стори ми се, че те са чували за него, дори знаят и някои неща, които пък на мен са неизвестни. В крайна сметка той бе търсил нещо в тяхна църква. Но те не знаеха къде се намира той в момента. Реших да не им казвам, че е в Ню Йорк.

— И последно, г-н Паркър — каза Рийд. — Настоявам да бъдете извънредно внимателен. В цялата тази схема определено има контролиращ фактор с висока интелигентност и това не е Брайтуел.

Сега потупа с пръст по снимката на картината и закова връхчето му точно върху главата на водача на конниците с бронята и бялата резка в окоето.

— Някъде в цялата игра е налице някой си, който си вярва, че е прероденият Предводител. Това според мен е най-голямата, ключовата илюзия в общото уравнение. Защото за себе си е той е Асмодей, ръководен и движен от неконтролируемата мания или фантазия, ако искате, да търси брат си. В настоящия момент Брайтуел се интересува живо от вас и иска да провери съмненията си, но главният му приоритет е статуята. Веднъж намерят ли я, цялото им внимание ще се съсредоточи върху вас. И честно казано, не вярвам да последва положително развитие на нещата.

Рийд се наведе над масата и ме хвана за рамото с лявата ръка. С дясната бръкна в разкопчаната яка на ризата си около шията, измъкна през глава красиво кръстче в черно и сребристо.

— Помнете едно, моля ви: без значение какво става, отговорът на всички неща е тук.

И с тези думи ми го подаде. След кратко колебание го приех. Сетне говорихме за още множество неща от миналото и убийците, с които се бях сблъскавал, но сега за това няма да разказвам.

* * *

У дома се върнах сам. Рийд и Бартек предложиха да ме изпратят, дори да останат с мен, но аз най-учтиво отказах. Може би беше погрешно разбрана гордост, обаче не се чувствах комфортно с мисълта, че имам нужда двама монаси да ми пазят гърба. В главата ми се въртяха и други изперкани подобни сравнения. От рода например че следващата стъпка по наклонената плоскост (както поучително обичаше да казва баща ми) ще бъде калугерки да ме водят за ръчичка в гимнастическия салон или свещеникът от местната църква „Св. Максимилиан“ да ми точи водата за къпане във ваната. Абе, глупости, разбира се. Нали си бях инат.

В алеята пред дома заварих чужда кола, не ми беше позната, а предната врата беше отворена. На изтривалката до нея щастливо се търкаляше песът Уолтър и гризеше истински кокал. В същия миг на

прага застана Ейнджъл, усмихнат. Уолтър му метна приятелско око, помахна с опашка, сетне се върна към вечерята си.

— Не си спомням да съм оставял вратата отключена — рекох заядливо.

— Ние обичаме да мислим, че твоята врата е за нас постоянно отворена, а пък ако не е, какво толкова? Ще си я отключим с подходящ инструмент, нали? Плюс това нали ти знаем кодовете на алармата? А по мобилния ти изпратихме и съобщение.

Извадих телефона, погледнах. Звън не бях чувал, но наистина имаше съобщение, дори две.

— Значи съм се разсеял — рекох.

— С кого и къде? — веднага попита той.

— О, дълга история — отвърнах без желание да разpravям.

Тръгнах към кухнята, а по пътя изслушах гласовата поща. Първата беше от Ейнджъл. Втората — от Елис Палмър, човека, дето му бях отказал, когато молеше да помогна на сина му. Бях го отпратил да търси помощ другаде. Говореше какво се е случило с момчето, по едно време не издържа и се разплака. Сред риданията му не разбрах добре какво точно иска да ми каже, но онова, което чух, ми бе достатъчно.

Намерили трупа на сина му Нийл в канавка извън Олат, Канзас. Мъжете, на които дължал пари, накрая изгубили търпение.

[1] Ирландски революционер и патриот. — Б.пр. ↑

[2] Маки — френските партизани през Втората световна война. — Б.пр. ↑

[3] Учебен център на СС, по-късно и култов институт. — Б.пр. ↑

[4] Френски художник и илюстратор, 1703–1770 г., сюжети от селския живот, митологията. — Б.пр. ↑

[5] Преди това върл противник на християните на име Савел; веднъж когато пътувал за Дамаск, му се явил Исус и му казал „Савле, Савле, защо ме преследваш?“, тогава той повярвал в Христа. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

Днес малцина помнят името Сам Лихтман, пък и откъде да го знаят? Този човек е нюйоркски таксиметров шофьор. През Втората световна война съвсем случайно прегазва фатално пешеходец на оживено кръстовище на 7 авеню недалеч от „Таймс Скуеър“. Случката става на 18 март 1941 г., Лихтман кара жълтото си такси по авенюто, а жертвата неочаквано слиза от тротоара и тръгва по пътното платно. Водачът няма време да реагира и за беля връхлита върху него — тъкмо е подавал газ, за да хване зелената светлина. Събира се голяма тълпа зяпачи, пристига полиция, оказва се, че по паспорт името на покойника е сеньор дон Хулио Лопес Лидо, испански гражданин. В бъркотията никой не е забелязал, че дон Хулио е говорил с друг мъж на тротоара при пресечката точно преди да направи фаталния си опит за пресичане, а същият този човек се навежда, използвайки навалищата, вдига падналото недалеч от трупа кафяво кожено куфарче и изчезва в неизвестна посока.

Ченгетата бързо разкриват, че дон Хулио е отседнал в манхатънски хотел. Пристигналите в стаята му детективи намират карти, бележки и значително количество свързани с американската военна авиация материали. Предават случая с мистериозния испанец на ФБР, а техните разследвания водят на бял свят доста интересни факти. Първо дон Хулио не е испанец, а германец на име Улрих фон дер Остен, капитан от Абвера, нацисткото военно разузнаване. При това той е мозъкът зад операциите на ръководена от Берлин германска шпионска мрежа на територията на САЩ. Не след дълго научават кой е и човекът, изчезнал с куфарчето на Фон дер Остен. Това е Курт Фредерик Лудвиг, помощник на Остен.

Двамата заедно са успели да вербуват осем души и да организират агентура, която систематично събира и предава информация и подробности за бойната мощ на флота, неговия състав, движението на единиците му, респективно разписанията и назначенията, както и строителството на нови бойни кораби. Особен интерес за нацистите представлявали разписанията на пристигащите и

напускащите нюйоркското пристанище кораби, като и броят на изпращаните в Англия американски летящи крепости. Агентурните доклади, написани със симпатично мастило, били изпращани на несъществуващи получатели на измислени чуждестранни адреси. Абверът имал хитроумна система за засичането и препращането им по предназначение. Така например предназначенията лично за Хайнрих Химлер доклади били на името на някой си Мануел Алонсо. Лудвиг бил задържан заедно с агентите му, след това съден пред федерален съд в Манхатън, присъдите били от порядъка на двайсетина години строг тъмничен затвор.

Така само с едно случайно натискане на педала за газта Сам Лихтман успял, макар и непряко, да разбие цялата нацистка шпионска мрежа в САЩ.

Тази история съм я слушал от баща ми като дете и никога не съм я забравял. Мисля, че Лихтман е еврейско име и винаги ми се е струвало, че в този случай особена роля е изиграло Провидението. Защото не мога да си представя по-точно възмездие или съдбовна справедливост от това един евреин да прегази, макар и неволно, толкова важен за системата си нацист в Ню Йорк през 1941 г., когато в същото време цели тълпи негови сънародници са товарени на влакове като добичета и откарвани на изток — към концентрационните лагери. Възмездие в името на загиналите, въздадено, макар и случайно от човек, чието име сетне потъва в забвение.

Луис не бе чувал историята на Сам Лихтман, при това съвсем и не се впечатли от нея, след като му я разказах. Слушаше какво му говорех, без да коментира, докато му разказвах и случилото се през последните два дни с кулминацията в срещата на пътя с Брайтуел и посещението на двамата монаси. Когато обяснявах интерпретацията на Рийд относно казаното ми от Брайтуел пред къщата, нещо рязко се промени в поведението на Луис. Той сякаш се стресна и стъписа пред мен, още повече се затвори в себе си и след това избягваше да ме гледа в очите.

— Значи смяташ, че може да е същият онзи, дето ни е наблюдавал, докато се оправяхме с Джи Мак, а? — попита Ейнджъл.

Наблюдателното му око не бе изпуснало промяната в Луис и последвалото напрежение, но ми даде знак с леко поклатане на

главата в посока на приятеля си, че по въпроса ще говорим насаме двамата по-късно.

— Усещанията, които събуди в мен, бяха абсолютно същите — така отговорих на въпроса му. — По друг начин просто не мога да ви го обясня.

— Като съпоставям някои факти и онова, което научихме за гибелта на Серета, май че този същият тип е бил единият от екзекуторите, а? — продължи да коментира Ейнджъл. — Октавио не знаеше името, но описанието му беше доста точно, а в САЩ едва ли има много подобни мъже.

В съзнанието ми изплава картината от ателието на Клодия Стърн, снимките и картичките, които Рийд и Бартек ми бяха показали в „Мечката“. Опитах се да подреда съответните образи хронологично във времето, започвайки от създадения с бои, сетне тези от кафявите и черно-белите снимки, особено онази със седналия встрани от групата на Щюклер мъж. Накрая поставих най-ясния от всички образи — този от сблъсъка с Брайтвел на живо на алеята пред дома ми. Този път споменът се върна по-ясно — той ме хваща почти без да се движи, ноктите му ми правят рани, без ръцете му да са ме докосвали. Какво, по дяволите, беше това? И всеки път е малко по-стар, плътта му малко по-увехнала и провиснала, ужасните, болезнени буци по врата му може би мъничко по-големи или просто по-набиващи се на очи. Не, наистина не може да има много подобни хора на този свят. И сто на сто не е имало.

— Сега какво ще правим? — запита Ейнджъл. — Сикюла е изчезнал някъде, вероятно нарочно, а той беше най-добрата ни следа.

Същата седмица Луис и Ейнджъл направили посещение в офисите му, освен тях пребарали и апартамента му. В служебните помещения не намерили нищо съществено, освен маловажни документи, свързани със собственост в зоната Тристейт, корпоративни дела, но и папка с надпис „Амбасейд Риълти“. В нея имало едно-единствено писмо с дата отпреди две години, удостоверяващо, че от въпросната дата насам „Амбасейд“ отговаря за под дръжката и евентуалното даване под наем на три складови сгради, включително и тази в Уилямсбърг. В апартамента над офисите също нямало нещо кой знае колко интересно. Предимно дрехи, тоалетни принадлежности, козметика — мъжки и женски, — което говореше, че най-вероятно

Сикюла и секретарката му с невероятното име Надежда живеят заедно. Намерили и достатъчно количество незначителни, случайно подбрани книги и списания, това пък подсказваше, че и двамата сигурно си купуват четивата по летищата. В кухнята имало много малко продукти — от онези, които са постоянно в рекламите за здравословно хранене, а в хладилника изобщо нямало нищо за ядене, с изключение на мляко с продължителна годност за консумация. Според Ейнджъл изглеждало сякаш някой нарочно е премахнал всички възможни характерологични следи относно битието на двойката, за да създаде впечатлението, че там живеят евентуално най-скупните индивиди без особени навици или хобита.

Луис отишъл там отново на следващия ден — в работно време — и се поразприказвал със секретарката с птичия глас, значи същата, с която и аз бях разговарял по телефона. Луис бил достатъчно абстрактен и в представянето, и във въпросите си и ако отговаряйки на тях, тя е останала с впечатлението, че въпросният господин е ченге, то това ще да е било единствено нейна грешка. Обяснила, че временно замества титулярката, наета била от специализирана агенция за услуги и единствената ѝ задача е да отговаря на телефоните. Иначе си четяла книжки и си оправяла ноктите. Не била виждала Сикюла и секретарката му от деня, в който поела работата, а връзката с тях била само посредством телефонен секретар. Единствено показателна, и то само донякъде, бе информацията, че при нея идвали и други полицаи, а това, доколкото успях да засека датите, било непосредствено след разкритията в мазето на складовата сграда в Уилямсбърг. И на тях не могла да каже нещо съществено или повече от това, което съобщила на Луис.

Сетне се оплакала на Луис, че, изглежда, някой е влизал в офисите след работно време, защото по бюрото си и съседните лавици заварила размествани предмети. Заявила също, че този е последният ѝ работен ден при Сикюла — работодателите ѝ съобщили, че я местят на друга задача, като ѝ наредили да включи телефонните секретари на служебните телефони.

— Остават ни Босуърт и Щюклер-Стъкълър — казах му аз. — И още има — тази седмица предстои търгът и ако Рийд и Недо са прави, че последният липсващ фрагмент се появи, то нашите хора вероятно

ще излязат от скривалищата и ще си покажат муцуните, няма как иначе.

Луис се изправи рязко и излезе от кухнята. Отправих очи към Ейнджъл за обяснение.

— Много неща му се случиха накуп — рече той. — Не е спал, почти не е и ял. Вчера полицията предостави на близките останките на Алис за погребение и Марта ги отнесе у дома. Луис ѝ каза, че продължава да търси отговорните хора, а тя му рече, че било прекалено късно. И още му изтърси в лицето: че ако смятал да прави всичко това заради Алис, значи сам себе си лъже и заблуждава. И тя нямало да му разреши, нито щяла да го поощрява да преследва разни хора, за да може самият той да се чувства по-добре. И ето го, сега вини сам себе си за всичко.

— Но вини и мен също, нали?

Ейнджъл сви рамене.

— Виж, излиза, че този човек Брайтуел знае нещо за теб. Ти самият си замесен в цялата тази афера по някакъв си начин, а Луис не желае да се занимава точно сега и с това. Има нужда да преосмисли нещата по своя си, собствен начин. Нали го знаеш? Това е всичко.

Ейнджъл си взе бира от хладилника. Предложи и на мен, отказах му.

— Тук е доста тихо... — рече той. — Ти говори ли с нея?

— Само няколко думи.

— Е, и? Как са те сега?

— Добре са.

— Кога ще се върнат?

— След като свърши цялата тази работа. Може би.

— Може би казваш, а?

— Нали ме чу.

Ейнджъл махна с бутилката, пристъпи до мивката и изля бирата си в нея.

— Да — рече тихо. — Чух те.

Сетне и той излезе и ме остави сам в кухнята.

* * *

Джоаким Стъкълър живееше в бяла двуетажна къща на крайбрежен имот току край Нейънт в окръга Есекс. Парцелът бе ограден с много висока ограда, портата бе механизирани и се управляваше електронно. Личеше си, че теренът, моравите и градините се поддържат идеално, от вътрешната страна стените бяха практически маскирани от високи храсти и жив плет.

Отпред къщата изглеждаше доволно скъпа, дом далеч над средното ниво, само че като че строен от пийнали, сантиментални и здравата страдащи от носталгия по родината гърци — защото фасадата имаше повече колони дори и от Акропола, пък и други архитектурни недомислици. Вратата се отвори с жужене, потеглих по страничната алея към самата сграда. Сега вече забелязах, че в дълбочина тя е доста масивна. Огромни прозорци с рисувани стъкла матово блестяха под слънчевите лъчи, а край дървения пристан отзад бе пуснала котва голяма бяла яхта. Като оставим настрана липсата на вкус, Стъкълър очевидно се валяше в пари.

Когато спирах пред главната врата на дома, там вече ме чакаше Мърнос. По изражението на лицето му прочетох само едно: съвсем не беше на мнението на шефа си, че е трябвало да ме кани на разговор. Това отношение обаче отдавна не ме засягаше, в моята работа то е кажи-речи ежедневие, така че не го приемах персонално.

— Въръжен ли сте, г-н Паркър? — попита ме Мърнос.

Опитах се да изглеждам наивен.

— Само малко.

— Добре, добре. Ние ще ви пазим оръжието.

Подадох му десетката смит. Мърнос обаче извади, съответното устройство от чекмедже в антрето и грижливо го прокара по мен, а то избипка и на часовника, и на токата на колана. Мърнос си направи труда лично да провери там да не е скрито нещо потенциално смъртоносно, сетне ме отведе в приемната, където ме очакваше нисък, набит човек в тъмносин костюм на райета с убийствено яркочервена вратовръзка. Седеше във видимо заучена поза на антична табуретка, отпиваше чай от фина чаша край изящно украсен шкаф като на черно-бяла снимка в някогашните рубрики на „Лайф“ за светски знаменитости. Само дето бе закъснял за подобно увековечаване поне с няколко десетилетия. Интересен човек — тъмносива коса, сресана назад, челото открито, кожата му загоряла от слънцето, зъбите —

удивително бели. Само часовникът на ръката му бе по-скъп от ипотеката ми за цяла година. Мебелите в помещението плюс висящото по стените изкуство под различни форми вероятно струваха повече от едногодишните ипотекки на цялото скарбърско гражданство заедно. Е, може би без тези на Праутс Нек, дето живеят баровците, ама пък те самите едва ли имат нужда от помощ във връзка с плащане на сметки.

Изправи се, подаде ми ръка. Беше извънредно чиста, добре поддържана, просто светеше. Почувствах се неудобно, току-виж съм я измърсил с моите ръчища. Особено в случай че просто се прави на възпитан и учтив, очаквайки, че аз пък ще се досетя и няма да го цапам с какъвто и да е контакт.

— Джоаким Стъкльър — представи се той. — Радвам се да се запознаем. Алексис ми разправи за вас. Доста скъпо ми излезе неговото пътуване до Мейн. Ще се наложи да компенсирам пострадалите хора.

— Вместо това можехте просто да ми се обадите.

— Трябваше да бъда...

Тук Стъкльър направи пауза, загледан в тавана, като човек в овощна градина пред любимото си ябълково дърво, където търси най-зрелия плод. Сетне по същия начин сякаш „откъсна“ думата от празното пространство, за да я намести в изречението си.

— ... по-внимателен. Да, внимателен — завърши той. — Убеден съм, че знаете как стоят нещата. Прекалено много опасни хора се навъртат из нашия свят.

Гледах го, опитвах се да преценя самият той от тях ли е или не. Може би беше именно такъв, въпреки цялата му помпозност, позорство и женствеността в един или друг жест. Покани ме да седна, предложи ми чай.

— А може би желаете кафе? Него ли предпочитате. Аз пък имам навика преди обед да пийна чашчица чай.

— Чай е добре.

Мърнос вдигна слушалката на старинен черен телефон и набра къс номер, явно вътрешен. Буквално за секунди в помещението се появи лакей с голям поднос. От него на красива масичка свали голям порцеланов чайник и две чашки в тон с него, още и захарница, мляко, купичка с лимониви резенчета. Поднесе и чиния със сладкиши. На мен лично ми се сториха изсъхнали, вероятно твърди за ядене, но може би

се лъжех. Целият комплект бе от фин китайски порцелан, чашките — с позлатени лентички. Стъкълър наля малко в едната, залюля я леко — проверяваше дали ще го задоволи цветът на чая. Остана доволен, сипа и в двете, сетне попита как го пия.

— Черен, без мляко — отвърнах.

Домакинът примига, сякаш го бях ударил, но иначе напълно мъжки прикри неодобрението си.

Седяхме, отпивахме чай. Приятна обстановка, мили хора. Липсваше само един възтъпичък шишо на име Алджи с бели тенис патъци и ракета и ето ти сцена от английската комедийна класика. Само че Стъкълър бе много по-интересен човек, отколкото изглеждаше на пръв поглед, и според мен трудно би се вписал в типичния британски дух и колорит.

Преди да дойда, отново бях се обаждал на Рос. Този път ми беше отговорил значително по-бързо и без да ме наругае, дори охотно ми бе дал данни за дребния ухилен мъж, който сега седеше пред мен. Рос бе пуснал в действие връзките си в МРГ — създадената през 1998 г. Междуведомствена работна група, която наред с други неща проверява архиви и дела, свързани с нацистките и японските военни престъпления, за да анализира сътрудничеството на американски фирми и организации с лица със съмнително минало и принадлежност към бивши антихуманни режими. Оттам му бяха дали справка, според която съпругата на Щюклер на име Мария заедно с единствения си син Йоахим пристигнали в САЩ скоро след края на войната. Имигрантските власти още тогава се опитвали да депортират повечето от този тип преселници, обаче новото ЦРУ и особено Едгар Хувъровото ФБР настоявали за тяхното оставане на американска територия, за да могат да ги използват като сътрудници и информатори относно комунистите и техните симпатизанти в съответните комуни и обкръжения. В онези години правителството на САЩ не подбирало особено кого приема, кому дава убежище и прочие. Факт е, че петима близки сътрудници на Адолф Айхман от екипа му за т.нар. Окончателно решение са работили за ЦРУ, а то самото се опитвало да вербува още поне две дузини високопоставени нацистки военнопредстъпници и техни съветници.

Мария Щюклер направила подобна по характер сделка с американските власти: обещала им документация във връзка с

германски комунисти, съставяна от съпруга ѝ по време на службата му при Химлер. Умна жена била, предавала достатъчно данни по въпроса и американците били доволни. Така малко по малко — с оказваните услуги и сътрудничество с американските власти — успяла да се домогне до американско гражданство за себе си и сина. Молбата ѝ за гражданство е одобрена и подписана лично от Хувър. И това станало след като тя предала и последните документи, които имала, за ляво настроени евреи, избягали от Германия още преди началото на войната и намерили убежище и доходоносна работа в САЩ. Според МРГ именно част от нейната информация се оказала ключова в ранните дни на кампанията на Маккарти срещу комунизма в САЩ и безбройните изслушвания на най-различни свидетели пред специализираната комисия за антиамериканска дейност. Хувър я смятал за много ценен източник и в неговите очи тя била „немска героиня“. Този ѝ фаворизиран от специалните служби статут ѝ дал възможност да отвори доходен бизнес с антики, наследен и от сина ѝ. Дватама внасяли ценни предмети от Европа почти без намеса или санкции от страна на американските митнически служби. Оказа се, че тази жена, макар и на преклонна възраст, е все още жива и се намира в старчески приют на Роуд Айланд. При това на 85 години била напълно с всичкия си.

И ето ме мен сега тук, пия чай със сина ѝ в голяма зала в още по-голяма къща, обзаведена и заплатена с мародерски задигната военна плячка, подсигурена допълнително и от последователните предателства на една амбициозна жена.

Ако, разбира се, Рийд бе прав относно втората колекция на сина на Щюклер и ролята на бащата във войната. Дали тези истини някога са безпокоели сина Стъкълър? Съмнявах се, но пък Рос ми бе съобщил още, че Стъкълър бил извънредно щедър в благотворителната област. Давал много пари за най-различни каузи, включително и за няколко еврейски институции, макар че някои от тях отказали помощта, след като разбрали произхода на дарителя. Може би тези жестове се дължат на неподправени угризения на съвестта? В същото време биха могли да бъдат и добре премерена реклама, сполучливо организиран от пиарска^[1] гледна точка имидж, а в същото време и извънредно удачен инструмент за отвличане на вниманието от бизнеса и колекциите.

Изведнъж осъзнах, че се самонавивам и неочаквано съм развил в себе си дълбока неприязън към Стъкълър, без дори да съм го опознал достатъчно.

— Благодарен съм ви, че пожертвахте време да ме посетите... — продължаваше да ломоти той.

Нямаше и следа от акцент, било той немски или какъвто и да е друг. Тонът бе напълно неутрален, изцяло в хармония с баланса на имидж, грижливо култивиран да не издава нищо относно произхода и истинската природа на човека зад него.

— Без да ви обиждам — прекъснах го аз, — но дойдох тук, защото вашият служител намекна, че може би имате за мен някаква информация. Иначе чая мога да си го пия и у дома.

Въпреки нарочната обида Стъкълър запази добрата си воля и поне външно продължи да излъчва добро настроение, сякаш му харесва антипатията на един гост, а недодяланите му закачки го забавляват.

— О, да, разбира се, разбира се. Мисля си, че може би пък наистина съм в състояние да ви помогна. Преди да започнем този разговор обаче, ще ви моля да ми разкажете за смъртта на онзи г-н Гарсия, в която, както научавам, вие сте изиграли значителна роля. Много съм любопитен, знаете. И бих ви помолил да ми разкажете за онова, което видяхте в апартамента му.

Не се усещах напълно накъде води цялата тази работа, обаче вече знаех, че Стъкълър е майстор в пазарлъците. Може би от майка си бе научил този занаят, а сетне го бе усъвършенствал в хода на бизнеса. С други думи, принципът е: дай, за да получиш, или преди да му разкажа нещо, което го интересува, той няма да ми каже нищо.

— Видях костна скулптура, свещници от човешки останки, подобна на тях недовършена работа и една персонификация на мексиканско култово божество или Санта Муерте, направено най-вече от женски череп.

Изглежда, Санта Муерте не го заинтересува особено. Обаче другите неща му направиха впечатление — накара ме най-подробно да му ги описвам, разпитваше ме за най-дребни подробности от конструкцията и изпълнението. По едно време махна с ръка към Мърнос, той стана от стола в съседство и донесе една книга. Беше неголямо томче, подвързано в черно, а на гърба на подвързията с червени букви бе изписано „Memento Mori“. На корицата отпред бе

изобразен предмет, сякаш взет от работилницата на Гарсия: закрепен върху леко извита кост череп, където костта се подава като бял език изпод нащърбената челюст, от която липсват пет или шест предни зъба. Тази комбинация пък бе поставена върху колона от пет или шест подобни извити кости.

Стъкльър веднага забеляза, че се загледах.

— О, това е човешки сакрум — обясни ми той с готовност. — Разбира се по петте свързани прешлена.

Взе книгата и бързо прелисти може би петдесет или шейсет страници текст, който бе на няколко езика, включително немски и английски. Така стигна до поредица фотографии. Тук спря и ми подаде томчето.

— Моля ви, погледнете снимките и ми кажете дали нещо ви се струва познато?

Прегледах ги. До една бяха черно-бели с леко кафеникав оттенък. На първата имаше особена църква с три камбанарии, подредени в триъгълник. Беше заобиколена с оголели есенни дървета, а видимо старата ѝ каменна ограда бе разделена на равни интервали с колони, на чиито върхове бяха изваяни черепи. Останалите снимки без една показваха различни аранжimenti на кости, предимно увенчани с черепи, под извити в арки тавани: големи пирамиди и кръстове, вериги, свещници и полилеи. Последната отново показваше църквата, този път снимана отзад и на силна дневна светлина. Сега по оградните стени се виеше плътна мрежа бръшлян, а едноцветието на снимковата текстура създаваше впечатлението или може би илюзията, че по нея са се налепили рояци насекоми, все едно полепнали като на пити мед пчели.

— Къде е тази църква? — попитах аз.

Отново ми хрумна вече неведнъж посещавала ме мисъл — в снимките имаше нещо противно и то бе именно в свеждането на някога живели човешки същества до обикновени църковни декорации.

— Първо вие ми отговорете на въпроса докрай — опъна се Стъкльър и размаха пръст към мен.

Първата ми реакция бе да хвана и да го пречупя. Не беше проблем, но погледнах към Мърнос. Нямах нужда от телепатия, за да ми стане ясно от погледа му, че на множество хора, може би и на него

самия, неведнъж им бе хрумвала идеята да сритат Джоаким Стъкълър здраво.

Направих се, че не виждам пръста и посочих една от малките фотографии. На нея се виждаше конструиран във формата на котва предмет от човешки кости, поставен в ниша в напукана стена. Седем човешки раменни кости образуват звездообразна фигура с череп в центъра; тази фигура се държи заедно от части от раменни и гръдни кости, иначе е окачена на вертикална колона от още раменни кости, завършваща от двата си края в полукръгове от прешлени и двойка черепи.

— Нещо подобно имаше в апартамента на Гарсия — казах му аз.

— Е, него ли показвахте на г-н Недо?

На това не отговорих. Стъкълър изсумтя нетърпеливо.

— Хайде, хайде, г-н Паркър. Както вече ви казах, за вас самия и за вашата работа знам прекалено много. Зная, че и с Недо сте се консултирали. То е съвсем логично, закономерно бих казал, именно при него да отидете. В края на краищата той е всепризнат експерт в тази област. И е още, нека добавя, и Вярващ. Е, в негова защита нека все пак изтъкна — бивш Вярващ, за да бъде максимално точен. От известно време е обърнал гръб на основната група, така да се каже, макар и... макар и да подозирам, че е запазил вярата си в някои от най-тайните ѝ догми.

Това за мен беше новина. Ако бе вярно, разбира се. Истината ли говореше Стъкълър или не? Ако бе първото, то Недо бе съумял да запази връзката си с Вярващите отлично прикрита. Обаче този факт повдигаше поредица въпроси относно лоялността му. Рийд и Бартек твърдяха, че са говорили с него много пъти, следователно можех да допусна, че те са наясно относно миналото му. Основното, което ме вълнуваше в този миг обаче, бе: Недо ли е съобщил на Брайтуел за мен?

— Какво знаете за Вярващите? — не се стърпях аз.

— Че са тайно общество, че са добре организирани. Че вярват в съществуването на ангелоподобни или демонични същества. Че търсят един предмет — същия, който и аз търся.

— Черния ангел.

За пръв път от пристигането ми Стъкълър наистина изглеждаше впечатлен. За малко да се изчервя от скромна гордост.

— Да, Черния ангел, въпреки че моето желание да го притежавам е доста по-различно от тяхното. Моят баща си загуби живота, докато го търсеше. Може би познавате миналото на семейството ми? Разбира се, че го познавате. Вие не сте човек, който пропуска да се въоръжи с нужната информация, преди да се срещне с непознат. Да, баща ми беше член на СС, беше и на Аненербе — отделът на окултните специалисти на СС райхсфюрера Химлер. Те се занимаваха с мистика, теософия, магьосничество — повече от тези неща са дивотии, разбира се, но Черният ангел е нещо по-друго, той е истински. Поне можем да кажем със сигурност, че е съществувала сребърна статуя на същество в процес на метаморфоза от човешка в демонска същност. Такъв предмет би бил гордост за всяка колекция, независимо от стойността му, за нея изобщо не говоря. Химлер обаче, както и повечето Вярващи, е бил на мнение, че Ангелът сам по себе си представлява нещо много повече от обикновена статуя. Знаел е историческата теза за създаването на статуята, а тя е притежавала особена привлекателна сила за него. Наредил е да се търсят фрагментите от картата, където е било белязано местонахождението ѝ и именно по тази причина баща ми и неговият екип са били изпратени в манастира при Фонфрод. Това всъщност става след като на Химлер му докладват, че според някои източници там трябва да е една от кутиите с част от картата. В Аненербе са работили ерудирани изследователи, някои от тях с огромни научни познания, хора, способни да проследят и най-неясни исторически следи. Задачата била много опасна, както вероятно сам се досещате, трябвало да действат под носа на съюзническите сили. Фактически тези обстоятелства довели до смъртта на баща ми. По същото време изчезва и кутията и досега не съм успял да я намеря въпреки огромните ми усилия.

Посочи книгата в ръката ми и добави:

— В отговор на предишния ви въпрос — това на снимката е Седлиц. Там се е появил Черният ангел. Затова Гарсия е работил върху костната му скулптура: било му е поръчано да създаде и по-малко копие на Седлицката костница — място, достойно да съхранява Черния ангел, докато бъдат разгадани истинските му тайни. А може би вие намирате нещо странно във всичко това?

Погледнах го, очите му горяха с особена светлина. Стъкльор бе фанатик, да не кажа по-силна дума, също както Брайтуел и останалите

Вярващи. Финото му лустро на човек софистициран, интелигентен бързо падаше и това бе само в моя полза. Защото Стъкльр не можеше да си държи устата затворена по темата, която до маниакалност го бе обсебила. Реших да се възползвам — той просто не можеше да се въздържа.

— Че защо сте толкова сигурен в съществуването й?

— Защото съм виждал копия — отвърна той. — И вие сте виждали... в известен смисъл, разбира се.

Замисли се и изведнъж се изправи с думите:

— Последвайте ме, моля.

Мърнос отвори уста да възрази, но Стъкльр го спря с вдигната ръка.

— Не се безпокой, Алексис. Всичко отива към естественото си заключение.

Тръгнах след Стъкльр, пресякохме къщата по дължина, спряхме пред врата под главното церемониално стълбище. Домакинът я отключи, надолу водеше стълбище, вероятно към мазетата на дома или може би подземни крипти. Стъпалата бяха широки, стените облицовани с дялани камъни, луксът бе намерил място дори и тук. Минахме през обширно помещение с извънредно богата колекция от вина, може би поне хиляда бутилки имаше тук. Бяха грижливо подредени на стелажи с етикети, на стената висеше модерен термостат за контрол на температурата. Пресякохме това помещение, стигнахме до друга врата в зидана от едри камъни стена, този път метална, с клавиатурна ключалка и очен скенер. Здравно си бе барикадирал съкровищата Стъкльр. Това дебело няколко пръста приспособление го отвори Мърнос, сетне отстъпи в страни, за да пропусне шефа си и мен.

Влязохме в квадратно помещение с каменни стени, доста висок таван. По стените висяха големи остъклени шкафове, имаше и ниши. Тук може би се намираше най-ценното от тайната колекция: три големи икони, златните обкови по тях мътно лъщяха, идеално запазени, имаше и няколко златни потира, гравирани кръстове. Видях още и картини, миниатюри — скулптури на мъжки фигури, може би на римски и старогръцки божества.

В помещението обаче със странна сила доминираше огромна черна статуя, вероятно поне два метра и половина на височина, построена изцяло от човешки кости. Наистина вече бях виждал нещо

подобно като скулптурен опит — но в значително по-малък мащаб и незавършено. Намереното в апартамента на Гарсия.

Да, Черният ангел беше. Внушително по размери скелетно крило, разперено от едната му страна, съставките му предимно леко закривени лъчеви кости, ръцете — от бедрени кости и пищяли, за да се получи мащабът, големият крак — умело аранжиран от нещо съединени кости, анатомичните подробности докарани до съвършенство. Главата бе направена от черепни фрагменти, видимо множество краниуми са били използвани за целта — парчетата грижливо обработени и наставяни като в пъзел, сетне слепвани, за да оформят цялото. Ребра и отделни прешлени оформяха рога на главата, той се извиваше напред и надолу, почти допирайки ключицата. Това произведение бе поставено на гранитен пиедестал и това още повече засилваше внушителността му, завършващите със закривени нокти пръсти на краката хищно сграбчили ръбатия камък. За миг ме осени ужасно усещане — страх и отвращение. Онези снимки от Седлиц ме бяха поразтресли, но в тях все пак имаше някаква религиозна целенасоченост, те навяваха мисли за преходността, потока на времето и човешката тленност. А тук стоеше, по-точно се извисяваше нещо чудовищно, без истинска стойност — просто останки, съставни части на бивши човешки същества, сведени до материал с цел създаване на образ на Злото. Едно тъмно, безусловно зло.

— Изключително, не мислите ли? — възкликна Стъкльър.

Опитах се да си представя колко ли пъти бе стоял тук, занемял от възхита пред тази фигура. Може би стотици и все пак благоговението в гласа му бе впечатляващо.

— И така може да се каже — отвърнах аз. — Откъде е?

— Баща ми го е намерил в Моримондския манастир в Ломбардия. По време на същата задача — търсенето на следи относно фрагмента от Фонфроад. Той е бил и първият знак, че баща ми е близо до картата. За съжаление има известни повреди, може би ги виждате?

Стъкльър посочи няколко напукани кости, грубо поправена дупка в гръбначния стълб, липсващи части от пръстите.

— Според баща ми това творение е било пренесено от Седлиц, може би немного време след като са били разпратени отделните фрагменти от картата. Вероятно е изминало дълъг път до Италия, престоявайки и на други места. Направено е, с цел да се отклонява

вниманието от оригинала. Баща ми наредил да го скрият, за целта имало определени тайни места и никой от подчинените му не смеел да поставя под въпрос заповедите му по тези дела. Определил го е като специален подарък за райхсфюрера, но сетне загинал, така и не му останало време да го предаде на Химлер. За сметка на това след войната попада в ръцете на майка ми, заедно с други събирани от баща ми предмети.

— Но толкова ли е било трудно да се направи такава фигура? Вероятно всеки умел скулптор би могъл... — подхвърлих аз.

— Не — възрази Стъкльр с категоричен тон. — Не! Би могъл да го създаде само автор, който е виждал оригинала. Детайлите са съвършени, сам виждате!

— Откъде знаете и по какво съдите, след като не сте го виждали и вие?

Стъкльр закрачи към една от нишите и внимателно повдигна стъклената плоскост отпред. Последвах го, застанах на стъпка зад него. Включи светлини, видях, че вътре има две малки сребърни кутии с гравирани върху капаците кръстове. И двете бяха отворени, а до тях — между фини стъклени плочки бяха поставени парчета пергамент с квадратна форма и страна може би трийсетина сантиметра. На тях забелязах части от чертеж, рисунки на стена и прозорец, поредица символи на ръба на парчето: кървящото Христово сърце сред тръни, пчелен кошер, пеликан. Почти веднага след това видях комбинираните с римски цифри букви — точно както ги бе описал Рийд.

На пергаментата изпъкваше голям крак, леко прегънат назад, виждаха се отлично закривените нокти на краката му. Почти същите както на голямата статуя зад нас. Сега забелязах и избледнял надпис на крака, но нямаше начин да разчета буквите. На втория манускрипт бе изобразен череп, но само наполовина. И отново бе просто идентичен с този на Стъкльровата костна статуя.

— Сам виждате, нали? — запита Стъкльр. — Тези фрагменти са били пазени разделено векове наред, още от създаването на картата. Да пресъздаде образа на Черния ангел би могъл и творец, който е виждал рисунъка, но във всичките истински подробности би успял само този, който е гледал оригинала. Рисунката е сравнително груба, действителната статуя — точно обратното. Питайте ме защо вярвам, че съществува, нали? Е, показах ви.

За миг обърнах гръб на Стъкълър и статуята, погледнах към Мърнос. Стоеше неподвижно и ме гледаше безизразно.

— Значи имате два от фрагментите — извърнах се отново към домакина. — И на търга ще се опитате да купите трети, нали?

— Да, ще наддавам, както казвате, с надежда да го купя. След края на търга ще се срещна с всички останали участници, за да проверя кой от тях също притежава един или повече фрагменти. Аз съм много богат човек, г-н Паркър. Ще направя нужните сделки и споразумения, изобщо всичко възможно, но ще набера достатъчно информация, за да определя с точност къде е скривалището на Черния ангел.

— Ами Вярващите? Смятате, че можете да ги отстраните с пари ли?

— Не се заблуждавайте, че сте всезнаещ и всесилен, г-н Паркър. Онази лекота, с която в Мейн се справихте с наетите от нас служители, може би ви подвежда, но тя е нещо измамно. Вас нито за миг не съм ви смятал за реално опасен. И с тях можем да се справим, ако се наложи, но аз винаги предпочитам да работя на принципа на изгодно и за двете страни споразумение.

Рекох си, че едва ли ще стане точно така. От наученото досега наистина излизаше, че Стъкълървите причини за търсене на статуята са доста по-различни от тези на Брайтуел и подобните на него. За Стъкълър това бе въпрос на горда нова придобивка — добавка към скритата в тъмни мазета колекция, макар и донякъде свързана със сантиментален спомен за покойния баща. Ще постави Черния ангел до костния му брат, едното ще отразява злото в другото и обратно, а той ще стои пред тях и ще им се възхищава по своя си нередовен, маниакален начин. Докато Брайтуел и евентуално неговият повелител или Предводител вярват, че под среброто се крие нещо много повече — живо същество. Стъкълър би запазил статуята цяла и непипната, Брайтуел ще търси демона в нея.

— Време е да си тръгвам — рекох аз, но Стъкълър дори и не ме чу.

Изведе ме Мърнос, а шефът му остана в захласнато съзерцание на тленните останки на някога живи хора, събрани тук в мрачно преклонение пред старото скверно, безсмъртно Зло.

[1] От public relations. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА

Скоро след срещата със Стъкълър вечеряхме с Фил Айзъксън в едно заведение край старото пристанище. Ставаше все по-ясно, че утрешният търг ще се окаже повратна точка в нашата драма: той безсъмнено щеше да привлече всички, които искаха да се сдобият със Седлицката сребърна кутия, включително и Вярващите. А успееше ли да я спечели Стъкълър, то това непременно щеше да го противопостави на тях. Искан да присъствам на търга, но когато се обадох да потърся по телефона Клодия Стърн, оказа се, че я няма или просто я криеха. В същото време обаче ме уведомиха, че на продажбата се влизало само с покани и вече било прекалено късно да ме добавят към списъка на поканените. Оставих съобщение за Клодия с молба да ми се обади, но, честно казано, изобщо не разчитах, че ще го направи. Не бе далече от ума, че на клиентите ѝ хич няма да им се хареса, ако тя разреши на едно частно ченге да си вре носа в техните работи. Още повече че това ченге се интересува от бъдещия собственик и местонахождение на един от най-необичайните предмети на пазара през последните години. В същото време, ако имаше човек, който можеше да ми свърши работа, това бе именно Айзъксън. Той бе напълно способен да си осигури достъп до търга на Стърн, при това със сигурност знаеше достатъчно за евентуалните клиенти, за да ми бъде от помощ.

По-рано „При Наташа“ се намираще на „Къмбърланд Авеню“, недалеч от „При Бинтлиф“, а неотдавнашното му преместване на старото пристанище бе едно от сравнително малкото нови събития в нашия град, които изцяло одобрявах. Бяха ми споменавали, че новата му обстановка и поддръждане са далеч по-уютни, при това и храната била значително подобрена, което не бе малко постижение, като ви кажа, че там поначало си готвеха отлично. Когато пристигнах, Фил седеше на маса недалеч от дългата тапицирана скамейка край стената по цялата дължина на главната ресторантска зала. Както обичайно, така и днес Айзъксън изглеждаше същият спретнат и елегантен фин човек, все едно изваден от популярна дефиниция за британски университетски дон — дребен, ерудиран мъж с умни очи и бяла

брадичка, сако от туид и светли панталони, педантично завързана червена папийонка и бяла риза. Иначе по професия бе юрист, но това ни най-малко не го отдалечаваше от същността на истински преподавател. Партньор беше в портландска фирма с офиси на „Къмбърланд“, а в същото време пописваше и статии на тема изкуство в „Портланд Прес Хералд“. Аз проблем с този вестник никога не съм имал и все пак ми беше чудно, че критик с високо качество като Айзъксън се крие или по-точно губи в страниците му. Фил обичаше да твърди, че във вестника просто са забравили, че той им сътрудничи, а за мен не бе трудно да си представя как някоя сутрин дежурният по новини редактор разгръща изданието и удивено пита:

— Хей, ама ние сме имали художествен критик, а?

Бяхме се запознали на изложба в галерията на Джун Фицпатрик на „Парк“. Джун бе изложила доста оригинална работа на местна художничка на име Сара Крисп. Сара създаваше произведения с удивителна красота, използваше най-вече флора и фауна, взети от живата природа неща — листа, цветя, змийска кожа, птиче перо — подреждайки ги в геометрични фигури и форми. Хрумна ми, че подходът ѝ трябва да има нещо общо с вселенския ред в природата и го казах на глас. Фил се съгласи с мен по принцип и изнесе цяло слово по темата. Речникът му е далеч по-богат от моя, а що се отнася до света на изкуството, е и по-напред. В крайна сметка си купих една от картините на Сара — представляваше кръстовидна форма от птичи яйца върху восък, на червен фон от пресичащи се кръгове.

— Е, браво, браво — рече Фил, когато пристъпвах към масата. — Тъкмо вече мислех, че си намерил по-интересна алтернатива за прекарване на вечерта.

— Опитвах се, повярвай ми — отвърнах с усмивка. — Обаче се оказа, че всички интересни хора са вече ангажирани.

В същия миг пристигна келнерката, донесе чаша калифорнийско вино. Помолих я да донесе цялата бутилка, сетне поръчах комплект ориенталски мезета. Разговорихме се за местните клюки, изчаквайки храната да дойде, той ми изтърси и цял куп съвети какво изкуство мога да си купя в Портланд, особено ако спечеля от щатската лотария. Ресторантът постепенно се пълнеше, оглеждах се дискретно. Изчаках, докато седналите на съседните маси се увлякоха в разговор с компаньоните си, чак тогава захванах моята си тема.

— Кажи сега какво би могъл да ми кажеш относно Клодия Стърн и клиентите ѝ? — попитах, докато Фил с удоволствие дояждаше последната скарида от блюдото.

Фил деликатно потри уста със салфетката и отмести чинията.

— Аз нейните търгове в Бостън обичайно не ги отразявам в моята рубрика. Първо да ти кажа, че не ми се иска да развалям апетита или настроението на читателите, описвайки предметите, които понякога се появяват на тях. Второ, не съм убеден, че си заслужават като тема, след като Стърн си подбира клиентите и ги допуска само след като им е дала покани, тоест има някаква особена селективност. Трето, ти по какъв повод се интересуваш точно от нея и нещата, които предлага? Може би във връзка с някой случай?

— Нещо такова. Но можеш да добавиш, че е налице и малко персонален елемент, така да се каже.

Фил се понамести в стола, поглади брадичката си.

— Хм, добре, чакай сега да видя. Фирмата не е стара. Основана е преди десетина години, специализира в изкуство, което бихме могли да наречем езотерично. Да, езотерично. Клодия Стърн е завършила Харвард, има научна степен по антропология. В същото време ѝ сътрудничат кръг експерти, които тя консултира по един или друг повод с цел доказване автентичността на даден предмет. И още нещо важно по принцип — областта на интересите ѝ е едновременно доста широка, но и специализирана. Говоря за манускрипти, човешки останки, най-вече кости, употребени в изпълнения, които някои хора наричат изкуство, още и най-различни книжки, хайде да не ги наричам „еднодневки“, обичайно свързани с библейските апокрифи. За такива има пазар, знаеш.

— Тя наистина ми спомена човешки останки, след като я посетих, но не стигна до нещо по-конкретно.

— Е, ясно, това не е тема, която човек обичайно обсъжда с непознати — рече Фил. — До преди може би десетина години Стърн въртеше неголяма, но пък оживена търговия с т.нар. аборигенски предмети. Това са, да речем, донесени от Африка черепи най-вече, но и други... обичайно наречени украшения. Сега, както ти е известно, появят ли се на търгове, обществеността се мръщи на такива неща. Държавни и други организации и институции също задават въпроси, местните източници, откъдето идват предметите — племената

например, — често създават проблеми, искат си ги обратно. По-лека и с по-малко трудности е търговията с европейски костни скулптури, особено когато имат сертификати, че са порядъчно стари, както се досещаш. Та около нейната фирма се вдигна шум в централната преса, когато преди години изнесе на търгове скелетни фигури от полски и унгарски костници. Под фигура тук разбирам например полилей или комплект от полилей със свещници — всичко направено от кости.

— Да помниш кой ги купи тогава?

Фил поклати глава в отрицание.

— Стърн винаги си е била дискретна, че и направо потайна. Фирмата ѝ обслужва тясно специализирана клиентела, която плаща извънредно добре. Освен това не помня досега някой от клиентите ѝ да се е оплаквал от начина, по който Стърн си движи бизнеса. Всичко, което продава, е надлежно и строго проверявано за автентичност.

— Значи досега не е продала нито една метла, дето да не лети — опитах се да се пошегувам.

Фил не го прие като майтап.

— Очевидно не, доколкото си спомням.

Келнерката се появи, събра и отнесе блюдата с мезетата. Няколко минути по-късно се появи основната поръчка — лангуста за Фил, котлет за мен.

— Виждам, че все така не обичаш морските деликатеси — отбеляза той.

— Викам си, че някои живи същества са нарочно създадени грозни, че да отблъскват в човека желанието да ги яде.

— Или да излиза на срещи с тях — усмихна се Фил.

— Е, да, има и този момент — засмях се на намека.

Той се захвана да разчупва черупката на рака, а аз се опитвах да не гледам.

— Е, ще се решиш ли да ми кажеш защо именно Клодия Стърн ти е кацнала на мушката? — попита неочаквано той. — Разбира се, това ще си остане между нас двамата. Давам ти дума.

— Утре там има търг.

— Намерените в Седлиц неща — веднага закова Фил. — Чуват се разни слухове.

— Нещо по-точно знаеш ли?

— Зная, че център на разпродажбата е парче пергамент, което носи рисунки, само по себе си не е ценно, като изключим, разбира се, стойността му като уникат, рядкост някаква. Зная още, че Клодия Стърн е дала микроскопична частичка от пергамента за изследване с цел проверка на възрастта, респективно автентичност, а самият предмет е под ключ, докато му се намери купувач. Освен това чух, че се пази строга тайна и прекалено много мерки са взети за такава дребна вещ.

— Мога да поразширя информацията ти — обадох се аз.

И започнах да му разказвам. Когато свърших, ракът му си стоеше полуначенат на чинията, моят котлет пък не беше пипан. По едно време келнерката пристигна да ни понагледа и видимо остана разочарована, може би и разтревожена.

— Ама не е ли наред всичко? — запита тя с болка в гласа.

Лицето на Фил се озари в сияйна усмивка, толкова истинска, че само голям експерт би разпознал фалша в нея.

— Напротив, всичко е направо божествено, милинка, само дето вече го нямам онзи апетит, някогашния — издекламира той с апломб.

Тя не му повярва много, но събра чиниите, а щом се отдалечи, усмивката на Фил угасна.

— Смяташ ли, че статуята е истинска? — запита ме той.

— Наистина вярвам, че нещо си е било скрито преди векове — отвърнах. — Прекалено много хора се ровят в миналото, търсят го, и то най-стръвно, за да се окаже обикновен мит в края на краищата. Що се касае до истинската му същност, аз лично не мога да се произнеса. Обаче е напълно логично да приемем като достоверно, че то е достатъчно ценно. Толкова, че заради него да се извършват куп убийства. Какво би могъл да ми кажеш относно този тип колекционери?

— Някои познавам по име, други — по репутацията им. Хората от занаята си споделят клюки, нали знаеш как става?

— Можеш ли да се добереш до две покани за търга?

— Вероятно ще мога. Това значи да се позова на разни услуги, които съм правил на този-онзи. Но ти току-що ми каза, че Стърн би предпочела ти да не се появяваш на търга й.

— Надявам се, че ще бъде достатъчно заета с други неща, че да не стои на вратата, когато влизаме с теб. Залагам още на презумпцията,

че появим ли се точно когато започва самият търг, тя ще предпочете да ни остави, отколкото да ни изхвърля и да рискува да наруши добрия тон и реда на собствената си продажба. Във всеки случай в моя занаят непрекъснато ми се случва да върша разни неща, дето на други хора обичайно не се харесват. Ама какво да се прави? Иначе трябва да стоя без работа.

Фил ме изгледа, допи си виното.

— Знам си аз, че безплатното ядене винаги ми излиза през носа — рече той.

— Хайде, хайде — успокоих го аз. — Сигурен съм, че ти е интересно. И ще ти хареса. А пък ако някой вземе да те убие случайно, ще си сигурен, че в „Прес Хералд“ ще ти излезе некролог. Така ще те обезсмъртят.

— Убийствено чувство за хумор, но не си убедителен — засмя се Фил. — Винаги съм се надявал безсмъртието да дойде по сигурния начин — като не умирам.

— А, нищо чудно да си първият по тази технология — изгаврих се аз отново.

— Я ми кажи твоите шансове какви са?

— Не са големи — отвърнах му. — И все повече се свиват.

* * *

Брайтуел изпитва глад, неговия си глад. Много време е потискал желанията в себе си, но напоследък започват да го надвиват. Помни смъртта на жената — Алис Темпъл — в онзи стар склад, помни шляпането на босите си крака, докато върви към нея. Темпъл^[1] — това име носи точна и сладка символика — предвид поругаването на плътта ѝ. Понякога сам се дивя на способността да напуска тялото и да стои извън самия себе си, наблюдавайки какво става, сякаш тленната му форма има една работа, а направляващият я дух е зает с други, по-важни неща.

Отваря уста, вдъхва, дълбоко поема наситения с влага и бензин въздух. Юмруците му се свиват и разпускат, кокалчетата изпъкват, кожата побелява. Потреперва от желание, спомня си стръвта, с която я разкъсва. Точно там, в този миг настъпва онова особено Разделение —

между Аза и Не-Аза, първият раздиран от желание да разпаря, къса и дере, другият — изчакващ мига, финалния миг. Това е неговият дар, причина за самото му битие: дори и със затворени очи, заключени сетива, потънал в гробовен мрак, той пак усеща настъпването на сетното издихание...

Сега вътрешните спазми се учестяват. Устата му съхне. Темпъл, Алис Темпъл. Обича това име, жадува за вкуса ѝ, неговата уста върху нейната, кръв, слюнка, пот, смесени върху плътта ѝ, съзнанието ѝ бавно я напуска, силата ѝ гасне. В този миг Брайтуел е отново с нея, окървавените му пръсти стискат главата ѝ, устните му са впити в нейните, а тя е цялата алена. Алена отвън, алена отвътре. Умира бавно, всеки би го разпознал — от лаика до лекаря. Животът изтича от нея, тя сякаш се смалява и вехне. Чезне и се свива, гола, на онзи разнебитен стол.

Но животът не е единственият елемент, който я напуска в този миг, а Брайтуел изчаква именно това — другото. Усеща го като свеж полъх в устата си — понесена в ален тунел благоуханна струя, отстъпваща пред суровата зима мека есен, залез-слънце и нощ, присъствие и отсъствие, светлина и антиподът ѝ. А то е вече в него, заключено, затворено там, заклещено помежду световете в отколешния, мрачен зандан, какъвто е всъщност Брайтуел.

Брайтуел. Самотният Ангел. Хранител на спомени. Тъмничар. Брайтуел — търсач и откривател.

Дъхът му се ускорява. Усеща ги в себе си, измъчени, дирещи. Какво ли? Може би изход...

Брайтуел — повелителят на чуждата воля. Пречупва я, за да я подчини на своята. Натрапва на души забравени и изгубени, че истината за тяхната природа се крие в думите му. Неговите думи.

Има нужда от нова порция... Вече я предвкусва. Дълбоко в него ужасяващият вой набира сила и височина, достига кресчендо, безкраен хор от гласове, които ридаят, търсят свободата.

Изобщо не съжалява за последвалото след смъртта ѝ. Вярно, то им носи нежелано внимание. В крайна сметка тя не е сама на този свят. Има хора, които я обичат, които няма да оставят смъртта ѝ да мине незабелязана. Обаче кръстосването на житейския ѝ път с Брайтуел съвсем не е случайно. Не е. Той смята себе си за много стар, престар, а с такава възраст върви и безгранично търпение. Запазил си е вярата,

винаги е намирал упование в мисълта, че всеки следващ живот го приближава все повече и повече до предателя, същия, предал него самия, предал и всички тях заради възможността да се сдобие с изкупление, което съдбовно му е съдено никога да не получи. През цялото време Брайтуел се е крил добре, потискайки истината за своето присъствие на земята, прикривайки я зад фалшиви претенции за нормалност дори когато и трите свята — земният, горният и огромният кух свят под нас — са му демонстрирали по неоспорим начин, че в неговото съществуване за нормалното място няма.

Но Брайтуел си има планове относно предателя. О, да. Ще намери отдалечено, студено, тъмно място. Тюрма с вериги по стените, там ще го окове, ще го наблюдава ежедневно през дупка в зазидания вход как час по час запада, крее и си отива. Но всъщност това никога няма да стане, дори и в безкрая, иначе ще минават ден след ден, година подир година, век след век, а онзи ще виси на ръба на бездънната пропаст на смъртта и все пак никога няма да получи такава свобода.

Дори да е сгрешил в преценката си относно истинската му природа — а Брайтуел рядко греша, дори и в най-несъщественото, — пак ще го подложи на бавна, продължителна, агонизираща смърт. Защото онзи се е осмелил да застане на пътя на просветлението им, на безкрайния им поход към търсенето и възвръщането на загубеното така отдавна.

Приготовленията им са в ход. Утре ще разберат онова, което им трябва. Нищо повече не е нужно в момента. Затова си е позволил известен каприз. В късна доба попада на младеж в тъмните ъгълчета на парка, привлича го с измамни обещания за преходни неща — пари, вещи, удоволствия. И, разбира се, след немного време ръцете му са вече дълбоко в младежкото тяло, разкъсват плът, органи, съдират вени. Бавно насочват, ръководят финия механизъм, какъвто е едно човешко тяло, към онзи апогей, който му е така нужен, особено сега. Една бавна градация, в чиято кулминация телата им ще се слоят, устни в устни, а той ще изпита онази върховна наслада, в която нов глас ще се присъедини към големия хор души в него.

[1] На английски — храм. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТА

Мартин Рийд ми се обади достатъчно рано на следната сутрин. Дочувайки името му, Ейнджъл ядовито зададе въпроса дали този човек не е в съюз с онези, срещу които е призван да работи. Защото, както се изрази, само свързана с нечестивия личност може да буди хората в шест сутринта.

— Ще ходите ли на днешното събитие? — попита ме Рийд направо.

— Поне се надявам. А вие?

Изръмжа нещо, сетне добави:

— Прекалено съм известен, за да мина незабелязан в подобна компания. Във всеки случай вчера имах неприятен разговор с нашата обща позната госпожица Стърн. Изтъкнах отново, че съм подчертано недоволен от решимостта ѝ да си направи разпродажбата въпреки съществуващите съмнения относно начина, по който е придобита кутията и фиктивната ѝ собственост. Някои членове на нашата общност ще бъдат там, разбира се, но няма да съм аз.

Не беше за пръв път да ме спохождат съмнения относно начина, по който Рийд пристъпваше към евентуалната продажба на Седлицкия фрагмент. Сякаш католическата църква — огромна световна институция — няма адвокати и сила, особено пък в САЩ, още повече в светлината на нашумелите скандали около Масачузетската архиепископска епархия, когато цял свят се убеди какво може тя. Само да решат където трябва, че има нужда да бъде спряна тръжната процедура, и във фирмата на Клодия Стърн ще се изтресат най-малкото два вагона мазни юристи в суперкостюми и бляскави обувки, ще извадят папките с документите и край на цялата история. Да не говоря, че има и други начини.

— Между другото — продължи Рийд, — съобщиха ми, че сте задавали въпроси за нас.

Естествено, след срещата с него и Бартек бях поразпитвал тук и там. Известно време ми отне да намеря човек, готов да даде гаранции, че и двамата са свети хора, отци с духовни санове, ръкоположени в

църква и прочие. Обаче в крайна сметка тяхната благонадеждност ми бе потвърдена, и то посредством абатството „Сейнт Джоузеф“ в Спенсър, Мазачузетс, където двамата бяха отседнали като гости. Оказа се, че Рийд е свещенослужител в „Сан Бернардо алле Терме“ в Рим, там развеждал гостуващи свещеници и монахини и ги запознавал с битието на свети Бернард. Светията пък бе тясно свързан с разпространяването на ордена, бе медитирал в ключови за тази цел места като Норика, Субиако и Монте Касино. Бартек бил свещеник в нов манастир на име „Новидворската Света Богородица“ в Чешката република, всъщност първият, чийто строеж започва след падането на комунизма в Източна Европа и все още продължава. Беше служил и в общината на абатство Сет Фон във Франция, където избягал в началото на 90-те години на двайсети век, за да се спаси от преследване на религиозна почва в родината си. В същото време бе работил продължително и в САЩ, главно в абатство Дженесий в щата Ню Йорк. Помнех от по-рано, че Сет Фон е същото място, където богохулно се бе подвизавал така трудно откриваемият агент на ФБР Босуърт.

И докато кариерата на Бартек звучеше сравнително убедително, то Рийд определено не ми приличаше на човек, който ще седне да развежда някого с автобус и микрофон в ръка, че и да поучава млади свещеници за нечие битие, било то и на светия. Интересни неща обаче бях научил за двамата от монаха в „Сейнт Джоузеф“, който преди това бе искал разрешение от главата на ордена в САЩ, а вероятно и от самите Рийд и Бартек. Бартек бил трапист, член на група, която води името си от абатство на име „Света Богородица“ в Ла Трап във Франция след известно разцепление в ордена. Трапистите стриктно държали на въздържанието и някои ограничения: мълчание, строго поведение и прости одежди, докато подобните на Рийд предпочитали по-голяма свобода в задълженията и начина си на живот. Втората група била известна като Свещения орден от Сито, още наричани Цистерианци на общите обичаи. И в същото време нямаше как да не усетя голямото уважение, граничецо почти с благоговение, спрямо Бартек и Рийд в гласа на монаха, когато ми предаваше тези подробности.

— Любопитен бях — рекох в отговор на подмятането на Рийд. — А пък бяхме и само на едната честна дума, че сте монаси.

— Е, и какво научихте? — попита ме той весело.

— Нищо, за което да не сте му дали разрешение да ми каже — отвърнах му аз. — А, вярно — разбрах още, че развеждате гости и туристи.

— Това ли ви казаха? — възкликна Рийд. — Е, добре, добре. И гидовете служат, нали? Божи служители са и тези, които стоят край вратата на автобуса и изчакват да дойдат и закъснелите братя во Христе. Защото много е важно църковната история да не бъде забравяна. Именно затова ви дадох и кръста. Надявам се, че го носите. Много е стар.

Аз обаче бях закачил кръстчето към ключодържателя си. Защото вече си имах кръст, носех го на врата: обикновен византийски, дето ги имат ходилите на Божи гроб, но на възраст поне едно хилядолетие. Подарък ми беше от дядо, когато завърших гимназията. Сметнах, че не ми е нужен още един.

— Държа го близо до себе си — уверих го аз.

— Добре правите. Случи ли ми се нещо, само го потривате в себе си и аз ще ви навестя от онзи свят.

— Не съм убеден, че това ми звучи успокоително — отвърнах. — Както и множество други неща относно вас.

— Например?

Помислих внимателно какво точно да му кажа.

— В действителност вие предпочитате търгът да се състои. Не мисля, че лично вие или вашият орден направихте нещо по-сериозно от просто козметичен опит да го спрете. Вероятно по някаква си причина сте заинтересовани в разгласяването на съдържанието на онзи последен фрагмент, каквото и да е то.

Отсреща настъпи мълчание. Може би Рийд ми бе затворил, само че наострих уши и чух мекия звук на дишането му.

— И каква би могла да бъде тази причина? — попита той и тонът му вече далеч не бе весел.

Напротив, звучеше ми загрижено. Не зная как да го обясня, може би загрижено не бе точна дума. Струваше ми се, че му се иска сам да отговоря на въпроса, той предпочиташе да не го прави. Въпреки вчерашните ми закани с гнева на Луис и бизонската мощ на братя Фулси Рийд играеше играта по негов си начин, така сигурно щеше да прави и до края.

— Може би и вие искате да зърнете Черния ангел — подхвърлих аз. — Орденът ви го е загубил, сега си го иска обратно.

Рийд прочисти гърло, изпуфка доволно и сега веселият тон бе отново на линия.

— Топло, г-н Паркър, но не и горещо. Близо сте, така да се каже, но голямата награда не печелите. Пазете кръста, който ви дадох, и предайте поздравите ми на Клодия Стърн.

Сетне затвори и повече с него нито се видяхме, нито се чухме.

* * *

С Фил Айзъксън се срещнахме пред сградата на „Фанюъл Хол“, оттам тръгнахме пеша за компанията на Клодия Стърн. Ясно бе, че тя е взела някои предпазни мерки във връзка с продажбата на пергаментата. На вратата висеше надпис, текстът уведомяваше, че фирмата е затворена поради частна разпродажба, всички запитвания и справки да се правят по телефона. Натиснах звънеца, вратата отвори едър, дебеловрат мъж в черен костюм. Изглеждаше нафукан, гледаше страшно — човек, който не би се поколебал да нанесе първия удар, че и някой и друг още.

— Събитието е частно, господа. Влиза се само с покани.

Фил измъкна две покани от джоба на самото. И представа си нямам как се бе сдобил с тях. Бяха елегантно оформени графически картички, носеха златни печати с името „Стърн“, датата и часа на търга. Биячът ги разгледа внимателно, сетне огледа и нас от главите до петите, за да се увери, че няма да измъкнем отнякъде кръстове, светена вода и босилек и да му извъртим номер, поръсвайки охранявания обект. След като реши, че сме достойни за допускане, отстъпи и ни пусна да влезем.

— Кажи-речи Форт Нокс^[1] — подхвърлих аз.

— Да, и все пак не е точно такова място, по-скоро казано е необичайно — тънко възрази Фил. — Дори известно удоволствие предчувствам, признавам си.

Фил се регистрира на една маса, дадох му както се полага папка, каталог, туй-онуй още и подобната на лопатка с дръжка табелка за наддаване. Млада жена в черно ни предложи напитки от голям

поднос. Много церемониална атмосфера цареше, сякаш нов албум на попгрупа ще представят или пък върви прием по повод баровски годеж. И двамата си избрахме портокалов сок, сетне поехме по стъпалата към залата на горния етаж. Както се бях надявал, попаднахме в тълпа хора, които непрекъснато сновяха напред-назад. Тукатси се сляхме с общия фон и се загубихме в него. В същото време се изненадах на количеството присъстващи, бях очаквал ограничена селекция на избраници. Още повече ме удиви фактът, че повечето изглеждаха напълно нормални, изключвайки вкуса им към едноцветното облекло, разбирайте черно. И все пак имаше няколко изключения, сред които един-двама типове, дето прекарват повечето от времето си на тъмно в нередовни изпълнения и то си личеше. Първенство държеше изразен гадняр с дълги закривени нокти и черна конска опашка, липсваше му само тениска с надпис, че е смукал зърната на Сатаната.

— Току-виж и Джими Пейдж^[2] дошъл — рекох. — Трябваше да си донеса албума „Лед Цеп IV“ за автограф.

— Джими кой? — запита Фил, но не загрех дали не ме будалка.

— За китариста на „Лед Цепелин“ става дума, ваша чест. Голяма група беше, много силна.

Седнах най-отзад. Държах си главата наведена, разглеждах каталога, който бяха дали на Фил. Повечето от представените в него предмети бяха книги, при това предостатъчно стари. Едната бе ранна версия на „Ars Moriendi“ — подобие на ръководство как да си отидеш от този свят, особено за онези, дето ги е шубе вечното проклятие да не ги закове и след смъртта. Дело е на англичанина Какстън някъде след 1490 г.; с нея имаше и единайсет гравюри на дърво, илюстриращи изкушенията на човек на смъртно ложе. Клодия Стърн очевидно отлично умееше да предлага стока — в каталога някои от отделните вещи вървяха в пакети; офертите бяха действително впечатляващи, информацията за тях — отлично поднесена. Прочетох няколко параграфа, станаха ми ясни куп термини от онова време: научих нови думи за „опрощаване на греховете“; от една от тях идваше и изразът „къса изповед“ или малко време за изповед, респективно опрощение на греховете под натиска на настъпваща кончина. Терминът „добра смърт“ пък не изключваше възможността от насилствен край на живота. От книга за битието на светци научих, че свети Дени, Голски

апостол и покровител на Франция, бил обезглавен от враговете си, обаче по-късно си взел главата собственоръчно и си тръгнал с нея. Рекох си, че ще да е бил голяма работа, днес такова шоу не можеш да видиш.

Някои от офертите изглеждаха свързани тематично. Пакет 12 бе екземпляр от книгата *Malleus maleficarum*^[3], датиращ от началото на шестнайсети век и според описанието принадлежал на някой си Йохан Гайлер фон Кайзерсберг, пламенен проповедник, сипал гръм и мълнии върху грешниците от амвона си в страсбургската катедрала. Пакет 13 пък бе сбирка на проповедите му от 1516 г., илюстрирани с рисунки на измъчвани вещици от Ханс Балдунг, ученик на Албрехт Дюрер^[4]. Пакет 14 бе поредица еротични рисунки от същия Балдунг, представящи старец — олицетворяващ Смъртта, — който опипва млада жена: тема, към която художникът, изглежда, се е връщал множество пъти в творческата си кариера.

Имаше още статуи, икони, картини, включително онази, която бях видял в ателието по време на реставрацията. В каталога бе представена по следния начин: „Кутна Хора, петнайсети век. Неизвестен художник“. Разбира се, и няколко костни скулптури. Повечето бяха изложени, но не приличаха на онези от апартамента на Гарсия и хранилището на Стъкълър. Бяха доста по-груби, не така изпипани вещо и артистично в детайла. Изведнъж ми хрумна, че май вече се превръщам в експерт по костната скулптура.

Един часа приближаваше, хората започнаха да заемат местата си. До този момент не бях зърнал нито Стъкълър, нито Мърнос, обаче на маса до подиума на водещия търга бяха настанени осем жени — те вече държаха телефонна слушалка на ухо и всяка говореше с някого.

— Не очаквай сериозните наддавания за подчертано езотеричните предмети да дойдат от тази публика тук — обърна се към мен Фил. — Търсачите на такива неща ще си направят заявките анонимно. Просто не искат имената ми да стават известни на широката публика. Някои го правят заради стойността на купените предмети, повечето — заради това, че техните интереси са обект на нападки и недоразбиране.

— С думи прости, хората ги смятат за нередовни, нали?

— Ами да.

— Но те са си такива!

— Може и така да се каже.

— Е, добре тогава. Щом дотук сме на едно мнение...

В себе си бях убеден, че Стъкльър си има представител в залата, който ще наблюдава развитието на търга. Нямаше начин германецът да се самоизолира от развитието на нещата. Като него щеше да има и други, сто на сто. Някои може би щяха да използват услугите на жените с телефоните, други вероятно си имаха тайни пълномощници тук. И въпреки думите на Фил може би наддавания щяха да дойдат и от тези около и пред мен. Някъде в тълпата трябваше да има и от онези, дето се наричат Вярващи. Бях предупредил Фил за това, макар и да не вярвах, че за него има някаква опасност.

Клодия Стърн се появи от странична врата. Съпровождаше я възрастен мъж с черен костюм и посипана с пърхот яка на сакото. Тя застана зад катедрата на подиума, а той зае място зад съседната висока маса, върху която го очакваше отворен дебел дневник. В него щяха да бъдат записвани подробностите на търга с успешите в наддаването и обявените цени. Госпожица Стърн почука по металния обръч на катедрата с тръжното чукче, призовавайки публиката към тишина. Сетне изрече няколко уводни слова, сред които и „Добре дошли!“. Имаше и кратка процедура с обяснения за начина на плащане и отнасяне на покупката, сетне бе обявено началото на търга. Първо бе обявено известно ми с интересната си репутация произведение. Бе екземпляр на „Книгата на Енох“ в превод на Ричард Лоурънс от 1821 г., който предлагаша заедно с Байроновата драматична мистерия в стихове „Небе и земя“, издание от същата година. Както и очаквах, имаше известно наддаване с неголяма конкуренция, книгите купи анонимно лице по телефона. Фон Кайзерсбергеровата *Malleus maleficarum* отиде в дребна възрастна женица в черно със строго и сериозно лице, която видимо остана доволна от покупката.

— Довечера на вещерското сборище ще се радват — пошегува се Фил.

— Опознавай врага — ухилих се и аз.

— Точно така — кимна Фил, само че вече напълно сериозен.

Минаха пет-шест предмета още, никой от тях не предизвика нито голям интерес, нито високи наддавания. Неочаквано от страничната врата се появи мъжага, досущ близък на горилата на входа в началото. Беше с бели ръкавици, носеше поднос, а на него сребърна кутия с

гравирани отгоре й кръст. Кутията бе почти идентична с онези, които видях в мазето на Стъкълър, само че изглеждаше в малко по-добро състояние. И това стана съвсем ясно, когато изображението й се появи уголемено на дисплея край подиума и Стърн. Мекият метал бе почти ненаранен, нямаше големи драскотини, само няколко вдлъбнатини.

— Ето ни в интересен момент на нашия търг — обади се Стърн. — Ред идва на онова, което, вярвам, ще бъде най-примамливият предмет за мнозина от вас тук. Пакет номер 20 — кутия от петнайсети век, сребро от Бохемия от същия период, гравирани кръст, съдържанието е част от пергамент. Онези от вас, които обявиха особен интерес към него предварително, получиха широка възможност да изследват частичка от пергаментата с цел независима експертна оценка за възрастта и автентичността му. В настоящия момент в тон с нашия правилник възражения или въпроси повече не се приемат, включването му на продажбата е окончателно.

Случаен посетител би се удивил на обстоятелствеността и целия сложен протокол, още повече като се има предвид краткото и вяло описание на предлагания пореден пакет. Но в залата вече се чувстваше напрежение, сякаш надвисваше конфликт, въздухът бе определено наелектризиран. Настъпи мълчание, тук-там се чу приглушен шепот, жените с телефоните в ръце замръзнаха в очакване.

— Откривам наддаването на база пет хиляди долара — обяви Стърн.

Никой не се обади. Тя се усмихна любезно.

— Убедена съм, че в нашата зала има достатъчен интерес към пакета. Има и достатъчно средства, нали? Добре, нека започнем от пониско. Кой ще ми даде две хиляди долара?

Сатанистът с дългите нокти вдигна табелката. И се започна. Темпото нарастваше за секунди, наддаването вървеше бързо нагоре, стъпката бе пет стотака. Петте хиляди останаха далеч назад, скочихме на десет, сетне на петнайсет. На ниво около двайсет и нещо бона обаче в залата притихнаха и Стърн обърна лице към жените с телефоните. Там играеха с друга мяра и цената отиде на петдесет бона, сетне на седемдесет и пет, не след дълго задмина и стотарката. Не, не спря, а продължи да скача, задмина две стотарки, на двеста и трийсет хиляди долара и нещо настъпи известно затишие.

— Какво чувам? — любезничеше Стърн. — Кой ще ми даде повече?

В залата мълчаха.

— Дами и господа, стоим на двеста трийсет и пет хиляди долара.

Изчака мъничко, отново почука с чукчето. Направи задължителните предупреждения — първи, втори, трети път, сетне тържествено обяви:

— Продадено за двеста трийсет и пет хиляди долара.

И ето, тишината се разчупи, публиката зашумя, хората се насочиха към изхода — практически главната работа този следобед бе приключена. Очевидно на същото мнение, Стърн подаде чукчето на една от асистентките. Търгът продължи, но интересът и въодушевлението бяха вече далеч по-слаби. Стърн размени няколко думи с младата жена, която бе поела последното наддаване по телефона, сетне закрачи към вратата на своя офис. Фил се изправи, след него и аз, готови да тръгваме, а в същия момент тя погледна към нас и присви очи с известно недоумение, като че се опитва да си спомни къде ли ме е виждала по-рано. Сетне отмести очи, видя Фил и му кимна, а той ѝ се усмихна.

— Дамата те харесва — рекох му аз.

— Аха, имам го аз този белобрад чар, дете обезоръжава жените — отвърна ми той с все същата усмивка.

— А може би причината е, че не виждат в теб заплаха.

— Значи именно това ме прави още по-опасен.

— Богат ти е вътрешният живот, Фил. Това е същото, казано по най-възпитан начин.

Слизахме по стълбата, когато Стърн се появи от друга врата на долната площадка. Там спря и ни изчака.

— Радвам се да те видя отново, Филипе — рече тя.

Поднесе бледата си буза към него за целувка, на мен протегна ръка.

— Здравейте, г-н Паркър. Не знаех, че са ви включили в списъка. Интересно как е станало? Опасявах се, че присъствието ви на търга би смутило клиентите. Като разберат за професията ви, искам да кажа.

— Дойдох ей така, просто да хвърлям по едно око на Фил. Да не вземе да се поддаде на общата възбуда и да се увлече. Току-виж дори се хванал да наддава за някой череп.

Покани ни в кабинета си на по едно питие, както се изрази. Последвахме я през врата, на която пишеше „Вход за външни лица забранен!“. Озовахме се в уютно помещение с елегантни канапета и кожена мека мебел. На поставени край стената шкафове бяха изложени каталози от минали и предстоящи търгове, на красива чаена масичка имаше още от тях, разположени ветрилообразно. Стърн отвори вратите на вграден в стената, отлично зареден бар, покани ни с жест да си изберем. Взех малка безалкохолна бира „Бекс“, колкото да не бъде неучтив. Фил си пожела чаша червено вино.

— Знаете ли, г-н Паркър, всъщност изненадващо е, че не се включихте в търга — обади се тя. — В крайна сметка именно вие дойдохте при мен с онази интересна костна скулптура.

— Не съм колекционер, госпожице Стърн.

— Естествено, че не сте. По-скоро, изглежда, сте склонен да съдите колекционерите, и то най-сурово, както си личи от съдбата на покойния г-н Гарсия. Нещо ново за него да сте разкрили?

— Туй-онуй.

— Е, няма ли да ми разкажете?

Гледаше ме с бегло превъзходство, увенчано с крива усмивчица, като че предварително знае какво бих могъл да ѝ кажа за Гарсия.

— Има нещичко — рекох с чувство. — Например събираше си видеозаписи на мъртви и умиращи жени. И доколкото аз съм наясно, той е главното действащо лице в създаването на това изкуство.

По лицето ѝ пробяга сянка, усмивката помръкна, в очите ѝ се мярна нещо.

— При това смятате, че присъствието му в Ню Йорк е било свързано с днешния търг на Седлицката кутия, нали? — подхвърли тя. — Иначе защо ще сте тук?

— Искам да зная кой я купи — рекох направо.

— Охо, мнозина биха желали да научат същото.

В следващия миг пренасочи тактическите мерници и пусна целия си чар в посока Фил. Само че и той беше фалшив, както и усмивките и другите преструвки. Струваше ми се, че бе недоволна от присъствието му, още повече я дразнеше, че не бе дошъл сам. Сигурен бях, че и Фил усеща това — прекалено фино чувствителен човек беше.

— Всичко това, разбира се, е казано неофициално. Не е за публикуване, нали?

— Не съм тук в качеството си на журналист — обади се той.

— Знаеш, че си добре дошъл по всяко време, Фил. В каквото и качество си избереш да ни посетиш — отвърна тя, но може би нарочно го каза по такъв начин, че си звучеше като лъжа. — Просто ситуацията е такава, че е нужна дискретност. Наложителна дори, бих добавила.

Сетне отпи от чашата си. По външната страна се плъзна тъничка струйка вино, мъничко капна на брадичката ѝ, но тя, изглежда, не усети. Сега се обърна към мен.

— Тази продажба бе много деликатна, г-н Паркър. Стойността на пакета е, образно казано, право пропорционална на нивото секретност, което целях да постигна относно същността му. Ако съдържанието на фрагмента бе оповестено преди продажбата — например ако бях разрешила на потенциалните клиенти да изследват целия пергамент, а не само частичка от него, — то бъдете сигурни, че продажната му цена щеше да бъде много пъти по-ниска от постигнатата днес. Мнозинството присъстващи в залата на днешния ден са само търсачи на антики и любопитни древни предмети в надежда да попаднат на нещо, свързано с недобре познат окултен мит. А клиентите с реални пари всъщност бяха достатъчно далеч от залата. Вижте един факт: шестима от тях си направиха труда да внесат немалки суми като депозит в нашите сметки, само за да имат правото да изследват частица от пергамента. Самите те, както вече казах, отсъстваха от търга. Но на никой от тях не съм разрешавала да се запознае дори и с един-единствен от символите или рисунките на него.

— Като изключим вас самата.

— Вижте, аз действително го разгледах, както и двама души от моя екип, но той — напълно честно го казвам — си остана безсмислен за мен. Дори и да бях в състояние да разчета някои елементи, пак биха ми били нужни и другите фрагменти, за да разполагам с целия контекст, нали? Давахме си сметка, че е възможно някой от клиентите вече да разполага с всички останали части или поне с някои от тях и разглеждайки нашата, да направи определени заключения. Именно затова бяхме загрижени и взехме необходимите мерки. Това е.

— Наясно ли сте с произхода на същия този фрагмент, който наричате „нашия“? — запитах, гледайки я право в очите. — Защото, както научих, той определено е съмнителен.

— Имате предвид факта, че някои хора го приемат за откраднат от Седлиц, нали? Обаче няма никакви доказателства, че става въпрос за една и съща кутия. Получихме предмета посредством доверен и изключително надежден европейски източник. Смятаме, че е автентичен, на същото мнение бяха и онези, които участваха в същинската разпродажба днес.

— Значи ще продължавате да държите в тайна името на печелившия клиент?

— И то по най-добрия възможен начин. Този тип информация обичайно изтича отнякъде, обаче нашите намерения са да не допуснем клиентът ни да стане обект на натиск или попълзновения от страна на безскрупулни хора. Именно на това се гради и добрата ни репутация — дискретност, запазване на анонимността на клиентите, особено като се има предвид естеството на предметите, с които най-често боравим тук.

— Значи в същото време сте наясно, че купувачът може да е подложен на истински риск?

— О, но има и друга възможност, дори възможности — например трети лица да попаднат в рискова ситуация от страна на купувача — рече тя.

Сега вече ме гледаше много внимателно.

— Значи купувачът може би е Вярващ? За това ли намеквате?

Стърн се изсмя, разкривайки леко жълтеещи зъби.

— Нищо определено не намеквам, г-н Паркър. Просто ви демонстрирам, че логическите възможности са много по-широки от вашето стеснено мислене. Не можем да правим само едно-единствено заключение, нали? Със сигурност мога да ви кажа следното: ще съм много по-спокойна веднъж след като кутията напусне моята фирма. За щастие не е достатъчно голяма, така че може да бъде предадена на купувача, без да се привлича ненужно внимание. И ще го направим по най-бързия и най-точния начин.

— А какво да кажем за вас самата, госпожице Стърн? — продължих да я притискам. — Вие как мислите — не сте ли изложена на риск? След като сте видяла всичко?

Още веднъж отпи от чашата с вино, сетне се изправи. Станахме и ние с Фил. Личеше, че слага край на аудиенцията, ако изобщо можеше да се нарече така.

— Аз в тази професия съм от доста дълго време — бавно рече тя. — Истината да си кажа — по време на сделките съм виждала доста необичайни неща и предмети. В същата връзка съм се запознавала и имала работа с не по-малко чудновати хора. Нито един от тях обаче не ме е заплашвал. Никога до този момент. И тепърва никога няма да ми се случи. Защото съм отлично защитена.

В това отношение нямах никакво намерение да се съмнявам в думите ѝ. От каквата и страна да я погледне човек, фирмата ѝ ме смущаваше. Прекалено много приличаше на търговски възел, и то точно на границата на два свята.

— Вие от Вярващите ли сте, г-це Стърн?

Сега рязко остави чашата на масичката, бавно нави ръкавите на блузата си достатъчно високо. По ръцете ѝ нямаше белези, символи, нищо подобно.

— В доста неща вярвам, г-н Паркър, в някои от тях с отлична причина. Едно такова нещо е доброто възпитание, каквото на вас ви липсва. В бъдеще, Филип, ще бъда извънредно благодарна предварително да ме уведомяваш, когато на търговете ми водиш гости. Мога само да се надявам, че вкусът ти относно техния избор е единственото качество, което си загубил поне от времето на последната ни среща насам. Иначе твоят вестник ще трябва да си търси друг художествен критик.

Тогавя се изправи и закрачи към вратата. Отвори я широко, застана встрани, изчакайки да излезем. Фил изглеждаше разстроен и засрамен. На прага ѝ каза довиждане, но тя не му обърна внимание. За сметка на това отново се хвана с мен.

— Трябвало е да си останете в Мейн, г-н Паркър — издума тя тихо. — Да си живеете там кротичко, да си налягате парцалките, да не вирите главица. Така сте щели да си останете незабелязан.

— Така ли? Прощавайте, че още не са ми се разтреперили гащите — рекох в същия тон. — Жалко, че и преди съм се препъвал в боклуци като Вярващите.

— Не, г-н Паркър — рече тя по-високо, наблюдайки на името ми. — Не сте.

И затръшна вратата в лицето ми.

* * *

Изпратих Фил до колата му.

— Извинявай, че те поставих в неудобно положение — рекох, докато той затваряше вратата и пускаше прозореца.

— Аз нея така и никога не съм я харесвал — отвърна Фил. — А пък и виното ѝ беше пълно с парченца от корковата тапа. Обаче кажи ми нещо: на теб винаги така ли гадно ти реагират — както сега тя?

На този въпрос наистина се позамислих.

— Всъщност — отвърнах — това нищо не беше. Тук с мен направо мило се отнесоха.

Недалеч от мястото, където се разделихме, ме чакаха Ейнджъл и Луис. Бяха седнали в лексъса на Луис, апетитно хрускаха огромни сандвичи от онези, дето ги наричат джоб, отпиваха ледена минерална вода от пластмасови бутилчици. Ейнджъл бе целият покрит със салфетки — по гърдите, корема и краката, върху седалката встрани, чак и на пода. Малко се беше престарал, но имаше и защо — хранеше се като дете — невнимателно, мърляво, тук-там вече имаше пръски от кетчуп и майонеза, изпаднали грахчета, бобени зрънца. А Луис бе чистник и половина, вманиачен на темата, ужасно държеше автомобилът му винаги да свети.

Влязох да седна на задната седалка и не се стърпях.

— Трябва много да те обича, щом те пуска да ядеш тук — рекох на Ейнджъл, докато се намествах.

Луис кимна, но недоизказаното между нас двамата видимо си оставаше. Аз обаче за нищо на света не бих подхванал темата. Не и с Луис. Знаех, че дойде ли му времето, сам ще ми каже какво го мъчи.

— Ами да, ти не знаеш ли? То така става — за цели десет години — веднага се обади Ейнджъл, винаги готов да се пошегува с партньора. — Първите пет изобщо и в колата не даваше да влизам. Но ето виж, нещата се променят...

Луис мълчеше, грижливо почистваше пръстите и лицето си.

— Имаш майонеза на вратовръзката — подхвърлих му с усмивка.

Той едва не подскочи, грижливо опипа скъпата копринена връзка и очите му пламнаха.

— Значи да му... — започна той, сетне се овладя. — Ти си виновен! Вечно си гладен, че и мен ме извози да ядем тук. Мамка му!

— Ако питаш мен, тегли му куршума — обадох се с надежда в гласа.

— Хей, имам чисти салфетки — ухили се Ейнджъл. — Дръж...

Луис гневно грабна една, пръсна вода върху нея и се захвана да работи върху петното, не спирайки да ругае.

— Значи, научат ли враговете за тази му ахилесова пета, и край с нас — долях масло в огъня аз.

— Ами да. Няма нужда от патлаци, само соев сос, нали? А решат ли да ни затрият, направо с прясно масло на филийки ще ни замерват.

Луис продължи да сипе цветисти пожелания, поделайки по-солени думи между нас двамата и петното. Усмиввах се вътрешно. Радвах се да видя и чуя стария Луис отново.

— Шитнаха го — минах направо на темата, щастлив, че Луис кажи-речи излиза от онова скапано състояние. — За двеста трийсет и пет хиляди долара.

— Каква комисионна взема тръжната фирма? — с любопитство запита Ейнджъл.

— Според Фил поне петнайсет процента от продажната цена.

Ейнджъл подсвирна, впечатлен.

— Охо, не е лошо. Онази мадама не ти ли каза кой е купувачът?

— Тц. И кой е продавачът или източникът също не благоволите да ми съобщите. Рийд е на мнение, че кутията е открадната от Седлиц просто часове след като местните хора са разкрили взлома в църквата. Сетне е стигнала до Бостън чрез поредица посредници. Има и друга възможност — че последният купувач е била фирмата на Стърн и в такъв случай самата тя днес направи немалък удар. Иначе Стъкълър ми изглежда напълно възможна кандидатура за финален клиент. Никак няма да се учудя, ако фрагментът е вече на път към него, дори може и да е стигнал. Направо е фиксиран на темата, разполага с предостатъчно пари да си угажда на маниите. Сам ми каза, че е готов да плати тавана — каквото му поискат. При дадените обстоятелства двеста трийсет и пет бона може би са му се видели направо евтино.

— Какво очакваш да стане сега?

— Стъкльър ще си получи покупката, ще съпоставя и комбинира фрагментите, с които вече разполага, опитвайки се да нарисува цялата картина, за да закове Ангела. Струва ми се, че той самият не е от Вярващите. Затова те вероятно ще се свържат с него. Възможно е да му направят предложение, да поискат информацията. Той естествено ще им откаже, може да се опита и някаква друга сделка да сключи с тях, например да ги разкара от главата си. Това няма да мине, налице е и възможността те да опитат силовия подход. Домът му обаче е добре подсигурен, като крепост е, там има и хора. Струва ми се, че Мърнос е добър професионалист и пак ще ви кажа следното: имам усещането, че Стъкльър и Мърнос подценяват хората, с които си имат работа.

— Значи ще се наложи да изчакаме, за да видим как ще се развие ситуацията — почеса се по главата Ейнджъл.

— Най-вероятно зле за Стъкльър — рекох аз.

В същия миг се обади ядно и Луис:

— Мамка ѝ и вратовръзка. Май ще я хвърлям...

* * *

Брайтуел седи полулегнал на кресло. Очите му са затворени, пръстите на ръцете му се свиват и отпускат ритмично, сякаш ги движи единствено силата на пулсиращата в тялото му кръв. Рядко спи, обаче отлично знае, че тези мигове на спокойствие и тишина възстановяват енергията му. В известен смисъл понякога и сънува. Сънищата му приличат на стари ленти, които той прожектира отново, съживявайки древна история, отколешни битки и врагове в бран. В тях напоследък все по-често се връща в Седлиц и към смъртта на Предводителя.

* * *

Ето ги, отиват към Прага, но попадат на отряд хусити и се завързва сражение. Случайна стрела поражява Предводителя. И докато останалите разгромяват нападателя, Брайтуел — самият той ранен — пълзи по полесражението към него. Оглежда падналото възник тяло, обагрената в алено трева под него, отмята влажната коса от очите на

своя лидер, излага на показ бялото петно в окото му. То постоянно променя формата си в периферията, остава едно и също само в средата. Погледнеш ли го, все едно в слънцето заничаш. В омразата си мнозина са се отделили от Предводителя, други отбягват да го гледат, трети се страхуват, то им напомня за всичко онова, което завинаги са загубили. Не и Брайтуел обаче. Той никога не се е отдръпвал, не е избягвал да надникне в белотата, отдаде ли му се подобна възможност. Така подхранва ненавистното в себе си, укрепва решимостта да действа срещу всичко Свято.

В същия миг Предводителят се опитва да поеме дъх, а когато с огромно усилие проговаря, измежду устните му бликва кръв. Брайтуел усеща началото на разделението: духът напирва да напусне гостоприемника, готов да поеме безбрежния път в мрака между световите.

— Ще запомня всичко — шепне Брайтуел, обещавайки бъдещето. — Няма да престана да търся. Мен няма да ме убият! Ще дойде време да се срещнем отново. Ще бъда твоя памет. Ще ти припомня кой си...

Предводителят тръпне в предсмъртна агония, тялото му се гърчи, разтреперва се ситно. Брайтуел сграбчва дясната му ръка, навежда глава към устните на умиращия, допира своите в кръв и жлъчка и в същия миг усеща полъха на преминаващия дух. Брайтуел се изправя, освобождава ръката му. Статуята я няма, изпуснали са я, но той е научил за картата на игумена от млад монах на име Карел Брабе. Изтръгнал е сведението с помощта на жестоки мъки. Знае, че сребърните кутии са на път към тайни скривалища, а душата на Карел Брабе е вече в затвора, скрит в Брайтуеловата несъща същност.

Но Брабе му е казал още нещо, преди да умре: в надеждата да сложи край на нетърпимата болка, която сякаш блика от Брайтуеловите ръце.

— От тебе мъченик няма да излезе, не се и надявай — злокобно шепне Брайтуел, наведен над младежа.

А той е само момче, а Брайтуел притежава съкровищница от знания относно възможностите на човешкото тяло. Пръстите му играят върху плътта на послушника, дълбаят я, нокти разкъсват алената тъкан. Пробиват вени, разпарят органи, едновременно кръв и думи потичат от младото тяло. А то е уязвимо и слабо — статуя от кости,

кръв и плът, поела в себе си една тайна, — подобие на скверната реликва, която онези търсят.

Но Брайтуел няма да се откаже. Напразно е дирил вече прекалено дълго...

* * *

Брайтуел отваря очи. Пред него стои Черният ангел.

— Вече сме на края — казва Ангелът.

— Не сме сигурни, че е у него.

— Напротив, той се издаде.

— Ами Паркър?

— С него ще се занимаваме, след като намерим брат ми.

Брайтуел навежда очи.

— Но той е същият...

— Склонен съм да се съглася — отвръща Черният ангел.

— Но ако го убият, значи пак ще съм го загубил!

— И пак ще го намериш. В края на краищата нали и мен намери?

Брайтуел има усещането, че губи от силата си. Раменете му увисват напред, за миг изглежда неимоверно стар, износен, уморен.

— Това тяло ме подвежда, отива си... — казва той. — Вече нямам сила да търся отново.

Черният ангел докосва лицето му с нежността на любовник. Гали порестата кожа, подпухналата плът на врата, меките, сухи устни, говори му нежно:

— Наложил ли ти се да напуснеш този свят, тогава мой дълг ще бъде аз на свой ред да те търся. И знай, този път няма да съм сам. Ще те търсим двама.

[1] Федерално златохранилище с военна база за охрана. — Б.пр.

↑

[2] Намек за увлеченията на Пейдж по мистиката и окултното. — Б.пр. ↑

[3] Помагало ма инквизиторите от светата Инквизиция, наречено „Чук срещу вещици“ — Б.пр. ↑

[4] Бележит немски художник (1471–1528), също гравьор, скулптор и архитект през Средновековието. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА

Същата вечер говорих с Рейчъл за пръв път, след като отиде при родителите си. Франк и Джоун били на местно благотворително мероприятие, жена ми и Сам бяха сами в къщата. Някъде отзад се чуваше музика — май че свиреха „Пърнис Брадърс“, а песента бе „Блажено щастие“. Къде го намират това щастие тези хора, изобщо не ми беше ясно.

Рейчъл звучеше фалшиво превъзнесена или на мен така ми се струваше, но така или иначе тонът ѝ бе прекалено нереален, в смисъл възбуден. Като болен, който гълта силни лекарства, дето го упояват или му създават илюзии за голяма веселия. А може би пък това бе реакция на човек, който отчаяно се опитва да се събере и мобилизира. Нито запита, нито отвори дума за моя случай, предпочете да ме осведоми в най-големи подробности какво е правила Сам през деня, сетне надълго и нашироко се хвана да ми обяснява колко много я глезели дядото и бабата. Сети се да ме попита за кучето, сетне каза, че допира слушалката до ухото на Сам — да ѝ поговоря. Стори ми се, че детето реагира на звука на бащиния глас. Казах ѝ, че я обичам и че ми липсва много. Че ужасно ми се иска да е винаги жива, здрава и щастлива, че съжалявам за нещата, които съм направил, за да не се получи точно така. Още рекох, че дори и когато ме няма, дори и ако не можем да бъдем заедно, аз пак ще мисля за нея и никога, ама никога няма да забравя колко много я обичам и колко важна е тя за мен.

И тъй като знаех, че Рейчъл също слуша, по този начин си казах всички неща, които май сега не можех да кажа направо на нея.

* * *

Събуди ме кучето. Всъщност то не се разлая, само тихичко скимтеше, опашката му свита между задните крака, едва-едва потрепва. Така правеше Уолтър, когато е изплашен или когато знае, че е виновен за някоя беля, и си проси извинение. По едно време наостри

уши, завъртя главата, явно чуваше нещо, което моят слух не може да долови. Сетне се извърна към прозореца, а от устата му се изтръгнаха странни звуци, такива преди не бях чувал.

В стаята заиграха причудливи светлосенки, чух далечен пукот, по-скоро беше пращане. После ми замириса на дим и през пердетата проби заревото на недалечни пламъци. Скочих от леглото, изтичах до прозореца и отметнах завесите.

Гореше тресавището. Чуваха се мощните сирени на пожарните от Скарбъро, вече бяха на път към пожара от няколко различни посоки. Зърнах силуета на един от съседите — беше на моста над мочурите и разкаляната площ зад нашата къща. Може би се опитва да засече източника на пожара или дири евентуално пострадали хора? Пламъците бушуваха, търсейки път по каналите в тресавището, отразяваха се в тъмната, неподвижна повърхност на водата. Получаваше се странен ефект на двоен пламък: все едно от двете й страни гори — във въздуха и дълбините. Забелязах и бягащите птици, въртяха се панически над червенеещите пламъци, бързаха да се издигнат в черното нощно небе. Пред очите ми пламнаха тънките клони на голо дърво, за щастие автомобилите на огнеборците вече заемаха позиции. Мъжете умело и бързо развърщаха техниката, монтираха маркучите, скоро щяха да бликнат силните струи, може би щяха да спасят дръвчето. Зимната влага щеше да помогне за овладяването на огъня, но за съжаление и тревата вече гореше. Знаех от минали години — дълго време трябва да мине, че да изчезнат следите от стихията. Изгорелите, почернели стърнища ще останат месеци наред, за да ни напомнят за уязвимостта на това място.

В следващия миг човекът на моста се извърна към мен, а пламъците осветиха лицето му. С удивление и шок разпознах Брайтуел. Сега стоеше неподвижен, силуетът му изпъкваше на горящия фон, гледаше право към прозореца, на който бях аз. Фаровете на един от камионите го полазиха за миг, светлината сякаш го докосна, лицето му засия в цялата си бледост, кожата му изпъкна — сбръчкана, болезнено похабена. Сетне фигурата се извъртя, обърна гръб на пожарните, потъна в пламтящия ад, тази същинска Геена огнена.

* * *

По телефона се обадох рано на следващата сутрин, докато Ейнджъл и Луис още закусваха, подхвърляйки късчета кифла на вечно въртящия опашка Уолтър. И двамата бяха видели нощния пожар, както и фигурата на моста и ако не друго, то нейната поява и особено видът ѝ отново бяха задълбочили напрежението в сегашните ни отношения с Луис. Ейнджъл все така опитваше да играе ролята на буфер, затова в негово присъствие всеки външен човек би казал, че всичко си е напълно нормално помежду нас двамата. Или поне толкова, колкото беше преди, а то едва ли можеше да се нарече нормално.

Огнеборците от Скарбъро също бяха забелязали скока на Брайтуел в горящото тресавище, а сетне бяха дирили под дърво и камък за евентуални негови следи. Нищо не намериха, тогава бяха заключили, че той е причинил пожара, приземил се е успешно под моста и сетне избягал. Едно поне си беше самата истина: Брайтуел бе истинският подпалвач. Даваше ми ясен сигнал, че няма да ме забрави.

Навъртях номера, изчаках някой да вдигне слушалката отсреща. Около мен миришеше тежко на дим и изгоряла трева. Сигналите писукаха равномерно един подир друг, по едно време чух гласа на млада жена.

— Ало?

— Мога ли да говоря с равин Епстайн, моля? — попитах аз.

— Извинете, но кой се обажда? — запита тя.

— Кажете му, че го търси Паркър.

Чух я да оставя слушалката встрани, някъде отзад шумяха хора, звучеше детска глъчка, гласчета подвикваха нещо весело. Стори ми се още, че звънти и кухненска посуда. Сетне този фонов шум изчезна, отчетливо долових затварянето на врата. Обади се мъжки старчески глас.

— Доста време мина — рече Епстайн. — Реших, че сте ме забравили. Всъщност дори се надявах да е точно така.

Синът на Епстайн бе убит навремето от Фокнър и неговите изчадия. Аз пък бях улеснил отмъщението му в тази връзка. Беше ми длъжник и го помнеше.

— Нужно ми е да поговоря с вашия гост — рекох кратко, нямаше нужда от предисловия.

— Струва ми се, че идеята не е добра.

— Защо мислите така?

— Рисуваме да привлечем внимание. Дори аз самият не го посещавам, изключение правя само когато е крайно наложително.

— Как е той?

— Толкова добре, колкото и може да се очаква при сложилите се обстоятелства. Иначе не говори много.

— Така или иначе налага ми се да го видя.

— Мога ли да попитам защо?

— Мисля, че срещнах стар негов приятел. Наистина пределно стар.

* * *

Заедно с Луис хванахме ранен следобеден полет за Ню Йорк. Пътуването ни мина почти изцяло в мълчание. Ейнджъл предложи да остане у дома и да се грижи за Уолтър. Казах му да си отваря очите. От Брайтуел нямаше и помен нито в Портланд, нито в Ню Йорк. Не усетих и никой друг евентуално да ни следи.

Валеше като из ведро, затова за Лоуър Ийст Сайд взехме такси. Трафикът бе доста тежък, по улиците имаше тълпи, прибиращи се къщи след работа, хора. Повечето бяха облечени в лъскави мушамы или найлонови дъждобрани и изглеждаха откровено отегчени от безкрайната зима. Когато пресичахме Хюстън, дъждът за късмет почти спря, а вече близко до целта слънцето успя да пробие облаците и да ни се усмихне, изпрацайки ни своите лъчи — същински диагонални колони от блясък и светлина, запазваха формата си чак докато се разпилеят върху покривите и стените на сградите.

Епстайн ни очакваше в центъра „Оренсанс“, същата стара синагога в Лоуър Ийст Сайд, където се запознах с него непосредствено след смъртта на сина му. И сега, както и преди, го придружаваха двамина млади, стройни мъже, дето не бяха с него заради уменията им да водят светски разговор.

— Е — усмихна ми се Епстайн, — ето ни и нас отново заедно.

Изглеждаше изцяло същият — дребен, сивобрад, все така леко натъжен, сякаш и днес въпреки оптимистичните му очаквания светът отново се изхитрил да го разочарова.

— Изглежда, тук обичате да приемате хора — рекох вместо начало.

— О, това е място обществено, а в същото време е и достатъчно изолирано, пък и сигурността е на място, не както изглежда на пръв поглед. А вие изглеждате уморен.

— Трудна седмица ми се случи.

— Труден ви е животът, Паркър. Един будист би се запитал какви ли грехове сте извършвали през предишните си прераждания, та през настоящото си съществуване да имате такива проблеми.

Помещението, през което минахме, бе потънало в мека, оранжева по тон светлина. Вратата му зееше отворена към голямата синагога, а през доминиращия в нея висок прозорец бликаше обилна слънчева светлина и сякаш допълнително обогатяваше атмосферата след пречупването ѝ през стъклото. Тържественният интериор придаваше тежест, но същевременно съдържаше уют и някакво скрито за мен излъчване. Тук шумовете на трафика бяха съвсем приглушени, дори собствените ни стъпки по пращия под прозвучаха далечно и омекотено, докато крачехме към светлината. Луис вървеше по-назад, с Епстайновата охрана от двете му страни.

— Е, казвайте — рече Епстайн. — Какво се случи, че е наложително да идвате тук?

Забавих отговора си. Премислях всичко казано от Рийд и Бартек. Припомних си Брайтуел, усещането за силата в онези ръце, излъчването на това ужасно същество, когато се бе опитало да ме привлече към себе си, изражението на лицето и пламъчетата в очите му, преди да се отдаде на огъня. Отново изпитах онова зашеметяващо чувство на безтегловно падане и световъртеж, а кожата ми пламна в смътен спомен за отколешна, обгаряща ме огнена стихия.

А съзнанието ми възкреси още и образа на проповедника Фокнър, попаднал в капана на затворническата килия, смъртта на отроците му, края на изпълнените му с омраза и човеконенавист дела. Отново видях хищно протягащите се през решетките към мен ръце, почувствах излъчващата се от старото му жилаво тяло енергия. Отново чух онези страшни думи, които произнесе, преди да изплюе в устата ми скверната си отрова.

„Изпитаното от теб досега е нищо в сравнение с тепърва предстоящото... Защото насочващите се към теб сили дори не са и

човешки...“.

Не знаех и до днес не зная каква е истинската причина за това, но Фокнър имаше обстойни познания за скрити неща.

Рийд бе подхвърлил, че е възможно да е имало неведома връзка между Фокнър, Пътника, убийцата на деца Адилейд Модайн, любителя на паяци Пъд, дори и Калев Кайл, фантомният сатанински убиец, обсебил живота на дядо ми^[1]. Макар и някои от тях да не са я осъзнавали истински. Водела ги е общата воля на Злото, патологична и низка злост, продукт на болната им психика. Може би и генетични наследствени разстройства са играли някаква роля в този процес, а може би са станали жертва на малтретиране, поругаване, злоупотреба в детството. Спукани мозъчни капиляри, невронни дисфункции, десетки други медицински причини също могат да обяснят донякъде тяхната патология. Но роля определено има и свободната воля. Нито за миг не съм се съмнявал, че в битието на повечето от тях е имало случаи, когато са стояли наведени над някое човешко същество и, образно казано, са държали живота му в дланите си. Представям си едно крехко създание, което немощно пърха с крилца, отчаяно прави заявка за милост, за право на оцеляване на грешната ни земя. Но виковете са били пренебрегвани, молбите са оставали нечути, следвал е онзи мъчителен процес на болка, агония, последен дъх. Кръвта е спирала безкрайния си органичен кръговрат, бликала е от раните, може би се е събирала в локвичка около поредния труп, за да може причинителят да се огледа в алената, лепкава материя.

Ето, точно тук се крие и истинското Зло. В мига между мисълта и действието, между намерението и изпълнението, когато в една мимолетна частица от секундата все още е налице възможността да възпрете обхваналата ви ярост, да я потиснете, да обърнете гръб на онази черна, унищожителна стихия, която бушува във вас. Нали? Може би именно в този миг човешката слабост, порок, коренящата се у всеки от нас склонност към лошавина се сблъсква с нещо далеч по-страшно. И понякога то намира отзвук в душата ни — нещо много по-дълбоко като същност, познато като опит, но чуждо по природа и много по-древно като битие. Това е Злото, което върлува на Земята от време оно, то е много по-възрастно от самата нея и е същински исполин в сравнение с недобрите помисли, която се раждат заедно с нас и намират почва в самите нас.

Много и различни са формите му. Те са така разнообразни, както и хората, които го вършат, градацията му е почти безкрайна. Убеден съм обаче, че то наистина черпи сила от един и същи могъщ, бездънен източник. Че има същества, чиито воля и действие се подхранват от същия извор, и то от далечни времена в миналото, което никой от нас не може дори и да си представи.

— Става дума за една книга, част от библейските апокрифи — рекох аз, без да зная откъде точно да започна. — Зная я отдавна, сега внимателно прочетох някои нейни части. Там се говори за тленността на ангелите, но в смисъл че е възможно те да придобиват именно тленна човешка форма и да съществуват в нея скрити и невидими.

Стори ми се, че Епстайн внезапно притихна, замръзна на място, затаил дъх, безсловесен. Дори си въобразих, че и гърдите му не мърдат, няма го онова бавно движение на поемане и изпускане на въздуха.

— „Книгата на Енох“ — рече бавно след известно време. — Знаете ли, нашият голям равин — Шимон бен Йохай — прокълнал навремето онези, които вярвали в тезите й. Това било в периода след разпъването на Христа. По-късно някои теолози я нарекоха по-иначе — погрешно тълкувание на книгата „Битие“, и то най-вече заради съответствията между двата текста. Други обаче обърнаха внимание на факта, че Енох е всъщност по-старият източник от двата и следователно е първоизточник, а не интерпретация. В същото време не можем да отречем, че по характер апокрифните книги са същинско минно поле за учените — такъв е случаят и с каноните на Второзаконието, включително книгите на Юдита, Тобит и Барух, които хронологично следват Стария завет, и с по-късните евангелията на Тома и Вартоломей. Но Енох е наистина по-труден за тълкуване от другите. Този труд е наистина доста обезпокоителен като философия и съдържа задълбочени наблюдения за природата на Злото в света. Няма защо да се удивляваме, че и християните, и евреите са решили, че е по-лесно да го отхвърлят и заклеймяват, отколкото да разглеждат съдържанието му в светлината на вярата си, търсейки начини да помирят двете становища. Толкова ли е било трудно да видят бунта на ангелите като пряко свързано със създаването на Човека събитие? Да схванат факта, че гордостта на ангелите е наранена, защото са принудени да признаят чудото, сътворено в раждането на това ново

Същество? Че е твърде възможно те да са му завидели заради чисто физическата страна на неговите възможности? Човекът, който може да изпитва удоволствие на базата на задоволяване на всичките си желания и апетити, включително и сексуалния — онази тръпнеща радост, постигана в съединяването на две тела. Те са познали похотта, разбунтували са се, били са низвергнати, изгонени от небето, така са и паднали. Някои са се озовали в Геената Огнена, други тук — на Земята, трети са приели най-сетне онази форма, която така ревностно са очаквали. Интересно разсъждение, не намирате ли?

— Но какво ще кажете за друг един аспект — може би има и такива, които вярват в тази легенда? Убедени, че са последните от онези същества?

— И още по-интересен аспект мога да ви предложа, Паркър — рече Епстайн. — Ами ако наистина са последните? Може би именно затова искате да се срещнете с Китим?

— За съжаление имам усещането — отвърнах бавно, — че представлявам интерес за нещо действително скверно и зло. Превърнал съм се в подобие на маяк, който привлича към себе си същества от отвъдното или поне аз така си мисля, и в този миг те са толкова близо, колкото никога преди. И в миналото ми е имало подобни събития, вие поне го знаете. Днес обаче животът ми е на прага на пълното разрушение, връзката ми с най-обичните — почти съсипана. Може би навремето е имало възможност да отстъпя встрани и Злото просто да ме подмине. Не и сега, сега е вече късно. Затова ви моля да се срещна с онзи... зная, че вие го държите някъде. Просто за да се убедя, че не съм ненормален и такива същества наистина има.

— Може би те наистина съществуват — отвърна Епстайн. — И може би Китим е доказателство за това, но в негово лице ние срещнахме извънредно твърда съпротива. Неимоверно бързо си създаде пълна устойчивост спрямо всякакви медикаменти. Нищо не го хваща. Дори натриевите производни не му действат. Дадем ли му нещо по-силно, той просто си плещи и бълнува. Сега сме му инжектирали силна доза предвид вашето посещение и може би ще разполагате с няколко минути ясна реакция от негова страна.

— Далеч ли трябва да ходим? — попитах аз.

— Да ходим ли? — възкликна Епстайн. — Че къде?

Отне ми няколко секунди да се досетя.

— Значи тук го държите?

* * *

Килия си беше, но с известни удобства. Влизаше се през вратата на стенен шкаф за домакински пособия в мазето. То не беше точно шкаф, а нещо като антренце, цялото облечено в метал. Задната му стена бе практически херметизирана блиндирана врата, отваряше се с клавиатурна ключалка и електронна комбинация. Открехна се пред нас навътре, откри се звуконепроницаемо помещение, разделено на две с яка мрежеста метална решетка. Вътрешната част се наблюдаваше постоянно от комплект камери, а в нея имаше легло, канапе, масичка и стол. Книги не видях, но телевизорът беше закрепен на скоби в най-отдалечения ъгъл на външната половина от помещението, на максимално разстояние от същинската килия. На пода край канапето зърнах дистанционното за него.

На леглото лежеше фигура, беше гола, като изключим сивите гащета. Крайниците бяха като сухи, голи клони, но с абсолютно отчетливи мускули. Изглеждаше изпита, изтощена, по-слаба от най-суховатия мъж, който изобщо съм виждал. Лицето бе извърнато към стената, колената присвити нагоре към гърдите. Коса почти нямаше, беше плешив, като изключим няколкото дълги косъма, разпилени върху моравия, покрит с белези се люспи череп. Кожата напомняше тази на Брайтуел, с подутините на врата, нездравата сива белота и общата подпухналост. И двамата бяха същества в процес на разпад.

— Боже мой — възкликнах, без да искам. — Какво му е?

— Отказва да се храни — отвърна Епстайн. — Опитвахме насила, но не се получава. В края на краищата стигнахме до заключението, че се опитва да се самоубие и... какво да ви кажа — готови сме на това, просто няма да възразяваме. Само че той не умира. Единствено отслабва физически във времето и това е всичко. Понякога приема вода, нищо повече. Иначе спи, най-вече спи.

— Откога е така?

— Вече месеци.

Човешката форма на леглото се раздвижи, сетне се извърна и сега вече се виждахме — той нас и ние — него. Кожата по лицето му

се бе свила, ясно се виждаха хлътналите в костите места. Подчертано приличаше на затворниците от нацистките концентрационни лагери, само дето подобните на котешки очи не издаваха нито слабост, нито вътрешна немощ или униние. Иначе блестяха празно, стъклено, като евтини скъпоценности.

Китим.

Беше се появил в Южна Каролина, един от биячите на расист на име Роджър Бауън и действителна връзка между Фокнър и група хора, които биха го освободили от затвора, ако можеха. Бауън обаче бе подценил своя наемник и напълно погрешно бе възприел истинския характер на връзката между самия себе си и Китим. В действителност не бе нищо повече от Китимова марионетка, докато самият Китим бе много по-стар и скверен, отколкото би могъл да си представи самият Бауън. Името му подсказваше и истинската му порода, защото в древните сказания се казва, че Китимите са войнство от черни ангели, което води война срещу хората и техния Бог. Макар че самият Епстайн бе на малко по-различно мнение. Каквото и да бе онова същество, което бе скрито във физическата форма на този Китим, то бе вехто като света, лукаво и много опасно, враждебно настроено и действащо в името на свои си цели.

В този миг Китим посегна към пластмасовия черпак в съда с водата и отпи. Част от течността се разля по възглавницата и леглото. Сетне се надигна и прехвърли крака през ръба на леглото, сядайки на него. Остана в тази поза известно време, сякаш събира нужните му сили, и чак тогава се изправи. Залитна леко, дори за миг ми се стори, че ще падне, но сетне затътри крака към решетката и нас. Кокалестите му пръсти се впиха в нея, завря и лицето си, чак докато на места побеля. Толкова бе слаб, че за миг си представих как чудодейно минава през мрежата. Очите му се стрелнаха към Луис, сетне и към мен.

— Да злорадствате сте дошли, а? — рече той, а гласът му бе много тих, но в никакъв случай не издаваше и намек за физическия разпад, видим по тялото му.

— Не изглеждаш много добре — обади се Луис. — Но пък като си помисля, ти винаги си изглеждал кофти.

— Виждам, че все така навсякъде влачиш подире си същата маймуна, г-н Паркър — озъби се Китим. — Не е ли по-добре да я обучиш да върви отзад, да държи разтворен чадър над теб, нали?

— Брей, брей — рекох усмихнат, — все същият майтапчия. И непослушко. Знаеш ли, така никога няма да си създадеш приятели. Ето, именно затова си тук долу, в тази дупка, далеч от всички останали деца, дето си играят на воля.

— Удивлявам се, че те виждам жив — отвърна той. — Наистина съм изненадан, но и благодарен.

— Благодарен, казваш, а? И защо така?

— Надявах се — рече Китим, като ме гледаше в очите, — че може би ще ме убиеш.

— Защо? — поклатих глава аз. — Сигурно за да... странстваш между световите?

Китим наклони глава, изгледа ме с нов интерес. Епстайн стоеше все така на мястото си и внимателно ни наблюдаваше.

— Може би да — отвърна Китим. — Но ти пък какво ли знаеш за това?

— Зная нещо. Надявах се да ми помогнеш да науча повече.

Онзи поклати глава.

— Няма да стане така.

Свих рамене.

— Е, тогава няма какво повече да си кажем. Помислих си, че може би ще се зарадваш — все пак малко развлечение, стимулация някаква. Сигурно ти е самотно тук, долу, самотно, пък и тъпо. Скука. Ама не е без хич — поне телевизор си имаш. Ще погледаш някое и друго шоу, ще послушаш новините, пък има и какви ли не предавания.

Китим отстъпи от мрежата, върна се при леглото, отново седна на него.

— Искам да се разкарам от тук — рече той.

— Това точно едва ли ще стане.

— Искам да умра.

— Тогава досега защо не си опитвал да се убиеш?

— Постоянно ме следят.

— Аха, ама тц, не ми отговаряш на въпроса.

Китим протегна ръце и преплете пръсти, изви длани нагоре, загледа се в китките си и остана в тази поза продължително време. Сякаш обмисля как да си пререже вените, ако това наистина му се отдаде. Изчаквах, надявах се на нещо, какво ли, сам не знаех. По едно време хвърлих въдичка, дано клъвне:

— Не мисля, че можеш да се убиеш. Смятам, че този избор не ти е даден. Сам не можеш да сложиш край на съществуването си, дори и временно. Предполагам, че вярваш в това?

Китим не отговори. Реших да бъда настоятелен.

— Мога да ти кажа някои неща.

— Какви например?

— Мога да ти разкажа за една направена от сребро статуя, скрита е в крипта. Още и за двама ангели, братя близнаци. Единият е изгубен, другият го търси. Не искаш ли да послушаш?

Китим мълча дълго. Когато накрая се обади, гледаше в пода.

— Да, искам — прошепна той. — Разкажи ми...

— Добре, но ще направим размяна. Първо ти ще ми кажеш кой е Брайтуел.

Китим се замисли.

— Брайтуел е... той не е като мен. По-стар е, по-внимателен, по-търпелив. Той преследва...

Мълчание.

— Кого и какво преследва?

— ... отмъщение.

— На кого иска да отмъщава?

— На всички. На всичко.

— Сам ли е?

— Не е. Служи на по-висша сила. Тя е непълна, търси другата си половина. Но ти това го знаеш.

— Къде е тази сила?

— Скрита е. Бе забравила коя е тя самата, но Брайтуел я намери и разбуди спящото в нея. И сега, както и всички ние, тя се прикрива и търси.

— Какво ще стане, когато близнакът брат бъде намерен?

— Отново ще търси и ще убива.

— Ами Брайтуел какво ще получи в замяна на помощта си?

— Власт. Жертви.

Сега Китим отдели очи от пода и ме погледна, без да мига.

— И теб самия.

— Откъде можеш да знаеш и това?

— Познавам го, но го и усещам, чувам му мислите. Той смята, че ти си като нас, само че си се отделил, станал си изменник. В началото

един от нашите не ни последва, един-единствен беше. И Брайтуел мисли, че го е намерил в теб.

— А ти самият какво мислиш?

— За мен това значение няма. Ти ми беше нужен, за да те изследвам и опозная.

Повдигна дясната ръка, изви пръсти, както хищник протяга ноктести лапи, и направи достатъчно показателно движение. Сякаш разкъсва плът, тъкани, кръвоносни съдове.

— Сега е твой ред. Ти ми кажи какво знаеш.

— Зная за Вярващите. Някои са просто амбициозни хора, други са убедени, че сами по себе си представляват много повече, отколкото се вижда на пръв поглед. Търсят статуята, вече са достатъчно близо до намирането ѝ. Събират фрагменти от нарочно разделена стара карта, направят ли го, ще разполагат с цялата заложена там информация. Тук, в Ню Йорк, за нея бяха построили дори и олтар.

Китим отново отпи вода.

— Да, това е вярно — близо са.

Обаче не изглеждаше радостен от факта. Наблюдавах го внимателно и постепенно истината в думите на Рийд ме впечатли: Злото е егоцентрично, сред злите единство и солидарност няма. Какъвто и да бе самият Китим, в него желание своите радости да споделя с другото нямаше. Възможно ли бе да е ренегат сред своите?

— Имам само още един въпрос — рекох с надежда.

— Само един може.

— Какво прави Брайтуел с онези, които умъртвява?

— Прибира им душите. Издебва излизането им от тялото, улавя ги. Поглъща ги.

— И защо? — запитах с интерес, стори ми се, че в думите му долавям нотка на завист.

Китим отговори кратко.

— Затваря ги. Брайтуел е хранилище — затвор на човешки души.

Сетне наведе глава, излегна се на леглото и отново се обърна с лице към стената.

* * *

„Удроу“ май не беше нещо особено като жилищен дом. На вратата го нямаше типичния портиер в зелена ливрея и бели ръкавици да бди над спокойствието на наематели и собственици. Външното фоайе бе обзаведено със зелени пластмасови столове — от онези, дето ужким трудно се износват и не се чупят. Същите, дето ще видите в чакалнята на всеки начинаещ зъболекар. Външните врати не бяха снабдени с аларми, вътрешните пък бяха заключени. От дясната им страна имаше домофон и три редици звънци с избелели правоъгълни табелки за имената. Сред тях името Филип Босуърт не фигурираше, но пък няколко от правоъгълничетата бяха празни.

— Възможно е информацията на Рос да не е точна — обади се Луис.

— Виж, говорим за ФБР, не за ЦРУ — възразих аз. — Във всеки случай, каквото и да съм ти казвал за него, Рос не е човек, дето се ебава с познатите си веднъж когато се навие да даде информация. Босуърт трябва да е тук. Сигурен съм. Ще се наложи да потърсим повечко.

И за целта започнах да натискам анонимните звънци един подир друг. На първия ми отговори жена, очевидно пределно възрастна, силно раздразнителна и много, ама много глуха. На втория се обади мъж, който би могъл да бъде по-възрастният ѝ, по-глух и още по-гневлив брат. На третата имахме дълъг разговор с млада жена, замириса ми на проституция, като имам предвид дългото и объркано усукване на тема „Имате ли назначен час?“ и „Идвали ли сте преди?“.

— Нали Рос ти бе казал, че апартаментът бил собственост на Босуъртови роднини? — отново подхвърли Луис. — Което предполага и различно име.

— Така е. Може би — рекох кисело и пръстът ми тръгна поред по табелките.

— А може би и не.

Спрях се на табелка с име Ринт. Удивително. Беше същото както на реставратора на Седлицката костница през деветнайсети век. Такова съвпадение или по-скоро иронична шега биха могли да хрумнат само на човек, опитвал се някога да разкопава пода на френски манастир.

Сега натиснах звънеца с повече упование. Секунди по-късно се обади неспокоен глас, а домофонното говорителче жалостно запука.

— Да, моля?

— Името ми е Чарли Паркър, частен детектив съм. Търся Филип Босуърт.

— Тук такъв няма.

— Вижте, специален агент Рос ми каза къде да ви търся. Ако имате някакви съмнения, можете да му позвъните.

В отговор чух нещо като презрително изсумтяване и връзката прекъсна.

— Това се получи добре — рече Луис.

— Поне знаем къде се намира.

Стояхме пред заключената двойна врата. Никой не излезе, но и никой не влезе. Минаха десетина минути, отново опитах номера със звънеца. Обади се същият глас.

— Пак съм тук — уведомих го аз.

— Какво искате?

— Да поговорим за Седлиц. Още и за Вярващите.

Изчаках с известно съмнение, но този път зумерът избръмча и вратите се открянаха.

— Заповядайте горе.

Вътрешното фоайе бе доста по-различно от външното. Просто още едно доказателство за това, че първото впечатление е често измамно. На тавана висеше син екран във формата на полукръг, хем играеше декоративна роля, хем прикриваше камерите, които следяха входа и самото фоайе. Точно срещу нас меко блестяха вратите на два асансьора, боядисани в сив металик. На стената между тях имаше ключалки. Елементарна предпазна мярка, за да бъдат използвани само от наематели с ключ. Докато приближавахме, левият се отвори. Кабината бе тапицирана с дебело червено кадифе със златисти аплици, старо, но видимо отлично поддържано. В горната ѝ част бяха монтирани кристални огледала в златисти рамки. Влязохме, вратата се затвори с мек съсък и асансьорът тръгна нагоре, преди още да сме се огледали за бутони и етажи. „Удроу“ се оказа от онези богаташки резиденции, далеч по-люксови, отколкото изглеждат отвън, и това естествено бе нарочно.

Кабината спря на най-горния етаж, отвори се и ни допусна в малко помещение без прозорци, застлано с чудесен килим. Пред нас имаше две дървени врати, водещи към типичния богаташки мансардов

апартамент, т.нар. пентхаус. От тавана ни гледаше окото на още една камера.

Отвори се дясната врата на апартамента. Показа се мъж — беше по-възрастен, отколкото очаквах да бъде. Носеше леки сини панталони и маркова риза, май че „Ралф Лорън“, нямаше как да съм сигурен. Обувките му бяха мокасини, леки, фина кафява кожа, връзките нарязани в пискюлчета на върха.

Ризата си бе закопчал накриво, а панталоните бяха прясно изгладени, дори една-единствена гънчица нямаше. Ясно се бе облякъл по бързата процедура, може би изваждайки дрехите направо от гардероба.

— Г-н Босуърт?

Той кимна. Дадох му около четирийсет, косата му обаче вече силно сивееше, по лицето личаха пресни бръчки, в сините очи — красноречив намек за болка, едното доста по-бледо от другото. Пристъпи встрани, за да ни пусне да влезем, и направи болезнена гримаса, сякаш краката му бяха изтръпнали. Облегна се за миг на вратата, хвана дръжката с лявата, но дясната си остана в джоба на панталоните — така както се бе показал още в началото.

Не протегна ръка да се здрависаме, затвори вратата след нас двамата, бавно отиде до едно от креслата и седна още по-бавно, като се опираше с лявата ръка на страничната облегалка. Дясната му ръка не излезе от джоба нито веднъж.

Голямата стая, в която ни въведе, се оказа впечатляващо модернистична. През петте огромни прозорци се откриваше зашеметяваща гледка към реката. Килимът бе бял, мебелите облечени в черна кожа. На стената висеше широкоекранен телевизор с ДВД, от двете му страни от пода до тавана се редяха етажерки с не много книги. Тук-там имаше празни места, на тях зърнах антични статуетки или порцеланови съдове, но те, общо взето, се губеха в минималистичната по тон атмосфера. Отляво бе поставена широка маса с плот от опушено стъкло, наоколо подредени дванайсет стола. Стори ми се, че никога не е била използвана и вероятно беше така. През откритата врата се виждаше част от кухнята — подредена строго, спретнато — скъпа, блестяща от чистота техника. Отвъд масата се откриваше широк коридор, може би водеше към спалните и банята. Апартаментът беше истинско бижу, проектиран и обзавеждан като за

шоу. Имаше и друга възможност: да е стегнат, за да бъде продаден. Което означаваше, че сегашният собственик се кани да го напуска.

Босуърт седеше и мълчеше, изчакваше някой от нас да заговори пръв. Очевидно беше болен — личеше от пръв поглед: болезненото изражение на лицето, болката в очите, лявата му ръка спазматично потръпваше, видимо имаше проблеми и с краката.

— Благодаря ви, че ни приехте — рекох аз. — Това е моят колега — Луис.

Очите му прескочиха помежду ни — от единия на другия, кимна и облиза устни, сетне протегна ръка към пластмасово шише с вода на масичка край креслото, където седеше. Пое го внимателно с лявата ръка, сякаш се страхуваше да не го изпусне, поднесе го към устата си, всмукна вода от поставена в гърлото му сламка. Сетне го върна обратно на мястото му.

— Говорих със секретарката на Рос — проговори той, след като преглътна водата. — Тя потвърди думите ви. Иначе досега охраната на нашата сграда щеше да ви задържи и да извика полицията.

— Правилно сте постъпили, не мога да се сърдя, че сте проявили нужната предпазливост.

— Е, браво — присви иронично устни той. — Много великодушно от ваша страна.

Изсмя се сардонично, но смехът не бе насочен толкова към мен, колкото към самия него и здравословното му състояние. Прозвуча като двоен блъф, но едва ли можеше да подлъже хора като нас. Физиономията на Луис си остана каменна, непроницаема.

— Защо не седнете? — рече Босуърт и махна с ръка към голямото канапе от другата страна на масичката за кафе. — Отдавна не съм имал удоволствието да разговарям в компания с хора, извън лекари и сестри или загрижени роднини.

— Може ли да запитам от какво страдате?

Вече имах определена идея: тремор на крайниците, симптомите на парализа, спазмите, до един говореха за множествена склероза.

— Множествена склероза — рече той, потвърждавайки подозренията ми. — Късно ми я откриха. Миналата година беше, вече в напреднала фаза. Всъщност лекарите твърдят, че най-тревожното е скоростта на развитието ѝ, респективно влошаването на състоянието ми. Първият очевиден симптом, поне за мен самия, бе нарушеното

зрение на дясното ми око, а след това се заредиха още много други — нарушени функции на дясната ръка, слабост в краката, световъртеж, тремор, проблеми с пикочния мехур, импотентност. Чудесен коктейл от страдания, какво ще кажете? В крайна сметка реших да продам апартамента и да се предам на грижата на други.

— Съжалявам.

— Много интересно нещо... — продължи Босуърт, без да обръща внимание на думите ми. — Тъкмо тази сутрин се опитвах да анализирам причините за моя проблем. Метаболични промени, алергична реакция от страна на нервната система или може би някаква инфекция, а? Например причинена от външен източник? Усещам, че заболяването ми е злокачествено или може би е по-точно като образ да кажа злонамерено? Усещам го като бяло, пълзящо страшилище, то се е вмъкнало в тялото ми, протяга хищни пипала навсякъде из организма ми — все едно нарочно имплантирано там, за да парализира и най-накрая да ме убие. Питам се дали пък неволно не съм се подложил на някаква зараза? Нападнала ме е, колонизирала ми организма. Да, така го усещам аз. От друга страна, това са настроения и тип мислене, дето водят към психоза и невменяемост. Г-н Рос сигурно ще се зарадва много, така ми се струва. Ще докладва на своите началници, уверявайки ги, че са постъпили правилно с мен, като са ми съсипали кариерата.

— Чух нещо, свързано с поругаване на църква или манастир.

— Не съм поругавал никаква църква, опитах се просто да разкрия нещо, за да потвърдя едни свои подозрения. За разкопка става дума.

— А резултатът?

— Оказах се прав.

— Бихте ли ми разказали за подозренията си?

Босуърт повдигна лявата ръка, размаха я внимателно пред лицето си в бавно, целенасочено движение, като че иска да разграничи този жест от постоянния тремор на крайника.

— Вие сте пръв — разкажете защо сте тук. В края на краищата дойдохте сам.

И ето ме отново в тарикатското положение на човек, играещ до болка позната игра — да дадеш информация другиму, без да разкриваш най-същественото от нея. С други думи, истината. Или

онова, дето го смятах за истина. Изобщо не бях забравил предупрежденията на Рийд от онази вечер в „Мечката“: че все пак някъде си има Вярващ, убеден, че в него се крие Черен ангел. Един вътрешен глас ми нашепваше изобщо да не говоря за Рийд и Бартек, нито за връзката Стъкльър. Затова му разказах за Алис, за Гарсия, за намереното в апартамента в онзи склад в Уилямсбърг. Разкрих и по-голямата част от всичко, което знаех за фрагментите и картата, за Седлиц, за Вярващите. Разказах и за търга, за картината в ателието на Стърн, за „Книгата на Енох“.

Завърших с Брайтуел.

— Всичко това е интересно — рече той, след като свърших. — За кратко време сте научили извънредно много.

Изправи се с мъка, направи крива физиономия, защото го заболя, и отиде до лавиците. От долно чекмедже извади нещо, върна се с куцане и го постави на масичката помежду нас.

Носеше две папки. Отвори едната, тя съдържаше част от карта, начертана в синьо и червено на тънка, пожълтяла хартия, закрепена върху фино дървено парче. В горния десен ъгъл бе нарисуван черен крак с големи, криви нокти на пръстите. Празните полета встрани бяха запълнени със ситен, почти микроскопичен ръкопис и множество символи. По вид и съдържание този сегмент от карта доста наподобяваше фрагментите, които бях видял в Стъкльоровото хранилище. Но не беше точно същият.

— Това е копие — каза Босуърт, прочитайки мислите ми. — Не е оригинал.

— Откъде го имате?

— От Сан Галджано, в Италия — отвърна Босуърт, заемайки старото си място. — Там има едноименен манастир. В него е бил изпратен единият от шестте фрагмента. Днес е само красива развалина, но някога е бил прочут с чистотата на архитектурните си форми, а някои от монасите му са били консултанти при строежа на Сиенската катедрала. Известни са и други факти за него: многократно е нападан и разграбван от флорентински наемници, случвало се е да е управляван от алчни абати, посягали на доходите и хазната му, покъсно Италианският ренесанс носи нови идеи, разколебавайки мнозина, обърнали лице към монашеското призвание и зова на Светата църква. Някъде около 1550 г. там са останали не повече от петима

монаси. През 1600 г. има само един и той е отшелник. След смъртта му въпросният фрагмент е намерен сред малкото му лични вещи. Отначало произходът му не е бил ясен, но е запазен като реликва от живота на светец. Неизбежно е било да плъзнат слухове за този интересен документ, сетне от Рим пристига заповед незабавно той да бъде изпратен във Ватикана, обаче междуременно е било направено и копие. По-късно то е размножавано неколkokратно, създадени са дубликати, затова този фрагмент е днес доволно известен и мнозина притежават преписи. И все пак историята не свършва тук: оригиналът е загубен на път за Рим. Пренасящите го монаси били нападнати и според някои източници в паниката си те го изгорили, за да не бъде отвлечен заедно с парите и други църковни ценности, които носели. Затова днес съществуват само копия. А това, което виждате тук, е единствената част от Седлицката карта, до която мнозина са имали достъп, и единственият ключов инструмент, що се отнася до характера на упътванията към скривалището на статуята.

Истинският създател на картата е създал проста, но съвършено действаща система за защита на съдържащата се в нея информация, основана на принципа, че пълното ѝ разчитане може да стане само при наличието на всичките шест фрагмента. Голяма част от надписите и символите имат чисто декоративен характер, а рисунката на църквата илюстрира единствено идеализираното виждане за това как трябва да изглежда същинският Божи храм. С други думи, това е само концепция за един идеал. Истинският ключ, както предполагам сами се досещате, е ето тук.

И Босуърт почука с показалеца на лявата ръка по съчетание от римски цифри и една-единствена буква „d“ в единия ъгъл.

— Проста работа: както и всяка иманярска карта, дето има реална стойност, така и тази се основава на разстояния спрямо дадена точка. Обаче не върши никаква работа, ако не разполагаме с всички релевантни разстояния. Освен това, дори и да ги имаме всичките, пак се нуждаем от местонахождението на основната изходна точка. В този смисъл можем да разглеждаме самата карта като изобретателен пример за фокусническа измама. Защото в крайна сметка колкото повече търсиш онова, което смяташ за най-меродавно насочващо указание, толкова повече се отдалечаваш от реалното намиране на самата статуя. Звучи абстрактно, но в действителност всеки фрагмент предлага една-

единствена единица полезна информация. Погледнете копието отново, особено демона в средата.

Впих очи в документа и дребната диaboлична фигурка, която Босуърт сочеше. Сега, съсредоточавайки се изцяло и най-вече отблизо разглеждайки черепа ѝ, успях да забележа голяма прилика с показаната ми от Стъкълър костна статуя. Това тук на рисунката бе нейна възгуба, надраскана схематично версия. Заобикаляше я надпис, изписан в кръг около нея.

— Quantum in me est — прочете ми го Босуърт, сетне го преведе. — Колкото или което е в мен. Но може да се тълкува и доста по-широко, в смисъл същественото е в мен...

— Не разбирам — рекох аз. — Това е само повърхностна рисунка на Черния ангел.

— Не, не е — ядоса се Босуърт от неспособността ми да направя връзките, които той бе успял да направи. — Вижте тук и тук.

Треперещият му показалец се плъзна по листа.

— Това са човешки кости.

Прав беше Босуърт. Рисунокът не бе толкова схематичен, напротив — фигурата бе от кости и в самата илюстрация бе вложено голямо умение. Не се забелязваше от пръв поглед, нужно бе човек да се позагледа и да размисли.

— Виждате, че цялата илюстрация е от човешки кости, нали? Те са от костницата в Седлиц. Тук имаме описание на пресъздаването на Черния ангел. Това е костната статуя, чиято роля е да прикрива действителното местонахождение на криптата и повечето от търсачите не са успели да разчетат тази възможност — увлечени в погрешна посока поради маниакален стремеж да се доберат до другите фрагменти, гледащи с недоверие на тази част вероятно поради относителната ѝ известност. Онези, които са разпознали действителното послание тук, са запазили истината за себе си, но вече са разширили търсенето си, включвайки в него и костната репродукция. Ето аз например съумях да видя тази връзка и ако въпросният Брайтуел е достатъчно наблюдателен, ще е съумял и той. Статуята изчезва някъде през миналия век, но има слухове, че са я виждали в Италия преди избухването на Втората световна война. След това вече следите ѝ абсолютно се губят. Вярващите издирват не само фрагментите, но и хората, които ги притежават, и то поради надеждата,

че някой от тях ще е скрил и костната статуя. Именно по тази причина и Гарсия е направил въпросната репродукция в апартамента си. Костната статуя не е символ, тя е ключът към истинската.

Опитвах се да осмисля всичко, което Босуърт ми каза по този объркан начин.

— Защо ни съобщавате всички тези неща? — изведнъж запита Луис, проговаряйки за пръв път след влизането ни в дома на бившия агент.

— Защото желая да бъде намерена — отвърна Босуърт. — Желая да се убедя, че тя наистина съществува на този свят. Сам няма да мога да свърша тази работа, вече съм много болен. Но пари имам достатъчно. Намерите ли я, ще уредя да ми бъде донесена. На вас ще ви платя добре за труда.

— Не ми обясните защо сте разкопавали пода в манастира на Сет Фон?

— Там трябваше да бъде един от фрагментите — каза Босуърт. — Бях му проследил пътя. Отне ми пет години да проучвам и съпоставям слухове и полуистини, но успях. Както и много други ценни вещи, така и той е бил местен през Втората световна война. Намирал се е в Швейцария, но сетне са го върнали във Франция. Разбира се, това е станало, когато вече са били налице нужните за това условия и безопасност. Би трябвало да бъде точно там, където го потърсих, но го нямаше. Някой го беше отнесъл за пореден път. Само че този път вече знаех къде.

Мълчах, изчаках.

— Бил е прехвърлен в Чешката република, в новооснован манастир в Нови Двор, като подарък или по-скоро в символичен жест на уважение спрямо усилията на чешките монаси да запазят вярата и при комунистическия строй. Тази практика, по-точно пренасянето на фрагментите от едно на друго място, е всъщност една от най-големите слабости на цистерцианските им пазители през последните шестстотин години. Постоянно е ставало така — предавани са от един на друг, с необходимото доверие, разбира се. Излизали са на светло, макар и за кратко време, точно затова и постепенно са преминали в чужди ръце. И продаденият на търг вчера фрагмент е според мен именно същият — прехвърленият от Сет Фон в Чешката република,

озовал се в крайна сметка в Седлиц. Само че не му е било там мястото. Седлиц не е цистерцианска обител вече почти два века.

— Значи някой го е преместил там.

Босуърт закима с глава.

— Този някой обаче е искал фрагментът да бъде намерен — добави той. — Някой желае да привлече вниманието именно към Седлиц.

— Защо?

— Защото Седлиц не е просто само костница. Седлиц е капан.

И веднага след тези думи Босуърт изигра последния си коз. Отвори втората папка и извади купче стари рисунки. Всяка една показваше Черния ангел от различен ъгъл.

— Знаете ли кой е Ринт?

— Видях, че сте използвали името му за псевдоним. Точно така разбрах кой е вашият звънец. Ринт е човекът, преустроил костницата през деветнайсети век.

— Така е. Тези рисунки открих в Прага, купих ги от един от наследниците на Ринт. Намираха се в комплект документи, свързани с него и работата му. Въпросният наследник ги пазеше по една случайност, самият той живееше почти в мизерия. Купих ги всичките, платих му добре, може би много повече, отколкото е истинската им цена, с надеждата да намеря в тях убедително доказателство. Само че не стана точно така. Както и да е, Ринт постоянно е рисувал варианти на Черния ангел, това му е било истинска мания. Наследникът твърдеше, че навремето имало много такива рисунки, но били изгубени или унищожени. Самият Ринт бил човек объркан, вероятно със страхови комплекси, криел се, твърдял, че го преследват. По-късно други художници започнали да имитират работата му — имало търсене заради голямата популярност на мита сред специализираните колекционери. Във всеки случай оригиналите са на Ринт. Въпросът е следният: как се е стигнало до създаването на толкова подробни рисунки, и то в такава богата гама позиции и нюанси? Единствено обект на въображението му ли са били? Или по време на реставраторските си занимания е открил или може би видял нещо, което му е послужило за модел? Убеден съм, че става дума за второто, още повече че към края на живота си той бил доста психиран, както се казва днес. Оттук и възможността костната скулптура да се намира в

Седлиц. Болестта не ми позволява да продължавам разследването си в тази област, именно затова споделям наученото досега с вас.

Изглежда, Босуърт забеляза промяната в лицето ми. Няма начин да не я е видял. Сега нещата заставаха в нова светлина. Не бе възможно Ринт да е виждал костната скулптура, защото е била изгубена далеч преди това. Според Стъкълър тя е била крията цели два века в Италия, докато баща му я намира там. Не, Ринт е виждал самия оригинал, Черният ангел в сребро. Попаднал е на него по време на реставраторската си работа. Иначе Босуърт бе прав — картата е била отлична измама за отвличане на вниманието, докато оригиналният Ангел изобщо не е напуснал Седлиц. И през всичките тези векове си е оставал скрит там. А сега вече Стъкълър и Вярващите — само че взети заедно — притежаваха цялата нужна за откриването му информация. Трябваше само да обединят елементите ѝ и да прозрат истината.

В същия миг ми светна и защо Мартин Рийд ми бе дал онова сребърно кръстче. Опипах връзката с ключовете си, внимателно потрих с пръсти изпъкналите букви върху кръстовидната форма^[2].

S
L E C
D

— Какво става? — объркано запита Босуърт, усетил възбудата в мен.

— Веднага трябва да си тръгваме — отвърнах аз.

Босуърт се изправи, залитна и се опита да ме спре, обаче слабите му крака и полупарализираната ръка не вършеха работа, затова падна назад върху креслото.

— Вие знаете! — извика той. — Вие знаете къде е тя! Кажете ми!

Отново се опита да стане и да направи нещо, но ние вече тичахме към вратата.

— Кажете ми! — изпищя той фалцетно и пак направи опит да се изправи, донякъде успя, сетне пак политна назад.

На прага видях разкривеното му от болка и ярост лице, тъкмо посягаше към телефона, но вратите на асансьора вече се затваряха.

Зърнах устата му за миг, говореше нещо припряно, сетне кабината се спусна надолу. Изскочихме във фойето тъкмо когато двама едри мъже в униформи излизаха от помещение вдясно от двата асансьора. През отворената му врата се мярнаха мониторни екрани и телефони. Щом ни забелязаха, мигом спряха. По-точно замръзнаха, защото видяха пистолета в ръката на Луис.

— Лягай долу! — мразовито рече Луис.

Двамата се приземиха за частица от секундата.

Минах покрай тях, опитах вратата — отвори се без проблеми. Луис ме последва, крачейки назад и с лице към онези на пода. След секунди бяхме на улицата, потичахме малко, смесихме се с тълпата пешеходци.

Изтичали са последните мигове във времето, преди Вярващите да започнат да избиват противниците. Само че аз в онзи миг откъде да го зная.

[1] Всички са патологични престъпници от предишни романи на Конъли. — Б.пр. ↑

[2] Седлиц на латиница. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА

Първо се появили — същински сенки по стените, раздвижени от нощните облаци и лъчите на бледата луна. Сенките се превърнали във форми — облечени в черно фигури, прокрадващи се в полумрака нападатели със скрити зад очила за нощно виждане очи и черти на лицата. До един въоръжени до зъби, умело и тихо полазили по стените с увиснали на гърбовете оръжия. Приличали повече на насекоми, отколкото на хора — с подобните на мутирала очи странично удължени визьори на очилата и щръкналите назад като черни жила тънки цеви на автоматите.

В крайбрежните води безшумно се полюшвала моторница, двигателите ѝ загасени, но готови при нужда за миг да изреват, изстрелвайки я до брега. В съседна неголяма горичка пристигнал и спрял син мерцедес. В него седял един-единствен мъж — блед, болезнено затлъстял, с провиснали телеса, зелените му очи невъоръжени с добавъчно изкуствено зрение. Брайтуел нямал нужда от него: нощем очите му виждали дори и по-добре.

Онези слезли в градината, тогава се разделили. Неколцина се плъзнали към дома, другите към вратата, но при предварително уговорен сигнал всички спрели и грижливо огледали къщата. Секундите минавали, черните фигури стърчали неподвижни — подобни на изгорели, мъртви дървета, завистливо съзерцаващи настъпването на пролетта.

В дома Мърнос седял пред дълга редица телевизионни монитори. Книга четял, онези отвън вероятно биха се удивили на съдържанието ѝ. Тезите на Енох. Същите, подхранващи вярата на онези, които били постоянна заплаха за работодателя му. Мърнос се чувствал длъжен да научи максимално повече за тяхната мотивация. В тон с максимата „Опознавай неприятеля си“.

„Зли духове ще бъдат назовани на земята, ще бродят по нея самотни...“

Напоследък Мърнос се притеснявал извънредно много от засилващата се маниакалност на Стъкълър, а най-пресните събития още

повече изострили опасенията му. Покупката на манускрипта на търга била според него сериозна грешка. Тя увеличавала и без това съществуващия интерес на онези, които също търсели сребърната статуя, привличала вниманието им още повече към притежаваните от работодателя му предмети. А той не споделял увереността му, че с тях лесно ще се постигне споразумение.

„Демони същи са те на земята, оръдия на Злото...“

До Мърнос седял втори дежурен охранител, очите му вещо прескачали от екран на екран. Помещението било с един прозорец, точно над градината.

В това отношение Мърнос многократно предупреждавал шефа си: смятал, че стаята не е пригодна за целта, която изпълнявала. Центърът на сигурността според него трябвало да бъде непревземаем, в критични случаи да послужи като щаб за организирана отбрана. Стъкльр обаче бил човек противоречив, при това в много отношения. Искал около него да се въртят хора, да се създава впечатление за сериозни мерки за сигурност, но само дотук. Иначе Мърнос усещал какво мисли шефът — че реално не е подложен на никакви рискове. И това било още една извънредно сериозна грешка. Стъкльр бил създание изцяло на майка си, възпитан още като дете да има безбрежна вяра в бащината сила и неуязвимост, както и да се възхищава на самоотвержените му дела по-късно. Затова за него било едва ли не светотатствено да се прегъва пред чувства — страх, съмнения или загриженост за околните. Повече от всичко обаче Мърнос ненавиждал спорадичните посещения на възрастната дама. От време на време Стъкльр изпращал лимузина и хора да доведат майка му на гости, а тя пристигала в болнична количка, придружавана от частна медицинска сестра, завита в одеяла дори и посред лято и с тъмни очила, които носела целогодишно, за да си пази очите. Мърнос ясно виждал в нея егоистката на пределна възраст, внушила си, че на всяка цена трябва да живее, макар нито животът, нито околният свят да ѝ носел никакви радости. Не ѝ правело удоволствие да вижда дори и сина си, по-скоро го гледала с презрение и това не оставало скрито за наблюдателния охранител. Усещал го в поведението ѝ, в косите погледи, които хвърляла върху Стъкльр — този женствено дребен човек, разглезен от охолство и вечни прищевки. Въпреки всичко Стъкльр отчаяно се опитвал да угоди на майка си, а спрямо отдавна покойния си баща

изпитвал все същото благоговение, макар че понякога потискани дълбоко омраза и завист избивали на повърхността. Тогава чертите му се разкривявали в грозна гримаса, а гневът го променял изцяло.

„Храна за тях не ще има, ще ходят вечно жадни; ще се крият... ще се бунтуват срещу синовете човешки...“

Мърнос извърнал глава към екраните и Куин, главния му сътрудник. Отличен професионалист бил този бивш военен. В началото Стъкльр се цупел и пазарял, не искал да плаща заплатата, която си поискал Куин, но Мърнос настоявал, че той напълно си я заслужава. И другите от екипа по сигурността били достатъчно добри и до един собственоръчно одобрени от Мърнос, макар и не чак на нивото на Куин.

Дори и при това положение Мърнос смятал, че броят им не е достатъчен, организацията не е на нужното ниво, при това не по негова вина.

В същия миг на стенен панел ритмично засвяткало алармено устройство, придружавал го тънък звуков сигнал.

— Пробив на вратата! — възкликнал Куин. — Някой отваря вратата!

Това просто било невъзможно. Тя се отваряла само отвътре или посредством монтираната в колите дистанционна апаратура, а всички налични автомобили били отдавна прибрани. Мърнос уголемил мониторния образ, сторило му се, че до вратата забелязва фигура, а от близка горичка май че излизала кола и се насочвала към нея.

„... и ще настъпят дни кървави на кланета, разрушение и смърт...“

И в следващия миг екраните угаснали.

Мърнос скочил на крака и вече тичал към вратата, когато прозорецът избухнал навътре, разбивайки се на стотици парченца. Куин поел в тялото си първите куршуми и практически дал на шефа си възможността да се измъкне. Мърнос стремително изхвърчал от помещението сред същинска градушка от куршуми. Те рикоширали от множеството метални предмети, пицели пронизително, надупчили стената на решето. Стъкльр бил в стаята си на горния етаж, но междуременно глъчката го разбудила. Движейки се по основния коридор на дома, Мърнос чувал виковете му над себе си. В същото време някъде в къщата издрънчал и се разбил още един прозорец.

Влизали и от там! От кухнята изскочил дребен мъж с оръжие, приличал на привидение в полумрака и Мърнос стрелял в него, продължил да стреля в движение, тичайки към стълбището. На първата площадка имало висок прозорец в типично готически стил, по него отвън пробягала сянка. Черна форма се изкачвала вертикално нагоре по стената към втория етаж. Мърнос се опитал да извика високо, да предупреди Стъкълър, но се спънал в поредното стъпало и залитнал, а шумът заглушил думите му. Заловил се за парапета, но пръстите му попаднали на нещо мокро и безсилно се плъзнали по дървото. Сетне видял кръвта по тях, усетил шока и когато навел очи към ризата си, съзрял разширяващото се по нея петно, а в този миг дошла и болката. Повдигнал пистолета, очите му затърсили нападателя, тогава усетил и второто попадение в бедрото си. Извивайки гръб в истинска агония, главата му се ударила в ръба на стъпалото, затворил очи и се опитал да укроти острата болка. Когато ги отворил, на горната площадка пред него стояла жена и гледала право в него. Формите на тялото ѝ изпъквали ясно дори и под черните дрехи, очите ѝ били зелени и от тях струяла омраза. В ръка държала пистолет.

Мърнос инстинктивно затворил очи, тогава дошла и смъртта.

* * *

Брайтуел оставил мерцедеса пред самата къща, влязъл в нея, а госпожица Заан го отвела направо в подземие. Минали покрай стелажите със скъпите отлежали вина и се насочили към вече отвореното скривалище, спрели пред огромната черна костна фигура. Пред нея коленичел Стъкълър, облечен в копринената си пижама. Върху косата му червенеела кръв, но иначе не бил ранен.

Един от нападателите пристъпил към Брайтуел, поднесъл му трите пергамент, вече извадени от разбития стъклен шкаф. Той ги предал на Заан, без да ги поглежда, очите му били вперени нагоре във високата черна форма. Главата му стигала едва до гръдния кош на Ангела, сглобен от множество ребра, тазови кости, лопатки и други в сполучливо подобие на гръдна броня. Брайтуел пристъпил напред,

свил пръсти в юмрук и с все сила го забил в статуята. Костите изпукали под тежкия удар.

— Недейте! — изпищял Стъкльър. — Какво правите, за бога?

Без да му обръща внимание, Брайтуел замахнал отново и отново. Стъкльър се опитал да се изправи, но Заан го затиснала с ръка и го принудила да си остане на мястото.

— Ще я разрушите! — отново писнал Стъкльър. — Цялата тази красота! Спрете!

Под поредния мощен Брайтуелов удар предните кости изпращели и се разчупили. Ръката му кървяла, острите ръбове на костите разкъсали кожата на кокалчетата, но той, изглежда, не усещал нищо. Заврял ръка в направения отвор и забъркал във вътрешността. Смръщил вежди, лицето му се сгърчило в още по-голямо усилие, но продължавал упорито да рови, а ръката му потъвала все повече и по-надълбоко. Изписаното по лицето му напрежение изведнъж се разсеяло и той изтеглил ръка. В стиснатите си пръсти държал сребърна кутийка, по-малка от другите, без орнаменти и кръст на капака. Поднесъл я към лицето на Стъкльър и му я показал, сетне отворил капачето. Вътре се намирало неголямо сгънато листче пергамент в отлично запазено състояние. Подал го на Заан да го разгъне.

— Онази карта, фрагментите, цифрите — обърнал се Брайтуел към Стъкльър, — всичко това е повече или по-малко вторично, случайно. Важното е костната статуя и нейното съдържание.

Стъкльър ридаел. Протегнал ръка, взел от земята къс от разчупените черни кости.

— Не сте оценявали правилно собствените си придобивки, хер Щюклер — рекъл Брайтуел и повторил латинската фраза. — *Quantum in me est*. Подробностите са във фрагментите, но истината е тук.

Сетне подхвърлил празната кутия на Стъкльър, който заопипвал вътрешността ѝ с недоверчиви пръсти и безумен поглед.

— През цялото време — повтарял той с несвой глас. — През цялото време... ми е било под носа... под носа...

Брайтуел взел пергаментата от Заан, внимателно огледал рисунката върху него и надписа отгоре ѝ. Рисунъкът бил архитектурен тип скица, илюстрация на църква с мрежа подземни тунели под нея. Челото му се сбръчкало, но сетне се разсмял високо.

— Тя никога не е била изнасяна — изрекъл на глас, а в тона му звучало удивление.

— Кажете ми какво има там... — помолил се Стъкълър. — Моля ви, поне тази услуга ми направете...

Брайтуел приклепнал с невероятна сръчност и му показал илюстрацията, сетне се изправил и кимнал на Заан. Стъкълър не повдигнал глава, не го направил дори и когато дулото на пистолета докоснало тила му. А тя не го извършила грубо, допирът ѝ бил почти като милувка.

— През цялото време... — повтарял си Стъкълър. — През цялото това време...

Сетне времето спряло — онова, в което е бил и в което е трябвало да бъде, а за него бил роден нов свят.

* * *

Два часа по-късно Рийд и Бартек вървели към колата си. Отбили се да похапнат в ресторант на юг от Хартфорд, последната им вечеря заедно, преди да напуснат страната. Всъщност нахранил се добре главно Рийд, от двамата той обичал много повече да си угажда. И сега потривал пълния си корем, но се оплаквал, че лютата храна винаги му отмъщава, издувайки го с газове.

— Кой те караше да ядеш повечко, кажи ми? — приятелски го мъмрел спътникът му.

— Не мога да ѝ устоявам на мексиканската кухня — отвръщал Рийд. — Сигурно защото ми е толкова чужда...

Шевролетът на Бартек бил оставен край пътя, под поредица голи дървета, хвърлящи решетеста сянка върху него и други паркирани в съседство автомобили на ресторантски клиенти. Малко по-нататък започвала рядка горица по протежение на зелени поля, в чийто край пък започвал строежът на нови жилищни сгради.

— Искам да кажа — продължавал Рийд, — че в едно нормално общество такава храна...

Не успял да довърши фразата си. Между съседните дървета се мярнала едра сянка. Рийд бил готов да се закълне, че секунда по-рано я зърнал с ъгълчетата на очите си и тогава тя слизала по дървесното

стъбло, само че с главата надолу. Като пълзящ по дървото истински гущер!

— Бягай! — викнал Рийд на Бартек в следващата частица от секундата, точно на прага между осъзнаването на факта и физическата реакция.

Блъснал другаря си с ръка към дърветата, сам той се извърнал, за да препречи пътя на приближаващия нападател. В този миг чул Бартек да го зове по име и на свой ред изкрещял:

— Бягай! Казах ти да бягаш, бе човече!

Срещу него стоял човек, дребен, с плоско лице, в синьо яке и избелели джинси. Рийд го разпознал — същият бил в бара — и се запитал откога ли ги следят? Мъжът не държал в ръце оръжие, поне не такова, каквото би изплашило Рийд.

— Хайде тогава — заканил се Рийд. — Ела да те видя колко струваш!

Вдигнал юмруци, раздвижил се на краката си, препречвайки посоката, в която се движел Бартек, в случай че мъжът понечи да го гони. Но в същия миг усетил воня на загнило и тя му напомнила за нещо...

— Отчето, а!? — рекъл тих глас някъде съвсем наблизко и енергията сякаш напуснала тялото на Рийд.

Обърнал се и видял Брайтуел просто на сантиметри от себе си. Отворил уста да проговори, но острието потънало в него така бързо, че от устата му излязъл само един-единствен жаловито болезнен стон. Чул тичането на дребния, онзи вече гонел Бартек. Видял и жената — стройна, с дълга черна коса, скачала като пантера след другия.

— Ти се провали — рекъл Брайтуел.

Привлякъл Рийд към себе си, притиснал го с лявата ръка, докато дясната с ножа продължавала да пори стомаха му нагоре и все по-нагоре. В следващия миг устните му докоснали тези на Рийд. Свещеникът се опитвал да го ухапе, успял, но Брайтуел не отслабвал натиска и продължавал да притиска устни в неговите. И така докато Рийд потръпнал конвулсивно и издъхнал в ръцете му.

* * *

Госпожица Заан и дребният мъж се завърнали чак след половин час. Тялото на Рийд вече лежало заровено под шумата на храсталака около дърветата.

— Изпуснахме го — рекла тя.

— Няма значение — отсякъл Брайтуел. — По-едрата риба я хванахме. Ще има и още.

И все пак отпразил поглед с надежда в мрака натам, накъдето избягал Бартек, сякаш все пак очаква да сложи ръка и на по-младия свещеник. Постоял малко така на същото място, сетне въздъхнал, като че се отказва от възможността, и се върнал при другите и колата. Сетне поели на юг. Имали да направят още едно посещение.

Минало известно време, от гората излязла слаба фигура. Наложило се по-обстойно да потърси сред дърветата, но намерил скритото сред стари листа, камъни и гнили клонки заклано тяло. Внимателно почистил лицето на покойния си приятел, седнал на земята и взел главата му в скута си. Сетне дълго се молил за душата му.

* * *

Недо седял в малкия офис на гърба на своя магазин. Вече почти се съмвало, вятърът отвън полюшвал клоните на дърветата, разклащал старите противопожарни стълби. Надвесен над бюрото си, с помощта на четчица Недо почиствал прахта от извивките на фина костна брошка. Вратата отвън се отворила, но Недо не чул шума поради вятъра и ритмичното потропване от удрянето на стълбите в сградите. А сетне не усетил и стъпките по пода на предното помещение, толкова много бил унесен в деликатната ювелирна задача. Реагирал едва когато завесата се помръднала и нечия сянка паднала право върху му.

Повдигнал очи, пред него стоял не друг, а самият Брайтуел. Зад Брайтуел имало жена. Косата ѝ била гарвановочерна, блузата — разтворена на гърдите, виждала се кожата ѝ — сякаш оживяла от множество татуирани очи и лица, по които играели странни гримаси.

— Разказваш наляво и надясно разни неща, а, г-н Недо — обадил се Брайтуел, а по лицето му играела усмивчица. — Прекалено много говориш. Значи доста време сме те търпели, но...

Поклатил глава тъжно, а огромният пръстен подпухнала плът на врата му се разклатил и разиграл на талази.

Недо оставил четката и погледнал Брайтуел в очите. Към очилата му на метална скоба имало монтирани чифт лещи за специално увеличение, когато работи с миниатюри. През тях виждал Брайтуеловия образ измамно разкривен — очите му изглеждали по-големи, устата му — по-пълна, а моравочервената маса над яката поиздута от всякога преди. Струвало му се, че последната всеки миг ще се пукне като назрял цирей и ще разпрати навсякъде около себе си струи кръв и гной, изпразвайки Брайтуеловото тяло от отровното му съдържание, изгаряйки като киселина всичко, върху което то попадне.

— Направих онова, което бе правилно — рекъл Недо. — Та макар и да бе закъсняло.

— На какво си се надявал? На изкупление ли?

— Може би пък да.

— На земята тях не чака ги ни мир, нито покой, нито опрощение... — цитирал Брайтуел. — Не ще ги осени радостта да отгледат бъдещи поколения, но ще видят как загива всичко, що любят, и горко ще оплакват кончината на синовете си, ще молят за прошка вечно, но няма да я получат, както няма и мир да им бъде даден...

— Аз Енох го зная не по-зле, но не съм като вас. Вярвам в светото причастие, в опрощаването на съгрешилите...

Брайтуел отстъпил встрани, допуснал жената да мине напред. Недо бил чувал за нея, но досега не му се било случвало да я види. А без да я познава, тя дори би могла да му се види много красива. Но в същия миг, гледайки я, изпитвал само страх и ужасна умора, тя го омаломощавала, правела го напълно безпомощен, неспособен дори да направи опит за бягство. Но се опитал да завърши фразата си.

— ... във възкресението на тялото... — говорел той, а речта му преминавала в скоропоговорка. — ... и във вечния живот. Амин.

— Трябваше да ни останеш верен — тежко се обадил Брайтуел.

— На вас ли? На теб? Че аз те познавам, зная те много добре какъв си. Обърнах се към теб в миг на слабост и гняв. И от мъка. Оказа се, че съм сбъркал — издумал Недо и започнал нова молитва. — О, мой Боже, искрено съжалявам за греховете си, защото те накърняват твоето...

Жената гледала Недо внимателно, сякаш го изучава като неизвестен вид, а сетне закрачила към инструментите му и в тях се загледала по същия начин: скалпели, къси, дълги остриета, пинсети, всякакви други неща. Недо я чувал как ги взема едно по едно и ги изучава внимателно, но не се обръщал към нея. Вместо това се опитал да завърши молитвата, но Брайтуел заговорил и думите замръзнали в устата на Недо.

— Намерихме го — рекъл Брайтуел.

Най-малко Недо очаквал това. Дори и в този миг, усещайки близостта на смъртта както никога преди, с молитвените думи за разкаяние и прошка, все още недоизлезли от устата му, не успял да прикрие удивлението в гласа си.

— Наистина ли? — запитал той с потрепващ глас.

— Да.

— И къде? Бих желал да узная.

— В Седлиц — отвърнал Брайтуел. — Изобщо никога не е напускал костницата.

Недо свалил очилата, а по лицето му се разляла усмивка.

— Толкова време търсене, а той си е бил там през цялото време...

Сега усмивката била вече тъжна.

— Как би ми се искало да го видя — отронило се от устата му. — Заслужавам да го разгледам след всичко, което съм научил, прочел и чувал за него...

Жената зад него държала парцал, намокрен с вода от една кана. Пристъпила напред, застанала току до стола му, навела се и силом напъхала плата в устата му, а дългата ѝ коса увиснала над лицето му. Недо се опитал да се бори, дърпал ръцете и косите ѝ, но тя била прекалено силна. Сетне се намесил и Брайтуел, хванал ръцете му, натиснал ги надолу и назад — зад облегалката на стола, а собствената му тежест и сила задържали тялото на Недо от кръста нагоре изправено. Студеният скалпел докоснал челото му и жената започнала да реже.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА

За Прага хванахме самолет през Лондон, пристигнахме там в късния следобед. Нещата преди това се развиха горе-долу по следния начин: първо се оказа, че Стъкълър е вече мъртъв. След срещата с Босуърт в Ню Йорк взехме такси и тръгнахме на север към къщата му. Но там заварихме вече пристигналата полиция, а след няколко телефонни разговора с точни за целта хора се оказа, че колекционерът и целият му екип охранители били мъртви, застреляни, домът приличал на бойно поле, а в гърдите на огромната костна статуя в хранилището зеела дупка. Така се досетихме за още някои неща. Същата вечер се срещнахме в Бостън с Ейнджъл и отлетяхме за Европа.

Изкушавахме се силно незабавно да продължим за Седлиц, който се намира на около четирийсет мили източно от града, обаче първо се налагаше да извършим известни приготовления. Освен това бяхме много изморени и гладни. Отседнахме в неголям, но пък доста комфортен хотел в район, който наричаха Мала Страна — в превод означавало нещо като „по-малкия град“ или поне така ни каза младата жена на рецепцията. Недалеч от хотела минаваше теснолинейна трамвайна линия; тръгваше от улица на име „Уйезд“ и вървеше нагоре по хълм на име Петрин. Трамвайните мотриси бяха стари, потракваха уморено по релсите, а лирите им отгоре току губеха контакт с електропровода, изпускатки поредици шарени искри. От тях пък във въздуха замирисваше на изгоряло и озон. Улиците бяха покрити с камъни, повечето стени бяха надраскани с графити, в някои ъгли все още имаше нестопен сняг, а Вълтава беше заледена.

Луис се хвана да проведе няколко телефонни разговора. Аз пък се обадох на Рейчъл и я осведомих къде се намирам. Късно беше, изпитвах неудобство, че я разбудям, но не ми се искаше да не знае факта, че съм извън страната. Във всеки случай тя отново бе загрижена главно за кучето, а то беше при един съсед, комуто го бях поверил — напълно на сигурно място. Обясних й го, тя ми разказа, че Сам е много добре, на следващия ден планират да посетят сестра й. Този път бе по-

тиха, не така възбудена както миналия и звучеше повече като старата Рейчъл — както едно време.

— Знаеш ли, винаги съм искала да видя Прага — каза тя по едно време.

— Помня — рекох аз. — Може би следващия път.

— Може би. Ти колко време ще стоиш там?

— Ден-два.

— Ейнджъл и Луис с теб ли са?

— Да.

— Смешно нещо, нали? Че си на място като Прага с тях вместо с мен.

В гласа ѝ обаче нямаше и най-малкия намек за смях.

— Тук няма нищо лично — рекох аз. — И сме в отделни стаи.

— Е, виж, това вече много ме успокоява. Може би като се върнеш, ще намериш време да отскочиш до нас и тогава ще говорим.

Забелязах, че не каза нищо за завръщане у дома — нито кога, нито дали — и не захванах темата. Значи след като се върна, мога и да отида във Върмонт да поговорим. А може не? Тогава пък ще се кача на колата и ще си тръгна за Скарбъро сам.

— Възможно е да се окаже добра идея — рекох.

— Във всеки случай не казваш, че ще ти бъде приятно да го направиш, значи не искаш.

— Виж, досега не ми се е случвало някой да заяви, че трябва да говорим, а сетне да се отмята с условности.

— Не е нужно да бъде така, нали?

— Надявам се, че не. Е, трябва да привършвам. Ще се видим, като се върна.

— Добре.

— Чао, Рейчъл.

— Чао.

* * *

От хотела ни запазиха маса в ресторант на име „Синьото пате“, на чешки звучеше непроизносимо за мен. Намираше се в тиха, странична пряка на „Уйезд“. Приятно място се оказа, на два етажа,

иначе малко претрупано със завеси, черги и стари гравюри. На долния, по-малък по квадратура етаж имаше доста огледала, те пък създаваха впечатление за простор и това бе сполучлива идея. Менюто предлагаше доста ястия, най-вече дивеч, заведението бе специализирано предимно в това отношение. Затова си поръчахме патешки гърди и еленово месо. Поднесоха ни ги с най-различни сосове с диви горски плодове, богати подправки и мадейски ром. Тримата заедно изпихме бутилка червено вино, мисля, че келнерката го нарече „Франковка“, нахранихме се добре, в относително мълчание.

Докато все още похапвахме главното ястие, в залата влезе мъж, а собственикът го отпрати към нашата маса. Приличаше на бродуейски търговец на крадени стоки от типа на мобилни телефони. Облечен бе в кожено яке, джинси, отблъскващо шарена риза. Беше и брадясал в степен някъде по средата между забравил да се обръсне и откровен скитник. Не че имах намерение да му го натяквам. Беше як, доста набит, в якето му можеха да се поберат двамина като мен, на всичкото отгоре то май му бе възтясно на раменете. Донякъде ми заприлича на братоците Фулси у дома — човек пращящ от сила, енергия и първичност, но не беше толкова дебел, по-скоро напомняше за връзката между ранния човек и огъня.

Според Луис, с когото бяха имали работа и преди, името му бе Мост. Мост се оказа „папка“ или „баща“ — член на един от пражките престъпни кланове, а по брак бе сроден с други деятели от т.нар. „Крадци в закона“ или момчетата, дето движат местната вътрешна далавера. Организираната престъпност в Чешката република се върти главно около десетина подобни кланове, наречени още „бригади“. Те контролират рекета, вноса на проститутки от страните на бившия Източен блок, изнудването, кражбите на автомобили, продажбата на дрога и оръжие. В същото време зоните им на действие вече се размиват най-вече поради ръста на конкуренцията — непрекъснато увеличаващия се брой на имигрантите. Влизат много руснаци, украинци, чеченци и почти незабавно се включват в главните игри. Не се боят, нито свенят да използват насилие и крайна бруталност спрямо потърпевшите, много често и спрямо един друг. Иначе всяка голяма група е специализирана по тип дейност. Руснаците са много силни във финансовата престъпност, далеч по-агресивните украинци предпочитат банковите нападения и серийните грабежи. Българите, в

началото специализирали в еротичните клубове, вече участват в кражбите на коли, наркотрафика и вноса на български проститутки за местните публични домове. Италианците, някога крале на подземния свят, днес са далеч по-малобройни и се занимават със закупуване на недвижимо имущество в по-големи мащаби. Китайците си падат по казината и нелегалните публични домове, но се занимават още и с отвличане и нелегален трафик на хора, макар че такава дейност има в рамките на почти всяка отделна етническа група. Албанците си врат носа абсолютно във всичко — от дрога до събиране на дългове, търговия с кожени изделия и злато. А местните момчета вече са принудени да воюват за собствените си територии с нова порода чуждестранни престъпници, които не се спират пред почти нищо и не уважават старите правила. Затова бих казал, че в сравнение с новите попълнения в чешкия престъпен свят, Мост се оказа старомоден специалист, от онези, дето харесват показните патлаци и жените, а най-вече и двете заедно.

— Здраво — рече той. — Как вкус?

И посочи с пръст еленовия медальон с боровинков сос и купчинка спаначени спагети.

— Аха — отвърна Ейнджъл. — На вкус е гот.

Чехът протегна ръка, подобните му на огромни щипки показалец и палец отнесоха едно от медальончетата от Ейнджълското блюдо и го напъхаха в уста като тунел.

— Хей, човече — обади се Ейнджъл. — Не съм си довършил...

Мост го изгледа укорно, дъвчейки с мощните челюсти. Не беше заплашително, нито гадно, по-скоро както паякът би погледнал попаднала в мрежата му мушица, дето има дързостта да се оплаква от нарушени права и свободи и да размахва под носа му конституцията.

— ... яденето — завърши Ейнджъл жаловито.

— Добре си защити кльопането — изкодоших го аз.

— Хайде стига бе — ядоса се приятелчето. — Какво си се ухилил такъв? Значи аз ще си доям от твоето!

Мъжаката на име Мост избърса пръсти в покривката и подаде ръка на Луис.

— Здравсти, Луис — рече той басово.

— Здравей — отвърна Луис и ни представи един на друг.

— Това име не е ли същото като мост над река например? — попитах аз, защото бях забелязал надписите на Карловия мост.

Чехът разпери ръце и се засмя поощрително. Жест на приятно удивление по повод възтъпия чужденец, който се опитва да понаучи дума-две от местния език. Значи не само купуваме някое и друго пушкало от него, ами правим опит да заговорим езика, което е похвално.

— Аха, bridge — мост, да, правилно говори — рече той благосклонно и размаха ръце. — Аз мост — като мост между кой предлага и кой да купи.

— Мост между шибания свят и аборигена — в скоропоговорка измърмори Ейнджъл под нос.

— Да извинява? — въпросително го изгледа Мост.

Ейнджъл размаха ножа и вилицата, ухили му се, сръчно набоде едно от моите еленови медальончета и бързо го задъвка.

— Хубаво месо — издърдори с пълна уста. — Ммммм!

Мост го изгледа с подозрение, но махна с ръка. Хайде от него да мине.

— Трябва върви — подкани ни той. — Заето за мен време.

Платихме сметката, последвахме чеха на улицата. Той ни поведе към черен мерцедес, паркиран неправилно на ъгъла на „Небовидска“ и „Харантова“.

— Брех — обади се язвително Ейнджъл. — Кола за скромни хора, средна ръка, приятен цвят, погребален. Мутра и половина.

— Ама ти това момче никак не го хареса, а? — засмях се аз.

— Не обичам едрите простаци, дето се правят на всемогъщи — заби ми го Ейнджъл.

Вътрешно трябваше да призная, че вероятно бе прав. Мост си беше нагъл и прост, но пък имахме нужда от стоката му.

— Опитай да потърпиш — смърри го Луис. — Няма да го осиновяваме.

Качихме се в автомобила. Луис и Ейнджъл седнаха отзад, аз отпред — до Мост. Луис не изглеждаше притеснен, напротив, въпреки че нямаше никакво оръжие. За него цялата работа не бе нищо повече от бизнес сделка. Най-вероятно чехът отлично знаеше кой е Луис и не би се опитал да играе номера, дето сетне ще му се върнат тъпкано.

Доколкото можех да се ориентирам, насочвахме се към Вълтава. Минахме покрай множество ресторанти, сетне дойде ред на неголеми барчета, пресякохме жп линия, оставихме зад себе си голяма железопътна гара, а после поехме в посока на високата телевизионна кула, която изпъкваше срещу нощното небе. Вече загубих представа за посоките. Минахме по цял куп странични улички, свихме наляво, сетне надясно и пристигнахме пред голям вход с неонов надпис отгоре — бял Купидон с лък, прострелващ голямо сърце. Беше нощен клуб, видях и името — „Купидонови страсти“, не бе кой знае колко велика идея, но се разбираше за какво иде реч. Мост спря два метра по-надолу, загаси двигателя. Входът на заведението имаше и голяма метална решетка, в момента отворена, а до нея стоеше едър бияч с отегчена физиономия. Мост му подаде ключовете от колата и ни поведе надолу по стълбище, което свърши в неголям, възмръсен бар. В полумрака по високи столове и край бара стояха или седяха поизносени жени със същите отегчени изражения, пушеха, пиеха безалкохолни питиета. Имаше блондинки и чернокоси; съдейки по славянските лицеви характеристики, реших, че са източноевропейки. Музиката бе рок, зад малкия бар шеташе висока червенокоса жена с татуировки по ръцете. Мъже не се виждаха. В мига, когато пред тезгяха застана Мост, тя сръчно отвори бутилка „Будвар“ и му я поднесе, като бързо заговори на чешки.

— Исканецо да пие? — обърна се едрият към нас.

— Не, няма нужда — отвърна Луис.

Ейнджъл любопитно се озърташе, оглеждаше ъглите на недоносения бардак.

— Здраво работят тия, нямат време да се усмихнат — подхвърли той в типичния си стил. — Какво ли е, когато има малко затишие, а?

Последвахме Мост през една странична врата навътре и още по-навътре, в самото сърце на подземиеото. Минахме по коридор с номерирани врати, някои бяха отворени — виждаха се двойни легла, покрити само с чаршафи и възглавници, а по стените висяха поставени в рамки плакати на голи жени. Едва ли бе в най-добрата професионална традиция, но здраве му кажи, не ми бе работа да коментирам. Стигнахме до помещението на сигурността. В него пред няколко монитора седеше мъж на дебело тапициран стол и следеше образите от камерите. Забелязах, че единият екран показва входа, през

който бяхме минали. Друг пък — задна уличка, където вероятно има изход. На трети се виждаше касовата машина зад бара. Мост задмина човека и ни отведе до друга, метална врата — в дъното на помещението. Отключи я с два ключа — единия извади от портфейла си, втория си беше в ниша до вратата. Въведе ни вътре. Зърнах каси с алкохол и множество боксове с цигари, но те заемаха само малка част от общото пространство. Зад тях имаше истинска оръжейна или по-точно казано, цял малък арсенал.

— Ето, гледа тук — подкани ни чехът. — ... Сетне казва какво иска.

Луис бе обещал, че в Прага проблеми с оръжието няма да имаме и се оказа напълно прав. Навремето Чехословакия бе сред световните лидери в производството и износа на оръжия и боеприпаси, но след 1989 г. крахът на комунизма доведе и до упадък в оръжейната ѝ индустрия. И въпреки това днес в републиката действат 27 фирми — производители на оръжие, а чехите не са особено придилични в кои държави го изнасят, поне не толкова, колкото би трябвало да бъдат. В Зимбабве имат сериозни основания да им благодарят за това, че пробиха оръжейното ембарго за износ, както и в Шри Ланка, както дори и в Йемен — иначе приятел на американските интереси в чужбина, но и обект на оръжейно ембарго от страна на ООН. Чехите правеха опити още да изнасят оръжия и в Еритрея, и в Демократична република Конго, изхитряйки се да използват лицензирани канали за неембаргови държави, които сетне пренасочват пратките до същинските им адресати.

Оглеждайки богатството на марки, калибри и типове в помещението на Мост, си рекох, че може би част от тях е законно закупена, но имаше и военни остатъци, продавани и препродавани на оръжейни търговци, имаше и такива, дето обичайно се придобиват само по доста съмнителни канали. И май в този случай преобладаващият процент от стоката спадаше именно в последната категория. В края на краищата нали през 1995 г. световната преса разтръби за разкрития, че хора от елитната чешка антитерористична служба УРНА — подразделение на националната полиция — са продавали от своите собствени оръжия (че дори и експлозивни семтекс) на елементи от организираната престъпност. Шефът на УРНА Мирослав Кваршнавек бе уволнен, но това не попречи той по-късно да

стане заместник-директор на чешкото армейско разузнаване, а след това и чешко военно аташе в Индия. А щом длъжните да преследват престъпници ченгета са готови да им продават оръжие, какво остава да кажем за правилата на свободния оръжеен пазар? Така че горди с новооткритите правила и придобивки на капитализма, чехите бързо бяха разбрали какво може да бъде постигнато в едно общество на свободната инициатива.

На рафтове в дъното бяха подредени главно полуавтоматични оръжия, след тях имаше и полицейско тактическо оръжие, скъсени карабини и помпи, някои от тях видимо току-що извадени от опаковките им. Видях и автомати CZ 2000, пет леки картечници тип 5,56N, монтирани на двуноги и поставени на отделна маса под рафтовете с по-леките им събратя. Следваха грижливо подредени магнуми M-16, лентово снаряжение M-249, калашници АК-47, подобните Vz.58 и още много други. По-нататък зърнах още два рафта с различни автоматични и полуавтоматични пистолети, богат избор от тях имаше и върху покрити с омазнени парцали дълга маса в съседство. Почти всичко изложено бе чисто ново, а по-голямата част от него, изглежда, бе армейски тип въоръжение. Хрумна ми, че тук има налично оръжие от най-елитно качество за цяло, и то немалко подразделение от чешките въоръжени сили. Да вземе някой да нападне страната, току-виж оръжието им не стигнало. И за майтап ще трябва да стрелят с флоретки или само гледай как правителствените бюрократи изкупуват изнесеното и откраднатото обратно, за да го върнат на армията.

Ейнджъл и аз стояхме отзад, безсъмнен експерт в това отношение бе Луис. Той оглеждаше нещата поред, пробваше, зареждаше пълнители, дърпаше затворите, вкарваше, изкарваше патрони от цевта. По едно време избра трио пистолети „Хеклер & Кох“ .45 със заглушители „Найт“ и нарочна маркировка на цевите — вдълбани надписи USSOCOM. Това, ако не знаете, означава, че са били произведени за Командване специални операции — САЩ. Цевта и затвора бяха удължени, тоест бяха мъничко по-дълги от обикновения хеклер и кох .45, на дулото имаха резба за заглушителите, а пред спусъчната скоба бе монтиран модул за лазерен мерник. Спря се също и на бойни ножове „Гърбър Пейтриът“ и деветмилиметров автомат

„Щайер“ с трийсет патронен пълнител, малко по-дълъг от пистолетния вариант.

— Искам още общо двеста патрона за хеклерите, за щайера вземам три пълнителя, а ножовете ги даваш GRATIS — рече Луис, когато привърши селекцията.

Мост се ухили и започнаха да се пазарят. Накрая чехът се съгласи с цената, доволен от продажбата, но и поизнервен от деловите умения на Луис. Взехме оръжието и си тръгнахме, а Мост ни даде GRATIS и кобури, само че така износени, сякаш датираха от шоуто на Бъфало Бил или зората на Дивия запад. Мерцедесът все още стоеше навън, обаче на волана този път беше друг човек.

— Т'ва е братовчеда — обясни Мост и се опита да ме потупа по ръката.

— Няма ли да поостанете, купон да направим, а? — запита той на внезапно подобрен английски.

Думите купон и Купидонови желания не ми подхождаха в момента, ама хич.

— Имам си приятелка — рекох му аз.

— Е, колко му е? Ще си хванеш още една — предложи Мост с широка усмивка.

— Тц, не става — рекох му аз. — И с тази — сегашната — не се оправям достатъчно добре.

Мост не предложи момичета на Ейнджъл и Луис, подушваше ги отдалеч хитрецът. Изтъкнах им тази подробност по пътя обратно към хотела.

— Може би пък ти си единственият от нас тримата, дето изглежда нередовен — подхвърли ми Ейнджъл.

— Ами да, това трябва да е причината — отвърнах кисело. — Вие двамката нали сте си редовни, живеете чисто и точно.

— Вече трябваше да сме там — обади се Луис.

Не ни слушаше глупостите, говореше за Седлиц.

— Имаме време — отвърнах. — Те няма да направят прибързана погрешна стъпка, толкова време вече очакват този миг. А и леваци определено не са. Ще вземат нужните мерки, внимателно ще огледат района, преди да действат. Ще се нуждаят от екипировка, транспорт, хора и според мен няма да посегнат на статуята, преди да се е

стъмнило. Което значи, че ние ще им направим засада и ще ги чакаме да дойдат.

* * *

Потеглихме за Седлиц на следващия ден. Хванахме магистралата към полската граница вместо прекия път през села и градчета, защото тя даваше възможност за много по-голяма скорост. Отстрани се нижеха безбрежни нивя с царевица и захарно цвекло, имаше хора и техника, обработваха земята след привършилото събиране на реколтата. Сетне навлязохме в горист участък с гъсталаци, тук-таме се виждаха китни ловджийски хижи. Според пътеводителя, който бях разглеждал в самолета, тук някъде трябваше да има вълци, по-нататък на юг и мечки, дето се срещат най-вече в старите и гъсти бохемски гори. В непосредствена близост обаче очевидно имаше дребен дивеч — малки бозайници и различни птици. В далечината забелязвах села, къщите бяха с червени покриви, а камбанариите на църквите се извисяваха високо над тях.

От магистралата излязохме преди промишления център Колин, в съседство има и голямо жп кръстовище — на изток линиите водят към Москва, на юг — към Австрия. Минахме покрай доста порутени сгради, разрухата тук поне бе очевидна, но видимо вървеше и ново строителство, личеше, че местните хора са инициативни — стремят се да подобряват и разширяват дейността си. На множество места зърнах новоотворени ханчета, по прозорците висяха реклами за бира, на черни дъски край гостоприемно отворени врати с тебешир бяха изписани менютата.

В днешно време Седлиц е почти предградие на по-големия град Кутна Хора. В далечината пред нас бавно растеше висок хълм — според картата това бе Канк, първата голяма мина, открита край града след разкриването на сребърна руда в църковните имоти. В пътеводителя бях зърнал и рисунки на тогавашните мини. Напомняха ми описания на Ада от Бош^[1], със слизащите под земята хора в бели туники, бели, за да се виждат на мижавата светлина на миньорските лампи, с кожени гърбове и парчета на задните части, за да се пързаят по наклонените шахти, придвижвайки се по този начин по-бързо, без

да се нараняват. Носели със себе си хляб за шест дни, защото пътят обратно към повърхността отнемал най-малко пет часа. Затова миньорите седели долу почти цялата седмица. Излизали на седмия ден — в неделя — да идат на черква, за да се помолят, да се видят със семействата си, да се запасят с провизии, вода и отново да поемат пътя надолу в земните недра. Повечето от тези хора постоянно носели със себе си икона на света Барбара — покровителка на миньорите. Защото не било рядкост да намерят смъртта си долу, в галериите, без свещеник, без последно причастие, а телата им оставали понякога завинаги заровени под огромни маси срутена земя. Затова и вярвали, че светицата закрилница ще им помогне да намерят пътя си към небето.

Практически Кутна Хора се намира все така буквално върху останките от старите мини. Под нейните улици и сгради се извиват тунели, километри и километри галерии, а земята отдолу пази останките на стотици човешки същества, работили и дали живота си, за да намери среброто път към повърхността. Хрумна ми, че това място е наистина подходящо за скривалище на Черния ангел — едно скрито в Източна Европа ъгълче от истинския ад, всъщност частица и от безкрайния подземен кух свят.

[1] Йеронимус ван Аекен или Бош, холандски художник, 1450–1516 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Свихме вдясно при супермаркет от веригата „Кауфланд“ и ето ни на кръстовището на две улици — „Сечова“ и „Староседлицка“. Досещате се, че костницата се намираше на втората, в момента точно пред нас, оградена от високи стени и гробище. От отсрещната страна имаше ресторант и магазин, а на ъгъла вдясно — хотел. Помолихме да ни покажат стаите, харесахме си две с добър изглед към костницата. Оставихме багажа, отидохме да я разгледаме.

Бързо научихме, че в Седлиц никога не е имало недостиг на покойници. Затова и гробовете бяха предостатъчно много — там почиваха жертви на мините, на различни епидемии, на войни и местни конфликти. Каквото не е достигало по тази линия, било е допълвано по друга — огромната привлекателна сила на вярата да бъдеш заровен в кътче от светата земя — т.е. Божи гроб. Защото според легендата Индржих, един от игумените на Седлиц, завръщайки се от поклонение, донесъл от Божи гроб чувал свещена пръст и я разпръснал в тукашното гробище. В по-късни години вече гробищната земя била възприемана като осветена и хора от всички краища на Европа искали да намерят вечен покой там. В Збраславските хроники от четиринайсети век пише, че само за една година в гробището били погребани 30 000 души, повечето донесени от близки само заради тази специална привилегия. Надлъж и нашир вярвали, че гробището има чудотворни качества, а вярно било, че в него тленните останки се разпадали бързо, оставали само костите. Затова неизбежно се появил проблемът с недостиг на място, а монасите от съседния манастир построили двуетажна сграда със специална костница, където костите били излагани на показ. Тя изпълнявала двойна задача: първата била чисто практическа и позволявала бързо изпразване на гробовете от костните останки и освобождаването им за нови и нови нуждаещи се смъртници. Втората била духовната: костите постоянно напомняли на богомолците, че човекът е тленен, временно е присъствието му на този грешен свят; били убедителен символ на преходността на човешкото

съществуване. И така в Седлиц преходът между този свят и отвъдния бил маркиран с кости.

Струваше ми се, че дори и тук, в това далечно и чуждо за мен място, долавям ехо от собственото си минало. Спомнях си хотелска стая в Ню Орлиънс, потискащата атмосфера, наситения с влага въздух, поредицата жестоки убийства, подредените в особени пози трупове на хора с изрязани лица, извадени вътрешности, одрана кожа. В онзи отрязък от време с помощта на Луис, Ейнджъл и местни полицаи вървахме по следите на човека, който бе отнел живота на съпругата и дъщеря ми^[1]. Наближаваше и развързката на онази драма, а в крайна сметка щях да осмисля вдъхновяващите източници и естеството на неговото „изкуство“. И той вярваше в преходността човешка и временния характер на всичко земно. Затова, пътувайки по земята, навсякъде оставяше своя фатален знак — Memento mori — помнете, че сте смъртни, — именно споменатите по-горе мъртви произведения на въпросното нечовешко изкуство. Той убиваше, унищожаваше и обезобразяваше хора, отделяше кожата им от плътта, костта от нея, за да докаже тезата си, че животът е нещо мимолетно и безсмислено, че всеки по своя воля би могъл да го прекърши, да го отнеме от ближния.

Не беше прав, разбира се, защото не всичко, което правим или се опитваме да постигнем, е безсмислено или безстойностно, не всеки аспект на живота ни е недостоеен да бъде помнен или уважаван. Защото поначало с всеки отнет от когото и да е живот светът осакатява, отиват си несбъднати възможности, свива се човешкият потенциал за изкуство, наука, емоции, изобретателност, надежда и патос, свързани с поколения и поколения, които така и няма да се родят.

Но имаше и друг ъгъл на нещата. Какво можех да кажа за отнетия от мен лично живот? Не бях ли и аз еднакво виновен за краха на чужди съдби? Не бях ли отговорен за битието или небитието на дълга поредица хора добри и хора зли? Не бяха ли всички те записани на моето име, нали за всеки един от тях щеше един ден да ми бъде потърсена сметка, и то Свише? Можех ли да се оправдавам с тезата, че извършвайки по-малкото зло, съм предотвратявал по-голямото? Възможно е, но то не би могло да изтрие от ръцете ми кръвта и греха за стореното. Нямах да отклони и вечното проклятие. Не, нямах да има за мен прошка. Защото сред греховете ми имаше и сторени в миг на афект и ярост, под влиянието на гнева и не се съмнявах, че за тях ще

бъда съден и неопростен. Ами останалите? Избирал съм да постъпя по даден начин във вярата си, че по-голямото зло се крие в бездействието, и наистина не е ли така? Защото съм се опитвал да възстановявам справедливостта и да компенсирам злото. Търсейки изкупление. Вярно, по моя си начин...

Проблемът е в това, че подобно на раковите заболявания, едно-единствено, мъничко петънце върху душата се разпростира по цялото тяло и го заразява, неумолимо го тика към провала и развала.

Проблемът е в това, че малко зло няма.

* * *

Минахме през гробищната порта, обиколихме гробовете. На по-пресните често се виждаха снимки на покойниците, защитени с пластмасови покрития и вградени в надгробния камък — гранит или мрамор, — а по-надолу стояха имената и фамилиите. Имаше и друг вид — с дълбоки ниши зад стъклени вратички, а отзад подредени поставени в рамки снимки на всички погребани на същото място. По същия начин, както това би могло приживе им да стане на големия семеен бюфет в къщната гостна или пък на специално отделена за целта лавица.

Надолу, към входа на костницата, водеха три стъпала, самият той бе затворен с двойна врата от най-просто дърво, а над нея стоеше прозорче във формата на половин окръжност. Отдясно имаше по-стръмно стълбище, то отиваше към църквичката, а от страничния ѝ прозорец се виждаше самата костница. Влязохме в нея. Посрещна ни млада жена, седеше зад стъклена витрина с множество предмети — сувенири, иконки, картички, свещички и други дрънкулки. Платихме по трийсет крони вход на човек, общата сума не възлизаше на повече от четири долара. Бяхме единствените гости, застанали занемели пред чудесата на Седлиц, дъхът ни се точеше във вид на бяла пара с най-странни форми — тук бе доста мразовито.

— Боже мой! — възкликна Ейнджъл. — Що за място е това?

Пред нас започваше друго стълбище, което също водеше надолу. От двете ни страни на стените — лява и дясна — с човешки кости бе изписано трибуквието IHS на латински Iesus Hominum Salvator —

Христос Спасител човешки. И двете бяха оградени с по четири кръста, всеки образуван от три кости, а напречните им рамена завършваха с по един череп от двете страни. В основата на стълбището зърнах две симетрично огледални колони, всяка образувана от черепи, редувани с бедрени кости, вертикално поставени под долните им челюсти. След тях започваха вдълбани ниши, а в тях бяха разположени две огромни урни или може би кръщелни купели, отново изцяло построени от човешки кости, с капаци от черепи.

Вървах най-напред, спрях се в главната централна площ на костницата. Отляво и отдясно ми се отваряха странични хранилища, запълнени с големи пирамиди от черепи и кости; прекалено много бяха на брой, за да мога да ги преброя. Всички те бяха увенчани с боядисани в златисто дървени корони. Пред мен имаше още две подобни площи или помещения, достъпът до тях бе ограничен с бариери. Тоест те бяха общо четири, разположени ъглово, във формата на квадрат. Според брошурката, която ни даде жената на входа, човешките останки тук символизират множествата, очакващи Божия съд, короните са символи на Царството небесно, но и на надеждата за възкресение. На стената край едното от ъгловите хранилища имаше надпис, отново от кости. Той гласеше:

ФРАНТИШЕК РИНТ, ЧЕСКЕ СКАЛИЦЕ — 1870 г.

Както повечето хора на изкуството, така и Ринт бе подписал творението си. Но ако Босуърт бе прав, тогава Ринт бе попаднал на нещо по време на строежа на костницата. Може би когато я е завършвал, а видяното го бе объркало и разболяло психически до такава степен, че години наред го бе рисувал в най-големи подробности, от различни страни и ъгли. Сякаш по този начин е търсел подходящо заклинание в надежда да го прогони от въображението си и най-сетне да намери покой.

Следващото хранилище отляво бе маркирано с герба на рода Шварценберг, който бе заплатил труда на Ринт. И той бе направен изцяло от кости: Ринт бе сглобил дори и птица, гарван беше или врана, за тяло бе използвал тазова кост, за крило — част от ребро. Птицата бе забила човка в череп, предполагаемо турски. Този детайл в герба е бил

добавен през 1598 г. като награда и подарък от император Рудолф II за Адолф Шварценбергски, след като последният бе разбил турците и пленил крепостта им при Раба.

Това обаче бе просто странична, второстепенна декорация в сравнение с главната особеност на костницата. Тя бе гигантски полилей, окачен на сводестия таван и съставен буквално от всички видове кости, които съдържа човешкото тяло. От него се разклоняваха множество рамена, също костни; от техните краища висяха по чифт тазови кости, поставени във формата на блюдо, а във всяко едно имаше по череп. На всеки краниум бе монтирана поставка за свещ, цялата конструкция висеше на сложна костна верига, отделните ѝ елементи също бяха скачени с подобни връзки. Не беше възможно да не гледаш това произведение с примесено с отвращение страхопочитание, но все пак надделяваше второто, и то по повод въображението, което е могло да създаде този величествено причудлив предмет. Той бе едновременно красив и отблъскващ, изключителен като уникалност продукт на може би болен мозък.

На пода точно под полилея се намираше голяма квадратна каменна плоча; тя изглеждаше като изрязана или по-скоро вградена в него. Това бе входът към криптата, където почиваха тленните останки на богатите хора. На четирите ѝ ъгъла бяха поставени бароков тип свещници във формата на кули, всеки съдържаше по седем черепа на три нива, отново с кости под горната челюст, а най-отгоре се пъчеха надуващи тръби ангели.

Според брошурката костницата съдържаше останките на общо 40 000 души.

Огледах се. Луис и Ейнджъл разглеждаха два остъклени шкафа, където имаше черепа на убити в хуситските войни. В някои от тях ясно се виждаха дупки от куршумите на тогавашните мускети, докато други носеха белезите на мощни удари с тъпо или хладно оръжие. На един бе отсечена задната част — видимо с добре наточено острие.

Нещо капна върху ризата ми, по материята бързо се разпростря мокро петно. Погледнах нагоре, забелязах кондензирана влага по тавана. Може би тече покривът? Така помислих отначало, но сетне усетих капките пот по лицето ми, стичаха се, влизаха и в устата. После почти веднага осъзнах, че целият се потя обилно. Погледнах към Ейнджъл и Луис, но при тях подобно явление нямаше. Ейнджъл бе

вдигнал яката на якето, бе закопчал ципа до край и леко потропваше с крака по пода, за да затопля видимо замръзващите си нозе, а ръцете му бяха напъхани дълбоко в джобовете.

А потта навлезе и в очите ми, започна да ме заслепява. Опитах се да поправя положението, изтривайки очи с ръкава на сакото, но това само влоши нещата. Солта щипеше, замигах да проясня зрението си и почувствах силен световъртеж, а сетне загубих и представа за посоките. Не исках да се опирам където и да е, за да не включа алармените инсталации — за това ни бяха предупредили още на входа. Инстинктивно приклекнах, поех въздух дълбоко, но и в тази позиция пак губех равновесие, петите ми се разлюляха или поне такова бе чувството, затова бях принуден да поставя ръце на пода, за да се закрепя. Пръстите ми докоснаха камъка на криптата и в същия миг ме прониза остра болка, кожата ми пламна. Имах усещането, че се давя в гореща течност, цялото ми тяло гори. Отворих уста да кажа нещо, напънах се, но същата всемогъща и непозната течна топлина тутакси запълни празното пространство в нея, задуши всякакъв зов или опит за звук. Бях ослепял, оглушал, безсловесен, принуден да търпя това мъчение в мълчание. Поиска ми се да умра, но и това изглеждаше невъзможно. Намирах се затворен някъде, попаднал в капан, в тъмно, тясно място, от което изход няма. Имах чувството, че се задушавам, не мога да поемам въздух и това състояние не се променяше. Времето спря или аз загубих представа за него. Сякаш застинах в едно безкрайно, нетърпимо настояще.

И все пак някак търпях.

Изведнъж усетих ръка на рамото, чух гласа на Ейнджъл. Допирът му донесе невероятен студ, дъхът му бе като ледена струя по кожата ми. А сетне долових и друг глас, някак приглушен, звучеше отвъд гласа на приятеля ми. Само че този повтаряше думи на език, който не разбирах, приличаше на молитва от фрази, изговаряни отново и отново, с все една и съща интонация, с едни и същи паузи, едно и също ударение. Звучеше като заклинание, граничещо с лудост, и в същия миг си представих затворени в зоологическа градина диви зверове. Те бавно побесняват от насилственото им ограничаване, от непроменящата се обстановка край тях, принудени да бродят безкрайно в клетките си, по един и същи маршрут, винаги със същата скорост и движения. Сякаш единственият начин да оцелеят е да се

сляят със собствения си затвор, да се превърнат в едно неделимо цяло, за да неутрализират отсъствието на разнообразие със собствената си непроменимост.

Внезапно гласът се промени. Като че се препъна в собствените си думи. Опита се да започне отново, но загуби ритъм. Накрая замлъкна, а аз усетих нещо, което сякаш дири връзка в костницата — досущ слепец, задържал потупването с бастуна, за да се заслуша в приближаването на непознат.

Сетне гласът изрева силно, отново и отново. Тонът и силата непрестанно растяха, за да се превърнат в непрекъснат писък, яростен, налудничав, отчаян. И все пак в това отчаяние аз долавях нещо ново, не зная защо и как, но чувствах, че се случва за пръв път. В него звучеше живецът на надеждата. Този мощен зов раздираше ушите ми, разтърсваше ме целия и сякаш късаше нервите ми. Зовеше ме отново и пак, и пак.

Усеца ме. Това помислих в този миг. Знае.

Жив е.

* * *

В хотела ме отведоха Ейнджъл и Луис. Бях ужасно слаб, кожата ми гореше. Опитах се да полегна, но световъртежът не минаваше, не ми даваше покой. Постоях малко сам, сетне отидох при тях, в тяхната стая. Седяхме пред прозореца и гледахме към гробището и сградите в него.

— Какво ти стана там? — запита най-сетне Луис.

— Не мога да кажа със сигурност.

Той се ядоса. Този път дори не се и опита да го скрие.

— Аха, не можеш... само че се налага да го обясниш, няма значение колко чудновато може да прозвучи. Защото за такива изпълнения време нямаме.

— Не е нужно да ми го натякваш! — сопнах се и аз.

Той ме изгледа в очите равно, сетне примижа.

— И все пак какво беше това?

Нямах избор, освен да му отговоря, доколкото мога.

— За миг ми се стори, че усещам нещо там долу, под самата костница. И още, че то също ме усеща и разбира, че зная за него. Имах физическото, напълно сетивно чувство, че съм попаднал в капан, в затворено пространство без изход, задушаваш се, беше ужасно горещо. Това е. Повече от това нищо не мога да кажа.

Не знаех какво мога да очаквам от Луис в отговор на това. Рекох си: сега или никога. Сега ще дойдем до същността. До онова нещо, дето е застанало между нас двамата и вече напират да излезе на повърхността в същинския си вид и смисъл.

Луис помисли, попита:

— Сега добре ли си? Можем ли пак да идем там?

— Е, следващия път ще си облека нещо по-леко.

Той потропа с пръсти по ръба на стола, спря и отново го направи, в ритъм с нещо, което само той си чуваше.

— Трябваше да те попитам — каза неочаквано.

— Разбирам.

— Може би ставам нетърпелив. Иска ми се това да приключи. Не ми се нрави, защото е прекалено лично.

Сега се извърна на стола и ме погледна в очите.

— Те ще дойдат, нали?

— О, да — отвърнах. — Сетне можеш да правиш с тях, каквото намериш за нужно. Аз ти обещах, че ще ги намерим и си удържах на думата. Нали това искаше от мен?

Но той пак мълчеше. Нещо не се получаваше докрай. Отново забарабани с пръсти, този път по самия прозорец. Гледаше навън, имах чувството, че ужасно го привлича двойната камбанария на църквичката. Ейнджъл седеше по-далеч от нас, почти в ъгъла. Мълчеше, не мърдаше, търпеливо изчакваше на бял свят да излезе онова, което бе нарушило хармонията и ни разделяше с Луис. Рязка промяна бе настъпила в дългогодишното ни приятелство и не бях сигурен дали му е дошъл краят или пък ни очаква едно ново начало.

— Е, казвай, Луис — рекох най-сетне.

— На теб ме беше яд, колкото и да не е за вярване — заговори той, без да ме гледа. — В теб виждах вината за онова, което се случи с Алис. Не и в началото, защото знаех какъв живот води тя. Опитвах да се погрижа за нея, търсех начини да накарам и други да я закрилят, но в края на краищата тя си избираше пътя, както и всички други хора.

Когато изчезна, някак ми олекна, дори се зарадвах. Не беше за дълго, но сетне ме хвана срамът...

Тук направи пауза, ние с Ейнджъл изчакахме със затаен дъх.

— А после попаднахме на Гарсия и ти го уби... сетне Бог знае откъде се появи и онзи изрод Брайтуел и изведнъж вече не ставаше дума просто за Алис. На предно място излезе ти, защото именно ти изглеждаше замесен някак в тези неща. Как точно, не зная, но е така. И си рекох, че може би грешката не е само нейна, а и твоя. Знаеш ли колко жени си изкарват прехраната с проституция по нийоркските улици? Много са, но няма значение. От всички тях, дето са ходили при Уинстън, точно нея ли трябваше да изберат? А ти си такъв — в теб има нещо неземно, открай време хвърляш сянка върху чуждия живот — един, втори... а тази сянка все повече и повече расте, знаеш ли? И си виках, че може би така е докоснала и нея, макар че ти изобщо не я познаваш, дори не знаеш, че съществува. Но така ги усещах нещата, сигурно си го бях внушил, затова не исках дори и да те погледна. Не съм те намразил, защото зная, че не си го направил нарочно, но не исках и да разговарям с теб, нещо ме отблъскваше. И тогава тя се обади... по-точно чух.

Занемях, а образът му се отразяваше достатъчно ясно в прозоречното стъкло, нощта вече падаше. Лицето му бе като увиснало в отражението, но може би бе някакъв дефект на самото стъкло, дето го раздвои, или бе нещо много повече от това, но в тъмнеещия въздух съзирах второ присъствие, също така висящо отзад, чертите му почти неразличими, но през очите блещукат нощните звезди. А може би всичко това бе в моето въображение. Поначало бях като болен, може би пък и превъзбуден да съм бил, сетивата ми да са работели неточно.

— ... започна да ми говори, само че нощем. Отначало ми се струваше, че нещо в самата сграда става, трик някакъв, и тогава излязох навън, но там вече не я чувах. Чувам я само на закрито, и то когато при мен няма никой друг. Нейния глас чувам, само че не е сам. С него има и други гласове, много са на брой и всички викат нечие име. Различни имена, искам да кажа. Тя обаче вика моето. Трудно е да разбера какво ми говори, защото някой се опитва да ѝ пречи. Разбирам го това и сам не зная как става. Отначало не го е било грижа, защото е смятал, че от нея никой не се интересува, но сега знае за нас. И я принуждава да мълчи. Тя е мъртва, но продължава да зове, сякаш не

може да намери покой. И постоянно плаче, страхува се... и другите се страхуват.

Замълча и пак се вгледа в прозореца. След минута продължи.

— Тогава нещо ми каза, че не е случайна срещата ни навремето. Че ти намери Ейнджъл и мен или ние намерихме теб, точно не зная. Не разбирам какви са тези сили, дето витаят около теб, какъв си всъщност или какъв си бил... но зная друго: било е писано да се случи онова, което се случи, а ние всички сме част от него. Предписаното да стане ще стане и ние не можем да се скрием от него. Затова нямам право да те виня. Сега го разбирам. Вярно, и други жени биха могли да загинат вместо Алис, те щяха да изчезнат и тогава техните гласове щяха да зоват вместо нейния, но никой нямаше да ги чуе, пък и никой нямаше да го е еня. Така, както стана, чухме ние и ето ни, правим нещо...

Изрече това и се отдръпна от прозореца, за да се обърне към мен, тогава и онзи образ — другият — изчезна, просто се стопи в нощта.

— Искан ми се този плач да спре — добави той, а аз знаех, че такива приказки не са типични за него, пък и ясно виждах мъката и умората в очите му, новите бръчки по лицето. — Искан ми се онези гласове да получат покой, всичките...

* * *

Същата вечер по мобилния ми позвъни Уолтър. Бях му се обадил точно преди да тръгнем, за да му разкажа почти всичко, което вече знаех.

— Звучиш ми като от милиони мили разстояние — рече той. — И на твоето място бих си останал там, защото тук е мъртъв абсолютно всеки, с когото си говорил по случая. В най-скоро време ще започнат да те търсят всички възможни органи, за да ти задават куп въпроси. Трябва да ти съобща няколко факта, макар че няма да ти стане приятно. Първо: убит е Недо, някой здравата го е накълцал. Прилича на измъчване с цел изтръгване на информация, само дето в устата му е напъхан парцал, та дори и да е искал да каже нещо горкият, пак не би бил в състояние да го направи. Това обаче не е най-гадният случай. Рийд, монахът, който те бе потърсил, е наръган с нож и убит край някакъв си бар в Хартфорд. За убийството се е обадил приятелят му,

само че след това е изчезнал безследно. Ченгетата искат и с него да говорят, но никой не знае къде се намира, макар че е възможно орденът му да го крие нарочно.

— Какво, ченгетата смятат, че той го е направил ли? Ако е така, кажи им, че не е вярно.

— Не, просто искат да го разпитат. По устата на Рийд е имало кръв, оказало се, че не е неговата. Ако не е на Бартек, значи той самият е чист. Изглежда, че Рийд е ухапал нападателя. Кръвни проби са изпратени за експресна експертиза в частна лаборатория, а резултати ще има най-рано след ден-два.

Вече знаех какво ще открият: много стара ДНК, дегенерирала кръв, с намалени стойности, като от труп. И сякаш чух гласа на Рийд, присъединен към този на Алис и хора на плача в онова тъмно място, откъдето жертвите на Брайтуел молят за освобождение. Благодарих на Уолтър, сетне затворих и поднових наблюдението на костницата.

* * *

Сикюла пристигна рано сутринта на втория ден. Не беше сам. На волана на сивото ауди, с което дойде, остана шофирацията, а адвокатът влезе в костницата, придружен от дребен мъж с джинси и моряшка рубашка. Излязоха след около трийсетина минути и се изкачиха по стълбите в църквичката. Там не се забавиха много.

— Проверяват алармените системи — обади се Ейнджъл, докато наблюдавахме развитието на действието от хотелския прозорец. — Онзи дребният вероятно е експерт.

— Добри ли са? — попитах аз.

— Гледах ги вчера. Не са достатъчно добри, че да им се опрат. Изглежда, че не са ги модернизирани след последния обир, за който ставаше дума.

Двамата излязоха от църквата, обиколиха сградите отвън, оглеждаха нещо, сетне се върнаха в аудито и си тръгнаха.

— Можехме да ги проследим — обади се Луис.

— Да, но какъв би бил смисълът? — възразих аз. — Така или иначе трябва да се върнат.

Ейнджъл замислено подръпваше долната си устна.

— И кога смяташ, че ще стане? — запита той.

— На тяхно място бих го направил максимално бързо, ако, разбира се, алармите не са проблем. Може би довечера.

И наистина това бе напълно логично. Ще дойдат, тогава ще изясним всичко.

* * *

Пред магазина на улицата край гробището имаше неголям двор, от натрупаните в единия му ъгъл маси личеше, че лятно време сигурно го използват като градина за ресторанта. Не беше трудно да се влезе в него и щом падна здрач същата вечер, Луис зае позицията точно там. Аз останах в хотелската стая, оттам се откриваше чудесен изглед към целия район, който ни интересуваше. С Луис се уговорихме солови акции да няма, щяхме да координираме в движение. Ейнджъл бе в самото гробище — там вляво от костницата се намираще неголяма пристройка с покрив от червени керемиди — може би някога е била жилище на гробаря, сетне я бяха превърнали в подобие на склад. Вътре бяха струпани дъски, тухли, други материали. Прозорците бяха изпочупени, но имаше здрави стоманени решетки. Сега именно в нея зъзнеше Ейнджъл.

Мобилните ни телефони бяха превключени само на вибрация, без звук. Гробовна тишина цареше, в пълна хармония с естеството на мястото. От време на време някъде в далечината се чуваше бръмчене на минаващи автомобили, но то бе съвсем приглушено. Седяхме и чакахме.

Сивото ауди пристигна малко след девет часа. Направи пълна обиколка на квартала, обиколи карето околни преки, спря на „Староседлица“. Не мина минута, пристигна и второ ауди, това бе черно, а след него и мърляв зелен закрит камион с окаляни гуми и надписи в златисто по каросерията, но те бяха полуизтрити и не се четяха. Сикюла се измъкна от първата кола, следваше го същият дребосък — специалистът по алармите според Ейнджъл, и трета фигура в черни панталони и дълго под коленете палто с качулка. Качулката закриваше главата и лицето ѝ, резон имаше — температурите бяха доста паднали. Разпознах Сикюла най-вече по

високия ръст, иначе на главата си носеше черна плетена шапчица, а на устата копринено шалче.

От втория автомобил се изгърсиха още трима. Първа бе очарователната госпожица Заан. Изглежда, че студът не ѝ повлияше ни най-малко — палтото ѝ бе разкопчано, главата гола, отдолу носеше костюм с панталон. Може би предвид температурата на онова, което течеше във вените ѝ, нощта ѝ се струваше възтопла. Вторият от тази група бе белокоп мъж, когото досега не бях виждал. В ръка държеше пистолет. Третият бе Брайтуел, във все същия костюм. Както и на госпожица Заан, така и на него мразовитата вечер не му правеше никакво впечатление. Той огледа терена, върна се при камиона и заговори с двамата, които бяха в кабината. Както и очаквах, бяха дошли с нужния транспорт и хора да си отнесат статуята.

Двамата слязоха и заедно с Брайтуел отидоха отзад, единият отвори вратата на закритата част. Оттам скочиха още двама, здраво навлечени в дебели дрехи заради пътуването в неотоплената каросерия. След кратка консултация голямата група се раздели на две. Брайтуел поведе Заан, Сикюла, непознатия с качулката и ниския експерт към вратата на гробището. Почти веднага ги последва и белокопият. След влизането си Ейнджъл бе заключил вратата с верига, но Брайтуел отключи някак и шестимата закрачиха към костницата.

Бързо преброих хората. Отвън бяха шофьорът и тримата наемници от камиона. Вътре — на терена на гробището — имаше още шест души. Обадох се на Луис.

— Какво виждаш от твоята страна?

— Един пред входа на костницата, в самото гробище — отвърна ми тихо. — Шофьорът до вратата на камиона, с гръб към мен.

Чух ясно как пристъпва.

— Двама леваци от камиона на двата му ъгъла към улицата, вардят към главния път. Още един на портата на гробището.

Помислих малко, пресметнах туй-онуй.

— Дай ми пет минути. Ще заобиколя, ще се заема с двамата при камиона. За теб оставям шофьора и човека на портата. На Ейнджъл кажи да оправи онзи на входа.

Излязох от хотела и тръгнах да заобикалям карето по съседните преки, бързайки максимално, без да тичам. В края на краищата съкратих разстоянието, но за това се наложи да прескачам стена и

прекосявам голяма морава с детски игрища и люлки, като гробището ми остана вляво. На Ейнджъл се обадох още докато пресичах моравата.

— Намирам се на зелена поляна зад теб. Внимавай да не ме отнесеш.

— Хайде от мен да мине, няма. Тръгвам.

Чух лек шум, забелязах как се измъкна от навеса и тръгна. Сетне отново настана тишина.

В отсрещната стена на моравата имаше вратичка. Отворих я толкова тихо, колкото бе възможно. Отляво вече се виждаше задната част на камиона. Вървах по стената с гръб към нея, бавно, безшумно, докато стигнах до частта ѝ, която завива към главната порта. Оттук вече виждах силуета на онзи, дето пазеше там. Опитах ли да пресека улицата, като нищо можеше да ме види и той.

Пак се обадох на Луис.

— Налага се промяна. Кажи на Ейнджъл да поеме и портата. И да побърза.

* * *

В гробището, пред входа на костницата, белокосият запали цигара. Казваше се Гари Тулан, беше американски престъпник и професионален наемник, в последно време се опитваше да припечелва повече в Европа, отдаваше му се. В подземния свят имаше репутация на женкар, къркан и любител на мъченията, т.е. обичаше да причинява болка. В този случай обаче от тези изроди — новите му работодатели — направо косата му настръхваше. Тези бяха нередовни и неестествени. Различни някак бяха, направо неземни. Тръпки го побиваха от красавицата с особената кожа и най-вече от тлъстия с огромното шкембе и подпухналият врат. Не знаеше какво търсят тук, но в едно нещо бе сигурен — с тези играта няма да бъде точна. Затова си имаше двойна осигуровка — беше поискал да му платят предварително, за всеки случай носеше втори, скрит пистолет, а с онези отвън — вербуваните от него — се бе договорил в случай на предателски номер да обединят сили. Дръпна от цигарата, за да я разпали, и се огледа. Докато хвърляше клечката кибрит, сенките

наоколо помръднаха, но това си бе естествено. И все пак късно загоря, че изгасващата клечка и раздвижилият се около него мрак са две несвързани едно с друго неща.

Ейнджъл го застреля в главата, сетне продължи към портата.

* * *

Луис гледаше в часовника, без да маха телефона от ухото си. Аз изчаках.

— Три... — заброи той, — ... две, едно, нула. Давай!

Чухме мекото изпукване и мъжът на портата рухна. Ейнджъл си бе свършил работата.

Аз хукнах.

Шофьорът посегна към пистолета, но Луис го изпревари. Онзи, изглежда, усети приближаването му в последната секунда и вече се извърщаше, когато Луисовият куршум го удари в тила. В същия миг единият от двамата при камиона се развика, втурна се към кабината и почти успя да я отвори, но първият ми куршум го намери ниско в таза. Стрелях втори път в него, вече когато бе на земята, сетне и в другия, който междуременно успя да гръмне в мен. Куршумът отнесе парче зидария от стената отзад, но човекът падна като отсечен, бях го повалил още с първия изстрел.

Луис чу същия изстрел, когато вече влачеше трупа на шофьора към дворчето, и замръзна на място. За щастие от околните къщи не се показва никой да проверява какво става отвън. Хората или взеха шума за зле работещ автомобилен двигател, или изобщо не искаха и да знаят кой с кого се стреля отвън и защо. Нали така е винаги по-безопасно. Ама знае ли човек какво може да стане? Набързо набутах телата на двамата под камиона, там поне не се виждаха от пръв поглед, сетне с Луис хукнахме към костницата. Ейнджъл ни чакаше при входа, приклепнал встрани, надничаше внимателно в откренатата врата.

— Още един го отнесе — ей го там долу. Чу изстрела и се втурна нагоре да проверява, наложи се да стрелям почти от упор. Останалите, изглежда, са под земята. Плочата май е вдигната, на пода край нея са поставили фенер, но мисля, че повече часови няма. Предполагам, че всички са долу, в криптата.

* * *

Жегата в самата костница бе просто нетърпима. В началото се изплаших, че отново ме хващат онези мъчителни симптоми от предния път, ще ме извадят от строя, а Луис вече сериозно ще се вкисне. Но погледнах към него и Ейнджъл, видях, че и двамата здраво се потят. Сега чух и звука на падаща вода, отгоре имаше много силен конденз, по стените вървяха тънички струйки вода, тук-таме прокапваше върху непокритите кости и черепи, капки се стичаха — същински сълзи по белите бузи на мъртвите. Трупът на дребния мъж бе в подножието на стълбището, вече доста понамокрен.

Масивният каменен капак на криптата бе изваден от гнездото и лежеше встрани край откритата дупка, на ръба ѝ бе оставен запален мощен акумулаторен фенер. Избягахме близостта с нея, за да не се изложим на риск — долу може би бе оставен часови. Стори ми се, че дочувам гласове — звучаха глухо и далечно, а сетне ми се причуха и други шумове: местеше се камък върху камък. По едно време надникнах внимателно, нямаше как да избегнем това. Не забелязах никакво присъствие, а надолу водеха грубо изсечени в скалата стъпала. В самата крипта светлееше — някъде още по-надолу и навътре имаше друг източник на светлина.

Спогледахме се с Ейнджъл, обърнахме лица към Луис. И той ни отвърна със същия ням въпрос в очите.

— Чудно — тихо изпъшка Ейнджъл. — Прекрасно. Просто можем сами да си нарисуваме мишени на гърдите.

— Ти ще останеш тук — успокоих го аз. — Скрый се в сенките край вратата. И си отваряй очите и ушите на четири. Остава само да извикат подкрепление и дойде ли — да ни сгащят от двете страни.

Ейнджъл не възрази, не протестира. На негово място и аз щях да си премълча. Луис стоеше на две крачки от ръба на зеещия вход на криптата и мълчаливо ме гледаше. Ясно бе какво очаква: да кажа кой от нас двамата тръгва пръв.

— Е, добре, разбирам — рекох тихо. — Кой ще води — по-старият или по-красивият?

Усмихна се, заобиколи ме, застана на първото стъпало.

— И двамата — рече той и пое надолу.

Държах се на няколко стъпки зад него, слизахме бавно и внимателно. Подът на костницата, значи таванът на криптата, бе дебел най-малко шейсет-седемдесет сантиметра, затова стигнахме почти средата на стълбището, преди да различим каквото и да е. Но и то не беше кой знае какво, защото поне половината крипта тънеше в мрак. Отляво се редяха ниша след ниша с гробници, издялани като каменни саркофази. По капците им бяха издълбани гербове или сцени от Страшния съд. Отдясно разположението бе почти същото, само че един от саркофазите бе изтеглен назад и преобърнат, останките на погребания — разпилени по неравния каменен под. Каква ли сила е била нужна, за да се повдигне този ковчег от масивен камък? Отговорих си просто: същата, която е вдигнала и капака на криптата. Личеше, че скелетът се е разпаднал отдавна и все пак ми се стори, че долавам някакво очертание или може би далечно подобие на формата, в която е бил положен мъртвият. Сега нишата бе празна, затова пък разкриваше правоъгълен отвор — там, където преди е бил каменният блок на ковчега. Откритата дупка бе около метър висока и почти толкова широка. От нея струеше по-силна светлина, а гласовете тук се чуваха малко по-силно. Сега температурата бе още по-висока. Струваше ми се, че стоя на отворието на промишлена пещ, очаквайки пламъците да ме погълнат.

В същия миг усетих раздвижване и струйка по-хладен въздух край врата, едновременно с това нещо ми светна в съзнанието, интуитивно се завъртях вдясно и с все сила блъснах Луис назад, като в същото време се приземих по гръб.

Нещо изсвистя с немалка сила във въздуха между нас и попадна в една от поддържащите свода колони, разхвърчаха се парченца отчупен камък. Усетих фино ухание на дамски парфюм, а госпожица Заан изпухтя от шока на зверския сблъсък на лоста в ръцете ѝ с камъка. Кракът ми се стрелна почти инстинктивно, нанесе прав удар с петата, уцелих я в коляното — нелошо попадение, като се има предвид позата ми. Кракът ѝ се подгъна, поддаде, чух писъка ѝ, но отново замагна с лоста в моята посока, опитвайки се да се изправи с гръбен отскок. Този удар не бе достатъчно силен, иначе сигурно си отивах, но попадна в лакътя ми, усетих пареща болка, звездички се разиграха пред очите ми. И вече не си усещах ръката — беше като парализирана. Изпуснах пистолета, принуден бях да лазя заднешката, докато усетих

стената, опряна в гърба ми, тогава се опитах да се изправя с помощта на лявата ръка и чух изстрела. Макар и да идваше от оръжие със заглушител, тук, в затвореното пространство, той отекна достатъчно високо. Не виждах Луис, не знаех какво е станало, но когато застанах на крака, го зърнах притиснат към съседен саркофаг — бяха се вкопчили в близък бой със Сикюла. Пистолетът на адвоката лежеше на земята, в същия миг с лявата ръка отблъскваше ръката на Луис с оръжието му, а с пръстите на дясната се опитваше да намери уязвимо място в лицето му. Не знаех Луис ранен ли е, не можех да се намеся, защото Заан подскачаше и накуцваше около мен, изчаквайки сгоден миг да ме халоса с лоста. Беше свалила палтото и сакото, вероятно заради нетърпимата жегга, от силовите упражнения с лоста копчетата на блузата ѝ се бяха изпокъсали. За миг попадна в лъча на светлината от отвора и зърнах татуировката върху кожата ѝ. Тези неща се движеха, играеха причудливо, лицата се гърчеха и кривяха, големите очи мигаха, зениците се свиваха и разширяваха. Наистина ли бе това? Но ето, отвори се уста, показаха се малки, но остри котешки зъбки. Глава се обърна, плоският нос се сплеска окончателно. В нея сякаш се движеше друго същество, неукротимо изпъваше ѝ кожата отвътре, опитваше се да излезе в околния свят. Цялото ѝ иначе красиво, стройно тяло бе покрито с истинска галерия от гротески. Те ме омагьосваха, упояваха ме сякаш, струваше ми се, че не мога да откъсна очи от тях. Ефектът бе почти хипнотичен; питах се дали това не е тайното ѝ оръжие да побеждава жертвите си, омайвайки ги, преди да пристъпи към унищожението им.

Ръката ми тръпнеше, все така безполезна, имах чувството, че жегата ме е обезводнила съвсем. Не можех да разбера защо просто не ме застреля, имаше пистолет, затъкнат в колана на панталоните, а дебне около мен като хищник с този лост. Но сетне се досетих защо е така. Въртяхме се точно в подножието на стълбата, когато тя отново замахна към мен, аз залитнах назад и се препънах. Заан надигна лоста над глава и в този миг познат глас рече:

— Задръж, кучко!

В следващия миг обут в бота крак се стрелна и тежко удари Заан в лицето, носът и челюстта ѝ изпращяха, нещо се счупи с грозен звук. Тя замига в шок и в призрачната светлина ми се стори, че лицата по нея отвориха усти в ням рев на ужасяваща агония. Приведен, с

пистолета в ръка, Ейнджъл слезе още две стъпала надолу и вече имаше поглед към цялостното полесражение, ако това може да бъде думата.

Заан изпусна лоста и вдигна лявата ръка към лицето си, Ейнджъл стреля и куршумът мина през ръката ѝ, отхвърли я към стената, по която се плъзна надолу, оставяйки след себе си тъмна, мокра следа. Едното ѝ око остана отворено, другото изчезна, на мястото му зейна кърваво черна дупка. Здравото око примига още веднъж, онези лица по кожата ѝ замигаха в унисон, сетне главата ѝ падна встрани, гримираните клепащи се склопиха, тялото застина.

В мига на смъртта ѝ силата сякаш напусна Сикюла. Поначало не предполагах, че адвокатът е толкова силен физически. Имах го по-скоро за книжен тип, но види се, излъгал съм се, щом можеше да се опъне на човек като Луис. Както и да е, сега той видимо свали гарда, давайки му възможност да извърне пистолета към лицето му и да натисне спусъка. Ехото на изстрела отекна в криптата, звукът като че намери материален израз във фонтан тъмна течност, която плисна в ниския таван. Луис отстъпи, тялото на адвоката се свлече на каменния под.

— Знаеш ли — рече Луис, — в началото този можеше да ме убие. Насочи пистолета в мен, но не натисна спусъка, просто се колебаеше... тогава го избих от ръката му.

— Каза ми на срещата ни, че не бил в състояние да убие човек — казах му аз. — Значи истината е говорел.

Бях се облегал на стената, силите ми почти на привършване, ръката вече я усещах, но болеше ужасно, проклетата. Опипах я и изпъшках, но едно беше хубаво: счупени кости нямаше. Вдигнах другата в жест на безмълвна благодарност към Ейнджъл, той ми намигна и се върна горе на поста си. Стояхме с Луис и мълчаливо гледахме отвора в нишата.

— Този път ти си пръв — рече Луис.

Огледах се, спрях очи върху телата на Сикюла и Заан. Вътре трябваше да има двама.

— Поне може би ще видя първия, който ни нападне — рекох му аз.

— Тази имаше пистолет — рече Луис, сочейки с пръст пистолета в колана ѝ. — Можела е просто да те гръмне.

— Искала ме е жив.

— Защо? Заради неустоимия ти чар ли?

Поклатих глава, казах му най-простото.

— Виж, Луис, и тя, и Брайтвел смятат, че съм като тях.

Наведох се, пристъпих в нишата, държах пистолета със здравата ръка. Луис изчака десетина секунди и пое след мен. Влязох в отвора, след него тунелът леко се разшири, но на височина не стигаше повече от метър и седемдесет, затова Луис трябваше да се прегъва и върви с приведена глава. Отпред светлееше, вървахме известно време, сетне проходим сви вдясно, а наклонът надолу видимо се увеличи. За мое учудване и тук бяха издълбани странични ниши, подобни на мънички килии, повечето не съдържаха нищо, освен каменни ложета, в други зърнах счупени пръстени купи и стари винени шишета, което означаваше, че някога тук е имало хора. Имаха решетки вместо врати, направени да се движат нагоре и надолу с помощта на лост и верижна система отвън. Останах с впечатлението, че всички са вдигнати, докато от дясната ни страна се натъкнахме на едно изключение. Зад спуснатата решетка лъчът на фенерчето ми се спря върху купче дрехи, сетне забелязах, че в тях има и останки. По черепа все още тук-там стърчеше коса, дрехите бяха учудващо запазени, макар и това да бе относително. Отвътре нетърпимо лъхаше на воня.

— Що за място е това? — изсумтя Луис.

— Какво ли? Не ти ли прилича на затвор?

— Но ето, гледай тук — май са забравили за този си клиент.

Нещо изшумоля в затворената килия. Плъх е, помислих си аз. Какво друго, освен плъх? Защото, който и да е бил в тази ниша, отдавна би трябвало да е предал Богу дух. Изсъхнала като пергамент кожа, пожълтели кости. Да, ама не.

Именно тогава онзи вътре на каменното ложе се размърда. Ноктите му тихо задраскаха по камъка, десният му крак се изви и изтегна, може би на сантиметри да беше, но и главата му се помръдна. Това очевидно му струваше неимоверно усилие. Взрях се и сега вече различих изсъхналите мускулни влакна върху лишените от плът ръце, не видях, а по-скоро усетих напрежението в лицевите сухожилия, докато се опитваше да заговори. Чертите му бяха сякаш изтрити, кожата опъната плътно по черепа, все едно я няма или нещо я изсмуква отвътре. Очите му като развалени плодове, дълбоко потънали в кухините. Сега с мъка надигна изпита ръка и се опита да ги засенчи от

светлината на моя фенер, а в същото време напрегнато се опитваше да различи кои са онези зад нея.

Луис отстъпи крачка, потресен.

— Че как може да е жив? — запита той шепнешком, не успявайки да прикрие удивлението и шока в гласа си.

Обикновено железният Луис с неутралния, тих глас? Не го бях виждал, не го бях чувал да се държи и говори така. Направо не можех да го позная. Все повече ме удивляваше този човек.

Но какво сравнение бе направил Епстайн? Особени по природа химически изменения, животът и процесът на смъртта екстремно удължени, неизбежният финал продължен до безкрая, извън възможностите на човешкото въображение. Вероятно както и Китим, това незнайно същество бе доказателство, че равинът е прав.

— Няма значение — рекох му аз. — Остави го.

Видях, че Луис насочва пистолета. Още повече ме изненада тази реакция. Както казах, не беше известен с милосърдието си, още по-малко от този сорт. Поставих ръка на дулото на пистолета, кротко го натиснах надолу.

— Недей.

Съществото върху каменното ложе се опита да ни каже нещо. Разпознах отчаянието в очите му, сам аз почти изпитах нещо може би сходно на Луисовото състрадание. Но се извърнах и продължих напред, а Луис ме последва.

Вече бяхме дълбоко под земята, доста далеч от гробището. Доколкото можех да се ориентирам, струваше ми се, че сме някъде по средата между костницата и мястото, където е бил някогашния манастир. Тук имаше още няколко килии, сега почти на всички решетките бяха спуснати, но се опитвах да не гледам зад тях. И все пак в един миг не издържах и надникнах. Кости, разпръснати кости на някогашни хора, сетне скелети, сега само разпилени останки. Вероятно и грешки са правили навремето. Както и на древните процеси срещу вещиците. Умрат ли заподозрените, значи са невинни. Оцелеят ли, значи са виновни, тоест изчадия адови.

Жегата тук ставаше все по-непоносима. Стените пареха на допир, едвам понасяхме облеклото, затова по пътя хвърлихме първо горните дрехи, сетне и саката. В главата ми се появи особен шум, като че нещо говореше, шумолеше под черепа ми. Напрегнах се, стори ми

се, че различавам думи, само че не бяха както ги бях възприел първия път: части от заклинание на прага на лудостта. В сегашните се долавяше целенасоченост, дори воля. Те зовяха, настояваха.

Пред нас лумна светлина. Намирахме се на прага на кръгло помещение с множество килии по периметъра, а в центъра бяха поставени три мощни фенера. Зад тях видях тлъстата фигура на Брайтуел. Блъскаше с лост в иззиданата с камъни и тухли отсрещна стена, опитваше се да извади тухла на височина собствената му глава. До него бе закачулената фигура с палтото, навела глава. Пръв усети присъствието ни Брайтуел, завъртя се внезапно с лоста в ръка, измери ни от глава до пети. Очаквах да посегне към пистолета, но той изглеждаше направо доволен. Устата му бе синьо морава, разкъсана и сетне шита с черни конци. Там го беше ухапал Рийд в последната си битка със смъртта.

— Знаех си — рече той. — Знаех си, че ще дойдеш.

Стоящата отдясно фигура с палтото свали качулката. Видях, че е жена, сивата ѝ коса се разпиля. Познато лице. Клодия Стърн. Фините ѝ черти и леката фигура бяха придобили някаква хищна острота, от нея сякаш се излъчваше глад. Кожата бе бледа и суха, а отвори ли уста да заговори, стори ми се, че зъбите ѝ са се удължили, като че венците боледуват и се свиват. В дясното ѝ око ясно видях продълговатия подобен на резка бял белег, досега вероятно крит с помощта на очни леци. Брайтуел ѝ подаде лоста, но не направи заплашителен жест, нито понечи да тръгне към нас.

— Почти сме на финала — добави той. — Хубаво е, че си тук за него.

Клодия Стърн вкара острата част на лоста в направения от Брайтуел пробив в зидарията и натисна. Видях, че тухлата се помести поне на шейсет градуса, застана почти перпендикулярно на стената, а в откритата се цепнатина проблесна нещо мътно. Стърн направи още едно усилие, този път по-сполучливо и тухлата падна, сетне и съседният камък, стената не бе дебела. Тя продължи да работи все така съсредоточено с неподозирана за крехката ѝ фигура сила. Сега зидът се разпадаше по-лесно, излизаха още тухли. Може би трябваше да я спра, но не го направих и в същия миг си дадох сметка, че и аз желая да науча какво има отвъд стената. Ужасно ми се искаше да видя Черния ангел. През дупката вече се виждаше неголяма част от

сребърна повърхност. Различих овала на ребро, сетне и края на нещо, което би могло да бъде ръка. Тази част бе възгруба, нешлифована, като недозавършена. Тук-таме изпъкваха капчици втвърдено сребро, напомнящи за замразени сълзи.

Внезапно, сякаш разтърсена от неочакван подтик, Клодия Стърн захвърли лоста и устремно напъха ръката си в дупката.

Само секунда мина и усетих, че температурата отново скача. В подземиято бе така горещо, че кожата ме засърбя, сетне пламна, усещането бе като че внезапно ме изложиха гол на извънредно силна слънчева светлина. Погледнах кожата на ръцете в очакване да почервенее болезнено. А гласът в съзнанието ми се усилваше: поток от нашепнати думи, като съсък на падаща от голяма височина вода, източникът недоловим, но смисълът ясен. Стената пред Стърн се разтресе, от недоловими досега дупчици в стария хоросан избликунаха капки, плъзнаха се по стената надолу като топчици живак. Виждах, че се отделят изпарения, усещах миризмата на горящата прах. Каквото и да бе онова отвъд, то се разтапяше, всъщност топеше се среброто, за да излезе на свобода онова, което бе скрито в сърцевината му. Стърн обърна лице към Брайтуел, забелязах удивлението й. Очаквала е нещо извънредно, но сигурно не именно това. Защото от приготовленията им излизаше, че са възнамерявали да отнесат статуята в Ню Йорк и едва ли са подозирали, че може да се случи друго. И все пак? Отвъд стената се чу шум, приличаше на удара на силно крило и това ме върна в реалността. Трябваше да направя нужното. Тя така или иначе го освобождаваше.

Насочих пистолета в Брайтуел.

— Спри я!

Брайтуел не помръдна.

— Няма да успееш да го използваш — рече той. — Ние пак ще се върнем.

В същия миг усетих болката в Луис. Той завъртя глава, лицето му се разкриви във видима агония, допря дланта на лявата ръка към ухото си. Тогава и аз ги чух. Хор от неистови гласове, неудържима какофония от звуци, обединени в едно: молба за помощ, зов за свобода. И всичко това се излъчваше от Брайтуел.

А на стената сребристите капки се нижеха по цепнатини и неравности. Стори ми се, че отново чувам движение отвъд, но и

главата ми забуча така, че не бях абсолютно сигурен кой шум откъде идва. Нещо притискаше черепа ми, искаше до го смачка.

— Ти си болен, заблуден психар — викнах към Брайтуел, друго не ми дойде наум.

— Знаеш, че е вярно — отвърна той и ме гледаше право в очите. — Не е възможно сам да не го усещаш.

Разклатих глава упорито да прогоня шумотевецата.

— Не е вярно.

— За теб спасение няма, както и за нас — гръмко завика Брайтуел. — Всемиловият ти отне жената, детето. Сега е на път да ти вземе и другата жена, втората, че и второто дете. И пет пари не дава за теб твоят Бог! Да не смяташ, че щеше да ги остави да страдат, ако беше Всемиловият? Ако изобщо му пукаше? Ако изобщо действително някога го е било грижа за нещо или за някого. Защо тогава, питам те аз, ти вярваш в него, а в нас не? Защо на него залагаш надеждата? Защо се отвърна от нас? Отговори!

Опитвах да отговоря, не можех гласа да си намеря. Като че гласните ми струни горяха.

— Защото при вас надежда изобщо няма — рекох накрая и примижах, хващайки пистолета с две ръце.

— Няма да посмееш да ме убиеш — обади се Брайтуел отново, само че този път в гласа му прозвуча съмнение.

И внезапно се раздвижи. Преди миг бе пред мен, сетне го нямаше, после бе на трето място и никъде. Чувах гласа му в главата си, сетне усетих ръцете му върху тялото си. Устата му зейна, мярнаха се остри, подобни на котешки зъби. Хапеха ме, кръв течеше, събираше се в устата му, а той ме ръфаше бясно.

Натиснах спусъка, стрелях три пъти. И хаосът изчезна. Десният глезен на Брайтуел цъфна разбит, втора рана имаше на коляното му, третият куршум, изглежда, бе пропуснал целта. Така поне си помислих, но сетне зърнах растящото тъмно петно на ризата над корема му. В ръката му се появи пистолет, но Луис пристъпи и го изби, изрита го далеч встрани.

Заобиколих ги, тръгнах към Клодия Стърн. Цялото й внимание бе съсредоточено в зида пред нея. Изглеждаше изпаднала в транс. В нозете й металът се втвърдяваше, а сребристият блясък в дупката вече го нямаше. Стори ми се, че съзирам чернеещи ребра, покрити с тънка

като ципа кожа, площта на откритата плът се увеличаваше там, където ръката ѝ правеше нещо. Но може да е било плод на пламналото ми въображение. Хванах я за рамото със здравата ръка, издърпах я назад от зида, прекъсвайки контакта ѝ с онова отвъд — не беше лесно. Тя изпищя пронизително в безсилна ярост, а на гласа ѝ отвърна мощно ехо, идваше някъде дълбоко от околните стени. Внезапно посегна към очите ми, в същия миг ме ритна ниско в пищяла. За частица от секундата долових блясъка на метал в лявата ѝ ръка, сетне острието ме рязна по гърдите, отваряйки дълга рана от лявата ми страна чак до ключицата. Ударих я в лицето с основата на ръката си, а когато политна, нанесох следващ удар и следващ, докато тя отстъпваше заднешком, залитайки към входа на една от килиите. Там отново се опита да ме резне с ножа, но този път я ритнах и тя падна назад в килията. Влязох след нея, настъпих с крак китката ѝ, отнех ѝ го. Сега направи опит да ми избяга странично, но я ритнах отново и този път кракът ми попадна във вече счупения ѝ нос. Тя нададе животински рев и замря.

Излязох от килията. По стените разтопените струи бяха като замръзнали, а температурата, изглежда, започваше да спада. Металът се втвърдяваше, отвъд стените повече не чувах никакъв звук, бил той реален, бил плод на въображението ми. Отидох там, където лежеше Брайтуел. Луис бе разкъсал ризата му, откривайки обезобразения търбух. Раната кървеше обилно, но бе все още жив.

— Може да оцелее, закараме ли го в болница — рече приятелят ми.

— Изборът е твой — отвърнах. — Алис бе част от теб.

Луис отстъпи назад, а пистолета скри зад гърба.

— Не — рече той. — Ти разбираш какво става тук, но аз — не.

Гласът на Брайтуел бе спокоен, макар че лицето му се кривеше от болката.

— Убиеш ли ме, ще те намеря — закани се той. — Веднъж вече те намерих, ще го направя пак, без значение колко време ще мине. И тогава аз ще бъда твоят Бог. Ще унищожа всичко, което обичаш, ще бъдеш принуден само да гледаш, докато разкъсвам поредното скъпо за теб същество. Сетне ще те отнеса в мрака, надолу, там ще бъдем само аз и ти. И спасение няма да има, няма да има изкупление за теб, нито надежда.

Пое си дълбоко дъх, нещо в гърлото му заклокочи. Отново чух хора гласове, онази странна какофония, но тонът бе доста различен. В него сега звучеше очакване, надежда, радост.

— И опрощение няма да има — сега вече шепнеше. — Преди всичко прошка за теб няма да има...

Кръвта му изтичаше на пода, запълваше фугите между тежките каменни плочи, постепенно се разклоняваше и встрани, създавайки странни геометрични фигури, пълзеше все по-надалеч и към килията, където лежеше Стърн. Тя бе дошла в съзнание, но изглеждаше слаба и дезориентирана. Протегна ръка към Брайтуел, той улови движението и извърна глава към нея.

Повдигнах пистолета.

— Аз ще се върна за теб — рече Брайтуел.

— Да — промълви тя. — Сигурна съм, че ще го направиш.

Брайтуел се закашля, опипа раната в корема си.

— Ще се върна за всички тях — добави страшно, заканително.

— Ще те чакам — рекох.

Застрелях го в центъра на челото и това бе краят. От устата му се откъсна последен, тежък дъх. Усетих слабо доловимо раздвижване във въздуха на околното пространство, замириса на сол и чист въздух, а хорът най-сетне заглъхна.

Клодия Стърн пълзеше по пода към зида, стремейки се към допир с онова, което остана неосвободено отвъд стената. Понечих да пристъпя и да я спра, но ясно чух множество стъпки в тунела. Към нас идваше някой и той не беше сам. Обърнахме се с Луис, пригответе се да ги посрещнем.

На входа застана Бартек. След него се показа и Ейнджъл, изглеждаше някак несигурен, гузен. След тях влязоха още пет или шест души — и мъже, и жени. Сега си дадох сметка защо след изстрела на улицата не се показа никой. Защо алармената инсталация не е била заменена с модерна и надеждна. И как онзи последен и важен фрагмент на картата се е озовал от Франция в Седлиц.

— Знаели сте през цялото време — поклатих глава аз. — Знаели сте, заложили сте капана и сте очаквали да дойдат.

Четирима от новодошлите пристъпиха напред, хванаха Клодия Стърн за ръцете и краката и я понесоха към отворената килия.

— Мартин дойде в САЩ, за да сподели тайната и опасенията си с мен — заяви Бартек. — Беше сигурен, че вие самият ще бъдете тук на края. Имаше голяма вяра във вас.

— Съжалявам — рекох. — Чух какво се е случило.

— Ужасно ще ми липсва — наведе глава Бартек. — Но ми възложи да продължа делото му. Аз ще бъда негов наследник.

Отзад се чу звън на вериги. Тези хора не си поплюваха, а бяха и подготвени. Клодия Стърн изпищя пронизително, сетне гласът ѝ загуби сила и се превърна в подобие на вой. Не се обърнах.

— Какво ще правите с нея? — запитах, макар и да знаех.

— В Средновековието са го наричали „зазиждане на живо“. Ужасна смърт, обаче далеч по-зле би било да живее на свобода, при положение че е онова, за което самата тя се мисли.

— А има само един начин за проверка, нали?

— За съжаление, да.

— Но няма да я държите тук, нали?

Отначало не отговори.

— Всичко ще бъде преместено с време и скрито отново. Седлиц си изигра ролята.

— На капан.

— Така е. Капанът трябваше да бъде сигурен, примамката — реална. Щяха да усетят, ако статуята не бе тук. Затова трябваше да изиграем играта до край — с преструвките и всичко останало.

Клодия Стърн запищя отново, още по-силно, сетне изведнъж настъпи тишина.

— Да вървим — подкани ме Бартек. — Време е.

* * *

Стояхме в църковното гробище. Бартек коленичи, разчисти снега от надгробен камък, показа се черно-бяла снимка на мъж на средна възраст с официален костюм.

— Останаха няколко трупа — обадох се аз.

Бартек се усмихна.

— Това е костница в църковен двор с гробище — каза той. — Няма да е трудно да си намерят мястото. И все пак не е добре, че

Брайтуел не остана жив.

— Изборът беше мой.

— Мартин се страхуваше от него, знаете. С пълно право при това. Брайтуел каза ли ви нещо, преди да умре?

— Закани се, че отново щял да ме намери.

Бартек постави ръката си върху моята и леко я стисна.

— Вярата е за всички, всеки има право да вярва и да се надява. Преди смъртта си Мартин ми възложи нещо относно вас. Нареди ми още да ви предам следното: ако някой някога е изкупвал, значи комплексно изстрадал греховете си — без значение колко тежки са били те, — това сте вие. Имам предвид изкупление посредством дела, възстановяващи нечия справедливост. Заслужено или не, били сте наказан предостатъчно. Не добавяйте към тази тежест, наказвайки се сам. На този свят винаги ще има подобия на Брайтуел. На свой ред винаги ще има мъже и жени, подготвени да им се противопоставят — на тях и на всичко онова, което те представляват тук, на земята. Но след време вие няма да сте вече сред тях. Ще получите заслужената си почивка, с камък като този над главата. Ще ви бъде дадено да се съберете с онези, които обичате и които са ви обичали в ответ.

Замълча за миг и добави:

— Но помнете: за да бъдете истински опростен, трябва да вярвате в самото опрощение и възможността да го получите. Длъжен сте да си го поискате и то ще ви бъде дадено. Разбирате ли ме какво говоря?

Кимнах. Очите ми горяха. Усещах, че се връщам в детството, за да чуя онези думи, казвани в тъмни изповедални, пред невидими отци и Господ Бог, който е все така величествено ужасяващ във всемилостта Си.

— Простете ми, отче, живял съм греховно...

И тогава думите просто потекоха от мен в гореща надежда, че се пречиствам от всичко вършено досега, че се освобождавам. Изля се поток отдавна натезали, може би осмислени прегрешения, вини, съжаления — излизаха от мен, отделяха се от тялото ми, сякаш получили осезаема форма ракови образувания. След време чух две думи, а лицето на Бартек бе съвсем близо до моето, когато ги прошепна в ухото ми:

— ... te absolve^[2]... — рече той. — Чуваш ли какво казвам?
Простено ти е.
Чувах го, но не вярвах.

[1] Става дума за Улрич от „Всяко мъртво нещо“. — Б.пр. ↑

[2] Прощавам ти греховете (лат.). — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

*В годините си дни съм имал
разни,
за някои не искам да си
спомням,
но Бог един ми е свидетел:
със слънцето в зенита му
живях.
Ръка в ръка със теб, във
топлота,
сега обаче си сама...*

Пайнтоп
Севън^[1],
„Tennessee
Pride“

Дните чезнат един подир друг, обрулени като листа. Сега е тихо, всичко се е притаило.

Тревата в мочурите е почерняла, а задуха ли от югоизтока, вятърът носи мирис на дим. Съсед намерил във водата обгорялото тяло на ням лебед^[2], а в тресавищните храсталаци били открити и овъглените останки на диви зайци и полски мишки. На кучето не му се нрави да приближава местата, където бушуваше пожарът, сега пределите на неголемия му свят са ограничени със събития от недалечното минало: високи пламъци там, където огън не би трябвало да има, и уродлив човек, давещ се бавно в окървавена вода.

* * *

Вървах по следите на младата проститутка на име Елън, докато ме отведеха до Десето авеню, значи на няколко пресечки от „Таймс Скуеър“. Казаха ми, че след смъртта на Джи Мак минала под крилото на нов сводник. Бил човек ненавистен, на средна възраст, традиционен насилник, мъчител на жени и деца. Наричал себе си Попа^[3] Боби, настоявал и момичетата му да го наричат Попа или татко, може би Татенцето Боби.

Типична вечер беше: полунощ преваля, гладни за женска плът мъже се въртят около уличните проститутки като хищни птици над дребен дивеч. Местни минувачи минават с безразличие, отдавна обръгнали от гледката, а прикъснели туристи мятат коси, често жадни погледи към тях и с неудобство отвърщат очи, гузни след това да погледнат дамите си. Някои се осмеляват да задържат поглед малко по-дълго върху разголените тела, запазвайки във въображението си горещи спомени за тайни мокри сънища.

Сега тук намирах една доста по-различна Елън. По-рано бе успявала да се прави на корава, може би налагайки си фалшива маска на непукизъм и сила. Бе излъчвала самоувереност, каквато в действителност вероятно не е имала, все пак достатъчно сполучливо имитирайки автентичното чувство, толкова, колкото да улеснява наложения ѝ живот. Тази вечер обаче я виждах в съвсем друга светлина — застанала на ъгъла, някак непохватно хванала цигарата в дясната ръка, направо изгубена, уязвима, крехка. Нещо в нея видимо се бе пречупило, но пък удивително изглеждаше по-млада и от преди. Представих си, че това вероятно много радва Попа Боби, то я пласира с лекота на мъже, дето си падат по четиринайсет-петнайсетгодишни момичета, обект за сексуални извращения, упражнявани с отблъскваща стръв.

От мястото, където стоях, ясно съзирах и Попа Боби, някъде в средата на уличната отсечка между две преки беше, облегал на витрината на квартален супермаркет, преструваше се, че чете вестник. Спазваше тактиката да се държи на нужното разстояние от момичетата си, както и повечето сводници. Наближи ли клиент проститутка от „екипа“, както се оказа, че нарича яслата си Боби, тя обичайно тръгва бавно към него, отчасти да не привлече вниманието на някое любопитно ченге, дето води въображаем разговор с някой колега по уличните ъгли, но също да даде възможност на сводника да чуе

пазарлъка, за да е сигурен, че курвата няма да го завлече. Самият Боби бе човек, предпочитащ да няма много работа с клиентите. Знаеше, че повечето от тях се дразнят от контакт със сводника, защото той най-често разбива илюзиите им за изгодността на заплатената цена. При това никак не бе малка вероятността поредният клиент да се окаже работещо под прикритие ченге. Получи ли се така, няма какво да го свърже с проститутката, особено ако е стоял настрана.

Забелязвах обаче и друго: мъжът, който жадно оглеждаше Елън от входа на метрото. Бе недалеч от мен, дребен, доста блед, ниско нахлупил над челото бейзболна шапка с логото на „Доджърс“. Но козирката не прикриваше достатъчно святкащите като на разгонен котарак очи, личаха си похотта и мераците. Дясната му ръка неспокойно опипваше малкото сребърно кръстче, висящо от кожена верижка на лявата китка. Може би бе добронамерено насочен дар от изповедника, дадено му с препоръката почувства ли нагонът да надделява, да го докосва и от него да черпи сила и въздържание, да отблъсква погрешните помисли. Къде ти, кръстчето вероятно се бе превърнало точно в обратното — фетиш и източник на пламенни фантазии, икона — стимул на сексуалността му. Всяко докосване увеличаващо възбудата дотам, че религия и секс се смесват необратимо в единичен акт на поредното прегрешение.

Мина малко време, мъжът, изглежда, взе решение и се запъти към нея, само че аз го изпреварих. Отвори си устата да каже нещо, но вдигнах предупредително пръст към устните си и той бързо отстъпи, макар и неохотно. Сетне се опомни и се мушна в тълпата, да си потърси пореден обект на влеченията.

Не видя обаче, че от съседната стена се отдели тъмна фигура и го последва.

Не мина секунда и Елън ме позна. Тогава направи опит да се плъзне край мен и може би да привлече вниманието на Попа Боби. За нещастие обаче в същия миг той бе ангажиран по друг начин. Намираше се притиснат между двамина бабаити от итало-американски произход, а единият от тях му бе забил пистолетно дуло в ребрата. Тони Фулси се смееше като луд, приятелски прегърнал Боби през раменете. Очевидно бе пошушнал на сводника да се хили заедно с него, защото устните на Попа се бяха разтворили в кисело насилена усмивка, мязаше на портокал с разцепена кора. Поли, братът на Тони,

вървеше току зад тях двамата с едната ръка в джоба на коженото яке, а другата стисната в юмрук колкото главата на парен чук. Отведоха Боби до замърсен бял пикап с работещ двигател. На волана стоеше Джаки Гарнър, който се обърна и едвам забележимо ми кимна. Сетне братоците натовариха Боби отзад, а автомобилът се отдели от бордюра и се вля в потока коли.

— Къде го помъкнаха? — попита ме Елън.

— Няма значение.

— Ще се върне ли?

— Едва ли.

Момичето видимо се обезпокои.

— Ама аз какво ще правя без него? Нито пари имам, нито къде да отида...

Прехапа долната си устна. Стори ми се, че ще се разплаче.

— Името ти е Дженифър Флеминг — рекох ѝ аз. — Родом си от Спокън, на седемнайсет години си. Преди шест месеца майка ти те обявила в полицията за безследно изчезнала. Малко по-късно нейният приятел е обвинен във физическо насилие, притежание на наркотици с цел продажба, сексуално малтретиране на непълнолетно лице, наричат го още блудство с малолетни. Обвиненията са на базата на снимки, намерени в апартамента, където са живели двамата с майка ти. Снимките носят дати: била си на петнайсет години, когато са правени. Майка ти твърди, че не знае нищо относно онова, което е ставало. Вярно ли е?

Дженифър вече плачеше, но успя да кимне с глава.

— Не е наложително да се връщаш у дома, ако не желаш. Познавам едно лице, държи специализирано заведение за малтретирани жени в щата Ню Йорк. Това му е работата, знае си я добре. От „Жени срещу насилие“ е, няма начин да не си чувала за тези институции. Мястото е приятно, ще имаш време да си помислиш хубаво, да вземеш решение. Ще разполагаш със своя стая, наоколо има зелени поля, гори, на воля ще се разхождаш. Пожелаеш ли, можеш да поканиш майка си да дойде да поговорите. Но и това не е задължително — ще го направиш когато и ако поискаш. Когато си готова.

Не знаех какво мога да очаквам от това момиче. Можеше да си тръгне и да си намери друг сводник или временен приют при някоя от

по-възрастните колежки. В края на краищата нямаше никаква сериозна причина да ми вярва. Мъже като Джи Мак и Попа Боби сто на сто са й предлагали протекция, а в замяна са изисквали доста неприятни неща.

Но тя не побягна от мен. Избърса сълзите с опакото на ръката и внезапно сякаш се подмлади още повече. Онова, в което се бе превърнала, като че изчезна, досущ маска някаква падна и пред мен застана детето в нея. Погледна ме, помисли за миг и запита:

— А кога мога да отида там?

— Можем да тръгнем и веднага.

Отмести очи, зърна нещо зад мен и тревогата отново светна в тях. Извърнах се, към нас приближаваха двама. Единият бе източен, слаб, чернокож със златни вериги на шията и едната китка. Другият бе пълен бял мъж в червено сако с големи подплънки на раменете и поизносени мокасини.

— Хей, мамка му да... к'во става тук, бе? — запита белият. — Къде е Боби?

— Я се обърни — отвърнах му аз.

— К'во?

— Виж зад себе си — повторих по-тихо.

Обърна се. Направи го светкавично, като куче, дето гони муха. При входа на метрото, може би на няколко метра от нас, стоеше Ейнджъл и ни гледаше. Луис току-що се приближаваше, връщаше се отнякъде. Хвърли нещо в съседната кофа за боклук — бейзболна шапка с името на „Доджърс“, сигурен бях.

Ейнджъл махна с ръка. Белият докосна чернокожия с лакът и му посочи с глава назад. Онзи се обърна да види какво става.

— Хайде стига, бе! — само това каза.

— Познаваш го, а? — запитах. — Знаеш колко лесно става...

Двамата се спогледаха, закимаха.

— К'во толкова, Боби и без това си е лайнар... — заяви белият.

— Кой е Боби, бе? — ухили се чернокожият.

Сетне си тръгнаха, останахме с Елн. Ейнджъл и Луис ни придружиха, докато си взех колата от паркинга. Потеглихме на северозапад, нощта бе мрачна, беззвездна. Дженифър спа по-голямата част от пътя, по едно време се събуди и завъртя копчето на радиото. Намери си подходяща музика. Емилу Харис пееше прочута песен на Ленън и Макартни — „Here, There and Everywhere“, вярно кавър беше,

пък и не особено известен, но ако не сте го слушали, няма да е зле да го чуете.

— Така добре ли е? — попита ме тя.

— Чудесно — рекох.

— Обичам „Бийтълс“. Тяхното може би е по-хубаво, ама и това изпълнение си го бива, нали? Само дето е по-тъжно.

— Понякога тъжното е като мехлем за сърцето.

— Ти женен ли си? — внезапно запита тя.

— Не.

— А приятелка имаш ли си?

Помислих, преди да ѝ отговоря.

— Имах. Но пък си имам едно малко момиченце. Преди имам друга дъщеря, но почина. И тя се казваше Дженифър.

— Ти за това ли ме потърси пак? Защото носим едно и също име?

— Ако е било така, това достатъчно ли ще бъде?

— Ами, предполагам. А с Попа Боби какво ще стане?

Не отговорих.

— Ох — въздъхна тя, сетне мълча дълго време.

Накрая се обади:

— Знаеш ли, бях при Джи Мак, когато го убиха. Ама това не му беше истинското име. Казваше се Тайрън.

Сега се движехме по обикновеното шосе, бях излязъл от магистралата. Тук колите бяха много по-малко. Пред нас пламна чифт червени светлини, политнаха нагоре, същинска двойка светулки. Далечна кола се качва по тъмен, невидим хълм.

— Не успях да зърна човека, който го уби — продължи тя. — Сетне избягах, преди да дойде полицията. Иначе току-виж голяма беля станала, не мога да се откача сума ти време. Никому не пожелавам такава нещца. Ама ме намериха, разбира се, как няма да ме намерят. Разпитваха ме за случилото се, излъгах, че не съм била при него, когато е станало.

Загледа се през прозореца, замисли се, лицето ѝ бледе в мрака, отразено в стъклото.

— Исках да ти кажа, че мога да пазя тайна — рече изведнъж. — И няма да проговоря за онова. Аз човека, дето дръпна спусъка, не го видях, но го чух какво рече най-накрая.

Помълча, без да се обръща, остана си все така загледана навън.
— На друг няма да кажа, само на теб, ако искаш. Просто да знаеш, гроб съм, ей на — честен кръст.
— Добре — рекох. — Какво рече?
— Последните му думи бяха — „от една кръв сме...“.

* * *

В антрето кутиите си стоят все така. По столовете дрехите — също. Някои са на Рейчъл, други — на Сам. Синът на Елис Палмър — Нийл, го погребват днес, но няма да отида. Спасяваме онези, които можем да спасим.

Къщата е извънредно тиха.

Отивам на морския бряг. Вятърът е източен, значи от морето иде, но по лицето ме милва топъл бриз и откъм сушата. Чувам гласовете, те шептят, плъзгат се край мен, следват зова на морето: то ги вика, прибира си ги в дълбините. Затварям очи, чувствам ласка по лицето, допир на пръсти като от коприна, милват ме, сладко резонират нейде дълбоко в мен, сетне се разсейват и ме напускат. Поглеждам нагоре, но там звезди няма, нито луна, нито светлик. Там някъде трябва да е и той, в мрака отвъд нощта и светлината. Брайтуел. Изчаква си времето.

Защото те са тук. Черните ангели, демони на насиетието и Злото. Макар и невидими за простосмъртния, крилете им чернеят срещу Слънцето, обнажени, мечовете им искрят. Паднали, прогонени свише, те безмилостно вървят сред нас, тъпчат горкото човечество... прочистват, отнемат, убиват.

Не са част от нас, не.

Завит в одеяло, поспивам в плетеното кресло на верандата. Студено е, но не ми се прибира вътре. Не ми се ляга в празното легло, където доскоро беше и тя, където лежахме, загледани в празните останки на съвместния ни живот.

Но ето, нещо ме разбужда. Къщата не е вече тиха, изглежда, не е и празна. Кухненският стол изпуква. Врата се захлопва тихо. Чувам нещо, може би са стъпки? Смях на дете?

Казахме ти, че ще си отиде.

Решението е мое. Няма да увеличавам повече броя на записаните в сърцето ми, страдали по моя вина хора, най-вече тези, които така много обичам. Този списък и без това е достатъчно дълъг. Опитвам се да коригирам стореното, за да заслужи опрощението. Но дали? Че греховете ми не са малко...

Висулките на полилея в коридора тихо запяват, разлюлени от нечие присъствие в тъмната доба.

Но ние никога няма да те изоставим.

По-добре ми става. Но съм уморен, очите ми отново се затварят.

[1] Чикагска група, интересна минималистка смес от кънтри, джаз, фолк, рок, екзотика, музика „*noir*“, както сами я наричат. — Б.пр. ↑

[2] *Cygnus olor*, бял евразийски лебед, който не издава звуци. — Б.пр. ↑

[3] Рорра (англ.) — татко. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Джон Конъли

Заглавие: Черният ангел

Преводач: Светлозар Николов

Език, от който е преведено: английски (не е указан)

Издание: първо

Издател: ИК „Прозорец“ ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2005

Тип: роман

Националност: ирландска (не е указана)

Печатница: „Инвестпрес“ АД

Редактор: Калоян Игнатовски

Художник: Буян Филчев

Коректор: Станка Митрополитска

ISBN: 954-733-435-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3030>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.